

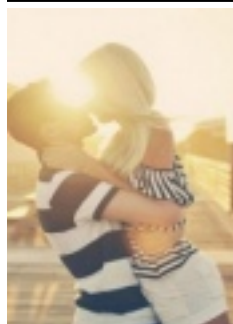
Tên Em Là Bệnh Của Anh

Contents

Tên Em Là Bệnh Của Anh	2
1. , Chương 01	2
2. , Chương 02	5
3. , Chương 03	10
4. , Chương 04	14
5. , Chương 05	18
6. , Chương 06	21
7. , Chương 07	25
8. , Chương 08	28
9. , Chương 09	32
10. , Chương 10	36
11. , Chương 11	39
12. , Chương 12	43
13. , Chương 13	47
14. , Chương 14	51
15. , Chương 15	55
16. , Chương 16	58
17. , Chương 17	62
18. , Chương 18	65
19. , Chương 19	69
20. , Chương 20	73
21. , Chương 21	77
22. , Chương 22	81
23. , Chương 23	84
24. , Chương 24	88
25. , Chương 25	92
26. , Chương 26	96
27. , Chương 27	100
28. , Chương 28	103
29. , Chương 29	107
30. , Chương 30-31	111
31. , Chương 32	116
32. , Chương 33-34	121
33. , Chương 35	126
34. , Chương 36-37	131
35. , Chương 38	136
36. , Chương 39-40	141
37. , Chương 41	147
38. , Chương 42-43	152
39. , Chương 44	158
40. , Chương 45-46	163
41. , Chương 47	168

42. , Chương 48-49	172
43. , Chương 50	178
44. , Chương 51-52	183
45. , Chương 53	189
46. , Chương 54 End	194

Tên Em Là Bệnh Của Anh

Giới thiệu

Anh là một tài tử trong giới hội hoạ nhưng lại bị bệnh tật quán thân, sống, chỉ để cho người nhà bớt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-em-la-benh-cua-anh>

1. , Chương 01

Chương 1

Năm đó, tình yêu của Hoài Nguyệt và Lỗ Phong thực sự có thể nói là phong hoa tuyết nguyệt. Chị cả chị hai trong phòng kí túc đều nói không ngờ con bé này không yêu thì thôi, đã yêu là làm người ta ghen tị, tìm được loại bạn trai xuân đẹp thanh, hạ ngất sen, thu buồn, gió đông thưởng tuyết, Valentine, Giáng sinh, Nguyên Tiêu, mừng tám tháng ba toàn bộ đều không bao giờ bỏ lỡ. Những bữa tối trong ánh nến bên bờ sông lãng mạn đến mức làm mọi người đỏ mắt. Nghe vậy trong lòng Hoài Nguyệt cảm thấy cực kì ngọt ngào, chỉ có chị ba Đặng Duyên Duyên không cho là đúng.

Hoài Nguyệt là một cô bé đơn thuần, ở nhà là cục cưng của bố mẹ, ở kí túc là em út của mọi người, đến năm thứ ba đại học mới lần đầu tiên cầm tay một cậu bé, cậu bé đó đương nhiên chính là Lỗ Phong. Năm ấy, Hoài Nguyệt 21 tuổi, Lỗ Phong đã 27 rồi, rất lâu sau Hoài Nguyệt mới biết thực ra lúc 27 tuổi Lỗ Phong đã không thể được gọi là cậu bé rồi.

Lỗ Phong đi tới đâu cũng là một viên kim cương lấp lánh, gia thế tốt, có bố mẹ đều là giảng viên đại học; học thức tốt, tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Mỹ; nghề nghiệp tốt, làm luật sư tại một văn phòng luật sư nổi tiếng; ngoại hình tốt, tuyệt đối được coi là phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong. Nhờ có những ưu thế này, từ cấp ba hắn đã được vô số cô gái chủ động theo đuổi. Bố mẹ hắn, một người nghiên cứu văn học, một người nghiên cứu luật tố tụng dân sự, cả hai đều là người cực kì nghiêm túc, nhưng con trai họ lại có sở đào hoa khiến giáo sư Tần, mẹ hắn ta cực kì đau đầu. Đúng lúc đó Hoài Nguyệt trùng hợp tìm tới cửa.

Mục đích Hoài Nguyệt tìm giáo sư Tần cực kì rõ ràng. Học kì hai năm thứ ba, bạn bè ở kí túc suốt ngày bàn luận xem nên thi công chức hay thi lên cao học. Khoa tiếng Trung là một khoa đại chúng, không có ưu thế gì khi đi xin việc. Tính cách của Hoài Nguyệt trời sinh đã tùy tiện, cô cảm thấy mình không hợp làm một công chức quèn nên không dám lộn xộn gì trong một cơ quan nhà nước, nhưng xin vào các công ty

thì phần lớn chỉ làm thư kí, học bao nhiêu năm văn học sử và phê bình văn học hoàn toàn uổng phí nên cô cũng không cam lòng. Vì vậy, cô quyết định chuẩn bị thi cao học.

Dù làm bài tập hay viết tiểu luận, Hoài Nguyệt cũng luôn cố gắng hết sức, quả nhiên cô dần dần được giáo sư Tần đề ý. Có lần Hoài Nguyệt ấp a ấp úng nói với giáo sư là mình muốn thi cao học, vì vậy khi giáo sư Tần mời các học viên cao học của mình ăn cơm đều thường gọi cô tới. Chính trong một bữa tiệc tại nhà mình, Lỗ Phong đã gặp và lập tức yêu Hoài Nguyệt.

Đặng Duyên Duyên và Hoài Nguyệt nằm giường trên giường dưới. Khi Hoài Nguyệt rơi vào bế tắc không tìm ra phương hướng, Đặng Duyên Duyên luôn cau mày cảnh báo cô không thể yêu luật sư được, nói các quý bà ra tòa li hôn thích nhất là quyến rũ các luật sư trẻ tuổi gian díu với mình. Bố Đặng Duyên Duyên chính là luật sư, sau khi ly hôn mẹ cô đã lấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cho nên Đặng Duyên Duyên có thâm thù đại hận với cái nghề luật sư này.

Khi đó, Hoài Nguyệt luôn vô tâm nói, Lỗ Phong nhà tớ sẽ không như vậy, anh ấy không thiếu tiền. Sau đó, cô mới biết câu này của mình buồn cười đến mức nào. Đàn ông không thiếu tiền mới đi tìm phụ nữ, mặc dù Lỗ Phong không đi tìm quý bà ly hôn nhưng chính xác là đã quyến rũ người phụ nữ khác. Người phụ nữ đó chạy tới nói với cô rằng đã có thai với chồng cô, nếu như ép cô ta phá thai thì cô ta sẽ cùng chết với em bé.

Hoài Nguyệt không hề cho rằng cô ta sẽ tự sát thật, bởi vì người thật sự muốn tự tử thì sẽ không nói ra. Nhưng cô tâm tàn ý lạnh, Lỗ Phong quỳ trước mặt cô van xin hồi lâu nhưng cô vẫn quyết ý ly hôn. Năm đó cô 28 tuổi, con trai Đậu Đậu 3 tuổi.

Hoài Nguyệt không phải người thành phố này, sau khi ly hôn bố mẹ cô khuyên cô về quê làm lại từ đầu nhưng cô không nỡ Đậu Đậu, chỉ cần ở thành phố này thì ít nhất cũng có thể nhìn nó lớn lên.

Đậu Đậu được xử cho Lỗ Phong nuôi, nhà họ Lỗ có một luật sư, còn có một thầy giáo của các luật sư, đương nhiên cô không thể tranh chấp được. Có điều cô cũng không muốn tranh giành, ân sư của mình nước mắt lưng tròng bé Đậu Đậu không chịu buông tay, là sinh viên cô còn có thể nói gì được?

Lỗ Phong tự biết đuối lý, tất cả bất động sản và tiền mặt đều cho cô. Ban đầu, họ có một căn nhà liền kề ở ngoại thành, cuối tuần thỉnh thoảng đến nghỉ còn bình thường đều ở một căn hộ 150 mét vuông trong một tiểu khu đắt tiền tại trung tâm thành phố. Cô không nỡ bỏ căn nhà liền kề đó, rau dưa trước cửa sau nhà đều là tự tay cô trồng, vì vậy cô đã bán căn hộ chung cư, hoàn toàn vứt bỏ như giẻ rách. Trong căn hộ đó không biết từ bao giờ đã có mùi của người phụ nữ khác, chỉ cần nghĩ vậy cô đã cảm thấy buồn nôn. Sau khi biết việc này Lỗ Phong đã trắng mặt, biết rõ cô đã quyết ý không quay đầu lại.

Hoài Nguyệt dùng số tiền bán căn hộ và thêm vào ít tiền mua hai căn hộ khác, một căn ở khu nhà mới xây tại phía tây thành phố, 120 mét vuông, vì đang là giai đoạn bất động sản đóng băng nên được giảm giá rất nhiều. Mấy năm nay cô chịu ảnh hưởng của Lỗ Phong rất nhiều, cho rằng gửi tiền vào ngân hàng là hành vi tự phá giá không thể tha thứ, chỉ có biến thành tài sản cố định mới là lựa chọn đầu tư tốt nhất. Có căn hộ này có thể cho thuê hoặc bán lại qua tay, luôn cảm thấy an tâm hơn để tiền chết trong ngân hàng. Bây giờ không giống trước kia, cô phải học cách kiếm tiền để lo nghĩ cho tương lai của Đậu Đậu.

Một căn hộ khác là căn hộ cũ 80 mét vuông ở trung tâm thành phố, gần chỗ cô làm, quan trọng nhất là dưới lầu có xe buýt đi thẳng đến căn nhà liền kề. Khi lái xe, Hoài Nguyệt luôn thấy căng thẳng, cô là loại một sách thuần túy, tuy đã có bằng lái xe 3 năm nhưng số lần lái xe lại có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tính ra mấy năm nay Lỗ Phong cũng rất tốt với cô, tất cả quần áo từ trong ra ngoài của cô đều là hần mua cho, đi đâu hần cũng tự mình đưa đi. Lúc ly hôn, Lỗ Phong muốn cho cô cả chiếc xe nhưng Hoài Nguyệt không lấy, cô cảm thấy đi làm bằng xe buýt sẽ bớt lo hơn.

“Có gì mà nuôi tiếc chứ, cái loại cặn bã đó!” Đặng Duyên Duyên thất vọng giáo huấn cô, “Hoài Nguyệt, bây giờ bạn có tiền có nhà, làm lại từ đầu cho đàng hoàng, 28 tuổi còn chưa coi là muộn, còn có thể kén cá chọn canh”.

Đặng Duyên Duyên là đại mỹ nữ, ngũ quan đều có vẻ đẹp rất ngang tàng, hiện đang là một phóng viên đài truyền hình, thỉnh thoảng khuôn mặt này cũng xuất hiện chốc lát trên màn hình TV. Thương Hoài Nguyệt vẫn lấy làm lạ, với trình độ và sắc đẹp như cô ấy thì không phải không thể làm một người dẫn chương trình, vì sao lại làm cái nghề phóng viên không ai biết đến đó chứ.

“Đồ ngốc, bạn cho rằng dựa vào ngoại hình tốt, khuôn mặt đẹp và trình độ học viên xuất sắc khoa tiếng Trung là có thể làm dẫn chương trình rồi à?” Đặng Duyên Duyên lại tỏ ra thờ ơ như không, “Phải có hậu thuẫn, nếu bạn được nhân vật nào trong đài hoặc cấp trên thích thì tự nhiên người ta sẽ phải nhường đường cho bạn, đáng tiếc là bà cô này khinh thường không thêm hầu hạ mấy lão già ra vẻ đạo mạo đó, bản chất đi được”.

Trong nội thành, Đặng Duyên Duyên có một căn hộ 100 mét vuông, đương nhiên là do bố cô mua cho. Cô tiêu tiền luôn luôn hoang phí, ở cương vị công việc như vậy mà bao giờ cũng phải mặc thật đẹp, trong tay cơ bản không có tích lũy gì. “Cũng là lần cuối cùng được bắt chẹt ông già rồi, vì vậy phải tàn nhẫn một chút”. Cô lộ vẻ rất đắc ý nhưng sâu trong đáy mắt lại có vẻ đau lòng và bất đắc dĩ không che giấu được.

Sau khi li hôn, Hoài Nguyệt sống rất có quy luật, thứ hai đến thứ sáu đi làm tại tòa soạn tạp chí, thứ 7 chủ nhật cách tuần đón Đậu Đậu về nhà liền kề, cuối tuần còn lại sẽ cùng mấy người bạn như Đặng Duyên Duyên dạo phố uống trà giết thời gian. Sau khi đã quen, cô cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, ít nhất cũng tự do thoải mái hơn trước kia nhiều.

Đậu Đậu đi nhà trẻ loại trông giữ 24/24, buổi tối thứ sáu mới đón về nhà. Ba người lớn nhà họ Lỗ bình thường đều rất bận, cuối tuần đến phiên đón cháu về ông bà nội đều toàn tâm toàn ý chơi với cháu, cũng bắt Lỗ Phong dành thời gian cho con trai, điều này làm cô cảm thấy có chút an ủi. Cô sợ nhất là con sẽ bị ảnh hưởng về tâm lý vì bố mẹ li hôn, vì vậy lúc trước đã nhiều lần do dự, bây giờ xem ra để Lỗ Phong nuôi con cũng không có gì không tốt, ít nhất có thể ép Lỗ Phong tận trách nhiệm làm bố. Còn tương lai, đợi người phụ nữ nói rằng có thai kia sinh con rồi sẽ như thế nào cô cũng chẳng muốn suy nghĩ, cùng lắm đón Đậu Đậu về bên mình là được. Tình thương của mẹ bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu đều dành trọn cho con.

Chắc người phụ nữ đó đã sinh rồi? Cô lạnh nhạt nghĩ. Mặc dù vì quan hệ của Đậu Đậu nên cô vẫn thường thường gặp mặt Lỗ Phong nhưng Lỗ Phong luôn rất cẩn thận không nhắc đến tên người phụ nữ đó, vẫn giọt nước không lọt như trước kia giấu cô trộm tình.

Đậu Đậu chỉ về nhà bà nội, ngoài việc biết bố đã bỏ mẹ để lấy người khác thì thậm chí còn chưa từng thấy mặt người phụ nữ đó. Cô suy đoán có thể đây là một sự bồi thường của bố mẹ chồng khi lòng mang áy náy vì cô không hề tranh chấp.

Không biết người phụ nữ đó sinh con trai hay con gái? Cô ngơ ngẩn cả người nhìn vườn hoa tràn đầy sức sống, sum sê cành lá. Lúc trước cô sinh Đậu Đậu, cửa cung chậm chạp không mở, đau suốt một ngày một đêm, đáng vẻ sót ruột xót thương của Lỗ Phong đó vẫn hiện lên rõ ràng trước mắt. Giờ đây, sự xót thương này lại dành ột người khác rồi, nghĩ tới đây khóe mắt cô lại cay cay.

“Mẹ, mẹ, mẹ lại lười nhác không làm rồi”. Đậu Đậu không vui kéo góc áo cô, một đôi mắt to đen sẫm ngược lên nhìn cô, trên gương mặt trắng muốt có hai vết bunn nhân nhạt.

Hoài Nguyệt phục hồi lại tinh thần, vội mở túi nhựa trên tay ra cười cười lấy lòng, nói: “Đậu Đậu xem này, mẹ hái được không ít rồi! Đã đủ chưa?”

Thời gian sau li hôn, vì nhất thời chưa thể quen với cuộc sống mới, cô lại tập trung chăm sóc vườn hoa và rau dưa trên sân thượng. Sau tết, cô gieo đậu Hoà Lan và đậu tằm, đến mừng 1 tháng 5 đã bắt đầu kết quả, sau một tuần về, đã có rất nhiều quả nhìn rất vui mắt.

Lúc loạt nhà liền kề ở khu vườn hoa Kim Đô bắt đầu bán ra đợt 2 thì bất động sản đang bắt đầu rơi vào thời kỳ thoái trào. Để thu hút người mua, nhà đầu tư đã thiết kế vườn hoa rộng 100 mét vuông tính cả tường vây. Mặc dù không thể so với những căn biệt thự với vườn hoa 300 mét vuông trong đợt bán đầu tiên nhưng trong thị trường bất động sản hiện nay những khu nhà liền kề có thể có vườn hoa độc lập như vậy còn đúng là hiếm thấy.

Lúc họ mua ngôi nhà này Hoài Nguyệt đang có thai Đậu Đậu, Lỗ Phong nói bây giờ rau dưa nếu không có thuốc trừ sâu thì cũng có chất kích thích sinh trưởng quá tiêu chuẩn, sau này chúng ta sẽ trồng rau ở trong vườn này, bảo đảm cực cứng sẽ được ăn rau dưa an toàn nhất. Thế sự khó lường, khi chỉnh trang lấp đặt nhà cửa xong mới ở được một năm thì bố cục cứng đã tìm vui duyên mới rồi.

Đậu Đậu đồ đậu trong túi nhựa của mình sang túi của mẹ, nhìn một chút rồi lắc đầu mẹ nói: “Cô giáo đã dạy tặng quà cho người khác thì phải hào phóng, vạn nhất nhà hàng xóm có rất nhiều người mà tặng ít thì

có thể sẽ không đủ ăn”.

Hoài Nguyệt nhìn về người lớn của con trai, cười nói: “Tốt, tốt, tốt, mẹ hái thêm ít nữa. Đậu Đậu khát không, đi uống nước nhé?” Thời tiết hôm nay nhiều mây, không nóng không lạnh, chính là khoảng thời gian đẹp cuối xuân đầu hạ. Cây quế và ngọc lan trong vườn nhẹ nhàng đung đưa theo gió, gió thổi dịu dàng đưa hương thơm từ xa tới, không biết hoa trong vườn nhà nào đã nở rộ.

“Không khát. Đợi lát nữa hái đậu xong con muốn ăn kem”. Đậu Đậu thừa cơ đưa ra yêu cầu. Nó không thích uống nước trắng, không phải hôm nay đã lao động sao, đương nhiên phải được khen thưởng.

“Lạnh quá, mùa hè mới được ăn...” Hoài Nguyệt ngồi xuống khuyên con trai, nhưng thấy khát vọng lấp lánh trong đôi mắt to rất đẹp của con trai liền lập tức quang mĩ cởi giáp: “Được rồi được rồi, ăn một cốc nhỏ thôi nhé!”

Đậu Đậu vui vẻ cười, không quên nịnh mẹ: “Mẹ có mệt không? Có cần nghỉ một lát không?”

“Mẹ không mệt, Đậu Đậu, chúng ta hái thêm một ít, tước xong cũng mang một ít cho ông bà nội được không?” Cô nhớ giáo sư Tần thích ăn nhất là đậu Hòa Lan non, mẹ chồng nàng dâu không thành nhưng tình nghĩa thầy trò dù sao vẫn còn. Ngày mai là lập hạ, theo phong tục ở thành phố này thì ngày lập hạ nên ăn các loại đậu.

Giáo viên nhà trẻ giao bài tập về nhà cho các bạn nhỏ: Mang quà tới thăm hàng xóm. Trẻ em bao giờ cũng rất nghe lời cô giáo, buổi tối hôm qua Đậu Đậu cuộn tròn trong lòng cô thầm thì thảo luận với cô xem nên mang quà gì cho tốt, Hoài Nguyệt vắt óc suy nghĩ suốt đêm cuối cùng mới nhớ tới đậu tằm trong vườn vừa lúc được thu hoạch.

Mặc dù cô đã ở đây hơn một năm nhưng bởi vì rất ít khi đến nên chỉ biết căn nhà phía tây vẫn còn để thô, có lẽ là đầu cơ chứ không ở. Căn nhà tiếp theo là của một đôi vợ chồng già, từ sau tết đến giờ hình như chưa tới đây lần nào. Căn nhà phía đông đã hoàn thiện xong hơn nửa năm mới có người đến ở, nữ chủ nhân lái một chiếc xe đua màu đỏ, tuổi cũng na ná như mình, có mấy lần đã đứng bên kia tường gật đầu chào hỏi. Đậu Đậu chắc chỉ có thể tới thăm nhà này.

Vườn hoa nhà hàng xóm này cũng lấp cửa nhưng không khóa giống như nhà cô, Hoài Nguyệt dắt tay con trai đi vào. Khu vườn rõ ràng được kiến trúc sư thiết kế tỉ mỉ, có hòn non bộ, đủ loại bồn cảnh, chỉ nhìn qua đã có thể thấy là đắt tiền. Càng làm mọi người kinh ngạc là những tượng phật bằng đá trong sân, đứng ngồi nằm đều có, còn có tượng đồng nam đồng nữ, cả bậc cửa và khóa nhà đều là đồ cổ. Hoài Nguyệt nghĩ thầm không biết người sống ở nhà này giàu có đến mức nào, chỉ riêng những thứ ở ngoài cửa này đã không hề tầm thường rồi.

Cô bế Đậu Đậu lên bấm chuông cửa, 4 giờ chiều, ngủ trưa chắc cũng dậy rồi đúng không? Trong lòng cô vẫn hơi thấp thỏm không yên. Người ở đây không giống trong nội thành, đa số đến đây đều là để nghỉ cuối tuần, ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Không có biện pháp, để giúp con trai hoàn thành bài tập thì mình cũng đành phải cố gắng vậy.

Bấm chuông hồi lâu không thấy trả lời, khuôn mặt Đậu Đậu thất vọng xịu xuống, Hoài Nguyệt không nỡ nhìn, đặt con trai xuống đất dỗ dành: “Cô chủ nhà này không có nhà, mẹ dẫn con đi nhà khác vậy. Nhìn thấy chưa, ngôi nhà phía trước đó nhất định có người ở, con xem quần áo còn phơi bên ngoài kia”. Không tìm được lảng giềng gần thì phải tìm lảng giềng xa vậy.

Hai mẹ con vừa xoay người, cánh cửa phía sau đã mở ra.

“Hai người tìm ai?” Một người đàn ông xuất hiện phía sau cánh cửa.

2. , Chương 02

Chương 2

Cửa mở ra một nửa, một người đàn ông dáng người cao to xuất hiện. Khuôn mặt gầy gò, trắng xanh, ánh mắt lạnh như băng, “Hai người tìm ai?” Anh ta lạnh lùng hỏi, giọng nói nghe có vẻ khó chịu, lông mày cau lại.

Nụ cười của Hoài Nguyệt bị sự lạnh lùng phát ra xung quanh người anh ta làm đông cứng, cô vô thức nhìn về phía sau anh ta.

Bên trong tối om, hiển nhiên đã buông rèm cửa sổ rất dày. Người đàn ông này đứng trong một khoảng tối, không muốn bước ra một bước, dường như chuẩn bị đóng cửa lại bất cứ lúc nào.

Hoài Nguyệt không phải loại người có thể nhanh chóng thân cận với người khác. Sau khi li hôn lại, cô càng nhát gan hơn rất nhiều, chỉ cần ánh mắt người khác hơi sắc bén một chút trong lòng cô đã cảm thấy hồi hộp. Cô từng cảm thán với Đặng Duyên Duyên, li hôn rồi mới biết cái lợi lớn nhất của kết hôn là làm người ta có thêm sức mạnh, bởi vì bất kể như thế nào thì cũng luôn có đường lui là ông xã mình. Bây giờ không còn đường lui, lần nào cũng là tử chiến đến cùng, có lúc sợ hãi đến mức run rẩy.

Giống như bây giờ, người đàn ông đối diện âm trầm nhìn mình, làm cô chỉ muốn xoay người chạy mất.

“Cháu chào chú, mẹ con cháu là hàng xóm của chú, hôm nay đến thăm chú và tặng quà cho chú”. Đậu Đậu đứng ở ngoài cửa đưa chiếc túi nhựa đựng đầy đậu vào tay người đàn ông rồi ngẩng đầu cười tí mắt nhìn anh ta. “Cô giáo nói hàng xóm phải đoàn kết hữu nghị giúp đỡ lẫn nhau. Chú, cháu bóc đậu giúp chú được không? Chỗ đậu này là cháu với mẹ vừa hái trong vườn, tươi ngon lắm”.

Bạn nhỏ Lỗ Đậu Đậu là học sinh được cô giáo yêu nhất ở nhà trẻ, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp. Mỗi lần có hoạt động chụp ảnh tập thể là Đậu Đậu luôn được xếp ở vị trí chính giữa hàng thứ nhất, ngoại hình còn thu hút ánh mắt người khác hơn cả những cô bé xinh nhất trong lớp.

Một em bé xinh xắn như ngọc không ngừng mỉm cười nhìn mình, còn nhất định phải nhét quà vào trong tay mình, Cơ Quân Đào không thể tiếp tục lạnh mặt nữa. Anh ta nhìn nhìn túi đậu trong tay mình, ánh mắt nghi hoặc chuyển từ người cậu bé sang người phụ nữ đối diện.

Hoài Nguyệt vội kéo tay con trai lui lại một bước, chỉ chỉ vườn hoa nhà mình nói: “Chúng tôi ở ngay nhà bên cạnh, vì bài tập về nhà của con trai tôi nên hai mẹ con mới mạo muội đến quấy rầy anh. Cô giáo mầm non yêu cầu mỗi bạn nhỏ về nhà phải tới thăm một nhà hàng xóm, hơn nữa còn phải tặng một món quà có ý nghĩa. Chỗ đậu này là Đậu Đậu và tôi cùng trồng, là tấm lòng của cháu, hi vọng anh có thể nhận lấy”.

Hoài Nguyệt nói liền một hơi, gương mặt hơi đỏ.

Người ở chỗ này không phải có tiền thì chính là có quyền, xách một túi đậu nhỏ đến tặng quà chắc cũng chỉ có hai mẹ con cô. Huống hồ lại còn gõ cửa mãi bắt người ta phải ra mở cửa, mặc dù là 4 giờ chiều nhưng ai biết người ta có bị quấy rầy hay không. Trước kia lúc mình và Lỗ Phong như keo như sơn cũng ghét nhất là bị những người không biết điều tới quấy rầy.

Người đàn ông trước mặt này rõ ràng là đã rất tức giận. Thương Hoài Nguyệt bất an giải thích: “Trẻ con nghe lời cô giáo nhất, từ hôm qua cháu đã nhất định muốn hoàn thành bài tập này, vì hai nhà bên cạnh không có người ở cho nên mới quấy rầy anh, rất xin lỗi”.

Cơ Quân Đào nhìn người mẹ với vẻ mặt xin lỗi và cậu con trai với vẻ mặt chờ đợi. Anh ta có thể thấy người mẹ trẻ tuổi này hơi căng thẳng, có thể là bị thái độ của mình vừa rồi làm sợ, bàn tay cầm tay con trai rất chặt. Anh ta hơi dịu sắc mặt, mở rộng cửa ra nói với hai mẹ con này: “Mời vào!”

Hoài Nguyệt không ngờ anh ta đột nhiên thay đổi thái độ, nên cảm thấy chần chừ.

Thực ra người đàn ông này có ngoại hình cực kì anh tuấn, mọi đường nét trên gương mặt đều rất nhỏ nhắn, nhưng sắc mặt tái nhợt đến mức như người bệnh. Điều này làm cho đôi mắt đen của anh ta trở nên cực kì rõ ràng, sống mũi rất cao, rất thẳng, hai má xương xương khiến người khác cảm thấy anh ta rất cao ngạo. Hai hàng lông mày không thưa không dày vẫn hơi nhíu lại. Cô để ý đến bàn tay anh ta đang nắm đấm cửa, thon dài sạch sẽ. Có rất ít đàn ông có một đôi tay đẹp như vậy, nhưng màu da trên tay hầu như trong suốt, gần như có thể nhìn rõ cả mạch máu, hiển nhiên đó là một đôi tay đã rất lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Hoài Nguyệt có một loại trực giác rất không tốt, cô luôn cảm thấy người đàn ông này có vấn đề gì đó, có một loại hơi thở nguy hiểm bao quanh người anh ta làm người khác cảm thấy bất an. Cô liếc mắt nhìn anh ta rất nhanh, anh ta vẫn cứ đứng trong bóng tối, hình như đang nhìn cô và Đậu Đậu nhưng lại hình như không phải.

Trong lòng Hoài Nguyệt chợt run lên, rốt cục cô đã phát hiện anh ta có vấn đề ở đâu. Mắt, không sai, đôi mắt người đàn ông này cực kì trống rỗng.

Hốc mắt anh ta sâu hơn người bình thường, có một vài đặc thù của con lai. Nếu chỉ nhìn qua thì người có đôi mắt này có đi làm người mẫu quảng cáo kính mắt cũng không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt lại vô hồn. Trước kia nhờ biên tập một bài phỏng vấn chuyên gia khoa thần kinh, Thương Hoài Nguyệt mới có không ít tư liệu trong lĩnh vực này. Mặc dù cô không muốn chụp mũ người khác nhưng người đàn ông này khiến cô có một cảm giác quá không bình thường.

Người đàn ông này cao khoảng mét tám, mặc dù gầy nhưng khung người rất cao ráo, đối phó với một phụ nữ và một em bé trời gà không chặt tuyệt đối không có vấn đề gì. Cứ coi như là thần kinh mình quá nhạy cảm thì cô cũng không dám mạo hiểm như vậy. Cô cầm chặt tay Đậu Đậu, cố gắng làm bộ điềm nhiên như không nói: “Quấy rầy anh nhiều rồi, thôi mẹ con tôi không vào đâu”.

“Không sao mà. Bạn nhỏ vào đi!” Cơ Quân Đào xoay người đi vào nhà kéo rèm cửa sổ ra, trong nhà lập tức sáng ngời.

Đậu Đậu mừng rỡ ngẩng đầu nhìn nhìn mẹ. Hoài Nguyệt vội cúi người giữ con lại, nói: “Đậu Đậu, chú ấy còn có việc, chúng ta đã tặng quà xong rồi, mẹ con mình về thôi”.

“Không được, con còn muốn chú ấy viết cho con một tấm thẻ tình bạn nữa. Cô giáo bảo bạn nào nhận được thẻ tình bạn mới được phát phiếu bé ngoan”. Đậu Đậu ghé vào tai mẹ nói nhỏ, “Mẹ, hình như chú ấy không vui về lắm, chúng ta bóc đậu giúp chú ấy thì chú ấy sẽ viết thẻ tình bạn cho con đúng không?”

Hoài Nguyệt cực kì do dự nhìn khuôn mặt tràn đầy hi vọng của con trai.

“Chú ơi, dép lê ở đâu?” Đậu Đậu đứng ngoài cửa thò đầu vào trong lớn tiếng hỏi.

“Không cần thay giày, cứ đi thẳng vào”. Giọng nói của Cơ Quân Đào lại ấm hơn một chút, anh ta thích những người lễ phép.

Đậu Đậu cố gắng kéo tay mẹ đi vào trong. Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút, cánh cửa vẫn ở trạng thái nửa mở.

Kết cấu căn nhà liền kề này mặc dù giống căn nhà của Hoài Nguyệt như đúc nhưng cảm giác bên trong lại hoàn toàn bất đồng. Căn nhà được bài trí theo phong cách của thể gia vọng tộc, rõ ràng cao hơn căn nhà của cô không chỉ một cấp bậc. Đường nhiên nơi này là một tiểu khu cao cấp, cho dù có cái nhà bằng vàng thối cũng không làm người ta bất ngờ.

Phía trên sofa là một bức tranh sơn thủy Trung Quốc. Trong lĩnh vực này, Hoài Nguyệt dốt đặc cán mai, nhìn màu sắc đã hơi ố vàng cô chỉ đoán rằng là thời kì Minh Thanh hoặc có thể sớm hơn. Bây giờ cô không có tâm tư đánh giá nội thất nhà người ta, thấy người đàn ông đó đặt túi đậu xuống cạnh sofa rồi xoay người vào bếp, cô không tiện đi theo nên kéo Đậu Đậu đứng ở giữa phòng khách, ánh mắt lơ đãng nhìn lên trên bàn.

Trên bàn trà có một cốc nước vẫn còn đầy, rõ ràng là chưa uống chút nào.

Bên cạnh cốc nước là hai lọ thuốc, trong đó có một lọ đã mở nắp đổ xuống mặt bàn. Những viên thuốc màu trắng rơi vãi từ trên bàn xuống dưới đất, có đến mấy chục viên. Có thể là chủ nhân vừa định uống thuốc thì bị cô và Đậu Đậu quấy rầy.

Hoài Nguyệt nhìn thoáng qua rồi lập tức giật mình. Tình cờ là cô cũng biết hai lọ thuốc này, một lọ gọi là Bách Ưu Giải, thuốc nhập khẩu chuyên trị bệnh trầm cảm, vị chuyên gia khoa thần kinh đó đã từng đưa cho cô xem. Còn lọ thuốc bị đổ là loại Thư Lạc An Định rất thường gặp, đóng lọ 100 viên, mỗi lúc cô mất ngủ cũng thường uống một viên thuốc này.

Trái tim Hoài Nguyệt đập thình thịch không thể khống chế được.

Thảo nào người này mãi không ra mở cửa như vậy, trước lúc họ bấm chuông cửa thì người đàn ông này đang định làm gì trong phòng? Nhiều thuốc ngủ như vậy, anh ta định tự tử sao?

Cô nhớ tới ánh mắt trống rỗng vô hồn của anh ta, không trách được mình lại cảm thấy căng thẳng, thì ra là bệnh trầm cảm. Sự hờ hững trong mắt người đàn ông đó làm cô bất an. Sống không vui chết không sợ, đây là một loại trạng thái cực kỳ không ổn.

Trong đầu Hoài Nguyệt nhanh chóng hiện lên nội dung cuộc phỏng vấn lần trước. Nếu như không gặp ánh mặt trời trong thời gian dài thì bệnh tình của người bệnh trầm cảm sẽ nặng hơn, mà thành phố này đã liên tục có mưa hơn nửa tháng, hai ngày nay mới chuyển sang trời nhiều mây, như vậy bệnh tình sẽ trầm trọng hơn. Lúc người bệnh trầm cảm ở một mình thì càng nguy hiểm, nếu có người ở bên cạnh khuyên giải sẽ tốt hơn nhiều. Chuyên gia đã nói, phương pháp trị liệu tốt nhất đối với người mắc bệnh trầm cảm chính là có người nhà hoặc bạn bè ở bên cạnh họ trò chuyện, giải trừ tâm tình tự kỉ của họ.

Đến bây giờ cô còn không nhìn thấy người phụ nữ lái xe đua màu đỏ kia, chắc là có việc phải ra ngoài. Mặc dù cô và người phụ nữ đó chỉ là sơ giao nhưng cô vẫn có ấn tượng không tồi với cô ta, có vẻ tính tình cô ta rất cởi mở. Hoài Nguyệt nghĩ mình nên để ý đến người đàn ông này giúp cô ta, ít nhất trước khi nữ chủ nhân về cô sẽ không thể để anh ta xảy ra chuyện.

Cơ Quân Đào cầm hai chiếc rổ nhựa từ phòng bếp đi ra thấy hai mẹ con này đang ngoan ngoãn đứng ở chính giữa phòng khách. Cậu bé đó tò mò đánh giá bài trí trong phòng, một đôi mắt to đen láy chớp chớp cực kì đáng yêu, còn người mẹ kia thì ngăn người nhìn chăm chăm lọ thuốc trên bàn trà. Nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô ta bối rối ngẩng đầu lên.

“Trong phòng bếp không có chỗ ngồi, tước đậu ở ngoài này cũng được”. Cơ Quân Đào đặt rổ nhựa xuống bên cạnh sofa rồi lại xoay người lấy một chiếc ghế nhỏ tới cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu cực kì vui vẻ cảm ơn anh ta rồi lập tức ngồi xuống không hề xa lạ. Cậu bé nói với Hoài Nguyệt và Cơ Quân Đào: “Mẹ, chú, hai người cũng ngồi xuống đi, chúng ta cùng bóc đậu”.

Cơ Quân Đào ngăn người. Anh ta chỉ muốn đáp ứng nguyện vọng của cậu bạn nhỏ, không ngờ chính mình cũng phải làm việc. Lại nghĩ tiếp, hai mẹ con vui vẻ chạy tới tặng quà mà mình không hề tỏ ra biết ơn chút nào thì thật sự khó có thể chấp nhận. Mặc dù cực kì không muốn nhưng anh ta cũng miễn cưỡng ngồi xuống sofa, vừa ra hiệu cho Hoài Nguyệt ngồi xuống vừa hỏi Đậu Đậu: “Bạn nhỏ mấy tuổi rồi?”

“4 tuổi”. Đậu Đậu giơ 4 ngón tay lên lắc lư, nói: “Cháu học lớp mẫu giáo bé ở nhà trẻ Nam Sơn”.

“Ồ”. Cơ Quân Đào gật đầu. Vỏ đậu tằm khá dày nên anh ta dùng ngón tay cái bóp cho nứt ra rồi mới bóc được, tương đối vất vả.

Hoài Nguyệt cảm thấy tình cảnh bây giờ hết sức kỳ lạ.

Mình và con trai tùy tiện xông vào trong nhà một người lạ, người lạ này rất có thể là có vấn đề về tinh thần, rất có thể đang chuẩn bị kết thúc cuộc đời của chính mình, bây giờ người đó lại cùng hai mẹ con cô ngồi bóc đậu.

Nước chảy ra từ vỏ đậu tằm tươi sẽ nhuộm đen ngón tay, Hoài Nguyệt nghĩ vậy rồi ngồi xuống làm mẫu, nói: “Bóp như vậy sẽ làm đau đầu ngón tay, chỉ cần vụn là được rồi, hạt đậu sẽ tự bắn ra ngoài”. Cô rất kinh ngạc khi thấy trong thời khắc đang thấp thỏm như vậy mà mình lại nghĩ rằng để cho đôi tay cực kì tinh tế này phải bóc đậu là một việc không thể chấp nhận được. Không lẽ tinh thần mình cũng bắt đầu bất bình thường rồi?

Vì cái phiếu bé ngoan của mình, Đậu Đậu một lòng muốn lấy lòng Cơ Quân Đào, vì vậy cậu bé vội vàng ngồi lại gần anh ta, nói, “Chú nhìn này, dễ bóc lắm mà”. Cậu bé mới bóc được có mấy quả mà ngón tay mồm mồm đã hơi đen lại rồi.

Cơ Quân Đào gật đầu, ngoan ngoãn làm theo. Đầu óc mình nhất định là hỏng IC rồi, anh ta nghĩ, vì bạn công việc nên từ khi chuyển tới đây anh ta gần như không hề bước ra khỏi cửa, vậy mà hôm nay lại để cho người lạ vào nhà, còn cùng bóc đậu với người ta nữa. Từ nhỏ đến lớn, anh ta đều chưa bao giờ phải bóc đậu.

Thấy anh ta yên lặng không nói gì, Hoài Nguyệt nghĩ thầm, có lẽ anh ta vẫn đang chìm đắm trong thế giới tự kỉ của mình. Cô vừa mong mỗi người phụ nữ lái xe đưa màu đỏ về sớm một chút vừa nghĩ cách tìm đề tài phân tán sự chú ý của anh ta.

“Bạn nhỏ tên là gì?” Cơ Quân Đào chủ động hỏi.

“Cháu tên là Lỗ Hân Thần, mọi người đều gọi cháu là Đậu Đậu. Còn chú?” Đậu Đậu là một em bé rất dễ gần, hơn nữa cũng rất giỏi bắt chuyện.

“Chú họ Cơ”, Cơ Quân Đào mỉm cười nói: “Chị Lỗ, con trai chị rất đáng yêu”.

“Tôi họ Thương”. Thương Hoài Nguyệt cải chính theo thói quen. Cô sớm đã không còn là bà Lỗ rồi, bà Lỗ bây giờ là một người khác.

“Ồ”, Cơ Quân Đào thờ ơ đáp. “Tôi vừa đến đây không lâu, còn chưa quen biết mọi người”.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm với tình tình lạnh như băng này của anh ta, nếu mẹ con cô không mặt dày tự tìm tới cửa như vậy thì có khi ở đây mười năm anh ta cũng sẽ không quen ai cả. Mới chuyển tới đây? Chẳng lẽ lại là một người chủ khác rồi? Người phụ nữ lái xe đưa kia đã bán lại căn nhà này cho anh ta sao? Cô ta cũng mới chuyển đến không lâu mà, thật sự là hơi đáng tiếc.

Thấy trong nhà không có ai khác, cô lại cảm thấy sốt ruột. Người nhà anh ta đâu? Cô và Đậu Đậu không thể trông coi anh ta mãi được. Cô đành phải tiếp chủ đề của anh ta: “Nơi này hơi xa nội thành cho nên rất nhiều hộ gia đình cuối tuần mới đến đây nghỉ. Thực ra mọi người ở đây cũng không quen biết nhau lắm”.

“Nhà chú có bạn nhỏ không?” Đậu Đậu hỏi.

Nghe vậy, Hoài Nguyệt âm thầm vui vẻ, nhân tiện có thể hỏi thăm xem người nhà anh ta đâu, bao giờ về, cậu con trai này đúng là quá hợp ý mình rồi.

“Không có. Trong nhà chú chỉ có một cô, cô ấy đến bệnh viện thú cưng khám cho con chó của cô ấy rồi, mấy hôm nay con chó con của cô ấy chán ăn”. Cơ Quân Đào kiên nhẫn đáp, đây là em bé xinh đẹp nhất anh ta từng nhìn thấy, ngoại hình rất giống mẹ nhưng vẫn không mất phong độ của một cậu bé. Có thể thấy bố cậu bé này nhất định cũng là một người đàn ông đẹp trai.

Đến bệnh viện thú cưng chắc cũng không mất bao nhiêu thời gian. Hoài Nguyệt thở phào, lại thấy con trai hỏi: “Chó con cũng bị sốt nhiệt à? Mẹ cháu bảo ngày mai sẽ nấu cơm đen, Đậu Đậu ăn cơm đen sẽ không bị sốt nhiệt, hay là cũng cho chó con ăn một chút?”

Hoài Nguyệt thấy người đàn ông bên cạnh tỏ vẻ nghi hoặc liền vội giải thích: “Đây là một phong tục, nếu ngày lập hạ ăn một chút cơm đen thì trẻ con sẽ không bị sốt nhiệt, cũng sẽ không bị muỗi đốt. Ngày mai là lập hạ, các hiệu bánh bên ngoài có bán bánh cơm đen nhưng tiếc rằng đều là đồ ngọt, Đậu Đậu không thích ăn. Tôi sẽ làm chút cơm mặn cho cháu ăn”.

Cơ Quân Đào ờ một tiếng, “Tôi không biết còn có phong tục như vậy, cơm đen là cái gì?”

“Chính là cơm màu rất đen”, Đậu Đậu nói, “Chú ơi, cháu kể cho chú nghe chuyện cơm đen nhé!”

Cơ Quân Đào còn chưa kịp trả lời thì Lỗ Đậu Đậu đang cực kì muốn thể hiện đã đứng lên: “Ngày xưa có một bà già rất thích ăn ngỗng nướng, mỗi lần muốn ăn thịt ngỗng bà lại để những tấm sắt nung đỏ trên mặt đất trong ngõ nhỏ, hai đầu ngõ một đầu đặt bát xì dầu, đầu kia đặt bát dấm thơm, sau đó đuổi ngỗng vào trong ngõ. Con ngỗng trắng đáng thương vừa bồng vừa khát cứ chạy từ đầu này sang đầu kia, chạy đến đầu này uống một ngụm xì dầu, chạy đến đầu kia uống ngụm dấm thơm, chỉ chốc lát sau đã trở thành ngỗng nướng. Sau khi bà già đó chết, Diêm vương bắt bà ấy xuống địa ngục. Biết mẹ đang phải chịu khổ dưới âm phủ, con trai bà là hòa thượng Mục Liên thường đưa cơm ẹ ăn, nhưng mỗi lần đưa đi đều bị rất nhiều tiểu quỷ cướp sạch, mẹ ông ấy dường như không bao giờ được ăn. Mục Liên liền lên trên núi hái lá cơm đen về giã lấy nước đen rồi dùng nước đó nấu cơm mang đi. Tiểu quỷ dưới âm phủ vừa thấy cơm màu đen liền nghĩ rằng là thứ không tốt nên không dám ăn nên mẹ ông ấy mới không bị đói nữa. Đây chính là truyền thuyết cơm đen, cho nên cơm đen cũng là cơm của người con hiếu thảo”.

Chuyện này Hoài Nguyệt đã kể cho cậu bé nghe rất nhiều lần, Đậu Đậu đã thuộc lòng nên kể lại rất trôi chảy không hề vấp vấp chút nào.

Cơ Quân Đào rất ít tiếp xúc với trẻ con nên anh ta rất ngạc nhiên khi thấy một em bé lại nói năng trôi chảy đến vậy. Thực ra là anh ta không hiểu tình hình xã hội, bây giờ trẻ con đi mẫu giáo đũa nào cũng biết kể chuyện. Lỗ Đậu Đậu có một người mẹ là thạc sĩ nghiên cứu văn học, có một ông bố là luật sư, chỉ tính riêng gien di truyền đã đủ để cậu bé trở nên nổi bật trong đám bạn rồi.

Đậu Đậu đặc ý nhìn ánh mắt tán thưởng của Cơ Quân Đào, xua tay nói rất có phong độ: “Còn muốn nghe nữa không?”

Cơ Quân Đào bị dáng vẻ của cậu bé chọc cười, gật đầu.

Vậy là Đậu Đậu kể hết chuyện này đến chuyện khác. Đến tận lúc có tiếng xe hơi vang lên ngoài cửa, Hoài Nguyệt mới dắt tay Đậu Đậu đứng dậy ra về.

Những viên thuốc rơi vãi đã được nhặt lên, người đàn ông trước mặt cũng dần dần trở nên vui vẻ. Cô len thở phào nhẹ nhõm, vì mình, vì con trai, cũng vì người đàn ông này.

3. , Chương 03

Chương 3

Cơ Quân Dã cầm lọ thuốc Bách Ưu Giải trên bàn trà lên cau mày hỏi: “Anh, anh vẫn còn uống thuốc này à?”

Cơ Quân Đào ngồi trên sofa chơi với Leshy. Leshy là một con chó chăn cừu, sau khi xem bộ phim truyền hình “Chú chó Leshy” Cơ Quân Dã cứ nhớ mãi không quên, quả thực có thể gọi là quên ăn quên uống, sau đó trăm cay nghìn đắng tìm được một con hầu như giống trong phim như đúc không biết từ đâu ra, ngay cả tên cũng không muốn thay đổi. Hai ngày trước, Leshy bỗng dưng chán ăn, Cơ Quân Dã sốt ruột đến mức vội vã đưa đến bệnh viện thú cưng, sau vài ngày cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

“Hai ngày trước dọn dẹp lại đồ đạc phát hiện còn có một lọ nên tiện tay để ở đây. Leshy, ném cái này vào thùng rác!” Cơ Quân Đào vỗ vỗ đầu Leshy, Leshy gặm lấy lọ thuốc vội vàng chạy vào trong bếp.

Cơ Quân Dã nhìn bóng lưng Leshy với vẻ vô cùng cưng chiều, nói: “Thằng bé này thật là ngoan”.

Cơ Quân Đào đột nhiên nhớ tới cậu bé hôm qua đến nhà mình, thuận miệng nói: “Đáng tiếc là không biết nói, trẻ con bây giờ mồm mép tốt lắm”.

Cơ Quân Dã không vui lườm anh trai: “Leshy của chúng ta cũng biết nói, anh nghe không hiểu mà thôi. Hai ngày trước, nó còn nói với em là nó nhớ anh, sống chết bắt em phải dẫn nó đến thăm anh. Anh không được ghét nó, nó còn đang bị ốm đấy, hôm nay cũng không ăn được mấy”.

Leshy chạy về nằm cuộn tròn trong lòng Cơ Quân Dã, Cơ Quân Dã hớn hở mặt mày ôm đầu nó dựa vào sofa. “Anh, đậu hôm qua ăn ngon thật, đây là lần đầu tiên em được ăn đậu do chính tay anh bóc đấy. Hay là em lại đi mua một ít nữa để trưa nay chúng ta nấu ăn, A Thích đã mua được khá khá rượu Thổ Thiêu từ dưới quê, uống vào thì ổn lắm”.

Cơ Quân Đào lắc đầu: “Em cũng biết tửu lượng của anh rất kém mà, rượu đó để em với A Thích uống đi. Đậu hôm qua là do bà Lỗ hái nên mới tươi thế, mua về chưa chắc mùi vị đã ngon như vậy, thôi đừng mua nữa”. Anh ta nheo mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh nắng chan hòa, bây giờ cậu bé xinh đẹp kia chắc là đang đá bóng trên bãi cỏ.

Cơ Quân Dã a một tiếng, nói: “Hay là chúng ta cũng trồng một ít rau trong vườn, em thấy không ít người ở đây đều trồng rau trong vườn hoa, có nhà còn trồng cả ngô, thân cây cao bằng cả thân người, thú vị thật”.

Cơ Quân Đào liếc mắt nhìn cô, cái cô em gái này đã 30 tuổi rồi mà tính nết vẫn còn như trẻ con, từng làm không ít chuyện bông bột. Mấy năm nay, cô hết chăm sóc mẹ lại đến chăm sóc mình nên đã lỡ thanh xuân. Làm anh trai, anh ta luôn cảm thấy có lỗi, bây giờ cũng đến lúc để cô lập gia đình sinh em bé rồi.

“Tiểu Dã, năm nay em với A Thích cưới nhau đi, A Thích đã 37 tuổi rồi, mặc dù nó không nở giục em nhưng bố mẹ nó nhất định là sốt ruột lắm”.

Cơ Quân Dã sững sốt, cười nói: “Tại sao lại nhớ đến chuyện này, không phải ngày nào em cũng ở bên anh ấy à? Cưới hay không thì cũng có gì khác nhau. Còn anh thì sao? Định cô đơn tới khi nào?”

Cơ Quân Đào sợ nhất là em gái nói chuyện này nên vội chuyển chủ đề: “Hôm nay là lập hạ đấy biết không?”

“Không biết, có vấn đề gì đáng chú ý à?” Cơ Quân Dã tùy tiện gác chân lên trên bàn trà, khi thấy Cơ Quân Đào cau mày thì vội co lại trên sofa. Cô ít hơn Cơ Quân Đào 5 tuổi. Mặc dù việc lớn việc nhỏ trong nhà hay ở phòng triển lãm tranh đều do cô lo liệu nhưng trước mặt anh trai cô vẫn không dám quá mức xác xược. Cơ Quân Đào không thích người có hành vi phóng đãng, cho rằng nghệ thuật là thứ ngấm vào xương cốt, không cần người nghệ sĩ phải cố tình tạo nên.

“Nghe nói phải ăn cơm đen”. Cơ Quân Đào nói, nhớ lại vẻ nghiêm trang của Đậu Đậu lúc kể chuyện, khoe miệng hơi cong lên, “Cơm hiếm thảo do hòa thượng Mục Liên, đệ tử của Như Lai phát minh ra”.

“Ngon không?” Cơ Quân Dã cảm thấy hứng thú, “Trưa nay chúng ta ăn cơm đó nhé. Em cũng ăn chán thức ăn ở mấy nhà hàng gần đây rồi, bây giờ anh thường xuyên ở đây, em nghĩ phải thuê một người giúp việc đến nấu cơm cho anh mới được”.

“Ăn cơm không phải việc lớn gì, không cần phiền phức như vậy. Anh không quen thấy trong nhà có thêm người lạ, người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp làm vệ sinh nhà cửa đã làm anh thấy rất phiền rồi”, Cơ Quân Đào nói: “Cơm đen thì chắc nhà hàng không có, trong cửa hàng bánh có bán cơm đen ngọt, em muốn ăn thử thì đi mà mua”.

Cơ Quân Dã nhut chí lắc đầu, “Thôi, những thứ ngọt thì mùi vị như nhau cả, em không thích ăn. Có điều tại sao anh lại biết những điều này? Dường như nhà chúng ta chưa ăn bao giờ mà”. Bà ngoại họ là người Pháp, mẹ là Hoa kiều, thư pháp hội họa đều rất sành sỏi nhưng ăn uống lại rất nặng phong cách phương Tây, ở nhà ăn cơm Tây còn nhiều hơn cơm Tàu. Vì thế, người thích uống rượu Thổ Thiêu như cô hoàn toàn là loại lập dị trong nhà.

“Hôm qua bà Lỗ nói hôm nay sẽ làm cơm mặn cho con trai ăn, nói ăn cơm đen sẽ không sợ muỗi đốt, ăn uống cũng sẽ tốt hơn một chút”. Hôm qua Cơ Quân Đào vừa hoàn thành một tác phẩm lớn, thân thể hơi mệt mỏi, chẳng mấy khi có thời gian nói chuyện thoải mái với em gái như vậy.

“Ăn uống tốt hơn à?” Mắt Cơ Quân Dã sáng lên, vừa vuốt lông Leshy vừa hỏi, “Trong đó có thảo dược gì không?”

“Không biết lá cơm đen có phải thảo dược không”. Cho dù là thảo dược nhưng ăn có một chút như vậy chẳng lẽ lại có tác dụng cả mùa hè? Cơ Quân Đào chẳng muốn nói những chuyện này với em gái, tự nhiên lại tin tưởng vào phong tục tập quán như vậy, thật không biết là cô không có đầu óc hay là lo cho chó quá mà không để ý nữa”.

Đương nhiên Cơ Quân Dã không biết anh trai mình đang nghĩ gì, cái khó ló cái khôn, nói: “Anh, hôm qua người ta đến thăm mình, hôm nay có phải chúng ta cũng nên tới thăm đáp lễ không? Có qua có lại mà, kiếm thứ gì đó cho trẻ con chơi, tốt nhất là xin được ít cơm đen của bà Lỗ, em thấy Leshy của chúng ta cũng sốt nhiệt rồi”.

Cơ Quân Đào buồn cười liếc mắt nhìn cô. Cơ Quân Dã hậm hực, suy nghĩ một chút rồi quyết định đến vườn hoa thử vận may. Hôm qua lúc về nhà, cô nhìn thấy bóng lưng hai mẹ con đó. Cô đã gặp người phụ nữ hai ba lần, lần nào cũng là cách bức tường thấp ngăn vườn hoa. Cô ấy chỉ cười nhẹ nhàng, nhìn trẻ trung như một sinh viên vừa tốt nghiệp, không ngờ con trai đã lớn như vậy rồi.

Vườn hoa bên kia không có người, Cơ Quân Dã hơi thất vọng, xem ra Leshy bảo bối của cô không ăn được cơm đen rồi.

Cô đẩy cửa vườn hoa đi ra, trên đường nhỏ cũng không có một bóng người. Khu nhà liền kề này chỉ có một nửa là có người ở thực sự, còn một nửa khác đa số là đầu cơ bán lại, có rất nhiều nhà đã hoàn thiện rồi mà quanh năm không thấy chủ nhân. Mức độ xanh hoá của tiểu khu rất tốt, ven đường rực rỡ hoa cỏ, quanh một số nhà có trồng những khóm trúc, thủy tiên trong hồ sen đã bắt đầu ra nụ. Khu nhà Kim Đô bán ra

đợt hai này là do một văn phòng thiết kế của bạn cô thiết kế, lúc đầu cũng vì được người bạn đó giới thiệu nên cô mới mua căn nhà này cho anh trai.

Cô đi ra cổng chính của tiểu khu, ở đó có một siêu thị, cô muốn đi mua ít rau. Tay nghề nấu ăn của Cơ Quân Dã vẫn thường bị A Thích cười chê nhưng có lúc cô vẫn không nhịn được muốn nấu nướng cho anh trai ăn, đương nhiên mùi vị thường rất tệ. Từ khi mẹ qua đời, vì bố theo Phật môn làm đệ tử tục gia quanh năm vân du bên ngoài nên cũng chỉ có cách đó cô mới giúp anh trai có được một chút cảm giác của nhà.

Cho dù Cơ Quân Đào hơn cô nhiều tuổi như vậy nhưng Cơ Quân Dã luôn cảm thấy anh ta chẳng khác gì một đứa trẻ. Bề ngoài lạnh lùng, nội tâm lại vừa mẫn cảm vừa yếu ớt, nếu mẹ không qua đời anh ta cũng sẽ không mắc bệnh trầm cảm.

Các cậu sợ anh ta đi vào vết xe đổ của mẹ nên đã kiên quyết đòi đưa anh ta ra nước ngoài trị liệu. Quá trình trị liệu có kết quả rất tốt, hơn một năm sau khi ổn định, anh mới về nước.

Trước khi bị bệnh, bên cạnh anh trai có vô số người theo đuổi nhưng anh ấy không muốn chơi bời qua quýt, sau khi bị bệnh lại càng không có hứng thú với bất kì ai. Mặc dù A Thích đã cam đoan với cô bây giờ không cần phải lo lắng cho trạng thái tinh thần của anh trai cô nữa nhưng ngày nào anh ấy còn chưa chịu gần gũi phụ nữ thì ngày đó Cơ Quân Dã vẫn cảm thấy anh chưa thoát khỏi được bóng tối do mẹ tự tử để lại.

Mẫn cảm, Cơ Quân Dã nhẹ nhàng thở dài, nếu như không mẫn cảm thì đã không thể thành họa sĩ. Giống như cô, ngày nào cũng xem tranh bán tranh nhưng lại không vẽ nổi lấy một bức, chẳng giống con gái của bố mình chút nào.

“Mẹ, mẹ xem kìa, ở đây có một con ếch”. Một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên từ phía chiếc cầu trên hồ sen.

Cơ Quân Dã lập tức đi qua bóng cây về phía đó, chỉ thấy một cậu bé ngồi trên cầu cúi đầu nhìn xuống hồ nước. Cậu bé mặc một chiếc áo phông dài tay màu xanh trắng, quần bò dây đeo, một chiếc mũ bò lưỡi trai quay về phía sau gáy, cánh tay nhỏ bé hưng phấn chỉ về phía hồ nước, “Mẹ, bắt nó lên cho con được không?”

“Đậu Đậu, ếch ăn các loài côn trùng có hại mà, sao lại bắt nó làm gì. Sau này nhờ côn trùng có hại trong hồ nước ăn hết hoa thì làm thế nào? Cứ để nó ở đây bảo vệ những bông hoa này được không?” Người phụ nữ ngồi bên cạnh cậu bé nhẹ nhàng giáo dục con trai, “Những thứ chúng ta thích không thể đều biến thành của mình được. Đậu Đậu cho rằng con ếch này thích sống trong cái bể của con hay là thích ở trong hồ nước có hoa có cá này?”

Cậu bé nghĩ hồi lâu rồi nói: “Thích hồ nước này, hồ nước này to hơn cái bể của con. Mẹ, để nó ở đây đi, lúc nào nhớ thì con đến thăm nó là được”.

Cơ Quân Dã nghĩ thầm, thằng bé này đúng là quá đáng yêu, đáng yêu giống hệt Leshy. Cô đứng phía sau bóng cây chờ cậu bé ngẩng đầu lên để xem ngoại hình cậu bé thế nào nhưng hồi lâu cũng không thấy cậu ngẩng đầu. Cô không khỏi cảm thấy lạ, rốt cục cậu thấy cái gì ở góc hồ nước mà chăm chú đến vậy, chỉ thấy cậu bé lại nói: “Mẹ, vì sao ếch không cử động gì? Nó không ăn côn trùng à?”

Mẹ cậu cười nói: “Có thể là nó ăn no quá không nhảy được nữa rồi”.

“Không đúng, nó đói rồi, muốn ăn cơm đen rồi”. Cậu bé ngẩng đầu nhìn mẹ: “Mẹ ơi con cũng đói rồi”.

“Sáng con ăn nhiều thế mà sao đã đói rồi?” Mẹ cậu cười cười kéo cậu bé lên.

Rốt cục Cơ Quân Dã cũng nhìn thấy khuôn mặt cực kì xinh đẹp như tạc bằng ngọc của cậu bé kia, đôi mắt vừa to vừa sáng, cực kì lanh lợi. Cô vừa thán phục trong lòng vừa chậm chạp đi về. Quả nhiên chỉ chốc lát sau tiếng bước chân đã vang lên sau lưng, cô quay đầu lại nhìn, hai mẹ con đó đang dắt tay nhau đi tới.

Hoài Nguyệt nhận ra người trước mặt chính là cô gái lái chiếc xe đua màu đỏ, cô mỉm cười gật đầu với Cơ Quân Dã, nụ cười rất trong trẻo nhưng lại rất ảm áp. Cơ Quân Dã hơi hâm mộ, tính cô vẫn rất bồ bả, thích cười thì cười thích mắng là mắng, chỉ có Cơ Quân Đào mới cười tao nhã lịch sự được như vậy. Nhưng Cơ Quân Đào lại cực ít cười với người lạ, kể cả lúc cười cũng không bao giờ làm mọi người cảm thấy thân mật.

“Cháu chào cô”. Đậu Đậu thấy mẹ chào hỏi người khác cũng ngoan ngoãn chào theo.

Cơ Quân Dã vui vẻ cầm tay kia của Đậu Đậu, nói: “Bạn nhỏ, đậu hôm qua cháu bóc giúp chú cô cũng được ăn. Ngon lắm, cảm ơn cháu!”

Đậu Đậu cười tíu mắt nói: “Có gì đâu, cô thích ăn thì đến nhà cháu ăn là được mà. Hôm nay mẹ cháu hái đậu Hòa Lan làm cơm đen, cũng ngon lắm!”

Cơ Quân Dã biết rồi mà vẫn hỏi: “Cơm đen là cái gì?”

Vậy là bạn nhỏ Lỗ Đậu Đậu lại kể một lượt chuyện “Hòa thượng Mục Liên đưa cơm ẹ”.

Hai người phụ nữ trẻ tuổi đi trên đường mòn vắng vẻ, một người dịu dàng một người tươi tắn dắt một cậu bé xinh đẹp. Giọng nói nhí nhảnh của cậu bé len qua những khóm hoa đẹp như trong một bức tranh.

Cơ Quân Dã vẫy tay với Cơ Quân Đào đang đứng trong vườn hoa nhìn bồn cảnh, nói: “Sao lại ra ngoài phơi nắng làm gì? Hôm nay trời nắng to mà!”

Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Đào đứng dưới ánh mặt trời, sắc mặt tốt hơn hôm qua không ít, vẻ mặt cũng vui vẻ hơn nhiều, không còn lộ ra dáng vẻ trống rỗng lạnh như băng dọa người nữa, trong lòng quả thực cũng vui vẻ thay anh ta. Cô liền mỉm cười gật đầu với anh.

Cơ Quân Đào vẫn gọi Hoài Nguyệt là bà Lỗ, lại chào Đậu Đậu rồi mới nói với Cơ Quân Dã: “Định hỏi xem trưa nay em ăn gì, đến lúc gọi cơm rồi”.

Cơ Quân Dã đắc ý nói: “Sợ là anh phải ăn mình rồi, Đậu Đậu mời em đến nhà cậu bé ăn cơm đen”.

Cơ Quân Đào a một tiếng có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là Cơ Quân Dã đã làm quen với người ta vì cơm đen của Leshy đây mà.

Đậu Đậu chạy tới kéo tay Cơ Quân Đào nói: “Chú Cơ cũng đến nhà cháu ăn cơm đi, mẹ cháu nấu cơm ngon lắm”.

Hoài Nguyệt thấy vẻ mặt Cơ Quân Đào tỏ ra khó xử, vội nói với Cơ Quân Dã: “Mời chồng chị cùng qua nhà tôi ăn cơm đi, không có thức ăn gì nhưng mà cơm đen thì vẫn có”.

Cô vốn cũng chuẩn bị cho ông nội bà nội của Đậu Đậu rồi, mấy năm sau khi cưới hàng năm giáo sư Tần đều ăn cơm đen do cô nấu, bây giờ nghĩ lại cũng đúng là làm chuyện thừa. Ngày lễ người ta có con dâu vào bếp, ai cần cô vợ đã bị đuổi ra đường này tới gây rối chứ.

Cơ Quân Dã nghe vậy liền cười to: “Xem ra ngoại hình của hai chúng tôi còn đúng là không giống nhau. Đây không phải chồng tôi mà là anh trai tôi, anh ấy ở một mình lại không biết tự chăm sóc bản thân nên hàng tuần tôi đều tới đôn đốc anh ấy ăn ngủ đúng giờ”.

Hoài Nguyệt thật sự không nhìn ra hai người này là anh em. Cơ Quân Dã có gương mặt rất hoang dã, mắt to miệng rộng, gợi cảm mê người, còn Cơ Quân Đào lại hào hoa phong nhã, nếu như phải miêu tả thì một là kim cương một là mỹ ngọc, một tỏa sáng lấp lánh một dịu dàng thu lại, hoàn toàn không có điểm giống nhau nào. Cô liền mỉm cười xin lỗi hai người, “Cơ tiên sinh thật may mắn có một cô em gái tốt quan tâm đến mình như vậy. Hôm nay, hai người cùng đến nhà tôi nếm thử cơm đen đi”. Ngôi nhà đó quá gọn gàng sạch sẽ, quả thật không giống như là một ngôi nhà có nữ chủ nhân.

Cơ Quân Đào không giới khách sáo, chỉ suy nghĩ một chút rồi bế Đậu Đậu theo Hoài Nguyệt đi vào vườn hoa nhà cô.

Cơ Quân Dã chạy về chuẩn bị bữa trưa cho Leshy, vui vẻ ôm Leshy suýt nữa rơi nước mắt. Đây là lần đầu tiên Cơ Quân Đào chủ động tiếp xúc với người lạ từ sau khi mắc bệnh, mặc dù đối phương là một em bé nhưng cũng đủ để cho niềm tin của cô tăng gấp bội.

Cậu bé này đúng là một bảo bối, cô nghĩ, hôm qua anh trai đã phá lệ vì nó, không chỉ để người không quen biết vào nhà mà còn cùng nhau bóc đậu. Hôm nay lại một lần nữa phá lệ vì nó. Khi đó, mặc dù mình cũng âm thầm chờ đợi, hi vọng có thể ép anh ấy từ từ thoát khỏi việc tự giam cầm nhưng không ngờ có thể thuận lợi như vậy. Xem ra bệnh tình của anh trai đã tốt hơn khi về nước rất nhiều rồi.

Cô vội vàng chạy lên tầng kéo ra tất cả ngăn kéo muốn tìm món đồ chơi gì đó cho Đậu Đậu nhưng không tìm được gì cả. Nghĩ lại cũng đúng, từ khi hai anh em cô lớn lên thì ngôi nhà này cũng chưa từng có em

bé nào đi vào. Cơ Quân Dã lúng túng, bây giờ cô mới cảm thấy ăn uống miễn phí của người ta hình như không ổn, dù sao hai nhà cũng vừa mới quen biết nhau, xem ra lát nữa chỉ có thể đến siêu thị mua chút đồ ăn vặt cho trẻ con vậy. Nhất thời lại sợ Cơ Quân Đào ở trong nhà người khác không tự nhiên nên vội vàng chạy qua nhà hàng xóm.

4. , Chương 04

Chương 4

Thực ra Cơ Quân Dã không cần lo Cơ Quân Đào sẽ không tự nhiên vì lúc này Đậu Đậu đang cực kì hào hứng kéo Cơ Quân Đào đi tham quan phòng của cậu.

Trên nền nhà là các loại xe đồ chơi đủ loại kiểu dáng, từ máy ủi, cần cẩu đến xe tăng xe đua, loại nào cũng có cả. Đậu Đậu nằm bò xuống nền nhà khởi động từng chiếc cho Cơ Quân Đào xem. Cơ Quân Đào ngồi trên chiếc ghế nhỏ của Đậu Đậu, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ rất hứng thú.

Cơ Quân Dã đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn một lát rồi lại lặng lẽ lui ra ngoài. Anh trai quả thật cũng nên lập gia đình rồi, có một em bé rồi từ từ sẽ cảm nhận được sự vui vẻ của cuộc sống, nói không chừng căn bệnh cũng sẽ khỏi hoàn toàn.

Hoài Nguyệt đeo tạp dề nấu nướng trong bếp, Cơ Quân Dã không giỏi món này nên chỉ đứng bên cạnh tán gẫu với cô.

“Chị Lỗ, hôm nay chồng chị không có nhà à?” Cô nhớ lại, hình như trước giờ mình cũng chưa bao giờ thấy nam chủ nhân.

“Tôi họ Thương, Thương Hoài Nguyệt, gọi tôi là Hoài Nguyệt là được rồi”. Hoài Nguyệt vừa múc thức ăn trong nồi ra vừa nói: “Thỉnh thoảng tôi và Đậu Đậu lại tới đây nghỉ cuối tuần”. Vì vẫn chưa thể coi là thân quen nên Hoài Nguyệt không hề muốn kể chuyện mình đã li hôn với người khác, càng không muốn Đậu Đậu là một em bé đáng thương trong mắt người khác.

“OK, vậy chị gọi tôi là Tiểu Dã nhé, anh tôi cũng gọi tôi như vậy. Hoài Nguyệt, chị bao nhiêu tuổi rồi?” Tính cách Cơ Quân Dã rất tùy tiện, cơ bản không để ý rằng Hoài Nguyệt không hề trả lời câu hỏi của mình. “29”.

“Còn ít hơn tôi một tuổi”. Cơ Quân Dã cười nói: “Chắc trước đây chồng chị theo đuổi chị rất lắm nên mới kết hôn sớm như vậy”.

Hoài Nguyệt cười nhạt: “Cũng không sớm lắm mà”.

Lúc cô kết hôn, Đặng Duyên Duyên đã máng cô máu chó ngập đầu: “Lần đầu tiên yêu đã đánh bạc cả đời mình vào rồi, vừa ra khỏi cổng trường sẽ bước vào cuộc sống hôn nhân, chỉ có mấy con ngốc mới làm như vậy”.

Khi đó cô còn không phục: “Người mình nhìn trúng đầu tiên mới là tốt nhất. Bạn đi mua quần áo, lượn đi lượn lại mãi nhưng cuối cùng còn không phải vẫn trở lại mua bộ quần áo bạn thấy thích đầu tiên đó sao?”

Sau đó, cô mới biết hôn nhân không phải quần áo, quần áo có chọn sai cùng lắm ném vào trong tủ là xong, hôn nhân chọn sai thì chính mình sẽ trở thành bộ quần áo bị ném vào trong góc tủ đó. 25 tuổi đã kết hôn, ngay cả thế giới bên ngoài như thế nào cô cũng không kịp nhìn một lượt, quả thật là quá sớm, quá ngốc.

“So với chị thì tôi đúng là bà cô già rồi, gái ế gái ế! Nhìn thấy Đậu Đậu đáng yêu như vậy tôi cũng muốn cưới chồng rồi”. Cơ Quân Dã cảm thán nói, “Có một em bé như vậy thật tốt, chồng chị nhất định cũng đẹp trai lắm!”

Hoài Nguyệt dừng lại một chút rồi gật đầu, “Rất nhiều người đều nói rằng ngoại hình Đậu Đậu tương đối giống tôi. Có cần ra vườn hái ít đậu tằm ăn không?”

Mỗi tuần cô mới trở về căn nhà liền kề này một lần. Trong tủ lạnh không hề có đồ ăn, may là buổi sáng có bà nông dân đi bán gà nhà mình nuôi, nghĩ đến chuyện Đặng Duyên Duyên suốt ngày la hét đòi ăn gà hầm cô làm nên đã mua một con. Nếu không bỗng dưng có thêm hai người đến ăn cơm thì thật sự sẽ không đủ ăn. Dù sao cô cũng xấu hổ không muốn ra ngoài mua thêm thức ăn khi có khách đến nhà, thôi thì hái thêm ít đậu ăn tạm cũng được.

“Tốt tốt tốt, đậu vừa hái xong mùi vị luôn rất khác biệt”. Cơ Quân Dã nói: “Để anh trai tôi mang Đậu Đậu đi hái đi, hai người đó có vẻ chơi rất hợp nhau đấy!” Chẳng mấy khi Cơ Quân Đào chịu vui vẻ chơi với trẻ con như vậy, Cơ Quân Dã cũng có tính toán của riêng mình.

Hoài Nguyệt nghĩ đến lọ Bách Ưu Giải nhìn thấy trên bàn trà nhà Cơ Quân Đào hôm đó nên cũng gật gật đầu hiểu ý. Vì anh trai, cô em gái này cũng coi như là đã nghĩ đủ mọi cách rồi. Chỉ có điều mình sai khiến khách đến nhà như vậy hình như không ổn lắm, cứ để Cơ Quân Dã lên tiếng có lẽ sẽ tốt hơn. Cô còn đang suy nghĩ thì Cơ Quân Đào đã bế Đậu Đậu đi xuống tầng dưới.

Thấy Đậu Đậu ôm cổ Cơ Quân Đào rất vui vẻ, Hoài Nguyệt không khỏi cảm thấy chua xót. Lỗ Phong luôn bận, thời gian ở bên con trai ít đến mức đáng thương. Mặc dù Đậu Đậu có sự thương yêu của ông bà nội và mình nhưng rốt cục nó vẫn là một đứa bé, cũng đến lúc cần có sự yêu thương chăm sóc của bố rồi. Thấy cậu bé thích chơi với Cơ Quân Đào như vậy Hoài Nguyệt chợt cảm thấy hơi hận Lỗ Phong.

“Đậu Đậu xuống đi, chú bé lâu sẽ mệt đấy”. Thấy Đậu Đậu có vẻ không tình nguyện, Hoài Nguyệt lại dỗ dành: “Giúp mẹ ra vườn hái đậu tằm được không? Cô Cơ muốn ăn đậu Đậu Đậu hái!”

Nghe vậy Đậu Đậu lập tức trượt từ trên người Cơ Quân Đào xuống, vừa kêu tốt vừa chạy vào bếp lấy một cái rổ đi ra rồi kéo tay Cơ Quân Đào đi ra ngoài, “Chú Cơ cũng đi đi, cô giáo nói yêu lao động mới là bé ngoan”.

Cơ Quân Đào ngoan ngoãn để cậu bé kéo ra ngoài, quay lại nghiêm túc hỏi Hoài Nguyệt: “Cần hái bao nhiêu?”

Cơ Quân Dã bên cạnh nói: “Hái nhiều một chút, Hoài Nguyệt, lát nữa tôi mang một ít về nhà để tối ăn được không? Đậu nhà chị ngon quá”. Quan trọng hơn là Cơ Quân Đào chơi với Đậu Đậu vui vẻ như vậy, cô hi vọng họ có thể chơi với nhau thêm một lát. Mặc dù về mặt anh trai vẫn trầm tĩnh trước sau như một nhưng Cơ Quân Dã vẫn nhìn thấy ánh sáng từ đáy mắt anh ta.

Cơ Quân Đào nhìn em gái với vẻ trách cứ, tại sao lại tự biên tự diễn trong nhà người ta như thế chứ.

Hoài Nguyệt thì lại thích loại tính cách hào sảng của Cơ Quân Dã này, rất giống Đặng Duyên Duyên, cô cười nói: “Nếu như Cơ tiên sinh không sợ vất vả thì cứ hái hết cũng được, sang tuần sau là đậu sẽ già hết, ăn không ngon nữa”.

Đây là lần đầu tiên Cơ Quân Đào hái đậu. Anh ta không hề biết thì ra một cây đậu có thể ra được nhiều quả như vậy, từng chùm từng chùm từ gốc đến ngọn nhìn rất thích mắt. Cơ Quân Đào muốn ngắt chùm đậu xuống khỏi thân cây nhưng làm thế nào cũng không dứt được cuống đậu. Đậu Đậu đứng bên cạnh rất có trách nhiệm chỉ đạo anh ta: “Chú Cơ, ngắt như vậy không được đâu, chú cứ xé xuống bên dưới là được”.

Anh ta thử một chút, quả nhiên không vất vả gì đã ngắt được một chùm, liền hỏi: “Đậu Đậu giỏi thật đấy. Ai dạy cháu vậy?”

“Mẹ cháu. Mẹ còn nói lúc hái phải bóp quả đậu một chút, nếu thấy mềm thì không được hái vì quả đó vẫn còn chưa lớn”. Đậu Đậu cầm tay Cơ Quân Đào bóp đậu, bàn tay trắng nõn mím mím rất mềm rất mềm. Cơ Quân Đào thương yêu chính lại chiếc mũ lưỡi trai về phía trước cho Đậu Đậu sợ cành lá đậu tằm làm bị thương mặt cậu bé. Đậu Đậu quay sang cười với anh ta rất vui vẻ.

“Bình thường Đậu Đậu thích ăn cái gì nhất?” Cơ Quân Đào nghĩ thầm, hai anh em mình đến ăn chực nhà người ta thì ít nhất cũng phải mua thứ gì đó cho con người ta mới không bất lịch sự.

Đậu Đậu nghiêng đầu nghĩ hồi lâu rồi nói: “Cơm”.

Cơ Quân Đào bật cười, “Còn gì nữa?”

“Suồn xào chua ngọt mẹ nấu”.

“Còn gì nữa?”

“Cà om tương mẹ nấu”.

“Còn gì nữa?”

“Hạt dưa mẹ rang”.

Cơ Quân Đào cảm thấy bất lực, lại hỏi: “Còn đồ ăn vặt? Đậu Đậu thích ăn loại quà vặt gì? Sô cô la thì sao?”

“Cháu không ăn sô cô la, mẹ mới thích ăn sô cô la”. Đậu Đậu nghiêm trang nói, “Cháu không ăn quà vặt, mẹ nói trẻ con ăn quà vặt không ăn cơm sẽ không cao được, con trai phải cao thì mới xinh trai. Cháu thích ăn cơm”.

Cơ Quân Đào đành phải nói: “Đậu Đậu đúng là một bé ngoan, thể bình thường cháu thích đồ chơi gì?”

“Chơi ô tô”, Đậu Đậu nói, “Cháu có hơn một trăm cái xe, mẹ nói có thể mở triển lãm rồi, sau này không được mua thêm nữa, lãng phí quá”.

“Ngoài ô tô cháu còn thích cái gì nữa?” Cơ Quân Đào hầu như sắp bị đứa bé này đánh bại rồi, gặp một đứa bé đạo thương bất nhập như thế khiến anh ta quả thực không biết phải làm thế nào.

“Còn thích vẽ tranh nữa”. Đậu Đậu nói, “Chú Cơ, lần sau cháu mang tranh cháu vẽ tới cho chú xem, cháu để ở bên nhà bà nội hết rồi”.

Cơ Quân Đào vui mừng hỏi: “Thật sự thích vẽ tranh à? Thích vẽ kiểu gì?” Hỏi xong chính anh lại cười trước, một em bé nhỏ như vậy, chẳng lẽ còn phải hỏi nó thích tranh sơn thủy hay là tranh sơn dầu?

“Thứ sáu ở trường, bọn cháu thường vẽ nhà, vẽ hoa, vẽ mặt trời, cháu còn vẽ cả mẹ đứng ở cửa nữa. Lý Gia Đình nói cháu vẽ không giống nhưng cô giáo lại khen cháu, cho cháu hai lá cờ năm sao”.

“Lát nữa chú cũng vẽ cho cháu một bức tranh được không? Đậu Đậu thích vẽ cái gì?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vẽ hái đậu được không?”

“Được!” Cơ Quân Đào khẽ thở phào một hơi.

Mặc dù hai bên không phải rất quen thuộc nhưng nhờ có Đậu Đậu nên bữa cơm này rất thoải mái vui vẻ. Đậu Đậu vừa ăn vừa nói không dừng miệng chút nào. Hoài Nguyệt không hề ngăn cản cậu bé, thậm chí trong lòng cô còn hết sức biết ơn anh em nhà họ Cơ, vì trong nhà có khách nên Đậu Đậu tỏ ra cực kì vui vẻ.

Cơ Quân Dã thấy Đậu Đậu ăn rất nhanh, cứ một thìa cơm lại một thìa thức ăn liền nói: “Cô thấy có những bạn nhỏ không chịu ăn gì cả. Mẹ phải bưng bát cơm đồ dành, con chạy trước mẹ chạy sau rất là vất vả. Đậu Đậu tự ăn cơm giỏi thật, cũng không làm rơi hạt cơm nào cả”.

Hoài Nguyệt nhìn con trai bằng ánh mắt trìu mến, cô đưa tay lau vệt nước canh bên miệng cậu bé rồi nói: “Bình thường Đậu Đậu của chúng ta không ăn quà vặt gì, lúc đói chỉ ăn cơm thôi. Khi còn bé bón cơm cho cháu nếu trong thìa nhiều thức ăn mà ít cơm một chút thì cháu nhất định sẽ không ăn, chỉ la hét đòi ăn cơm, nhất định phải bón thêm một thìa cơm trắng mới chịu nghe”.

Cơ Quân Đào nhớ tới cuộc đối thoại với Đậu Đậu khi nãy, nghĩ thầm quả nhiên là như vậy, anh ta không khỏi mỉm cười nhìn Đậu Đậu đang ngồi đối diện.

Hoài Nguyệt gấp một miếng gà hầm vào bát Đậu Đậu rồi nói tiếp: “Buổi tối mà đói thì cháu cũng luôn đòi ăn cơm chứ không giống những em bé khác chỉ cần vài cái bích quy hay bánh mì ăn tạm cho đỡ đói là được. Có lúc trong nhà không còn cơm nguội, ông nội bà nội cháu sốt ruột đến mức phải sang nhà hàng xóm xin cơm. Đúng là một cái thùng cơm nhỏ. Tôi cũng lo cháu nó ăn nhiều quá lại béo, may là cháu được di truyền gen ăn mà không béo”.

Cơ Quân Dã nhìn Hoài Nguyệt mảnh dẻ thanh tú, nói: “Tôi hâm mộ chết đi được, tính tôi thích nhất là ăn đồ ngon uống rượu ngon, nhưng cứ ăn vào là béo ngay, mà đã béo là béo mặt làm hại tôi cứ ăn thoải mái một bữa lại phải ăn đói hai ngày. Tôi thường nói nếu mà đói được cho anh tôi thì tốt thật, đàn ông có béo

một chút cũng không sao nhưng anh ấy thì cứ gầy như vậy. Hoài Nguyệt, hôm nay chị nấu ăn ngon như vậy, ngày mai tôi lại phải nhịn đói để giảm cân rồi”.

Hoài Nguyệt hé miệng cười, nói: “Có thể chị đã quen ăn uống bên ngoài nên thỉnh thoảng ăn bữa cơm nhà nấu sẽ cảm thấy lạ miệng, nếu bữa nào cũng ăn thì lại thấy chán ngay”.

Cơ Quân Dã nhìn đồ ăn trên bàn, gà đất hầm, cà om tương, sốt đậu phụ nấm và đậu tằm xào, lại nhìn bát cơm đen trên tay mình, cảm thán nói: “Chồng chị đúng là may mắn, riêng bát cơm đen này đã có nhiều gia vị như vậy rồi. Đậu Hòa Lan, dưa muối, dầm bông, măng sợi, nhìn đã thấy ngon miệng rồi. Chị còn ít hơn tôi một tuổi mà sao lại biết nấu bao nhiêu món như vậy nhỉ”.

Hoài Nguyệt dừng lại một chút rồi nói: “Thực ra trước đây tôi cũng không biết nấu mấy món này, sau khi sinh Đậu Đậu mới để ý học nấu ăn vì muốn để cháu được ăn ngon một chút. Tôi còn để ý đến những ngày lễ tết, muốn cho cháu biết thêm một chút, được thể nghiệm thêm một chút, như vậy cuộc sống của cháu sẽ vui vẻ hơn”.

Cơ Quân Dã gật đầu, “Hoài Nguyệt, chị đúng là một người mẹ tốt”.

“Tấm lòng của người làm mẹ đều giống nhau mà”. Hoài Nguyệt ngại ngùng cười cười, ánh mắt ấm áp nhìn con trai với vẻ cưng chiều.

Cơ Quân Đào nhớ tới mẹ mình, bà cũng từng nhìn mình với ánh mắt như vậy, đẹp như vậy, dịu dàng như vậy.

Đậu Đậu ăn cơm xong rất nhanh, cậu bé nhảy xuống ghế đi lấy bút chì và giấy vẽ trong cặp sách ra mang tới bên cạnh bàn trà nhìn Cơ Quân Đào ăn cơm với vẻ chờ mong.

Cơ Quân Đào ăn không nhiều, có điều lại ngại không muốn buông đũa trước, vừa thấy dáng vẻ của Đậu Đậu liền hiểu rõ ý cậu bé. Anh ta vẫy tay với Đậu Đậu, nói: “Nào, để chú vẽ tranh cho cháu”.

Cơ Quân Dã giật mình nhìn anh trai, Cơ Quân Đào vờ như không thấy, nói với Hoài Nguyệt: “Hôm nay đúng là mạo muội, tạm thời không nghĩ ra có thể tặng Đậu Đậu thứ gì, tôi vẽ cho cháu một bức tranh vậy”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Đậu Đậu rất thích vẽ tranh, trên tường nhà bà nội toàn là các tác phẩm của cháu, may là ở đây cháu còn chưa vẽ lung tung khắp nơi”. Cô không hề để ý chuyện Cơ Quân Đào nói sẽ vẽ tranh cho Đậu Đậu, bởi vì chính cô cũng thường cùng vẽ tranh với Đậu Đậu.

Cơ Quân Đào cẩn thận đặt tờ giấy vẽ lên trên đầu gối, chỉ vài nét bút đã hoàn thành một bức tranh đen trắng.

Đậu Đậu bên cạnh há hốc miệng, Hoài Nguyệt đi tới nhìn, bức tranh này là “Đậu Đậu hái đậu”, tuy chỉ có vài nét bút nhưng dáng vẻ Đậu Đậu lại nổi bật trên tờ giấy, thần thái hết sức sinh động khiến mọi người cảm thấy còn giống hơn cả ảnh chụp. Hoài Nguyệt không khỏi cảm thán: “Thì ra Cơ tiên sinh vẽ tranh tốt như vậy!”

Cơ Quân Đào cười nhạt nói: “Cho Đậu Đậu chơi thôi mà. Đậu Đậu thích không?”

Đậu Đậu ra sức gật đầu nói: “Thích, chú Cơ, chú vẽ đẹp y như cô giáo Ngô của cháu”.

Nghe vậy Cơ Quân Dã lập tức sắc mặt một ngụm canh, hồi lâu sau mới bật ra được một câu: “Đậu Đậu, cháu đúng là biết cách khen người khác đấy, hôm nay chú Cơ nhất định sẽ rất vui vẻ!”

Cơ Quân Đào không thèm để ý đến lời chọc ghẹo của em gái, mỉm cười nhìn Đậu Đậu, “Lần sau chú dạy cháu vẽ tranh được không?”

Đậu Đậu lại ra sức gật đầu làm ba người lớn không nhịn được cười.

Lúc về đến nhà Cơ Quân Dã không nhịn được nữa cất tiếng cười to: “Công tử Quân Đào danh chấn giới hội họa lại được khen vẽ đẹp như cô giáo trường mầm non. Anh, có lẽ đây là lời bình kinh hãi người đời nhất anh từng nhận được từ trước tới giờ, nhỉ?”.

Xem ra không chỉ là Đậu Đậu mà ngay cả bà mẹ kia cũng không biết đại danh của Cơ Quân Đào, nhìn thấy hai chữ Quân Đào anh trai đề trên bức tranh theo thói quen mà cũng không chút động lòng. Đúng là

thú vị.

5. , Chương 05

Chương 5

Chiều thứ hai, Cơ Quân Đào có lịch giảng dạy tại Viện mỹ thuật. Vì một thời gian dài ngủ không ngon nên buổi sáng anh ta thường dậy muộn, thông thường thì phải ăn xong bữa sáng kèm bữa trưa rồi mới đến trường. Số lần đã đến phòng triển lãm tranh vào buổi sáng như hôm nay quả thực là cực kì ít ỏi.

Cơ Quân Dã đang cầm cốc ngồi uống cà phê đen trộn mất nhìn anh trai một hồi lâu mới phản ứng lại được. Cơ Quân Đào cau mày nói: “Uống nhiều cà phê đen như vậy không sợ dạ dày không chịu được à? Nếu buồn ngủ quá thì về ngủ đi”.

“Sắp mở triển lãm tranh đến nơi rồi, có bao nhiêu là việc cần làm. Vất vả lắm mới thuyết phục được bố mang các tác phẩm bố vẽ mấy năm nay ra, không thể để lần triển lãm này thất bại được”. Cơ Quân Dã vừa tìm cốc pha trà cho anh trai vừa nói, “Hôm qua đến quán bar Vân Vân, đã lâu không đến nên về muộn một chút, hơn ba giờ sáng mới ngủ. Hôm nay mất ngủ hết cả lên, đúng là hối hận”.

Cơ Quân Đào buồn cười nhìn cô một cái, “30 tuổi rồi mà cứ như mới 3 tuổi ấy, anh thấy lo thay cho A Thích, sau này vợ kêu con khóc không biết nó sẽ sống thế nào được. Trưa nay, anh hẹn nó cùng đi ăn cơm, nhân tiện bàn luôn chuyện cưới xin cho xong”.

Cơ Quân Dã lắc đầu liên tục, nói: “Em với A Thích đã thống nhất rồi, anh còn chưa cưới thì bọn em cũng sẽ không cưới. Nếu anh thương em không muốn em thành góa phụ thì tìm một bà chị dâu về cho em đi”.

Cơ Quân Đào nhấp một ngụm trà, trầm mặc nhìn một bức thư pháp trên tường văn phòng chằm chằm: “Đã độ vô nhân châu tự hoành”. Không có kí tên nhưng anh ta có thể nhận ra đó là chữ của mẹ, nho nhã mềm mại, chữ cũng như người. Mẹ để lại không nhiều thư họa, tất cả đều được anh ta cất kỹ trong phòng vẽ. Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy bức thư pháp này.

“Bố kẹp trong các tác phẩm đưa ra triển lãm lần này mang tới đây”. Cơ Quân Dã nhẹ giọng nói, “Phòng triển lãm này là tâm huyết của mẹ, em muốn giữ lại một tác phẩm của mẹ ở đây. Lát nữa em dặn người treo nó lên trong văn phòng anh”.

“Anh cũng chẳng mấy khi đến đây, cứ treo ngoài này đi. Bức thư pháp này mẹ viết bao giờ?” Cơ Quân Đào hỏi. Mấy năm cuối cùng, mẹ bị bệnh trầm cảm hầu như không động đến bút, nhưng qua bút pháp có thể nhận ra đây là một tác phẩm thời kì sau.

“Em đã hỏi bố rồi nhưng bố không nói”. Cơ Quân Dã lén liếc mắt nhìn anh trai.

Tác phẩm tiêu biểu “Trừ Châu tây giản” của nhà thơ đời Đường Vi Ứng Vật viết: “Chỉ thương nhánh cỏ sống bên khe, trên cây có chim vàng anh hót. Xuân triều mang mưa xuân đến muộn, bến hoang không người dò quay ngang”. Cả bài thơ mượn cảnh tả tình, có thể cảm nhận được lòng dạ không màng danh lợi và tâm trạng buồn bã của thi nhân. Có điều, khi viết câu này thì tâm tình của mẹ như thế nào?

Cơ Quân Đào sầm mặt không nói gì, trong lòng ngổn ngang như tơ vò.

“Anh, nhân tiện hôm nay anh đến đây thì xem xem mấy bức em chọn giúp anh thế nào. Anh thấy nên để cùng tranh của bố hay là...” Thấy sắc mặt anh ta không vui Cơ Quân Dã vội dừng lại.

“Em muốn làm thế nào thì làm”. Hiển nhiên Cơ Quân Đào không hề để ý.

Nếu không phải Cơ Quân Dã cứ nhất quyết yêu cầu thì anh ta sẽ không đồng ý tham dự lần triển lãm tranh này. Bố anh ta, Cơ Trọng Minh đã chìm đắm trong giới hội họa vài chục năm, là một nhân vật hết sức quan trọng trong giới hội họa. Bây giờ ông ta từ từ lạnh nhạt với giới hội họa nhưng ngoại giới lại càng đổ xô

vào sẵn đón các tác phẩm của ông ta, có thể nói tác giấy tác vàng. Lần triển lãm tranh này đã hấp dẫn rất nhiều nhà đầu tư, đồng nghiệp và những người yêu thích quốc hoạ trong và ngoài nước.

Lúc đầu, Cơ Quân Dã nảy ra ý định tổ chức triển lãm tác phẩm của cha con nhà họ Cơ tại phòng triển lãm này nhưng cả hai cha con đều đồng thanh phản đối. Sau đó, không biết Cơ Quân Dã làm thế nào thuyết phục được bố, nhưng điều kiện duy nhất Cơ Trọng Minh đưa ra là tác phẩm của Cơ Quân Đào phải chiếm một phần ba trở lên. Cơ Quân Đào biết ý bố là muốn dìm mình nhưng trong nội tâm anh ta không hề muốn nhận được loại dìm này. Mấy năm nay, chuyện duy nhất anh ta muốn làm chính là vứt bỏ lối vẽ của bố, tránh ra càng xa càng tốt.

“Làm sao mà có thể mặc kệ hết mọi việc như vậy được? Đừng quên nhé, phòng triển lãm này là mẹ để lại cho anh đấy, em chỉ quản lý giúp anh mà thôi”. Cơ Quân Dã không vui, nói, “Cho dù lúc đầu em mặt dày ép anh mang tác phẩm của anh ra nhưng anh cũng không thể thật sự đứng nhìn một mình em vất vả như thế chứ. Mấy ngày nay em đã già hơn bao nhiêu rồi đấy, da dẻ cũng khô hết cả rồi”.

Mấy năm nay, Cơ Quân Đào vẽ tranh thường thường bỏ dở nửa chừng, các tác phẩm càng vẽ càng u ám. Khi đó cô nói phải mạo hiểm một lần làm triển lãm tranh để ép Cơ Quân Đào đưa ra trạng thái của mình, buộc anh ta thoát ra khỏi trạng thái không tự tin sau một thời gian dài mắc bệnh trầm cảm. Vốn kiên quyết không đồng ý nhưng sau khi nghe vậy, bố cô đã đồng ý không chút do dự. Cô biết mặc dù nói là đã thoát khỏi hồng trần nhưng trong lòng bố trước sau vẫn lo lắng cho Cơ Quân Đào.

Thấy em gái nổi giận, Cơ Quân Đào chỉ cúi đầu uống trà không nói.

Ông ngoại anh ta là phú thương Singapore, dù rất nhiều con cái nhưng lại chỉ có mẹ anh ta là con gái nên bà luôn được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, cầm kỳ thi họa môn nào cũng tốn rất nhiều tiền mời thầy giỏi hết lòng chỉ bảo. Trong một lần về nước du lịch mẹ anh ta đã gặp Cơ Trọng Minh, khi đó mới lộ tài năng trong giới hội hoạ. Tài tử giai nhân vừa gặp đã yêu, viết nên một đoạn giai thoại trong giới văn nghệ sĩ.

Ai ngờ bản tính tài tử phong lưu trăng gió khắp nơi, nền giáo dục truyền thống của gia đình được tiếp nhận từ thuở nhỏ đã gò bó mẹ anh, cả đời bà đều cố gắng duy trì một loại giả tượng hai vợ chồng vẫn quý nhau như khách, dùng loại giả tượng này lừa gạt con cái, lừa gạt bố mẹ anh em, thậm chí lừa gạt cả chồng mình. Cho đến khi bà tự sát vì bệnh trầm cảm thì Cơ Trọng Minh mới vừa kinh hoàng vừa hối hận không thôi nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Phòng triển lãm này do ông ngoại đầu tư xây dựng, ý định ban đầu là để con gái vốn yêu thích thư họa được ngắm nhìn mỗi lúc nghỉ ngơi, không ngờ cuối cùng lại trở thành cọng rơm cứu mạng giúp mẹ trốn tránh hiện thực và khép kín nội tâm mình. Đặc biệt là sau khi con bà đã trưởng thành thì hầu như bà đã dồn toàn bộ tâm huyết vào đây nên cũng rất có danh tiếng trong giới thư họa.

Sau khi mẹ qua đời, phòng triển lãm được mang tên anh ta, anh ta không thích kinh doanh cho nên trước giờ vẫn do Cơ Quân Dã lo liệu. Cơ Quân Dã không hề theo truyền thống gia đình, cô học đại học ngành quản lý kinh tế, trong tay cô phòng triển lãm cũng phát triển rất tốt. Anh ta biết thực ra em gái chỉ tận tâm vì mẹ mà thôi, nếu không một gia đình như gia đình họ, trong nhà có rất nhiều tranh cổ, các tác phẩm của bố, di sản của mẹ, còn có cổ phần công ty của mấy ông cậu mà ông ngoại đã tặng, cho dù có tiêu xài mấy đời cũng không hết. Một cô gái như cô cần gì phải vất vả như vậy.

“Được rồi được rồi, đừng có xịu mặt xuống nữa. Em không nên nổi cáu thế, anh là Cơ Quân Đào, nếu dám fan nữ của anh đó biết em bắt nạt anh thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em”. Cơ Quân Dã cười cười cầm chiếc cốc trên tay anh trai mang đi lấy thêm nước.

Chính cô cũng không biết vì sao, rõ ràng anh trai hơn mình nhiều tuổi như vậy nhưng trong lòng mình vẫn luôn có cảm giác thương hại anh ta. Từ nhỏ mỗi khi cô chơi đùa thì anh ta vẫn lẳng lặng vẽ tranh, mỗi khi trên người cô đầy mồ hôi và bùn đất thì anh ta vẫn sạch sẽ thơm tho. Cô biết anh ta từng khóc thầm rất nhiều lần nhưng trước mặt mẹ, anh ta vĩnh viễn giữ được nụ cười đầm ấm.

Trước kia cô luôn nghĩ, nếu như anh ta không phải anh trai mình thì cô nhất định sẽ còn yêu anh ta điên cuồng hơn các cô gái thâm thương trộm nhớ anh ta, vì sự tài hoa của anh ta, vì sự dịu dàng của anh ta,

thậm chí vì cả sự đau khổ của anh ta. Sau đó cô mới biết, có lẽ anh thật sự không phải anh trai của chính mình.

Một ngày khi cô được 17 tuổi bố cô đã mang cô đi dự tang lễ của một phụ nữ, ông nói với cô người đang nằm trong quan tài kia là mẹ đẻ của cô. Trong lễ tang, cô đột nhiên không thể không nghĩ đến việc rốt cục mình có phải con đẻ của bố không. Trong cái nhà này, mặc dù bố cô thường không ở nhà nhưng mẹ và anh trai đều luôn rất thương yêu cô khiến cô chưa bao giờ nghi ngờ mảy may gì về huyết thống của mình.

Tuy nhiên chân tướng làm cô hoang mang, cô vội vã muốn chứng minh cho hai mẹ con này thấy mình và họ không phải không có quan hệ gì. Cô ép bố cô đi làm xét nghiệm huyết thống, bố cô do dự. Vì bố do dự nên cô càng hoang mang, càng sốt ruột, cuối cùng bị cô ép quá nên bố cô rốt cục cũng đồng ý.

Đó là lần đầu tiên cô thấy mẹ nổi giận với bố, cũng là lần duy nhất. Người mẹ vẫn luôn xinh đẹp và thanh nhã lúc đó quần áo còn không چین chu đã chạy từ trên tầng xuống vung tay cho bố một bạt tai: “Tiểu Dã là con nhà họ Cơ chúng ta, không cần chứng minh. Đứa con tôi tự tay nuôi lớn từ bé, tôi chứng minh là quá đủ rồi”.

Cô khóc nức nở trong lòng mẹ, từ đó khẳng khái một mực làm con gái bà, làm em gái Cơ Quân Đào. Một người mẹ, một người anh bao dung và lương thiện như vậy là may mắn người khác có tu mấy đời cũng chưa chắc đã có được.

Cơ Quân Dã ngồi xuống sofa bên cạnh Cơ Quân Đào đưa tay giúp anh trai chỉnh lại mấy sợi tóc rối. Chuyện cô không thể tha thứ ỉnh nhất trong cuộc đời này chính là chuyện mẹ tự sát. Khi đó cô và A Thích đang giai đoạn mặn nồng tình chàng ý thiếp, nhân lúc mẹ ngủ trưa cô trốn ở trong phòng nấu cháo điện thoại, không ngờ đúng lúc đó mẹ đã nhảy từ trên lầu xuống.

Đứng trước di thể của mẹ, nhìn Cơ Quân Đào với mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt lộ rõ sự tuyệt vọng và sụp đổ, cô lấy hạnh phúc cả đời của mình để thế phải thay mẹ chăm sóc anh trai cho thật tốt. Cũng chính hôm đó cô và A Thích đã ước định, trước khi chị dâu vào cửa thì hai người quyết không kết hôn.

Bây giờ cô đã nhìn thấy rạng đông, vì lần triển lãm tranh này Cơ Quân Đào đã lấy lại được hứng thú và lòng tin. Về mới cũng được, hoàn thiện những bức dở dang cũng tốt, dù sao cũng đã bước được một bước dài. Cô còn đòi hỏi gì nữa chứ? Mẹ ở trên trời chắc cũng sẽ rất vui.

“Anh, mấy hôm trước vẽ ngày vẽ đêm chắc anh mệt lắm rồi đúng không? Có cần ra ngoài giải sầu không?”

Cơ Quân Đào lắc đầu: “Thức đêm suốt thì cũng mệt thật, nhưng giờ dạy ở trường không thể muốn nghỉ thì nghỉ được”. Anh ta đột nhiên nhớ tới cảnh Thương Hoài Nguyệt và Đậu Đậu nơm nớp lo sợ tới nhà thăm mình hôm đó và cảnh Thương Hoài Nguyệt ngăn người nhìn chăm chăm lọ thuốc trên bàn. Lúc đó, mình đã một ngày một đêm không ngủ, đáng vẽ chắc chắn rất ử rữ, chắc là người ta đã coi mình như người bệnh thần kinh rồi.

“Đã biết là anh không nỡ xa đám nữ sinh của anh mà”. Cơ Quân Dã trêu chọc, “Đi, đi xem hai học trò đó của anh, hôm nay cả hai đều đến đây. Cô bé tiểu Cẩm đó ngoại hình thật là xinh đẹp, tràn ngập sức sống, quả thực là một ngọn lửa. Em thấy cô ấy đến làm thuê chỉ là để tiếp cận anh thôi, điều kiện gia đình rất tốt mà nhất định phải đi làm thêm, không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Anh chẳng mấy khi đến đây nên rõ ràng là nó thất vọng lắm. Thế nào, có cảm giác gì không?”

Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói: “Càng nói càng không ra gì. Nếu thật như vậy thì lập tức cho cô ấy nghỉ việc đi”.

Thấy anh ta tức giận, Cơ Quân Dã không dám nói đùa nữa, nhớ tới một việc khác, cô vội nói: “Hai ngày trước Vân Vân hỏi em, cô ấy có người bạn mới khai trương nhà hàng, muốn có một bức tranh của anh để treo ở tiền sảnh, không biết anh có thể...”

“Thích bức nào ở triển lãm lần này thì mua bức ấy là được”. Cơ Quân Đào lạnh nhạt liếc cô, “Phòng triển lãm không duy trì được nữa hay sao mà ép anh phải làm việc vất vả như vậy?”

“Đương nhiên là người ta muốn mới anh vẽ riêng ột bức”. Cơ Quân Dã khó xử nói: “Chẳng mấy lúc Vân Vân nhờ vả, nể mặt cô ấy đã dành tình cảm cho anh ngần ấy năm, anh chịu khó một chút đi. Nếu không cô ấy sẽ cho rằng anh ghen nên không chịu vẽ cho người ta! Nếu thật sự như vậy thì kể ra cũng vui”.

Thấy em gái cười bí hiểm, Cơ Quân Đào thở dài: “Hỏi một chút xem người ta muốn vẽ cái gì, anh xem có tìm được bức vẽ dễ nào hoàn thiện nốt hay không!”

Cơ Quân Dã gật đầu, “Anh, phong cách của anh cách phong cách của bố càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng tốt, một ngày nào đó anh sẽ vượt qua bố”.

“Tiểu Dã, những thứ này đều là hư vô, có vượt qua hay không cũng không có ý nghĩa gì”. Cơ Quân Đào cô đơn nhìn xuống dưới lầu thấy cô học trò tiểu Cẩm của mình đang đứng trong đại sảnh chào tạm biệt một đôi vợ chồng tới mua tranh. Anh hơi giật mình, cảm thấy người đàn ông đó nhìn có vẻ quen mắt.

Tiểu Cẩm đưa chân khách về quay lại thấy thầy giáo đang đứng trong đại sảnh thì cực kì vui mừng, cô chạy tới lễ phép chào nhưng không nỡ quay đi, nghĩ đến hai vợ chồng vừa về đó liền tìm được câu chuyện làm quà: “Thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào khó tính như vậy, lúc thì muốn mua chữ, lúc thì muốn mua tranh, lúc thì thích sơn dầu, lúc lại thích quốc hoạ. Em thấy chồng chị ta có vẻ cũng không chịu nổi chị ta, đứng bên cạnh mấy lần định hút thuốc lá nhưng đều bị tiểu Trần ngăn lại”.

Cơ Quân Dã vỗ vỗ vai cô nói: “Đã làm ở đây hơn một năm rồi, còn chưa từng thấy loại người thích học làm sang à? Làm gì mà kích động thế!”

Tiểu Cẩm lén liếc nhìn Cơ Quân Đào, đỏ mặt nói: “Chẳng qua là em tức quá thôi. Chồng chị ta thích bức “Ánh trăng” đó của thầy Cơ nhưng người phụ nữ đó lại nổi cáu nói năng vô lễ, tiểu Trần cũng tức giận đến mức định đuổi chị ta ra ngoài”.

Cơ Quân Đào không nhớ nổi mình có tác phẩm treo ở đây bao giờ, nghi hoặc quay sang phía em gái.

Cơ Quân Dã vội cười cầu tài: “Em lấy từ trong phòng tranh của anh ra, cảm thấy cũng không tồi. Đạo này không có nhiều quốc hoạ cao cấp, bức đó tốt xấu cũng có thể treo lên được. Người này đúng là thật tình mắt, bức họa đó không lớn, treo trong phòng sách thì rất hợp.”

Cơ Quân Đào không hề để ý, trong phòng vẽ của anh ta có bao nhiêu bức chính anh cũng không rõ. Lúc hứng lên thì vẽ vài nét, lúc hết hứng thú lại ném sang một bên. Từ khi mắc bệnh trầm cảm, nhiệt tình đối với hội họa trong lòng anh giảm xuống rõ rệt. Giờ đây, mặc dù bệnh tình đã ngày càng chuyển biến tốt nhưng anh vẫn rất ít khi coi trọng thứ gì.

“Người phụ nữ đó nhất định không chịu lấy, sau đó mua một bức tranh sơn dầu của thầy Trương”, tiểu Cẩm tức giận nói, “Không hiểu mắt mũi kiểu gì!”

“Tiểu Cẩm!” Cơ Quân Dã bất mãn ngắt lời, “Bức tranh nào được đưa vào phòng triển lãm của chúng ta cũng đều là tranh tốt, chú ý đến cách dùng từ của cô!”

Tiểu Cẩm le lưỡi cười rồi lại lén nhìn Cơ Quân Đào.

“Người phụ nữ đó là vợ ông ta à?” Cơ Quân Đào đột nhiên hỏi. Anh ta đã nhớ ra, người đàn ông này là bố của Đậu Đậu, buổi chiều chủ nhật trước anh ta nhìn thấy người này lái xe tới đón hai mẹ con nhà hàng xóm đó. Đậu Đậu gọi bố rất to, bà Lỗ tên là Thương Hoài Nguyệt kia cười tí mắt cùng con trai ngồi lên xe.

“Đương nhiên là vợ, em còn nghe thấy ông ta gọi điện thoại cho bạn, hình như phải dẫn vợ tới dự tiệc”. Tiểu Cẩm đáp, thấy ngạc nhiên vì thầy giáo mình lại thấy hứng thú với quan hệ vợ chồng của người ta hơn cả với tác phẩm của chính mình.

Cơ Quân Đào a một tiếng, quay sang xem mấy bức tranh trên tường. Cơ Quân Dã cũng cảm thấy kì lạ, vừa há mồm định hỏi, thấy sắc mặt anh ta lạnh lùng liền biết điều ngậm miệng lại.

6. , Chương 06

Chương 6

Tiểu Cẩm không nghĩ tới buổi chiều hôm sau người đàn ông gọi là Lỗ Phong kia lại đến. Ngoại hình người đàn ông này cũng sắp sánh kịp thầy giáo Cơ của cô rồi, chỉ có điều bình thường thầy Cơ luôn tỏ ra nhún nhường, đằng sau sự mềm mỏng đó rõ ràng là sự xa cách.

Ở trường, cô thuộc top 3 hoa hậu giảng đường, không cần nói đến các bạn học nam mà ngay cả các giáo viên đứng lớp bất kể ít tuổi hay nhiều tuổi âm thanh lúc nói chuyện với cô đều sẽ vô thức nhỏ nhẹ mềm mại hơn vài phần. Họ đều là người làm nghệ thuật, tâm tình lãng mạn thương hương tiếc ngọc chưa bao giờ thiếu.

Cô tận dụng ưu thế tự nhiên của mình rất tốt, lúc có thể lười biếng thì cũng lười biếng một chút, dù sao nhà cô cũng có một công ty quy mô không nhỏ. Bố mẹ cô không hề trông chờ con gái sẽ có thành tựu lớn gì trên phương diện nghệ thuật, chỉ hy vọng có thể mượn nghệ thuật để tăng thêm vài phần vốn liếng cho hôn nhân tương lai của cô mà thôi. Cô biết bố mình đã âm thầm bỏ ra không ít tiền mới giúp cô vượt qua được nội dung năng khiếu khi thi đại học, sau khi vào trường học, thành tích của cô ở nội dung chuyên ngành cũng rất tầm thường. Vốn cô cũng không để ý lắm, nhưng cuối năm thứ nhất Cơ Quân Đào đến lớp giảng bài, cô lập tức đã mê mẩn thầy giáo của mình, quả thực đã đến mức ăn không biết ngon ngủ không yên giấc.

Gia thế, điều kiện, danh tiếng trong giới hội họa và ngoại hình đẹp trai nho nhã của Cơ Quân Đào khiến anh ta đi đến đâu cũng có vô số người theo đuổi. Những cô bé đam mê nghệ thuật đó cũng mạnh dạn và cuồng nhiệt khi theo đuổi tình yêu, tỏ tình giữa công chúng cũng có, gửi gắm tình ý trong tranh chữ cũng có, nghe nói còn có người tuyệt vọng đến độ phải tự sát vì sự lạnh lùng của anh ta.

Tiểu Cẩm không dám làm chuyện như vậy, tranh của cô không lọt vào mắt anh ta, mà cô cho rằng tỏ tình nơi công cộng là loại phương thức tỏ tình có xác suất thành công thấp nhất. Còn tự sát? Đó không phải tự nhiên nhường lại cơ hội cho người khác sao?

Một ông chú của bạn học tiểu Trần từng là đồng sự của A Thích, bạn trai Cơ Quân Dã, sau đó A Thích đứng ra mở phòng khám tâm lý. Sau khi biết thông tin này, Tiểu Cẩm đã dùng trăm phương ngàn kế lôi kéo tiểu Trần cùng đến phòng triển lãm làm thêm, nói cho dễ nghe là phải mở rộng tầm nhìn, tích lũy kiến thức. Từ lâu, trong lòng tiểu Trần đã thầm mến người đẹp, nay được đúng ý nguyện nên chẳng bao lâu đã hoàn thành nhiệm vụ người đẹp giao cho.

Cô âm thầm đặc ý hồi lâu nhưng sau khi đến đây làm lại hơi thất vọng vì thầy Cơ rất ít khi đến phòng triển lãm, mà có đến cũng chẳng nói được lấy một vài câu.

Bình thường trừ chiều thứ hai lên lớp thì hầu như cô không nhìn thấy bóng dáng thầy Cơ bao giờ, qua Cơ Quân Dã cô được biết thầy giáo đã chuyển nhà, hiện nay thầy thường ở căn nhà liền kề, địa chỉ cô đã thuộc lòng từ lâu nhưng khổ nỗi vẫn không tìm được cơ hội. Bây giờ người đàn ông gọi là Lỗ Phong này lại đưa cơ hội đến trước mặt cô.

“Ngài yên tâm, nhất định sẽ đưa tới và treo đằng hoàng cho ngài vào sáng thứ bảy”.

Tiểu Cẩm nhận một tờ giấy A4 Lỗ Phong đưa cho, trên đó là sơ đồ phòng sách rất tỉ mỉ, vị trí sẽ treo bức tranh được đánh dấu rõ ràng, trên dưới trái phải bao nhiêu cm nhìn là thấy ngay. Cô nghĩ thầm, chính xác là giầu vợ tặng má hồng tri kỷ rồi. Ông ta quan tâm đến người này như vậy, rõ ràng là quan tâm hơn bà vợ khó tính khó nết kia nhiều. Ông ta còn nhiều lần dặn dò phải treo tranh lên luôn, chắc là vì không nỡ để giai nhân phải vất vả, tiểu Cẩm không khỏi tò mò đó là một người đẹp như thế nào. Nhìn đến địa chỉ, bất ngờ lại là khu Kim Đô, nhà số 28B. Nhà thầy Cơ chính là số 28A, vậy chẳng phải là cạnh nhau sao? Tiểu Cẩm vui như mở cờ trong bụng, không nhịn được mỉm cười ngọt ngào với Lỗ Phong.

Lỗ Phong bị nụ cười của cô làm ngây ngất một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, vừa rút danh thiếp ra vừa nói: “Làm phiền cô, hôm nào cho phép tôi mời cô đi ăn cơm để cảm ơn được chứ?”

“Đương nhiên là được. Tôi cảm ơn Lỗ tiên sinh trước”. Gương mặt tiểu Cẩm vẫn tỏ ra rất ngây thơ nhưng cô vừa nhìn bóng lưng Lỗ Phong vừa nghĩ thầm, đã ăn trong bát còn trông trong nồi, vậy mà vẫn còn không biết đủ, đúng là kém xa thầy Cơ của mình.

Đúng lúc đó Cơ Quân Dã đi ngang qua, thuận miệng hỏi: “Tại sao người này lại quay lại đây?”

Tiểu Cẩm nói qua quýt: “Ông ta lại đến mua bức ‘Ánh trăng’ đó của thầy, yêu cầu cuối tuần đưa đến nhà”.

Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Bức tranh sơn dầu đó to thế mà ông ta còn tự mang đi được, bức này nhỏ hơn nhiều lại yêu cầu đưa hàng đến nhà, cái ông này đúng là loằng ngoằng”.

Tiểu Cẩm cười cười áp đến gần nói nhỏ: “Hình như là tặng một người phụ nữ khác”.

“Đừng nói liên thiên”. Cơ Quân Dã cau mày, may là Cơ Quân Đào không có ở đây, nếu anh ta biết bức tranh của mình sẽ được treo trong phòng một cô bồ nhí thì anh ta không đánh chết mình mới là lạ. “Em và tiểu Trần đi đưa hàng đi, mấy hôm nay đang thiếu người làm”.

Chỉ mong có vậy, tiểu Cẩm gật đầu, nghĩ thầm phải đợi đến gần trưa mới mang đi, như vậy có thể cùng ăn trưa với thầy giáo một cách hợp lý nhất.

Thứ bảy, Cơ Quân Đào tìm được một tác phẩm đã gần hoàn thành trong phòng vẽ, anh lật xấp tư liệu xem một lát cảm thấy cũng không tồi nên định tranh thủ hoàn thiện bức tranh này. Đã nhận lời Vân Vân rồi thì phải vẽ xong sớm cho người ta mới được.

Hôm nay, anh ta không ăn sáng, sắp đến trưa anh ta dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đến quán ăn nhỏ ở cổng tiểu khu ăn bát mì, nhân tiện thả lỏng cơ cổ đã căng cứng một chút. Mở cửa ra, anh rất ngạc nhiên khi thấy tiểu Cẩm và tiểu Trần đang đứng ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy anh ta tiểu Cẩm đã vui vẻ nói: “Thầy Cơ, quả nhiên là thầy ở đây. Lần trước em nghe cô Cơ nhắc đến địa chỉ này nhưng còn không dám khẳng định là đúng, hai bọn em do dự hồi lâu mà vẫn không dám gõ cửa”.

Cơ Quân Đào khẽ nhú mày gần như không thể phát hiện, hỏi: “Tại sao hai đứa lại đến đây?”

Tiểu Trần vội nói: “Bọn em đến đưa tranh, mấy ngày hôm trước một khách hàng đã đặt mua, dặn buổi sáng hôm nay đưa đến. Sáng nay tiểu Cẩm có chút việc nên đi hơi muộn, bọn em đang định đến chỗ thầy ăn chục bữa cơm đây”.

Cơ Quân Đào nói thoải mái: “Tôi cũng đang định ra ngoài ăn, đi thôi, muốn ăn cái gì?”

Tiểu Cẩm cười nói: “Khu nhà liền kề cao cấp như vậy nhất định có không ít nhà hàng, thầy Cơ, thầy dẫn bọn em đến nhà hàng nào cao cấp nhất đi”.

Cơ Quân Đào nói một cách khó xử: “Không biết nhà hàng nào cao cấp nhất, hay là để thầy gọi điện hỏi Tiểu Dã một chút”.

Thấy vẻ nghiêm túc của Cơ Quân Đào, tiểu Cẩm lập tức thấy ảm áp trong lòng, cô tiến lên một bước nói: “Thầy Cơ, người ta nói đùa thôi mà, cứ đến nhà hàng nào bình thường thầy vẫn đến là được, để bọn em được biết bình thường thầy ăn uống như thế nào”.

Cơ Quân Đào không quen với việc có phụ nữ quá gần mình, anh ta nhú mày lui ra phía sau một bước, tiểu Cẩm không hề biết chuyện này, lại tiến lên một bước nói: “Thầy Cơ, cậu bé nhà hàng xóm của thầy xinh thật, lại nói chuyện rất hay, đáng yêu cực kì”.

Cơ Quân Đào dừng lại xoay người hỏi: “Hôm nay hai đứa đưa tranh đến nhà bên cạnh à?”

“Đúng vậy, chính là bức ‘Ánh trăng’ đó của thầy”, tiểu Trần nói, “Lúc đầu người phụ nữ đó còn không chịu nhận, nhất định bắt bọn em mang về. May mà tiểu Cẩm nhanh trí lén gọi điện thoại cho vị Lỗ tiên sinh kia. Lỗ tiên sinh lại nói chuyện hồi lâu với cậu bé đó qua điện thoại, cuối cùng cậu bé nói thích bức tranh đó nên mẹ cậu mới miễn cưỡng đồng ý cho bọn em treo bức tranh trong phòng sách. Người phụ nữ này tuyệt đối là loại ngu ngốc không biết gì, bức tranh đáng giá như vậy mà lại không muốn nhận”.

Cơ Quân Đào không vui nhìn cậu một cái.

Tiểu Cẩm biết đây là thầy giáo không thích tiểu Trần ăn nói thô lỗ, vội nói: “Người phụ nữ này nhìn qua có vẻ rất có văn hóa, em đoán không phải cô ấy không thích bức tranh đó là có thể là đang giận dỗi Lỗ tiên sinh. Thầy nghĩ xem, vị Lỗ tiên sinh kia đã bỏ ra nhiều tiền mua tranh của thầy như vậy mà chính mình lại không dám mang tới, còn phải nhờ con trai thuyết phục giúp cô ấy mới chịu nhận, đúng là cô ấy biết điều hơn vợ ông Lỗ kia nhiều”.

Tiểu Trần thăm thì: “Đã làm bồ nhí còn làm cao gì chứ”.

Tiểu Cẩm nói: “Có điều ngoại hình người phụ nữ này quả thật xinh đẹp hơn bà Lỗ kia nhiều, thảo nào Lỗ tiên sinh còn không nỡ để cô ấy phải đóng đinh trao tranh nữa, nhất định phải yêu cầu bọn em tự tay treo tranh lên cho cô ấy”.

Tiểu Trần khinh thường, nói: “Phụ nữ bao giờ chả thích hư vinh, có đối xử tốt với cô ấy đến mấy thì cuối cùng cũng không thể công khai, chỉ tiếc ột cậu bé xinh như vậy”.

Tiểu Cẩm gật đầu nói: “Đúng thế, em còn chưa từng thấy cậu bé nào xinh trai hơn nó, đúng là nó đã tập trung được tất cả ưu điểm của hai người bọn họ”.

Cơ Quân Đào không nói câu nào mà chỉ nghe hai học trò bàn tán mỗi người một câu, nhớ tới cậu bé đáng yêu kia, nhớ đến đôi mắt sáng ngời trong suốt kia trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Bây giờ nhớ lại, hôm đó thực ra Thương Hoài Nguyệt vẫn tránh né không nói đến chồng mình, cũng không chịu thừa nhận mình là bà Lỗ, thì ra lại là quan hệ bí mật.

Cơ Quân Đào tiễn hai học trò về rồi chậm rãi đi về nhà mình, trong đầu nghĩ lại cảnh Đậu Đậu cầm một túi đậu đứng ngoài cửa nũng nịu nói muốn tặng quà ỳnh, giống hệt một tiểu thiên sứ làm người ta không nỡ từ chối. Một em bé đáng yêu như vậy mà tại sao mẹ nó lại nhẫn tâm bắt nó phải mang một thân phận bất minh cơ chứ. Sau khi lớn lên biết rõ tất cả mọi chuyện này thì nó sẽ có cảm giác như thế nào?

Anh không quên được ánh mắt sợ hãi của Tiểu Dã khi cô khóc lóc đòi kéo bố đi làm xét nghiệm huyết thống năm 17 tuổi, càng không quên được vẻ mặt càng ngày càng cô quạnh trống rỗng của mẹ trong suốt thời gian vài chục năm. Người phụ nữ đó, cô ta có nghĩ rằng những gì mình đang làm bây giờ vừa thương tổn một người phụ nữ khác lại vừa thương tổn đến chính con mình hay không?

“Cơ tiên sinh ăn cơm rồi chứ?” Hoài Nguyệt đang chăm sóc vườn rau, thấy Cơ Quân Đào đi tới cô chào hỏi một câu có lệ. Đậu tằm đã sắp già rồi, hôm nay sau khi hái hết chỗ còn lại, nhân lúc Đậu Đậu ngủ trưa cô ra vườn nhổ hết mấy gốc đậu để trồng một ít bầu và bí đỏ.

Cơ Quân Đào lạnh nhạt đáp lời rồi bước thẳng lên bậc thềm.

“Cơ tiên sinh, xin chờ một chút”. Hoài Nguyệt gọi anh ta lại, xách một túi đậu tằm tới đưa cho anh ta qua bức tường vây, “Vừa hái sáng nay, là lứa đậu cuối cùng năm nay đây”.

Cơ Quân Đào chần chừ một hồi lâu rồi mới đi đến nhận lấy chiếc túi, nghiêm nghị cảm ơn một tiếng rồi đi vào nhà không quay đầu lại.

Hoài Nguyệt hơi sững sờ, mặc dù có thể thấy người hàng xóm này không phải một người thân thiện nhưng từ sau khi mọi người cùng ăn cơm thì lần nào gặp mặt đều rất khách sáo, có lúc còn dừng lại nói chuyện với Đậu Đậu, tại sao hôm nay vẻ mặt lại lạnh lẽo như vậy? Xem ra anh ta bị bệnh trầm cảm thật, không muốn tiếp xúc nói chuyện với người khác, đây chính là triệu chứng rõ ràng nhất của bệnh trầm cảm.

Cô thở dài, những người ở khu nhà liền kề này đều là loại người không phú thì quý, ở bên ngoài có bao nhiêu đồ mắt ghen tị nhưng ai biết lúc đóng cửa lại thì cũng vẫn mỗi nhà mỗi cảnh không khác gì bên ngoài.

Cô lại nhớ tới bức tranh Lỗ Phong đưa tới buổi sáng. Anh ta còn nhớ hôm nay là sinh nhật cô, những năm trước đều là quần áo trang sức và một bữa tiệc trong ánh nến, bây giờ đã chia tay lại càng cố tỏ ra phong nhã. Mặc dù mình không hiểu gì về hội họa nhưng cũng có thể thấy bức tranh đó không phải là loại được họa sĩ vẽ cả mớ để lừa người nước ngoài đó. Lại để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của hai người tuổi trẻ đưa tranh đến khi thấy mình không chịu ký nhận, đặc biệt là cậu bé kia còn tỏ rõ vẻ khinh thường mình có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, cô biết bức tranh này nhất định rất có giá trị.

Có điều bây giờ cô là gì của anh ta chứ? Giấu vợ đi tặng quà sinh nhật ỳnh sao? Thời gian đúng là giỏi châm chọc người ta, hình như hết thấy đều đã đảo lộn. Cô đứng bần thần suy nghĩ, ánh mặt trời chói chang chiếu lên người cô nhưng đáy lòng cô vẫn cảm thấy lạnh buốt.

Cơ Quân Đào đi thẳng vào phòng bếp, tiện tay ném túi đậu đó vào thùng rác.

7. , Chương 07

Chương 7

Cơ Quân Dã mua thức ăn về nhà thấy Cơ Quân Đào đang nằm ngủ trên sofa. Cô biết mấy ngày nay anh ta đã vất vả vẽ tranh nên liền nhẹ bước chân đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Hôm nay, cô mua loại thức ăn bán thành phẩm, tất cả thức ăn đều chỉ cần cho vào nồi, rắc gia vị đặc chế trong túi đóng kèm rồi đảo lên là được. Mỗi loại thức ăn cô đều cho A Thích ăn thử trước, thật hiếm khi thấy A Thích dựng ngón tay cái khen tay nghề nấu ăn của cô tốt, cho nên cô rất có lòng tin. Vừa xoay người cô đã nhìn thấy một cái túi rất lớn trong thùng rác khiến nắp thùng rác cũng phải kênh lên, lấy ra xem không ngờ lại toàn là đậu rất tươi. Suy nghĩ hồi lâu vẫn không rõ nguyên nhân, cô liền xách túi đi vào phòng khách.

Cơ Quân Đào chỉ ngủ chập chờn, lúc Cơ Quân Dã vào cửa thì anh ta đã tỉnh lại nhưng cũng chẳng muốn chào hỏi, bây giờ nghe thấy tiếng bước chân hơi gấp gấp liền mở mắt ra.

“Anh, đây là đậu Hoài Nguyệt cho à? Tại sao anh lại ném vào thùng rác?” Cơ Quân Dã dờ khóc dờ cười, hỏi, “Anh vẽ tranh nhiều quá nên đơ rồi à?”

“Anh không muốn ăn nhưng lại không thể trả lại nên đành phải vứt vào đó”. Cơ Quân Đào lại nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

“Anh không thích ăn nhưng em thích!” Cơ Quân Dã ngồi xuống bắt đầu bóc đậu, “Anh đúng là không biết hưởng thụ, đậu tươi như vậy giờ tìm đâu ra chứ? Bây giờ rau dưa bán bên ngoài vừa bón phân hoá học vừa phun thuốc trừ sâu, lấy đâu ra rau sạch như chính mình trồng? Lúc tới em thấy Hoài Nguyệt đang trồng loại rau khác ở trong vườn rồi, sau này lại phải tới đây ăn thử mới được”.

“Tiểu Dã, đừng tiếp xúc gần quá với người ta, mình với người ta cũng không phải thân quen gì”. Anh ta không thể nói chuyện với em gái về thân phận của Thương Hoài Nguyệt được, như vậy sẽ khiến cô nghĩ đến mẹ đẻ mình. Cơ Quân Đào biết mặc dù bề ngoài Cơ Quân Dã rất thoải mái ngang ngược nhưng thực ra vẫn chưa thể bỏ qua vấn đề huyết thống sau lần bị mẹ ngăn lại trước đây. Mấy năm nay, cô phải chịu áp lực tâm lý rất lớn để chăm sóc anh và mẹ.

“Phải tiếp cận thì mới có thể thân quen được chứ!” Cơ Quân Dã không cho là đúng, “Hoài Nguyệt hiền lành lễ độ, vừa nhìn đã biết là hiền thê lương mẫu, có gì mà không yên tâm được. Phụ nữ tốt hay không tốt thì chỉ cần xem thái độ đối với con cái là biết ngay. Lúc nói chuyện với Đậu Đậu có thể thấy cô ấy yêu thương nó cực kì, cứ làm cho em nhớ lại những ngày tháng còn ở bên mẹ suốt”.

Cơ Quân Đào lạnh mặt không nói gì.

Cơ Quân Dã nhìn anh ta, cau mày nói: “Vừa rồi không phải là anh cũng lạnh mặt với Hoài Nguyệt thế này đấy chứ? Vậy thì sau này còn ai dám quan tâm đến anh nữa? Anh phải thay đổi thái độ với phụ nữ một chút đi, bây giờ mẫu đàn ông lạnh lùng không còn thịnh hành nữa rồi, phải có qua có lại, như Đậu Đậu ấy, không cần cười không cần nói mà ai thấy cũng chỉ muốn thơm nó một cái. Hồng rồi, em nhận lời hôm nay mang Leshy đến chơi với nó nhưng lại để Leshy ở chỗ A Thích rồi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cơ Quân Đào hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nghe nói bức tranh đó của anh được bán rồi à?”

Cơ Quân Dã chột dạ, lúng túng nói: “Em cũng không rõ lắm, triển lãm tranh có nhiều việc lắm mà. Chẳng lẽ anh còn sợ tranh của mình không bán được à?”

Cơ Quân Đào nói: “Hôm nay, anh gặp tiểu Trần tiểu Cẩm đến đưa tranh rồi ba người cùng ăn trưa”.

Cơ Quân Dã hiểu ra, nói: “A, thì ra người mua là người ở tiểu khu chúng ta, vậy mà tiểu Cẩm không nói với em. Con bé này muốn nhân cơ hội đến thăm anh đây, nếu không cứ để em tiện đường mang tới là được mà”.

Cơ Quân Đào thấy cô không biết chuyện này thật nên cũng không muốn nói chuyện mẹ con Thương Hoài Nguyệt với cô, trong lòng cảm thấy khó chịu thay cho Đậu Đậu. Mặc dù mới tiếp xúc vài lần nhưng anh ta đã rất thích cậu bé thông minh lanh lợi lễ phép này rồi. Anh ta nghĩ, năm ngày ở lì ở trường mầm non, cuối tuần đi theo mẹ suốt, thảo nào gặp nam giới trưởng thành lại vui vẻ như vậy, chắc là cũng chẳng mấy khi thấy mặt bố, mà còn phải lén lút, tính ra còn không bằng Tiểu Dã trước kia. Dù sao trước 17 tuổi Tiểu Dã cũng là một em bé có bố có mẹ có gia đình đầy đủ có thể đường đường chính chính đi dưới ánh mặt trời, chính sự lương thiện và chịu đựng của mẹ đã cho cô một thời niên thiếu vui vẻ và sáng ngời.

Anh cũng từng nhìn thấy bóng dáng của mẹ hiện trên người Thương Hoài Nguyệt giống như Tiểu Dã, không ngờ hiện thực lại tàn khốc như vậy. Trong lòng anh có cảm giác giận dữ vì bị lừa gạt, không biết là vì Đậu Đậu hay là vì chính mình.

Cơ Quân Dã thấy tâm tình anh trai không tốt, cơm nước xong liền nhất quyết lôi anh ta đi tản bộ. Cơ Quân Đào không có hứng thú gì, hai người nói dăm câu ba điều về triển lãm tranh rồi lại quay về. Nửa đường gặp Đậu Đậu đạp xe ba bánh đi chơi và Hoài Nguyệt đi bên cạnh, Cơ Quân Dã vui vẻ gọi “Đậu Đậu” rồi chạy tới ôm lấy cậu bé hôn chụt một cái lên mặt. Đậu Đậu cười khanh khách vừa chào chú Cơ vừa lách ra khỏi lòng Cơ Quân Dã đến bắt Cơ Quân Đào bế. Cơ Quân Đào do dự một chút rồi mới bế cậu bé lên.

Cơ Quân Dã bắt mãi, nói: “Đậu Đậu, cháu còn chưa chào cô đấy, cô giận rồi”.

Đậu Đậu ôm cổ Cơ Quân Đào, nói: “Cô không mang Leshy đến, cháu cũng giận rồi”.

Cơ Quân Dã kinh ngạc hỏi: “Tại sao cháu biết cô không mang Leshy đến?”

Hai mắt Đậu Đậu lấp lánh, nói nghiêm túc: “Leshy không bao giờ chịu rời chủ, cô và chú Cơ ra ngoài đi dạo mà không dẫn nó theo thì nhất định là cô đã để Leshy ở trong thành phố rồi”.

Cơ Quân Dã cảm thấy đứa nhỏ này thật sự là quá lanh lợi, mình mới nhắc đến chuyện Leshy có chỗ ở riêng trong thành phố có một lần mà nó đã có thể suy luận được như vậy, cô không nhịn được trêu cậu bé: “Tại sao cháu biết Leshy sẽ không chịu rời chủ nhân? Hôm nay chính nó đã bỏ cô lại đấy”.

Đậu Đậu hét lớn: “Đương nhiên cháu phải biết chứ, Leshy là con chó trung thành nhất”.

“Vừa về đến nhà đã ầm ĩ đòi xem ‘Chú chó Leshy’, bây giờ là fan của Leshy rồi!” Hoài Nguyệt bên cạnh cười giải thích, vừa đón Đậu Đậu từ trên tay Cơ Quân Đào đặt xuống xe ba bánh vừa chào tạm biệt hai anh em tiếp tục đi về phía trước với con trai.

Cô cảm thấy sau khi li hôn mình trở nên nhạy cảm hơn nhiều. Hôm nay, Cơ Quân Đào rõ ràng khác mấy lần trước, bế Đậu Đậu mà không nói câu nào, hành động cứng nhắc, ánh mắt nhìn mình của vừa lạnh vừa cứng. Lúc trưa, cô còn có thể miễn cưỡng thuyết phục chính mình đó là do bệnh tình của anh ta nhưng lần này lại thấy rất rõ vẻ mặt của anh ta, là khinh bỉ hay là chán ghét?

Cô không biết rốt cục mình đã đắc tội anh ta lúc nào, có điều người ta đã không vừa mắt với mình thì mình cần gì phải nói đến tình nghĩa láng giềng làm gì. Cô không nhịn được khó chịu trong lòng, nếu không phải vì Đậu Đậu thì với tâm tình hiện nay cô hoàn toàn không có hứng thú kết giao với người lạ gì. Lỗ Phong, anh ta cho rằng một bức tranh của anh ta có thể mang lại thứ gì cho cô chứ? Hôm nay là sinh nhật 29 tuổi của cô, vậy mà cô nhai quả phụ lại bị người đứng kì thị, cuộc đời của cô đúng là đã bị hủy trong tay người đàn ông này.

“Anh, anh như vậy thực sự không tốt lắm”. Cơ Quân Dã nhìn hai mẹ con đó đi xa, không nhịn được oán trách: “Gặp Hoài Nguyệt mà không thèm chào hỏi lấy một câu, lại còn làm mặt lạnh, nhất định là cô ấy khó xử lắm nên mới vội vàng chạy trốn như vậy. Hàng xóm với nhau mở cửa là nhìn thấy nhau, phải khách sáo một chút mới tốt. Không phải lần trước còn tử tế sao, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?”

Cơ Quân Đào ngắt lời nói: “Em đừng lải nhải như bà già được không? Có thể có chuyện gì chứ? Chẳng qua là anh không muốn nói chuyện với người ta thôi, không phải bình thường anh vẫn như vậy hay sao?”

“Không muốn nói chuyện với người khác?” Cơ Quân Dã cau mày, “Tại sao em cảm thấy thời gian này tâm tình anh không tồi nhỉ? Chẳng lẽ anh lại giấu em? Lúc nào đến chỗ A Thích một chuyến đi”.

“Đừng lo lắng, bệnh của anh đã khỏi từ hai năm trước rồi, không phải A Thích cũng nói bây giờ cùng lắm chỉ có thể coi như trầm cảm loại nhẹ sao? Thực ra rất nhiều người đều bị như vậy. Chủ yếu là mấy hôm nay anh vẽ nhiều nên mệt mỏi, không có hơi sức bắt chuyện với người khác”. Anh ta liếc mắt nhìn em gái, “Không biết là ai bắt mình làm nhiều việc thế chứ”.

Cơ Quân Dã khẽ thở phào, nghĩ thầm chắc là con bé con tiểu Cẩm lắm miệng lại nói gì đó, Cơ Quân Đào biết bức tranh mình vẽ được bán đi đâu nên hơi mất hứng. Nhưng bán thì đã bán rồi, chẳng lẽ lại đi đòi về? Hơn nữa ai biết trong số các bức tranh phòng triển lãm bán ra có bao nhiêu bức chỉ để đổi lấy một nụ cười của người đẹp? Nhìn lại lịch sử nghệ thuật của loài người, có bao nhiêu tác phẩm của các bậc thầy được ra đời nhờ ảnh hưởng của người đẹp, mà phần lớn những người đẹp này đều không phải là vợ của các bậc thầy đó.

Nghĩ tới đây, Cơ Quân Dã bước một bước về phía anh trai, nói: “Không phải thì tốt, anh à, mọi việc đều nên nghĩ thoáng ra một chút, rộng lượng một chút. Thế giới này vốn đã rất hỗn loạn, làm sao anh có thể phân chia rạch ròi tất cả mọi chuyện được, tìm một môi trường có thể chấp nhận được là tốt lắm rồi. Mười ba năm trước em đã đầu hàng thế giới này rồi, tại sao nhiều năm như vậy anh vẫn không bỏ được cái tật yêu sạch sẽ ấy. Nước quá trong thì không có cá, lời của cổ nhân đúng là thâm thúy. Đừng tự mình làm khó chính mình, phải vui vẻ một chút thì mẹ ở trên trời mới yên tâm”.

Cơ Quân Đào trầm tư chốc lát rồi gật đầu.

Đưa chân em gái, Cơ Quân Đào trở lại phòng vẽ pha mực cầm bút. Vẽ vài nét bút nhưng không tìm được cảm hứng, tâm tình trở nên khó chịu, anh ném bút vẽ chạy lên trên sân thượng hít thở.

Thời tiết hơi oi bức, trên trời có vài vì sao lác đác, một mảnh trăng khuyết lơ mơ như đang mặt ủ mày chau. Dưới ánh trăng, dãy núi xa xa như những nét tranh thủy mặc nhạt nhòa liên miên không ngừng, tiếng éch kêu vọng tới từ hồ sen gợi sự bất an trong lòng người.

Cơ Quân Đào nhớ lại cái ngày nhiều năm trước đó, cũng là một ngày tháng 5 hơi oi bức như vậy. Ánh trăng thê lương, bố không có nhà, anh và bạn gái xem phim xong về nhà nhìn thấy mẹ gục người bên bồn tắm, cả một bồn máu loãng, nhìn thấy mà kinh hoàng.

Mẹ mặc áo ngủ bằng cốt tông màu trắng, sắc mặt cũng trắng như áo ngủ.

Khi đó anh vừa tốt nghiệp đại học, bắt đầu sáng tác tranh dưới sự chỉ điểm của bố, Tiểu Dã mới vào đại học. Đó là lần đầu tiên anh được biết mẹ mắc bệnh trầm cảm, nghiêm trọng đến mức muốn tự tử. Những ngày sau đó ngày nào anh cũng sống trong nơm nớp lo sợ, sợ sáng sớm thức dậy đã không còn có mẹ nữa.

Mẹ không cho anh nói với bố và Tiểu Dã. Sau khi liên lạc với ông ngoại, mẹ anh lấy cớ đi du lịch để đến Singapore trị liệu, để lại anh và em gái cô đơn trong căn nhà rộng lớn trống trải.

Từ khi đó, anh đã dần dần bắt đầu vứt bỏ phong cách vẽ của bố, chỉ có như vậy khi đứng trước mặt mẹ anh mới có thể hơi cảm thấy an tâm.

Cuối cùng mẹ anh không nở rời xa anh và Tiểu Dã nên nhanh chóng chuyển về nước trị liệu, hết thấy đều giấu bố lặng lẽ tiến hành, mà bố thì hầu như đa số thời gian đều ở bên ngoài.

Anh thường hoài nghi thực ra không phải mẹ mắc bệnh trầm cảm, bởi vì ngoài chuyện mẹ hay lẳng lẳng trầm tư một mình thì các bệnh trạng trầm cảm khác đều không hề rõ ràng. Mẹ chăm sóc bản thân rất tốt, cũng chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của anh và Tiểu Dã rất tốt. Có lẽ chỉ là vì bà cực kỳ tuyệt vọng với ông chồng không ngừng trăng hoa và cuộc hôn nhân chỉ còn là danh nghĩa nên cuối cùng đến lúc không thể chịu nổi mới lựa chọn chấm dứt triệt để.

Anh ta thường nghĩ, trong một đêm trăng lạnh lẽo như vậy rốt cục mẹ mình đã suy nghĩ gì? Nghĩ đến bố? Hay là mình? Hay là nghĩ đến Tiểu Dã, con của một người phụ nữ khác? Nghĩ đến mức tan nát cõi lòng?

Anh ta không biết có phải từ lúc đó mình trở nên không còn tin tưởng vào hôn nhân và tình yêu nữa không. Bên người có vô số cô bé, không thiếu người xinh đẹp, thanh nhã, lương thiện, thông minh, trên người mỗi cô bé đó anh đều tìm thấy một chút bóng dáng của mẹ. Anh tán thưởng họ, thương hại họ, dịu dàng chăm sóc đáp ứng mọi yêu cầu của họ, nhưng bao giờ cũng chỉ được một thời gian là mỗi người lại đi một ngả. Anh ta không dám nghĩ đến tương lai, trong người anh ta chảy dòng máu của bố, nghe nói lúc đầu bố cũng

điên cuồng theo đuổi mẹ nhưng sau đó lại không giữ được kiên trì, anh ta không thể bảo đảm chính mình sẽ giữ được. Nhưng anh ta không muốn làm một người bạc tình như bố không muốn phụ lòng một người phụ nữ si tình như mẹ, cho nên anh ta lựa chọn trốn tránh, mỗi mỗi tình đều kết thúc mà không có lý do gì rõ ràng.

Sau khi mẹ tự sát, loại trạng thái này của anh ta càng trở nên rõ ràng. Anh ta không còn tới gần phụ nữ, luôn chỉ thoáng nhìn từ xa xa rồi sau đó quay đầu bỏ đi. Anh ta cũng không muốn tới gần người lạ.

Bố anh ta sợ hãi, lần đầu tiên rơi nước mắt trước mặt anh, cầu xin anh tha thứ cho sự phản bội của ông ta đối với mẹ. Ông ngoại đã qua đời, các cậu các bác bên mẹ không dám xem thường cốt nhục duy nhất mẹ anh để lại nên nhất định phải đón anh tới chỗ mình để chăm sóc.

Anh ta học tập, sinh sống, sáng tác, trị liệu tại Singapore rồi từ từ khôi phục bình thường, cho đến một năm trước được viện trưởng viện Mỹ thuật mời về nước.

A Thích nói nếu xét một cách nghiêm khắc thì bệnh anh mắc không phải bệnh trầm cảm mà chỉ là một loại trốn tránh về tinh thần do quá đau lòng mà thôi. Nhưng anh ta cảm thấy thực ra cũng chẳng khác gì nhau, tinh thần của anh ta quả thật có vấn đề lớn, chẳng qua là A Thích không nỡ chụp cái mũ trầm cảm đó lên đầu anh mà thôi.

Mấy năm nay, anh ta tự ép chính mình nhất định phải bình phục, bởi vì anh ta biết nếu như mình thật sự tự hủy hoại chính mình thì cuộc sống của Tiểu Dã cũng sẽ bị hủy theo. Ngày ngày, cô ấy sẽ sống trong sự áy náy với mẹ và với anh, cô ấy là cô em gái anh ta thương yêu từ nhỏ, anh ta không muốn phá hủy cuộc sống của cô.

Anh ta không ngờ sau khi bệnh nặng mới khỏi mình lại gặp một em bé đáng yêu, vui vẻ, ngây thơ và trong sáng như vậy. Lúc dắt bàn tay mềm mại của cậu bé đó anh có thể cảm thấy trái tim mình cũng trở nên mềm mại và dịu dàng.

Vì sao mẹ của cậu bé đó lại là loại phụ nữ mà anh ta vẫn xem thường? Anh rầu rĩ suy nghĩ, bất kể trong lòng anh ta lên án bố mình như thế nào thì anh ta cũng không thể tha thứ cho những phụ nữ suốt ngày oanh oanh yến yến bên cạnh bố mình đó, họ cũng là nguyên nhân gây nên bi kịch của mẹ.

Gió thổi hơi lạnh, anh ta rũ bỏ suy nghĩ chuẩn bị trở về vẽ tranh, vừa xoay người lại phát hiện trên sân thượng nhà hàng xóm cũng có một người đang đứng, thân hình gầy yếu, mái tóc dài khẽ bay trong gió. Chắc là nghe thấy tiếng bước chân của anh ta nên người đó giật mình xoay người lại, hình như Cơ Quân Đào nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt cô ấy dưới ánh trăng.

“Cơ tiên sinh”. Hoài Nguyệt nhanh chóng lau mặt, nhẹ giọng chào hỏi.

Nhìn dáng vẻ giật mình kinh ngạc của cô ấy, anh nghĩ hình như cô ấy còn lên sân thượng sớm hơn mình. Anh ta chỉ tập trung suy nghĩ tâm sự của mình mà không để ý nhà bên cạnh có người, để giờ đây có khi lại bị người ta hiểu lầm là mình nhìn trộm. Cơ Quân Đào hơi khó xử, đành phải hỏi: “Đậu Đậu đâu?”

“Ngủ rồi”. Thương Hoài Nguyệt vội vã chúc anh ta ngủ ngon rồi đi xuống nhà, Cơ Quân Đào nghe thấy trong giọng nói của cô ta vẫn không che giấu được sự ghen ghét, có lẽ vừa rồi cô ta thật sự đang khóc.

8. , Chương 08

Chương 8

Tòa soạn tạp chí “Giao lưu văn hóa” chỗ Hoài Nguyệt làm là cơ quan thuộc tỉnh, có tính chất chính quyền đồng thời cũng là một tờ nguyệt san song ngữ. Mặc dù không phát hành tại hải ngoại nhưng “Giao lưu văn hóa” cũng được coi như là một cửa sổ để tuyên truyền ra bên ngoài, thường dùng làm quà để biếu tặng bạn bè quốc tế tới chơi cho nên được các lãnh đạo trong tỉnh hết sức coi trọng. Mỗi một số tạp chí vừa ra đều

phải đưa một cuốn tới bàn làm việc của mỗi vị lãnh đạo. Dù số kì không nhiều nhưng hình thức lại cực kì đẹp mắt.

Ngoài quyển tạp chí này, dưới tòa soạn tạp chí còn có công ty lễ nghi văn hóa, công ty quảng cáo và xưởng in ấn. Tạp chí là đơn vị được bao cấp toàn bộ không cần kiếm tiền nhưng mấy công ty con khác lại kinh doanh rất tốt. Xưởng in là đơn vị in ấn tài liệu được chính quyền tỉnh chỉ định nên không lo thiếu việc làm, công ty lễ nghi văn hóa khoác áo ngoài dân sự làm việc thay cho chính quyền, các hoạt động đều được cấp kinh phí đầy đủ, chỉ có lãi chứ không bao giờ lỗ, thu nhập quảng cáo cũng không phải một con số nhỏ. Chính vì lẽ đó tòa soạn tạp chí này giống như một gã trọc phú trên tay cầm một cái bát vàng trong túi còn cất một cái bát bạc. Tình hình công việc tại tòa soạn cực tốt.

Lúc đầu Hoài Nguyệt vừa tốt nghiệp thạc sĩ, bố mẹ chồng cô đã sử dụng quan hệ của mình để xin cho cô vào vị trí coi như đứng ngành đứng nghề này. Tòa soạn tạp chí chỉ có hai phóng viên đi phỏng vấn hay viết các bản tin ngắn, trong đó một người còn là phóng viên ảnh, các bài do biên tập viết thậm chí còn nhiều hơn số bài biên tập cho người khác. Mấy chuyên mục ABCD mỗi người lo một phần, người khác làm tốt hay làm tồi cũng không quan hệ gì đến mình.

Hoài Nguyệt thích bầu không khí thoải mái ở đây, không cần suốt ngày lo săn tin như chị ba Đặng Duyên Duyên, không cần tìm quảng cáo vặt vãnh như chị cả làm ở tòa soạn báo, cũng không cần viết những bài phát biểu buồn tẻ cho các vị lãnh đạo như chị hai làm công chức.

Ban đầu cô làm mảng “Người làm công tác văn hoá”, sau đó lãnh đạo thấy cô có con nhỏ nên cho cô chuyển sang làm mảng “Dân tộc”, cũng có thể đó là ý của mẹ chồng cô, có điều lại rất hợp ý cô. Văn hóa dân tộc có sẵn nhiều tư liệu, cũng có nhiều bản thảo được gửi đến, vì vậy Hoài Nguyệt thành trở biên tập viên giống biên tập nhất trong ban biên tập.

Phần lớn những người trong ban biên tập đều có chỗ dựa vững chắc, đa số là người lớn tuổi, lại ít chuyện thị phi ngồi lê đôi mách. Khi cô li hôn cũng ít có người bàn tán, đến cuối tuần còn có người thiện ý nhắc nhở cô về sớm để đón Đậu Đậu, điều này làm cô cảm thấy ấm áp.

Tổng biên tập cũ của tòa soạn đã đến tuổi về hưu. Sau khi ăn hết bữa này đến bữa khác để chia tay tổng biên tập cũ, hôm nay tòa soạn tạp chí sẽ nghênh đón người lãnh đạo mới. Nghe nói người này trước đây được phái đi làm bí thư thứ nhất tại sứ quán ở nước ngoài mấy năm, sau mấy năm trở về vừa chào hỏi cấp trên xong đã dễ dàng chiếm được vị trí mà người khác chen vỡ đầu cũng không giành được này.

Sáng thứ hai, như thường lệ, Hoài Nguyệt đến văn phòng rất sớm.

Cô là biên tập trẻ tuổi nhất trong tòa soạn nên không dám để các tiền bối lau bàn quét dọn pha trà. Huống hồ quả thật cô cũng không có việc gì, buổi tối chủ nhật Đậu Đậu đã đến nhà bà nội, thứ hai được Lỗ Phong hoặc giáo sư Lỗ đưa đến trường. Từ khi sinh Đậu Đậu cô đã bỏ thói quen ngủ nướng buổi sáng, mặc dù lúc đó trong nhà có bảo mẫu nhưng cô cũng luôn dậy sớm để kịp làm bữa sáng cho con trước khi đi làm. Lâu ngày thành quen, tuy Đậu Đậu không còn ở với cô nhưng cứ đến giờ đó cô lại tỉnh giấc không ngủ được nữa.

“Không biết sáng nay Đậu Đậu ăn cái gì?” Cô vừa tưới nước cho cây violet trên cửa sổ vừa nghĩ.

Cô phát hiện cây violet này trong một lần ở văn phòng chị cả, vì cảm thấy thích nên tưới về trồng. Cả mùa đông cây héo úa, diềm lá còn bị cháy đen, cô cho rằng nó đã chết cọng, không ngờ đến mùa xuân lại thấy nó sống lại. Hai ngày không thấy, không ngờ hôm nay nó đã nở ra ba bông hoa nhỏ. Cô áp đến gần nhìn thật kĩ, ba bông hoa tím nhàn nhạt nhìn rất đáng yêu, cô không nhận được người gửi.

“Loại cỏ chân vịt tím này không có mùi thơm đâu”. Một giọng đàn ông xa lạ vang lên phía sau.

Hoài Nguyệt nghe tiếng xoay người lại.

Người đàn ông trước mặt mặc áo sơ mi màu sẫm, quần jean màu trắng, tóc ngắn, mặt chữ điền, mặc dù gương mặt không thể coi là rất đẹp nhưng lại toát ra vẻ phóng khoáng. Thân hình vạm vỡ rắn chắc, đáng người rất cao, dù cô cao 1m68 nhưng vẫn chỉ ngang vai anh ta. Cô nhận ra cái đồng hồ trên cổ tay anh ta, là một nhãn hiệu rất đắt tiền. Lúc đầu Lỗ Phong mua một đôi đồng hồ nhãn hiệu này cho hai vợ chồng khi cưới làm cô xót tiền hồi lâu, Lỗ Phong còn dỗ dành cô nói, chỉ mua một đôi đồng hồ cưới nên đương nhiên

phải mua loại tốt. Nếu như biết phải li hôn nhanh như vậy thì không biết anh ta có dám bỏ ra nhiều tiền đến vậy hay không.

Trần Thụy Dương thấy người phụ nữ đối diện không hề tiếp chuyện mình mà chỉ yên lặng nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình nên đành phải ho khan hai tiếng.

Hoài Nguyệt phục hồi lại tinh thần mỉm cười với anh ta, đỏ mặt nói: “Thì ra cái cây này gọi là cỏ chân vịt tím vậy mà tôi cứ tưởng là violet”

Trần Thụy Dương lắc đầu nói: “Hai loại này hoàn toàn không giống nhau, hoa violet đều mọc ở phía trên, sắc màu rực rỡ, vì vậy cô sẽ gần như không để ý đến lá cây của nó ở bên dưới. Còn cây chân vịt tím này nếu không chú ý thì rất có thể cô sẽ không nhìn thấy mấy bông hoa nhỏ của nó. Cô nhìn này, lá cây rất to và dày, hơn nữa loại cây này chỉ cần trồng cạnh là sẽ mọc được, còn violet thì nhất định phải trồng bằng hạt”.

Hoài Nguyệt gật đầu, nghĩ thầm, hóa ra chị cả cũng mù tịt chẳng biết gì, vậy mà còn nghiêm trang nói với mình và đồng nghiệp trong văn phòng đó là violet, quả là mắt mù. Còn người đàn ông trước mặt này, nhìn không giống một người phong hoa tuyết nguyệt nhưng lại hiểu khá rõ về hoa cỏ. Nhìn qua cũng chỉ hơn 30, ở tuổi này đàn ông đa tình còn thích hoa chắc chắn không nhiều.

Trần Thụy Dương phát hiện Hoài Nguyệt lại thất thần, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trước khi đến đây, một người bạn tốt của anh ta đang là chủ nhiệm văn phòng ngoại vụ đã nói với anh ta bằng một loại khẩu khí vô cùng hâm mộ: “Tòa soạn tạp chí là một nơi rất tốt mặc dù không hề nổi bật, đối tượng tiếp xúc không phải cao tầng thì cũng là người ưu tú, xướng in nộp tiền cho anh, phòng quảng cáo kiếm tiền cho anh, công ty văn hóa có tổ chức hoạt động gì mà anh báo cáo lên thì tôi ở đây cũng không thể không duyệt chỉ cho anh. Tạp chí một năm chỉ ra 12 số, đa số thời gian còn lại anh chỉ có việc kiếm tiền. Có thể nói, anh rơi vào đồng tiền rồi đấy. Còn nữa, không phải chúng ta vẫn nói thủy thổ thế nào con người thế đó sao? Đó chính là một nơi tốt để nuôi người đẹp. Công ty quảng cáo không cần phải nói, tôi thấy riêng hai cô bé ở văn phòng đó đã đủ ngon mắt rồi. Nghe nói ban biên tập còn có một đại mỹ nữ vừa li hôn, không phải anh vẫn còn cô đơn sao? Chọn lấy một cô đi, còn đợi gì nữa?”

Theo lời anh ta thì cô gái này chính là vị đại mỹ nữ kia rồi, anh ta thầm đánh giá Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt chú ý tới ánh mắt anh ta, cô mỉm cười xin lỗi, hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai? Chúng tôi 9 giờ mới bắt đầu làm việc, sợ rằng còn phải chờ một chút”.

Trần Thụy Dương nói: “Tôi là Trần Thụy Dương, hôm nay đi làm ngày đầu tiên nên muốn thể hiện tốt một chút”.

Hoài Nguyệt hiểu ra, “Thì ra là tổng biên tập Trần, tuần trước phó tổng biên tập Lưu đã nói rồi. Chào anh, tôi là Thương Hoài Nguyệt, là biên tập chuyên mục dân tộc”.

Trần Thụy Dương nói: “Nghe đại danh đã lâu, tôi đã đọc tờ giao lưu văn hóa vài kỳ gần đây, chuyên mục dân tộc để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với tôi, các bài viết được biên tập rất thú vị, tôi đã học hỏi được rất nhiều”.

Biết anh ta nói khách khí nên Hoài Nguyệt chỉ cười nhạt nói: “Tổng biên tập Trần khách sáo rồi, so với chuyên mục của các giáo viên khác thì mục này chỉ là trò trẻ con thôi. Chẳng qua là bản thân văn hóa dân tộc đã rất thú vị nên tôi mới có thể làm việc thuận lợi như vậy”.

Trần Thụy Dương cũng cười nhạt, anh ta nhìn quanh bốn phía. Trong văn phòng có ba cái bàn, mặt bàn đều rất sạch sẽ, rõ ràng là mới được lau. Cái bàn đặt sát cửa sổ chất đầy các loại sách báo tạp chí, chỉ chừa lại một khoảng trống đủ để viết lách. Cái bàn đặt giữa phòng không có bất cứ thứ gì khác ngoài máy tính, trên lưng ghế có vắt một chiếc áo gi lê, có lẽ là của một phóng viên ảnh. Trên chiếc bàn gần cửa có một cái khung ảnh, anh ta đến gần xem xét, đó là một cậu bé cực kì xinh đẹp, mặc một bộ camouflage*, một tay chống nạnh, dáng vẻ rất oai vệ.

“Là con trai cô à?” Anh ta hỏi.

“Vâng”. Hoài Nguyệt dọn dẹp xong văn phòng, rửa tay rồi quay vào, đưa mắt nhìn Đậ Đậ trong ảnh theo ánh mắt anh ta, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“4 tuổi”

“Trẻ con tuổi này nghịch lắm đúng không? Chăm sóc chắc vất vả lắm”.

“Cũng bình thường thôi, cháu đi nhà trẻ rồi”.

Hoài Nguyệt pha một cốc trà cho anh ta, Trần Thụy Dương nhìn một chút, cúi đầu ngửi ngửi, hít sâu một hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, khen: “Trà Minh Tiền Long Tĩnh, rất chính thống”.

Hoài Nguyệt lại vâng một tiếng. Trà này là giáo sư Tần cho cô. Mỗi tháng giáo sư Tần đều sẽ hẹn cô đi uống trà, ăn cơm. “Mẹ chồng nàng dâu không thành, ít nhất con vẫn là học sinh của mẹ mà”. Cô giáo cũ của cô luôn nói như vậy với vẻ mặt cực kì tiếc nuối, nhân tiện luôn cho cô một vài thứ tốt, chẳng hạn như trà Long Tĩnh, chẳng hạn như sô cô la mang về từ nước ngoài.

Cô cũng sẽ cùng cô giáo cũ đi dạo phố. Trước kia, lúc vẫn là mẹ chồng nàng dâu, quần áo của giáo sư Tần đều do cô tư vấn chọn mua giúp, bây giờ giáo sư Tần đi mua quần áo vẫn luôn kéo cô theo. Hai cô trò chỉ nói đến Đậu Đậu hay chuyện công việc của hai bên chứ không bao giờ nói đến chuyện khác trong nhà, thực ra có mấy lần Hoài Nguyệt phát hiện cô giáo muốn nói nhưng rồi lại thôi, cô đều rất kịp thời khéo léo chuyển hướng đề tài. Cô không phải người bạc tình nhưng cũng không phải người dây dưa không dứt khoát.

Bên ngoài, các đồng nghiệp cũng đã lần lượt bước vào tòa soạn. Thấy Trần Thụy Dương đến từ sáng sớm, phó tổng biên tập Lưu rất khó xử, nghĩ thầm may mà có Hoài Nguyệt đến sớm, bằng không để ngày đầu tiên tổng biên tập mới đi làm đã gặp phải không thành kế thì đúng là không tốt lắm.

Trần Thụy Dương không để ý: “Là tôi đến sớm mà. Trà của Hoài Nguyệt rất ngon, tôi mang đi uống đây”. Nói rồi anh ta cầm cốc đi cùng phó tổng biên tập Lưu.

Hoài Nguyệt mở máy tính, kỳ tới phải viết bài về đề tài Đoàn Ngo. Theo yêu cầu của cô, hội liên hiệp dân tộc đã gửi cho cô một loạt bài viết và ảnh chụp, cô phải sàng lọc lại một chút.

Trần Thụy Dương chỉ họp 10 phút để ra mắt mọi người. Trừ xưởng in ở bên ngoài còn lại một tờ tạp chí và hai công ty đều nằm tại tòa nhà năm tầng này. Tòa nhà này vốn là tòa nhà làm việc của ban ngoại vụ, sau đó ban ngoại vụ chuyển vào khu nhà của chính quyền tỉnh, tòa nhà này được để lại cho tòa soạn tạp chí. Tòa nhà nằm trên sườn dốc, nằm dưới bóng cây xanh mát, khi nhìn xuống sẽ thấy cảnh non xanh nước biếc, dù nằm ở trung tâm thành phố nhưng lại là một nơi rất yên tĩnh bất chấp cuộc sống xô bồ chỉ cách đó chẳng bao xa.

Trần Thụy Dương đứng bên cửa sổ văn phòng của tầng 4 nhìn dòng xe cộ trên đường bên ngoài. Bốn năm trước, anh ta là trưởng phòng trẻ tuổi nhất của ban ngoại vụ, trong một hoạt động tiếp đón anh được một vị lãnh đạo trên bộ để ý đến, đề cử ra nước ngoài làm việc. Khi đó anh ta đang chuẩn bị kết hôn với người bạn gái đã yêu nhau hai năm, suy nghĩ nhiều lần thấy không nỡ từ bỏ cơ hội tốt như vậy nên liền hứa với cô ấy chờ sau ba năm hết nhiệm kì trở về sẽ kết hôn sau.

Suốt ba năm anh ta vẫn giữ mình trong sạch, mặc dù bên người không thiếu phụ nữ ưu tú nhưng nghĩ đến lời hứa với một người khác anh luôn cố giữ được giới hạn cuối cùng, không ngờ cuối cùng lại nhận được tin tức người nọ đã kết hôn. Càng làm cho anh ta không thể chịu đựng được là cô ta lại đi dụ dỗ người đã có vợ, phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta.

Anh trách cô ta, hỏi cô ta vì sao, không ngờ cô ta còn chính khí lắm liệt hơn anh.

Cô ta nói tại sao anh không hỏi xem mình ích kỷ thế nào? Anh theo đuổi tiền đồ của anh là không sai, nhưng anh có nghĩ xem một cô gái có bao nhiêu lần ba năm để chờ đợi không? Ngộ nhỡ trong ba năm này anh quay sang yêu người khác thì tôi nên làm thế nào?

Anh ta nói, chẳng lẽ không phải tôi suy nghĩ vì tương lai của hai chúng ta sao? Muốn cho cô cuộc sống tốt hơn sao?

Cô ta khinh thường, nói, anh chỉ là một bí thư thứ nhất, trở lại cơ quan trung ương có thể còn có hi vọng làm một vụ phó đi làm cũng phải đợi xe tuyến, xuống tỉnh thì căn bản không thể lập tức lên tới cấp sở. Tôi lãng phí ba năm tuổi xuân, đến lúc đó từ một trưởng phòng 31 tuổi sẽ biến thành một trưởng phòng 34 tuổi.

Trong ba năm anh có biết giá nhà thành phố này tăng bao nhiêu lần không? Với tiền lương tiền thưởng của một công chức quen như anh thì đến già chúng ta cũng không mua nổi cái nhà như tôi đang ở bây giờ. Đã có người khác cho tôi tất cả những thứ này thì tại sao tôi còn phải đợi nữa?

Nghe rồi anh ta quay đầu bỏ đi không một giây chần chừ.

Sau khi trở về, đúng là anh ta không được đề bạt lập tức, địa phương không giống trung ương, không có nhiều vị trí cấp sở chờ anh ta như vậy. Nửa năm sau, tổng biên tập tòa soạn tạp chí đã đến tuổi về hưu, lãnh đạo hỏi ý kiến anh ta. Đương nhiên anh ta biết đó là một vị trí béo bở, nếu không phải cấp trên lên tiếng giúp thì đâu đến lượt mình. Vì thế, anh lập tức đồng ý. Không phải là tiền sao? Anh ta nghĩ, anh ta phải cho cô ả đó thấy mình có mua được một căn nhà như cô ta đang ở hay không.

Sau khi giận dữ, sau khi đau lòng, anh ta đã suy nghĩ rõ ràng, cảm thấy mình cũng không có tổn thương gì mà ngược lại phải nên vui mừng vì rốt cục mình đã nhìn rõ bản chất của người phụ nữ đó. Anh ta không dám tưởng tượng nếu như thực sự cưới người phụ nữ như vậy thì cuộc sống sẽ trở thành như thế nào. Suốt ngày bị hò hét bắt kiếm tiền chẳng?

Anh ta cảm thấy khó hiểu vì sao năm đó mình lại thích một người phụ nữ như vậy, hình như cũng là cô ta chủ động theo đuổi mình, chắc là về sùng bái của cô ta đã thỏa mãn tâm lý tự mãn bông bột của mình. Mình đúng là một thằng đàn ông ngu xuẩn, anh ta cười cười tự giễu.

Trong cả câu chuyện, người bị hại duy nhất chính là người phụ nữ gọi là Thương Hoài Nguyệt. Trong xã hội này, li hôn là sự tấn công trí mạng đối với một phụ nữ, chồng bị cướp mất, quyền giám hộ đối với con trai cũng bị cướp mất. Anh ta nhớ tới về mặt cô ấy nhìn bức ảnh con trai vừa rồi, có lẽ đó là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa dịu dàng. Thằng đàn ông gọi là Lỗ Phong kia cũng mù mắt không khác gì mình trước đây.

9. , Chương 09

Chương 9

Cơ Quân Đào và A Thích ngồi uống trà dưới hiên trong khi Cơ Quân Dã đang cắt tỉa một cây bách ở vườn hoa. A Thích nhỏ giọng nói với Cơ Quân Đào: “Nhìn kia, không biết lại còn đòi thể hiện, anh mau bảo cô ấy đừng cắt nữa đi, nếu không mấy hôm nữa là cái cây này sẽ chết đấy. Ở bên nhà tôi bây giờ tất cả đều là tàn hoa bại liễu hết cả rồi”.

A Thích lớn hơn anh ta hai tuổi, thầy giáo của A Thích là bác sĩ tâm lý của mẹ Cơ Quân Đào. Chính trong thời gian cùng mẹ đi khám bệnh, Cơ Quân Dã đã quen biết rồi quý mến A Thích, bây giờ A Thích lại trở thành bác sĩ tâm lý của Cơ Quân Đào, quan hệ giữa hai người cực kì thân thiết.

“Vì sao chính cậu không nói? Sợ vợ à?” Cơ Quân Đào mỉm cười uống một ngụm trà, chỉ có lúc nói chuyện với A Thích anh ta mới có thể thoải mái vui đùa.

“Tôi nói rồi nhưng cô ấy cứ vâng vâng dạ dạ rồi đầu lại vào đó”. A Thích nhìn bóng lưng Cơ Quân Dã, ánh mắt rất dịu dàng, “Anh còn không biết tính cô em gái này của anh sao? Bảo thủ lắm”.

Cơ Quân Đào cũng nhìn em gái. Đúng vậy, cố chấp, người nhà họ Cơ bọn họ ai cũng cố chấp. Mẹ cố chấp, vì vậy đã ép chính mình vào tuyệt lộ. Em gái cố chấp, vì không yên tâm về mình nên nó nhất định không chịu kết hôn. Anh ta cho rằng bố mình là người vô tâm, không ngờ sau khi mẹ qua đời ông ấy lại bỏ trần duyên quy theo cửa phật. Còn chính mình...

Anh ta thở dài, nói: “Mấy ngày nay tôi đều mơ một giấc mơ giống nhau, mơ thấy mẹ bế tôi đuổi theo bố, nước sông lạnh buốt, bà đi chân đất ra sức chạy, bố ôm một người phụ nữ khác đi sang bờ bên kia sông không quay đầu lại. Mẹ cứ đuổi theo mãi rồi bị nước sông cuốn đi, tôi gọi bố tôi quay lại cứu người, khi bố tôi quay đầu lại, khuôn mặt bố lại biến thành mặt chính tôi. Bao giờ cũng đến đoạn này là tôi tỉnh lại”.

“Ngày nào cũng mơ à?” A Thích hỏi, tay vuốt vuốt lông Leshy đang nằm dưới chân. Leshy khê rên ư ử rất thoải mái.

“Không phải hôm nào cũng mơ nhưng cũng vài ba lần rồi”.

“Quân Đào, trước giờ anh luôn tự gánh vác quá nhiều thứ, luôn cảm thấy nếu không phải vì anh thì có lẽ bác gái đã chia tay bác trai để trở lại Singapore bắt đầu cuộc sống mới như mong muốn của ông bà ngoại anh từ lâu rồi, cho nên anh vẫn có cảm giác áy náy với bác gái. Một mặt anh cảm thấy mình là gánh nặng của bác gái, cho nên lúc qua sông bác vẫn phải bế anh mà không thể bỏ lại được. Mặt khác anh lại cảm thấy anh cũng gây nên bất hạnh cho bác gái như bác trai, cả anh và bác trai đều có lỗi như nhau, vô thức anh đã đổi vai với bác trai, cho nên sau đó mặt bác trai lại biến thành mặt chính anh. Loại đổi vai này cũng dẫn đến việc anh không thể qua lại bình thường với phái nữ”.

A Thích nhấp một ngụm trà, nói nghiêm túc: “Anh yên tâm, bệnh trầm cảm của anh đã khỏi rồi, bằng chứng rõ ràng nhất là anh đã lại cầm bút vẽ, Tiểu Dã nói phong cách vẽ của anh đã tươi sáng hơn rất nhiều. Chẳng qua là anh không tự vượt qua được tình cảm của chính mình, trong tiềm thức, anh vẫn cố chấp cho rằng nếu có được hạnh phúc, anh sẽ trở thành một đứa con bất hiếu.”

Quân Đào, bác gái là người hi vọng anh có thể hạnh phúc nhất vì thế anh không được phụ lòng mẹ mình. Tôi nghe nói gần đây anh bắt đầu gần gũi với người lạ, mặc dù là một đứa trẻ con nhưng đó là một khởi đầu tốt, anh cứ cố gắng duy trì, mặc dù thời gian đầu có hơi miễn cưỡng“. A Thích cười nói, “Anh phải tìm một người phụ nữ có thể cứu vớt anh. Thấy tâm tình anh không tốt Tiểu Dã lại bắt đầu lo lắng, thực ra cũng không có gì phải lo lắng, tôi thấy anh rất bình thường. Trước kia anh không để ý đến thứ gì hết thì mới phải lo lắng, rất nhiều lúc, tức giận cũng là một kiểu quan tâm“. Đột nhiên anh ta chỉ về phía tường ngăn vườn hoa, “Nhìn thẳng bé kia kìa, xinh thế”.

Cơ Quân Đào nhìn lại theo hướng anh ta chỉ, Đậu Đậu đang đứng trên ghế bên kia tường vây nhìn về phía họ, thấy Cơ Quân Đào quay sang cậu bé vui vẻ kêu to: “Chú Cơ!”

Nghe tiếng gọi Cơ Quân Dã cũng quay lại, thấy Đậu Đậu, cô ném ngay chiếc kéo tỉa cây trong tay chạy đến bên tường vây nói: “Đậu Đậu, mau sang bên này, Leshy đến rồi”.

Đậu Đậu nói: “Mẹ đóng cửa vườn hoa rồi, cháu không ra được”.

“Mẹ cháu đâu?” Cơ Quân Dã thắc mắc, như những gì cô nhớ thì bất kể lúc nào Thương Hoài Nguyệt cũng luôn ở bên cạnh Đậu Đậu.

“Mẹ cháu đang ngủ trưa, cháu không ngủ được nên lén trốn ra ngoài này”. Đậu Đậu tinh nghịch le lưỡi.

Cơ Quân Dã đưa tay vuốt vuốt mũi cậu bé, nói: “Hư quá, cháu đi ra gần cửa đi, cô bảo chú bế cháu sang bên này”.

Đậu Đậu bò xuống ghế chạy đến gần cửa vườn hoa, thấy A Thích và Cơ Quân Đào đứng ở ngoài cửa. Cậu bé giương mắt đánh giá A Thích một hồi với vẻ không tín nhiệm rồi gọi một tiếng, “Chú Cơ bế cháu”, sau đó giơ hai tay về phía Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cẩn thận bế cậu bé qua cửa hàng rào, A Thích gật đầu nhìn với gương mặt tươi cười.

Cơ Quân Dã vội vã chạy tới đón Đậu Đậu rồi thơm liên tục lên má cậu bé. Đậu Đậu vừa tránh vừa cười khanh khách, ồn ào đòi cô thả xuống chơi với Leshy.

Cơ Quân Dã hỏi: “Chủ nhật trước cô mang Leshy đến chơi với cháu mà sao cháu không đến?”

Đậu Đậu giãy khỏi tay Cơ Quân Dã, chạy đến vuốt ve Leshy, nói: “Tuần trước là tuần cháu ở với bố, cháu phải về nhà bà nội”.

Cơ Quân Dã khó hiểu: “Tuần trước cháu ở với bố là thế nào? Mẹ cháu thì sao?”

“Mẹ cháu ở một mình”. Đậu Đậu ôm cổ Leshy nói, “Tuần cháu ở với mẹ thì bố cháu ở một mình, đây là quy định của bác Vương”.

“Bác Vương là ai?” Cơ Quân Dã đã hiểu ra điều gì đó, vô thức quay lại xem Cơ Quân Đào, phát hiện anh trai đang nhúm mày nhìn Đậu Đậu.

“Bác Vương là quan tòa, tất cả mọi người đều phải nghe lời bác ấy”. Đậu Đậu lộ ra vẻ mặt tại - sao - cô - lại - không - biết - điều - này - nhỉ, “Bà nội nói bố không ngoan cho nên bác Vương không cho phép bố ở cùng với mẹ nữa”.

“Chẳng lẽ bố cháu với mẹ cháu...”

“Tiểu Dã!” Cơ Quân Đào sầm mặt ngắt lời nói, “Biết rồi còn hỏi!”

Cơ Quân Dã vội chột dạ quay sang nhìn A Thích, A Thích vỗ vỗ tay cô quay sang phía Đậu Đậu hất cằm thở dài nói: “Em đúng là không khác nó bao nhiêu”.

“Xi!” Cơ Quân Dã không phục, nói: “Xinh được như Đậu Đậu của chúng ta thì đã tốt”.

Mọi người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng Hoài Nguyệt hoang mang gọi Đậu Đậu vọng ra từ nhà bên cạnh. Cơ Quân Dã vội lớn tiếng đáp: “Hoài Nguyệt, Đậu Đậu ở bên nhà tôi”.

Hoài Nguyệt đi tới trước cửa vườn hoa nhà họ Cơ, nhìn thấy Đậu Đậu đang chơi với Leshy liền cả giận nói: “Đậu Đậu, tại sao con không nói gì với mẹ đã trốn ra ngoài chơi rồi, để mẹ lo quỳnh cả lên”.

Đậu Đậu chột dạ cúi đầu kéo Leshy đi theo Cơ Quân Dã ra ngoài cửa, Leshy bất mãn sủa ông ổng với Hoài Nguyệt. Cơ Quân Dã vừa quát nó dừng lại vừa cười nói: “Được rồi được rồi, đừng giận, xem chị sợ đến trắng hết cả mặt kia. Nó có thể chạy đi đâu được chứ, tiểu khu này chỗ nào cũng có camera, Đậu Đậu lại rất lanh lợi, nhất quyết không cho người lạ bế. Vừa rồi A Thích định bế nó nhưng nó nhất định không cho bế”.

Thấy mái tóc Hoài Nguyệt rối tung, gương mặt vẫn còn vẻ hoảng sợ chưa nguôi, Cơ Quân Đào cũng cảm thấy họ tự tiện bế con người ta sang nhà mình đúng là không ổn. Anh ta định xin lỗi nhưng lại không chen lời vào được nên đành phải đứng bên cạnh nhìn.

Hoài Nguyệt nói với Đậu Đậu: “Nhà cô có khách à? Đậu Đậu ngoan về với mẹ nào”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Không phải khách gì, đó là bạn trai tôi. Hoài Nguyệt, chị đừng đứng ngoài cửa nữa, vào nhà chơi đi” Nói rồi định đi tới mở cửa vườn hoa.

Hoài Nguyệt vừa giữ cửa thật chắc vừa nói: “Đừng đừng đừng, tôi không vào quấy rầy đâu”.

Cơ Quân Dã cho rằng Hoài Nguyệt lại e ngại thái độ của Cơ Quân Đào như lần trước nên vội nói: “Quấy rầy cái gì chứ, hai người này đang buồn chán đây này, vừa rồi chính anh trai tôi bế Đậu Đậu sang bên này đây. Vào đi, chị đừng giữ cửa nữa”.

Hoài Nguyệt kiên quyết không chịu buông tay, nói: “Không không không, nhà tôi còn có chút việc...”

Đậu Đậu bên cạnh hét lớn: “Cô, mẹ cháu sợ chó, có Leshy ở đây mẹ cháu không dám vào”.

Cơ Quân Dã cười ha ha: “Có đúng không Hoài Nguyệt? Đừng sợ, đừng sợ, Leshy hiền lắm, để tôi giữ nó cho. Chị vào đi”. Nói rồi lại mở cửa ra.

Hoài Nguyệt sợ hãi kêu lên một tiếng rồi quay đầu chạy thẳng về nhà, nghĩ lại thấy xấu hổ quá liền đỏ mặt nói với Cơ Quân Dã qua tường vây: “Nếu như không phiền thì để Đậu Đậu chơi với Leshy một lát. Đậu Đậu, chơi một lúc rồi về nhé!”

Đậu Đậu gật đầu đồng ý.

Cơ Quân Dã lắc đầu thở dài nói, “Hoài Nguyệt Hoài Nguyệt, tại sao lại nhát gan thế chứ?”. Quay đầu nhìn lại, cô thấy Cơ Quân Đào cũng đang lảng lảng mỉm cười nhìn người phụ nữ bên kia tường, còn A Thích thì nhìn Cơ Quân Đào như đang suy nghĩ gì đó.

Hoài Nguyệt xách ô roa định đi tưới nước cho vườn hoa, Cơ Quân Dã tò mò đứng nhìn qua đầu tường hỏi: “Hoài Nguyệt, chị trồng cái gì đấy? Cái lều che này là chị tự dựng à? Chị giỏi thật đấy”.

Hoài Nguyệt chỉ các loại rau quả trong vườn nói: “Đây là bầu, đây là bí đỏ, kia là ớt. Lều là bác làm vườn ở đây dựng giúp tôi chứ tôi thì làm thế nào được. Bao giờ có quả sẽ mời chị ăn nhé”.

Cơ Quân Dã gật đầu nói: “Tốt, tôi thích ăn mướp nhất, chị cũng nên trồng mấy dây mướp đi”.

“Tôi trồng trên nóc nhà rồi, là loại mướp vụ dài, mấy hôm nữa cũng phải dựng lều cho nó. Mái nhà chúng ta liền nhau, sau này chị muốn ăn thì cứ lên hái thôi, mướp leo xa lắm”.

“Chị có trồng dưa chuột không? Người ta cứ nói bây giờ dưa chuột toàn phun thuốc kích thích làm tôi cũng không dám ăn. Tôi thích ăn rau trộn chua ngọt lắm, để trong tủ lạnh một lát rồi mang ra ăn, sướng phải biết!”

Hoài Nguyệt nói: “Trên sân thượng nhà tôi có mấy quả, để tôi đi hái cho chị”.

Cơ Quân Dã nói: “Chờ đã, để tôi tham quan nông trại của chị một chút, trên nóc nhà, trong vườn hoa, chị trồng bao nhiêu loại rau, có ăn hết được không?”

Hoài Nguyệt hơi sững lại rồi nhẹ giọng nói: “Không ăn hết có thể cho người khác, những thứ này đều đã làm sẵn từ khi hoàn thiện nhà, để không cũng đáng tiếc”.

Cơ Quân Dã hết sức hối hận mình không biết giữ mồm giữ miệng, nhà người ta vốn đã có ba người, cộng thêm bố mẹ chồng, đúng là đông vui thật. Bây giờ một người cô đơn bóng chiếc, có người trồng mà không có người ăn, đúng là thê lương biết bao. Cô vội nói: “Vậy sau này tôi phải trèo sang hái trộm mới được”. Nói rồi dặn dò Cơ Quân Đào và A Thích trông coi Đậu Đậu còn mình thì chạy sang nhà hàng xóm.

Lần trước Cơ Quân Dã không có thời gian xem xét kĩ các phòng nhà Hoài Nguyệt, lần này cô quyết định tham quan một chuyến, thấy cả nóc nhà cũng được rải bùn để trồng rau, giữa vườn rau trên nóc nhà có đặt các tấm gỗ song song chia thành các luống để tiện đi lại, Cơ Quân Dã không ngớt khen ngợi Hoài Nguyệt khéo léo. Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Đều là bố Đậu Đậu thiết kế cả, tôi sao nghĩ ra được những thứ này chứ”.

Cơ Quân Dã không tiện tiếp lời, liền nói: “Tôi cũng phải thuê người đến lắp một cái thang lên mái nhà mới được, đứng ở đây tầm nhìn rộng thật, sau này đây mướp nhà chị cũng sẽ bò sang mái nhà tôi, chúng tôi cũng được mát lây”.

Thương Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Chị cũng làm một vườn hoa sân thượng đi, trồng ít cây cối, mùa hè tăng trên cùng cũng sẽ không nóng như bây giờ nữa, hiệu quả tốt lắm. Có điều phải tìm công nhân có tay nghề thật vững mới được, nếu không để rò nước thì hỏng hết cả. Tay nghề anh thợ làm cho nhà tôi tốt lắm, tôi có số điện thoại của anh ta, nếu chị cần thì tôi cho”.

Cơ Quân Dã nói: “Tôi phải hỏi anh tôi đã, nếu anh ấy không đồng ý thì tôi có thích đến mấy cũng vô dụng. Tôi hối hận là đã không mua một căn nhà ở đây, đợi bao giờ anh tôi khỏi thì tôi sẽ đuổi anh ấy tới biệt thự ở Thanh Hồ, hai chúng ta sẽ làm hàng xóm tốt”. Mặc dù chưa gặp Hoài Nguyệt được mấy lần nhưng Cơ Quân Dã đã có cảm giác thân thiết, trong lòng rất thích người phụ nữ dịu dàng này.

Hoài Nguyệt nhớ tới lọ Bách Ưu Giải trên bàn trà đó, gật gật đầu hiểu ý, “Nếu mua hai căn gần nhau thì chị chăm sóc anh trai cũng tiện, ở đây có không ít người đầu cơ, chị đi hỏi phòng tư vấn nhà đất xem, họ có danh sách hết đấy”.

Nhớ lại thái độ lạnh như băng của Cơ Quân Đào lần trước, Cơ Quân Dã nói: “Tính tình anh tôi không tốt, anh ấy luôn luôn làm theo ý mình, nhìn thì lạnh như băng nhưng cũng không phải thật sự có ý kiến gì với người khác, bình thường có gì đắc tội mong chị thông cảm cho”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Mọi người là hàng xóm, không cần khách sáo. Nếu như có chuyện gì tôi giúp được thì chị cứ nói”.

Người mắc bệnh trầm cảm vốn đã hết sức lạnh nhạt với người khác, sau một thời gian quan sát cô cũng đoán ra được Cơ Quân Đào vẫn còn độc thân, nếu không cũng không cần em gái phải tới chăm sóc. Có điều để lại một mình anh ta trong căn nhà lớn như vậy chẳng lẽ không sợ có chuyện bất trắc gì xảy ra sao? Cô nhớ tới lọ thuốc ngủ lần trước, định nói nhưng nghĩ lại hai bên cũng không thân quen lắm, với lại cũng có thể đó là chuyện cấm kỵ của người ta nên lời nói sắp ra khỏi miệng lại nuốt xuống bụng.

Cơ Quân Dã hái hai quả dưa chuột trên sân thượng nhà Hoài Nguyệt rồi theo Hoài Nguyệt xuống nhà. Hoài Nguyệt dẫn cô đi xem từng phòng một, phong cách hoàn toàn khác nhà họ Cơ, khắp nơi có dấu ấn tinh tế của một ngôi nhà có phụ nữ ở.

“Sau này tôi trang trí phòng cưới phải nhờ chị tới tư vấn mới được, mấy ông thiết kế đó cơ bản không bao giờ nghĩ đến những chi tiết nhỏ này cả”. Cơ Quân Dã vừa nói vừa đi vào phòng sách, vừa thấy bức tranh trên tường liền sửng sốt: “Tại sao bức tranh này lại ở đây?”

Hoài Nguyệt không hề để ý tới câu hỏi có phần kì quặc của Cơ Quân Dã, cô không muốn nói đến chuyện này nên chỉ ậm ừ nói là có người khác tặng.

Cơ Quân Dã nhớ tới phán đoán của tiểu Cẩm và câu hỏi của Cơ Quân Đào hôm đó, không nhịn được hỏi tiếp một câu: “Tranh này không rẻ chút nào, bạn trai chị tặng à?”

Hoài Nguyệt chần chờ một hồi lâu rồi nói: “Bố Đậu Đậu thích bức này, nói là treo ở phòng sách rất hợp”.

Cơ Quân Dã ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu rõ nguyên do, nhớ tới đánh giá của tiểu Cẩm dành cho bà Lỗ bây giờ cô cảm thấy cực kì bất bình cho Hoài Nguyệt. Có điều chồng trước của cô ấy nhất quyết phải mua bức ảnh trắng này rõ ràng là vì trong đó có tên cô ấy, không lẽ là tình cũ chưa dứt? Lại nghĩ đến thái độ của Cơ Quân Đào hôm đó, có lẽ là vì hiểu lầm Hoài Nguyệt, cô quyết định trở về giải thích với anh trai mình cho rõ ràng, để anh ấy khỏi phải mang bộ mặt lạnh như băng đó ra dọa người, còn ném cả túi đậu người ta vất vả trồng trọt, chăm sóc vào thùng rác nữa.

10. , Chương 10

Chương 10

Có lẽ vì ban ngày A Thích đã nói chuyện rất nhiều với Cơ Quân Đào nên tối hôm đó anh ta ngủ rất ngon giấc, cả đêm không mơ mộng gì. Chín giờ sáng hôm sau, anh ta mới thức dậy nên cảm thấy hơi đói. Đây là một hiện tượng rất hiếm gặp, nhiều năm nay anh ta chỉ xem đồng hồ để ăn cơm, rất ít khi có cảm giác đói.

Anh ta mở cửa tủ lạnh, bắt giác cau mày. Tối qua Cơ Quân Dã và A Thích lại không để lại ỉn thứ gì, xem ra lại phải đến quán cơm nọ ăn mì rồi. Từ khi chuyển tới đây anh ta gần như đã trở thành người nhà của ông chủ quán.

Hôm qua lúc gần đi, Cơ Quân Dã đã ra vẻ thần bí kéo anh ta qua một bên nói rằng chính chồng Hoài Nguyệt đã mua bức Ảnh trắng đó của anh ta, bây giờ đang treo ở trong phòng sách nhà họ. Cô còn cố ý dặn dò anh ta phải có thái độ tốt hơn một chút với người ta.

“Anh không thích bắt chuyện thì cứ đi đường vòng mà tránh, đừng để người ta phải thấy cái mặt lạnh của anh. Hoài Nguyệt đã thành bạn em rồi, bọn em đã nhất trí tương lai sẽ làm hàng xóm, đến lúc đó anh chuyển đến biệt thự mà ở, đừng để bọn em nhìn thấy mà ngứa mắt”.

Anh ta trợn mắt nhìn em gái. Lúc đầu người nói biệt thự không có hơi người, không có lợi cho bệnh tình của anh ta cũng là cô, sống chết bắt anh ta chuyển đến đây. Bây giờ chỉ mới ăn một túi đậu với hai quả dưa chuột của người ta, cô đã xưng “bọn em” với người ta rồi, còn co chân sút văng mình đi nữa chứ. Tình hữu nghị giữa phụ nữ đúng là làm mọi người phải trở mắt mà nhìn. Em gái anh còn háo hức đòi làm vườn hoa sân thượng, sao nó không tự nghĩ xem nó có chăm chỉ khéo léo như người ta hay không? Ngay cả cơm còn không biết nấu mà lại đòi trồng rau? Cuối cùng, anh ta cũng thỏa hiệp đồng ý làm một cái thang gác nối hai sân thượng với nhau, nói là để lúc nào muốn ăn có thể đi sang hái trộm. Cơ Quân Đào vừa nghĩ vừa thờ ơ gắp một đĩa mì, mặc dù cảm thấy đói nhưng mì ở đây đúng là chán thật.

“Chú Cơ, chú Cơ!” Nghe thấy tiếng gọi, Cơ Quân Đào quay đầu lại thấy Đậu Đậu đang dùng hai bàn tay mũm mĩm vỗ lên bức tường kính hưng phấn gọi mình, âm thanh vọng vào qua cửa quán đang mở. Bây giờ trong cửa hàng mới có mấy người đang ngồi ăn, nhìn thấy một em bé xinh xắn như vậy tất cả đều dừng đĩa mỉm cười với cậu bé.

Đột nhiên Cơ Quân Đào có một loại cảm giác vui vẻ như bảo bối của chính mình được người tán thưởng, vô thức vẫy vẫy tay với Đậu Đậu.

Thấy Cơ Quân Đào vẫy tay, Đậu Đậu cực kì vui vẻ kéo tay mẹ đi vào trong quán. Hoài Nguyệt vốn đang dẫn Đậu Đậu ra ngoài chơi, nhân tiện mua ít thức ăn, thấy vậy cô vội vàng kéo con trai lại nói: “Đậu Đậu, chúng ta đã ăn sáng rồi mà, con quên rồi à? Mẹ làm bánh trứng gà cho con ăn mà!”

“Nhưng mà con lại đói rồi, con muốn ăn mì”. Thân thể Đậu Đậu vận vẹo như một con sâu, “Mẹ, con đói gần chết rồi đây này”.

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười, “Mới hai tiếng làm sao mà đã đói được chứ! Mẹ không ăn bánh trứng gà mà cũng chưa đói”.

“Không phải mẹ nói trẻ con tuổi ăn tuổi lớn nhanh đói hơn à?” Đậu Đậu nói hùng hồn rồi đi thẳng tới, ngồi đối diện với Cơ Quân Đào, ngọt ngào gọi một tiếng “Chú Cơ!”

Hoài Nguyệt khó xử đứng bên cạnh bàn, Cơ Quân Đào không phải người nhiệt tình, cũng không phải người thân thiện. Cơ Quân Đào nói là do tính cách anh ta nhưng lần trước cô cũng nhìn thấy ánh mắt xem thường của anh ta, điều này khiến cô vô thức không muốn đến gần anh ta.

Cơ Quân Đào ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Ngồi đi. Hai mẹ con cũng chưa ăn sáng à?”

Hôm nay thái độ của anh ta tốt một cách đặc biệt, âm thanh dịu dàng, trên mặt còn có nụ cười. Hoài Nguyệt còn nhớ tâm tình người bệnh trầm cảm tồi nhất vào buổi sáng, càng gần tối sẽ càng tốt lên. Cô nhớ lại thời gian gặp mặt anh ta mấy lần từ trước đến giờ, buổi chiều, buổi tối, buổi sáng, chẳng lẽ bệnh tình của anh ta lại ngược lại. Vừa nghĩ cô vừa ậm ừ đáp: “Ăn một chút rồi”.

Trong quán chỉ có một loại mì, Cơ Quân Đào gọi thêm hai bát nữa. Hoài Nguyệt vội nói: “Một bát là đủ rồi, mà ít mì thôi”, rồi quay lại giải thích với Cơ Quân Đào: “Buổi sáng Đậu Đậu ăn nhiều rồi, chỉ vì thấy anh ở đây nên nó mới gây rối thôi, chứ thực ra không ăn được bao nhiêu đâu”.

Quả nhiên một bát mì lớn được mang tới nhưng Đậu Đậu chỉ ăn được vài đũa rồi không ăn nữa, đẩy bát mì đến trước mặt mẹ: “Mẹ ăn đi”.

Hoài Nguyệt sớm đã tính đến chiêu thức ấy của Đậu Đậu, nghiêm trang nói: “Mẹ không đói, không ăn được. Không phải Đậu Đậu kêu đói sao? Đậu Đậu ăn đi”.

Đậu Đậu khó xử nhìn bát mì hồi lâu, lại gấp một sợi mì lên ăn được nửa sợi rồi làm nũng: “Con cũng ăn no rồi, mẹ ăn đi, lãng phí lương thực là không tốt”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Lần sau nhớ không được như vậy nữa, rõ ràng bụng không đói mà còn gọi đồ ăn, lãng phí lắm!”

Đậu Đậu xấu hổ gật gật đầu, “Vậy lần này mẹ ăn hết giúp con được không?”

“Được”. Hoài Nguyệt cầm đôi đũa Đậu Đậu đưa, chậm rãi ăn mì. Thấy vẻ mặt Cơ Quân Đào tỏ ra không hiểu cô lại giải thích: “Cô giáo ở trường mầm non đã dạy, một hạt lúa vàng chín giọt mồ hôi. Tuần đầu tiên đi mẫu giáo về Đậu Đậu đã tự ăn cơm, cơm rơi vãi khắp bàn nhưng cháu còn không chịu để mọi người lau bàn, nhất định nhất từng hạt lên ăn hết làm tôi sợ quá. Tôi hỏi thì cháu nói ở lớp cũng như vậy, không ai được lãng phí một hạt cơm nào. Tôi đành phải bỏ ra hai ngày dạy cháu ăn cơm, chỉ sợ cháu làm rơi vãi ra bàn rồi lại liếm bàn thì khổ”.

Thương Hoài Nguyệt vừa nói vừa trù mến xoa mặt Đậu Đậu. Cảm thấy mẹ đang nói chuyện mất mặt của mình với người khác, Đậu Đậu lập tức chui vào lòng mẹ kêu lên: “Không cho nói, không cho nói”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Tốt tốt tốt, mẹ không nói nữa. Bây giờ Đậu Đậu của chúng ta ăn cơm giỏi lắm, vừa nhanh vừa không để rơi vãi, lần trước không phải chú Cơ cũng nhìn thấy sao. Đậu Đậu là một em bé ngoan không lãng phí lương thực”.

Cơ Quân Đào phối hợp: “Đúng vậy, lần trước chú nhìn thấy Đậu Đậu ăn cơm giỏi lắm”.

Nhìn hai mẹ con vô cùng thân mật trước mặt, Cơ Quân Đào nhớ lại rất lâu trước kia khi anh còn ở với mẹ thì cảnh tượng tương tự thế này cũng rất quen thuộc. Mẹ là người tin Phật, dù gia đình có giàu đến mấy cũng không cho phép con cái lãng phí lương thực, cơm anh ăn thừa mẹ anh cũng sẽ ăn giúp, đưa anh dùng mẹ anh cũng không ngại bẩn. Nhìn một lúc, anh ta dần đắm chìm vào trong kí ức của mình.

Thấy anh ta hơi ngẩn người, thần sắc trên mặt nhìn mông lung, Hoài Nguyệt nghĩ thầm, không phải bệnh tình phát tác nên anh ta lại thấy khó chịu với người khác đấy chứ? Mình gắng gượng nói lời nhai nãy giờ chắc anh ta cũng chẳng muốn nghe, nhất thời cô không biết làm thế nào, đành phải nhìn bát mì đã hết trước mặt rồi lại nhìn Đậu Đậu, ra hiệu cho Đậu Đậu đi về.

Đậu Đậu hiểu ý, cười tí mắt hỏi Cơ Quân Đào: “Chú thích ăn mì không?”

Cơ Quân Đào phục hồi lại tinh thần, nhìn bát mì, nói: “Không thích lắm, có điều Đậu Đậu nói đúng, không được lãng phí đồ ăn”. Nói rồi lại gấp mì ăn tiếp.

Đậu Đậu gật đầu rất tán thưởng, vui vẻ nói: “Vậy trưa này tới nhà cháu ăn cơm đi, hôm nay mẹ làm món sườn xào chua ngọt, còn xào bí xanh nữa. Chú thích ăn sườn xào chua ngọt với bí xào không?”

Hoài Nguyệt hết sức đau đầu với kiểu nhiệt tình hiếu khách coi phòng bếp nhà mình như phòng ăn công xã nhân dân của cậu con trai, cô vội ngắt lời nói: “Đậu Đậu, chú bận lắm, có rất nhiều việc cần làm, không được cứ bám lấy chú mãi thế”.

Đậu Đậu không hiểu, nói: “Con có bám lấy chú đâu, chú có rất nhiều việc cần làm không phải cần ăn cơm sao? Chú không thích ăn mì, con cũng không thích ăn mì, vì vậy có thể cùng ăn cơm mẹ nấu”.

Hoài Nguyệt cảm thấy mình học thạc sĩ văn học giống như chẳng để làm gì, không nói lại một em bé bốn tuổi, cô chỉ có thể quần bách cười cười với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào còn quần bách hơn cô, con người ta mời mình ăn cơm, mẹ thì không nói gì, anh ta nhận lời cũng không tốt mà không nhận lời cũng không phải. Vốn đã không giỏi giao thiệp với người khác, anh ta chỉ có thể lấy lý do trả tiền để né tránh sự khó xử này.

Ra khỏi quán mì, ba người chậm rãi đi về phía hồ sen. Đậu Đậu kéo tay Cơ Quân Đào hỏi: “Chú, hôm nay chú lại vẽ cho cháu một bức được không? Bức tranh lần trước mẹ cháu đã đóng khung cho cháu rồi. Cháu cho bà nội xem bà nội nói còn đẹp hơn cả ảnh chụp nên treo vào trong phòng cháu rồi”.

“Phòng nào?” Anh ta vô thức không muốn bức tranh đó được treo ở nơi khác.

“Phòng ở tầng hai, đợi lát nữa cháu dẫn chú đi xem”. Đậu Đậu nói, “Chú, nhà cháu còn có một bức tranh của một họa sĩ lớn treo ở trong phòng sách, là quà bố cháu tặng hôm sinh nhật mẹ, đợi lát nữa cháu cũng dẫn chú đi xem”.

“Đậu Đậu!” Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời con trai, sợ nó nói ra chuyện trong nhà. Ánh mắt khinh thường lạnh như băng của Cơ Quân Đào rơi vào người mình còn đỡ, cô không muốn con mình cũng bị tổn thương.

Sinh nhật? Cơ Quân Đào sững sốt, thì ra hôm đó là sinh nhật cô ấy, thảo nào cô ấy lại đứng một mình trên sân thượng nhìn trăng khóc, có lẽ là tức cảnh sinh tình. Nhớ tới thái độ của chính mình với cô ấy hôm đó, trong lòng anh không khỏi cảm thấy áy náy. “A, tranh của họa sĩ lớn cơ à? Có đẹp không?”

“Vẽ một buổi tối đen sì sì, còn có mặt trăng. Bố cháu nói mặt trăng đó chính là mẹ”. Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Vẽ cũng đẹp không kém chú mấy, đúng rồi, ai cũng vẽ đẹp, đẹp như nhau”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Vậy tốt, hôm nay chú cũng vẽ một buổi tối có trăng cho cháu, sẽ đẹp hơn bức đó, được không?”

“Được”.

Nghe hai người một lớn một nhỏ này nói chuyện, Hoài Nguyệt thầm lắc đầu trong lòng, rốt cục hai người này có biết đang nói gì không chứ, vẽ đẹp như họa sĩ? Còn vẽ đẹp hơn cả họa sĩ? Hay anh ta không phải bị trầm cảm mà là bị hoang tưởng? Còn nữa, từ khi nào Đậu Đậu bảo bố của cô cũng mắc bệnh a dua nịnh hót?

“Mẹ, mẹ đi mua thức ăn đi, con với chú đi vẽ tranh được không?” Đậu Đậu dừng chân lại hỏi mẹ.

“Không được”. Cô buột miệng trả lời.

Một người đàn ông mắc bệnh trầm cảm có khuynh hướng tự sát, làm sao cô có thể yên tâm để con mình ở lại với anh ta chứ? Mặc dù bây giờ ngoài lúc nói chuyện thỉnh thoảng hơi khác thường thì vẫn có thể

coi như bình thường nhưng ai biết lúc nào anh ta lại phát bệnh? Mặc dù sẽ không thương tổn người khác nhưng những hành động tự tổn thương mình đó cũng đủ làm một em bé quá sợ hãi rồi.

Cô đáp quá mau làm hai người một lớn một nhỏ bên cạnh đều kinh ngạc nhìn cô không rõ nguyên do.

“Ý mẹ là phải mua quá nhiều đồ, một mình mẹ không xách được hết nên phải có Đậu Đậu giúp đỡ”. Cô vội bồi thêm một câu.

Đậu Đậu hiểu ý gật gật đầu, “VẬY cháu đi xách đồ giúp mẹ”.

Cơ Quân Đào đã hiểu ra ý của Hoài Nguyệt, rõ ràng là cô ấy không muốn mình đi với Đậu Đậu, hoặc là ngại làm phiền mình hoặc là không yên tâm, hoặc nữa là vấn đề bụng thái độ của mình lần trước. Không nói gì nữa, trong lòng anh ta cảm thấy hơi mất mát.

Đi tới giao lộ, Hoài Nguyệt kéo tay Đậu Đậu dừng lại, “Cơ tiên sinh, tôi mang Đậu Đậu đến siêu thị, cảm ơn anh đã mời chúng tôi ăn mì”. Vừa rồi anh ta đã trả tiền cả bát mì mẹ con cô ăn.

“Đừng khách sáo”.

“Lát nữa chú Cơ đến ăn cơm nhé, ăn xong chúng ta sẽ vẽ tranh”. Đậu Đậu không yên tâm dặn dò thêm.

“OK. Đợi lát nữa chú dạy cháu vẽ tranh”. Nhưng mà có thể mẹ cháu không chịu cho chú đến nhà mà, anh ta tự nói với mình.

Hoài Nguyệt mỉm cười với anh ta, dặt Đậu Đậu rẽ sang một hướng khác. Từ đầu đến cuối cô ấy đều không mở miệng mời mình, có lẽ là cô thật sự tức giận rồi, anh ta không nhận được nghĩ như vậy.

11. , Chương 11

Chương 11

Tại hội nghị thường lệ buổi sáng thứ hai, phó tổng biên tập Lưu đã truyền đạt tinh thần hội nghị công tác tuyên truyền toàn tỉnh vừa triệu tập. Tỉnh ủy và chính quyền tỉnh đề ra mục tiêu xây dựng tỉnh văn hóa, trích gần 4 nghìn tỷ để thực hiện “Công trình văn hóa sáu nhất”, từ xây dựng công trình văn hóa tiêu biểu của tỉnh đến xây dựng điểm văn hóa cơ sở, triển khai từ thành phố đến nông thôn (người dịch: tiền nong trong truyện đã được quy đổi gần đúng sang tiền Việt cho dễ tưởng tượng như các truyện ngôn tình đã dịch trước đây). Tại hội nghị, giám đốc sở tuyên truyền tỉnh đã yêu cầu truyền thông tích cực quán triệt tinh thần chỉ thị của tỉnh ủy và chính quyền tỉnh, xem việc đưa tin về tình hình văn hóa là trọng điểm tuyên truyền quý ba và quý bốn năm nay. “Giao lưu văn hóa” là cửa sổ tuyên truyền đối ngoại, sau khi nghiên cứu và bàn bạc, ban lãnh đạo quyết định ra chuyên đề đưa tin về một loạt danh nhân văn hóa trong tỉnh.

Phó tổng biên tập Lưu nói, sau nhiều lần sàng lọc, phát pháo đầu tiên sẽ là bài viết về cha con nhà họ Cơ trong giới hội họa.

Trước kia ông Cơ Trọng Minh đã du học ở Pháp, học vẽ tranh sơn dầu. Sau khi gặp người trở thành vợ ông sau này thì ông ta đã bị ảnh hưởng và chuyển hướng sang quốc họa. Khi đó, danh tiếng của ông trong lĩnh vực tranh sơn dầu vừa mới lên cao, hầu như tất cả mọi người đều không cho rằng việc đổi hướng giữa đường như vậy sẽ có kết quả tốt đẹp, ai ngờ mười năm sau ông lại trở thành một bậc thầy về quốc họa dung hợp được cả phong cách nghệ thuật phương Tây và Trung Quốc. Ông ta đã vận dụng phương pháp xử lý ba chiều của ánh sáng và hình ảnh trong tranh sơn dầu vào trong quốc họa, sáng tạo ra một phong cách họ Cơ hoàn toàn mới. Cũng nhờ đó mà ông ta trở thành người có địa vị trong giới hội họa Trung Quốc.

Năm Cơ Trọng Minh 40 tuổi, vợ ông sinh cho ông một cậu con trai đặt tên là Cơ Quân Đào. Nghe nói Cơ Quân Đào đã học cầm bút vẽ trước khi học cầm đũa, lúc 7 tuổi đã vẽ một bức “Núi cao sông dài” làm quà mừng thọ ông ngoại khiến các danh gia đến dự tiệc chúc thọ khi đó vô cùng thán phục, không ngừng biểu thị ý muốn thu làm đệ tử. Vô cùng vui mừng, ông ngoại Cơ Quân Đào ngay lập tức tuyên bố phải xây một

phòng triển lãm ở vị trí đắc địa nhất trong thành phố này để khen thưởng cháu ngoại, đó chính là phòng triển lãm “Tổ” hiện nay.

Cơ Quân Đào vẽ theo phong cách của bố, hơn 20 tuổi trở nên nổi tiếng trong giới hội họa. Không ngờ sau đó, anh ta lại ra nước ngoài học tranh sơn dầu theo con đường của bố khi xưa, sau vài năm thì trở về nước, phát triển quốc họa. Từ đó phong cách vẽ của Cơ Quân Đào đã tìm ra lối đi riêng, màu sắc trong các bức tranh được vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa.

Chỉ tiếc mấy năm gần đây, hai cha con này rất kín tiếng, hiếm khi xuất hiện trong các sự kiện công khai.

Sau khi vợ qua đời, vì quá đau buồn Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật làm đệ tử tục gia, dạo chơi thiên hạ. Số lượng tác phẩm mới của ông cũng rất ít.

Cơ Quân Đào cũng thỉnh thoảng mới có tác phẩm xuất hiện tại phòng triển lãm Tổ, còn có bán hay không thì phải xem tâm tình của con gái Cơ Trọng Minh, người đang quản lý phòng triển lãm Tổ hiện nay. Người phụ nữ này có một loại tâm lý nuối tiếc gần như biến thái với tác phẩm của anh trai mình, thường xuyên có chuyện hôm trước còn ghi rõ là tranh để bán nhưng hôm sau đã không còn thấy tấm biển đó nữa. Vì vậy thậm chí còn có tin đồn tác phẩm của Cơ Quân Đào chỉ vẽ cho người hữu duyên, điều này khiến con người Cơ Quân Đào càng trở nên thần bí.

May mà một năm trước, Cơ Quân Đào đã đồng ý làm giảng viên quốc họa tại Viện mỹ thuật vì được viện trưởng đích thân đứng ra mời, mỗi tuần sẽ lên lớp nửa ngày. Thế nhưng cửa phòng học luôn đóng chặt mỗi khi đến giờ anh ta giảng bài. Xuất phát từ sự sùng bái đối với anh ta, các sinh viên của anh ta cũng rất tự giác ngăn cản ý định tiếp cận anh ta của người ngoài. Nghe nói anh ta luôn lái một chiếc xe Lexus màu đen đi đi về về như một cơn gió cho nên đến nay có rất ít người biết bộ mặt thật của anh ta.

Nghe đến đó, Hoài Nguyệt không nhịn được hé miệng cười, lần nào nói chuyện vị phó tổng biên tập Lưu đáng yêu này cũng đều cường điệu lên như vậy. Dạy học trong một trường đại học có mấy ngàn sinh viên mà còn có thể tránh được ánh mắt người khác hay sao? Có thể là anh ta không đủ hấp dẫn, nếu không ai muốn thấy mặt thì chỉ cần tới ngõ qua cửa sổ lớp học không phải là được rồi sao? Lại còn đi về như gió nữa chứ!

Vừa ngẩng đầu lên, Trần Thụy Dương đã nhìn thấy Hoài Nguyệt đang tươi cười. Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo len dệt kim cổ trái tim khoét rộng màu đỏ cam đan xen với màu vàng xanh, mái tóc buông dài sau lưng lộ ra cái cổ cao trắng tinh với xương quai xanh tinh xảo, vừa dịu dàng vừa dễ thương, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng phấn, gương mặt như vẽ. (người dịch: không hiểu tại sao đọc truyện Trung Quốc thấy có vẻ người Trung Quốc rất chú ý đến xương quai xanh, chả hiểu xương quai xanh thì có gì mà đẹp nhỉ).

Hơn một tháng nay, Thương Hoài Nguyệt chính anh ta nhìn thấy và Thương Hoài Nguyệt anh ta được nghe tới trong miệng người khác đều là một phụ nữ thông minh xinh đẹp và nhã nhặn như vậy. Thằng cha Lỗ Phong kia đúng là thằng đầu đất nên mới vứt bỏ một cô vợ như vậy và một cậu con trai đẹp như vẽ để lấy một người phụ nữ thấy lợi đen lòng. Nghe nói mẹ chồng cũ của cô ấy còn thường xuyên đến gọi cô ấy đi ăn cơm uống trà, có lẽ bà cũng vô cùng yêu mến nàng dâu cũ này.

“Hoài Nguyệt, có chuyện gì mà vui thế?” Phó tổng biên tập Lưu nhìn theo ánh mắt Trần Thụy Dương rồi cười títt mắt hỏi.

Nghe tiếng gọi, Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt như đang suy nghĩ xa xăm của Trần Thụy Dương, cô căng thẳng buột miệng trả lời: “Tôi có vui đâu”.

Mọi người cười vang, “Tại sao đi làm lại không vui? Vẫn muốn nghỉ cuối tuần à?” Các thành viên trong ban biên tập đều là văn nhân, là những người có gia thế tốt, bình thường đều thoải mái nói cười không phân trên dưới, không có nhiều thứ phải giữ ý giữ kẽ, đối với phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp lại càng rất rộng lượng.

“Vâng, cứ nghĩ đến việc tuần này phải làm việc cả bảy ngày tôi lại cảm thấy chán nản”. Hoài Nguyệt té nước theo mưa luôn, vì tết Đoan Ngọ sẽ được nghỉ thêm một ngày cho liền với cuối tuần nên chủ nhật tuần này vẫn phải đi làm bù.

Phóng viên Tào hỏi: “Hoài Nguyệt, năm nay hiệp hội dân tộc có tặng túi thơm cho cô không? Con gái tôi cứ hỏi tôi mãi, bây giờ mấy cô bé đó đang chuộng dùng túi thơm làm móc điện thoại”. (Túi thơm: xem

phim Mùa quýt chín Châu Tấn đóng là biết)

“Có, có”. Hoài Nguyệt gật đầu, “Ở chỗ tôi có đầy một túi to, lát nữa anh tới lấy nhé”.

Biên tập Ngô phụ trách mục “trao đổi khoa học” Đầy đặn gọng kính nói với phó tổng biên tập Lưu: “Anh Lưu, sang năm tôi phải đổi chỗ cho Hoài Nguyệt mới được. Mỗi lần tổ chức hoạt động, hiệp hội dân tộc đều không quên kéo Hoài Nguyệt đi, ăn tết Đoàn Ngộ Hội trưởng hiệp hội còn đích thân đến tặng túi thơm cho cô ấy. Tôi thì vất vả dò lỗi chính tả, chỉnh sửa luận văn cho người ta mà chẳng gặp được chuyện gì hay người nào thú vị cả. Cứ như thế này thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến cả thể xác và tinh thần”.

Chị Lưu phụ trách sắp chữ ngồi bên cạnh Hoài Nguyệt nói: “Anh Ngô, anh còn ghen tị cả với một cô bé nữa à? Tổng biên tập, không được đáp ứng yêu cầu của anh ấy, nếu không sẽ chẳng còn ai có túi thơm nữa mất”.

Phó tổng biên tập Lưu vui vẻ gật gù đầu nói với một đám cấp dưới đang cười đùa âm ỉ: “Túi thơm thì lát nữa mỗi người đến chỗ Hoài Nguyệt lấy một cái, không được nhiều hơn, còn lại phải cho Đậu Đậu. Vì Đậu Đậu của chúng ta nên vị Hội trưởng già đó mới vui vẻ chạy tới đây. Bây giờ tiếp tục nói đến cha con họ Cơ này. Anh Trương, nhiệm vụ này giao cho anh, dẫn Tư Tư đi cùng. Một bài phỏng vấn và hai bức ảnh, một bức làm bìa ngoài một bức đưa vào bài viết. Nếu không chụp được ảnh chung cả hai cha con thì nhất định phải chụp được Cơ Quân Đào. Ông già đã quy y cửa Phật, chúng ta phải tôn trọng ông ấy, nhưng con trai ông ấy thì lại không thể buông tha được. Lần này hai người phải vất vả rồi”.

“Tài tử Trương” chuyên viết bài phỏng vấn nhân vật trong ban biên tập là một người mềm mỏng, bình thường rất ít nói chuyện nhưng lúc này anh ta lại bất ngờ phản đối: “Tổng biên tập, sợ rằng việc này hơi khó. Tôi cũng biết mấy người bạn là họa sĩ, họ từng muốn tới thăm anh ta nhưng nghe nói người này tính tình cao ngạo suốt ngày chỉ ru rú trong nhà không bao giờ đồng ý phỏng vấn”.

Phó tổng biên tập Lưu nhìn phóng viên ảnh Tư Tư, “Tư Tư, không phải chồng cô làm ở Sở giáo dục sao? Có thể liên hệ với lãnh đạo Viện mỹ thuật hay không?”

Tư Tư là một phụ nữ phía bắc hào phóng, chị ta lập tức nói lớn: “Các trường khác thì không thành vấn đề nhưng Viện mỹ thuật thì bó tay. Có triệu tập hội nghị cũng chẳng có mấy người đến mà còn không dám phê bình ai, họ còn quen nhà quen cửa các lãnh đạo tỉnh hơn cả anh đấy”.

Phó tổng biên tập Lưu lại vò đầu nói: “Cứ đi thử xem sao trước đã, nếu không được thì chúng ta lại nghĩ cách khác”.

Tư Tư và Hoài Nguyệt ngồi cùng phòng làm việc, tuy chị ta hơn Hoài Nguyệt cả chục tuổi nhưng hai người lại không có ngăn cách gì, bình thường vẫn chơi với nhau rất thân. Chị ta ngồi xuống, thấy Hoài Nguyệt cười trên nỗi đau của người khác liền muốn trả đũa, cao giọng nói: “Thực ra có thể để Hoài Nguyệt đi thử. Mọi người còn nhớ không, lần trước vị chuyên gia bệnh tâm thần kia lúc đầu cũng sống chết không chịu tiếp nhận phỏng vấn, cuối cùng vẫn là Hoài Nguyệt đến mới được. Tài tử Trương, không phải anh khen bài phỏng vấn đó tốt lắm à?”

Tài tử Trương cười gật đầu: “Hoài Nguyệt, hay là lần này lại thử xem? Anh chàng Cơ Quân Đào này cũng chỉ hơn 30 tuổi, lại từng du học, chắc chắn sẽ không thiếu phong độ quý ông đến mức không nể mặt một phụ nữ đâu”.

Hoài Nguyệt biết hai người này đang liên hợp lại trêu mình, cô vội lắc đầu nói: “Không nên không nên, bác sĩ còn có thể đến bệnh viện chặn đường, người này lại vô ảnh khử vô tung, biết đi đâu mà tìm? Hơn nữa đối với hội họa thì tôi dốt đặc cán mai, thậm chí còn không bằng cả Đậu Đậu nhà tôi, đến lúc đó không bị người ta đuổi ra khỏi cửa mới là lạ”. Lần đó cô có thể phỏng vấn vị chuyên gia khoa thần kinh kia là do Lỗ Phong nhờ người sắp xếp giúp, bây giờ có chuyện phiền toái gì cô cũng không còn chỗ dựa nữa.

Mọi người cười: “Để Đậu Đậu của chúng ta đi đi, sức hấp dẫn của nụ cười Đậu Đậu chắc chắn là vô địch”.

Phó tổng biên tập Lưu bắt đầu nói: “Được rồi được rồi, anh Trương và Tư Tư đi trước thử một lần xem, nếu không được thì nghĩ cách tiếp, thật sự không được thì gọi Đậu Đậu đến, cứ quyết định như vậy đi”.

Hội nghị thường lệ thứ hai hàng tuần chấm dứt trong tiếng cười đùa của mọi người. Trần Thụy Dương nhìn Hoài Nguyệt và Tư Tư cười nói đi ra ngoài, phó tổng biên tập Lưu lại gần lúng túng nói: “Giám đốc trần,

bình thường mọi người đều tùy tiện như vậy thành quen rồi, mong anh đừng chê cười”.

“Không nghĩ tới bầu không khí ở ban biên tập lại tốt như vậy”, Trần Thụy Dương cười nói, “Chỉ mong phát pháo đầu tiên của mọi người sẽ có thể khai hỏa”. Đây là lần đầu tiên anh ta tới tham gia hội nghị thường lệ của ban biên tập từ khi nhận chức tới nay, quả nhiên đúng như những gì được nghe, mọi người ở nơi này không hề nhạy cảm với việc ai làm giám đốc như các đơn vị khác, hoàn toàn vẫn giữ tác phong văn nhân, hoặc nói cách khác là tác phong của người có hậu thuẫn vững chắc.

“Nhất định sẽ cố gắng hết sức”. Phó tổng biên tập Lưu càng cảm thấy áp lực, nói, “Có điều hình như chưa thấy có ai có qua lại gì với anh chàng Cơ Quân Đào này”.

“Không phải anh ta có cái phòng triển lãm Tổ sao? Không bắt được chính bản thân anh ta thì cũng phải bắt được em gái anh ta chứ? Mở cửa làm ăn, người tới đều là khách mà” Trần Thụy Dương nói băng quơ.

“Đúng đúng đúng, để Tư Tư đi tìm em gái anh ta tâm sự trước”. Phó tổng biên tập Lưu nói, “Nơi này của tôi càng ngày càng cần nhân tài quan hệ xã hội, nếu như mấy người đẹp ở văn phòng tòa soạn có thể giúp chúng tôi một tay thì nhất định sẽ mã đáo thành công!”

“A, nếu thật sự dùng được họ thì anh cứ tới đó đi”. Trần Thụy Dương đang không hài lòng lắm với mấy cô nàng thuộc diện quan hệ lãnh đạo rộng tuếch đó.

“Nói vậy chứ sao có thể để giám đốc nhường người như vậy được”. Phó tổng biên tập Lưu vội né tránh ngay, nếu hai bà cô đó đến đây thì mình hầu hạ người ta còn không kịp ấy chứ, nói gì đến chuyện sai bảo.

Trần Thụy Dương cười nhạt, “Ban biên tập là nơi nhân tài ẩn dật, không có thực lực quả thật là không thể ngồi ở đây được”.

Hoài Nguyệt vừa về đến văn phòng thì Đặng Duyên Duyên đã gọi điện thoại tới.

“Hoài Nguyệt, tớ thăm rồi! Bạn phải giúp tớ mới được”.

“Làm sao rồi? Hết tiền rồi à?” Hoài Nguyệt cười hỏi. Cứ đến hẹn là Đặng Duyên Duyên lại phải tới Hồng Kông vợ vết hàng hóa, việc này đã trở thành một thói quen. Làm ở đài truyền hình có nhiều tiền hơn nữa cũng không chịu nổi cách tiêu xài như vậy của cô. Vì vậy cứ đến cuối tháng là cô lại phải tìm Hoài Nguyệt cấp cứu.

“Lần này không phải vấn đề tiền”. Đặng Duyên Duyên nói, “Chương trình ở đài vừa có thay đổi lớn, tớ vừa được điều đến tổ chuyên mục ‘Danh nhân’ rồi, làm ở bộ phận phóng viên. Bực thật, lại phải làm áo cưới cho người khác”.

Hoài Nguyệt rất ít khi xem TV, nhất thời không nhớ nổi người chủ trì chuyên mục “Danh nhân” là ai.

Đặng Duyên Duyên lại nói tiếp: “Nói là phải phỏng vấn một họa sĩ cực kì lập dị không bao giờ chịu tiếp nhận phỏng vấn. Ở đài truyền hình tớ đã thử dùng mỹ nhân kế mấy lần rồi mà đều không được, lần này lại bắt tớ đi làm tốt thí. Bao giờ bạn rảnh rồi thì đi thăm dò thực địa với tớ”.

Thương Hoài Nguyệt giật mình, hỏi “Họa sĩ nào?”

“Cơ Quân Đào, con trai cái ông Cơ Trọng Minh đã xuất gia kia ấy. Em gái anh ta mở một phòng triển lãm tên là Tổ ở đối diện Viện mỹ thuật, nghe nói rất nổi tiếng nhưng tớ chưa tới bao giờ. Bạn đã đến đó bao giờ chưa? Nghĩ cách hộ tớ nhé!”

Hoài Nguyệt bật cười, tại sao bỗng dưng tất cả mọi người đều đổ xô đi tìm cái anh chàng Cơ Quân Đào này khắp nơi thế nhỉ? Rốt cục anh ta là thần thánh phương nào, cô cũng không khỏi cảm thấy tò mò. “Tập chí tớ cũng muốn anh ta làm nhân vật trang bìa, tại sao lại trùng hợp như vậy nhỉ?”

“Bạn không biết à? Nghe nói phòng triển lãm Tổ đang chuẩn bị mở một cuộc triển lãm tranh của cha con họ, có thể sẽ là triển lãm cuối cùng của Cơ Trọng Minh, trong giới đặt kỳ vọng rất cao vào lần triển lãm này. Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật, vì thế lần này hiển nhiên là để đẩy con trai ông ta lên vị trí cao hơn. Đồ tử đồ tôn của ông ta làm sao dám không phục, đến lúc đó chắc chắn Cơ Quân Đào sẽ nổi danh như cồn, nếu khi đó mới nghĩ đến việc phỏng vấn thì đã muộn rồi, cho nên truyền thông trong tỉnh đều hi vọng tận dụng ưu thế về địa lí để phỏng vấn anh ta trước các hãng ngoại tỉnh”.

“Thì ra là thế”, Hoài Nguyệt hiểu ra, “Hai hôm nữa cùng đi nhé, tớ gọi Tư Tư đi cùng, chị ấy cũng có nhiệm vụ này”.

Tư Tư bên cạnh xua tay nói: “Hai đại mỹ nữ bọn em đi trước đi, nói với Duyên Duyên là hai bên hỗ trợ cho nhau, chị cũng về bắt ông xã nghĩ cách”.

Hoài Nguyệt nói: “Hoàng đế không vội thái giám vội, tại sao em lại còn tích cực hơn chị nhỉ?”

Vừa lúc Trần Thụy Dương đi vào phòng, nghe vậy liền tiếp lời: “Hoài Nguyệt chạy việc giúp chị cả, rốt cục chị cả cũng phải làm phiền người thân rồi”.

Tư Tư cười nói: “Giám đốc Trần, không phải là anh đến giục tôi đấy chứ?”

Trần Thụy Dương cười nói: “Có giục chị hay không cũng là việc của phó tổng biên tập Lưu, tôi đến chỗ Hoài Nguyệt để lấy túi thơm Đoàn Ngộ”.

Hoài Nguyệt xách một túi giấy to từ trong tủ ra, vừa lấy túi thơm ra vừa hỏi: “Con giám đốc Trần là con trai hay con gái?”

Trần Thụy Dương sững sốt, lập tức hơi khó xử nói: “Trông tôi đã già thế rồi à? Tôi còn chưa lập gia đình. Là mẹ tôi thích mấy thứ kiểu này nên tôi muốn lấy một cái cho bà ấy”.

Hoài Nguyệt cũng hơi khó xử, cúi đầu chọn hai túi có màu sắc đứng đắn đưa cho Trần Thụy Dương, “Giám đốc Trần đúng là một người con hiếu thảo. Mấy cái này đều là thêu thủ công do tự tay các hội viên hiệp hội làm, có lẽ bác gái sẽ thích”.

Trần Thụy Dương nhận lấy xem, tuy chỉ thêu có vài đường nhưng lại rất tinh xảo, loại túi thơm bày bán trên thị trường bình thường tuyệt đối không thể sánh được, liền nói: “Hoài Nguyệt, hiệp hội dân tộc đó đúng là tốt với cô thật, vốn tôi muốn để phó tổng biên tập Lưu đổi cho chị một công việc khác nhưng xem ra trước đó còn phải làm công tác tư tưởng với Hội trưởng Ưông đã”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt ngại ngùng nói: “Giám đốc Trần nói đùa rồi, tôi nghe Hội trưởng Ưông nói ông ấy với anh cũng rất quen thuộc, ông ấy còn nói năm nay mời anh đi xem hội đua thuyền rồng đấy”.

“Ông ấy nói với tôi rồi, đến lúc đó cô đi cùng nhé, nghe nói có không ít tiết mục. Tôi ở nước ngoài mấy năm, giờ đang muốn xem ngày lễ truyền thống đúng nghĩa ở quê nhà. Mang cả cậu con trai bảo bối của cô đi nhé!”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Tôi phải thương lượng với bố cháu một chút”.

Trần Thụy Dương sững sốt rồi lập tức hiểu rõ ý cô. Tuần sau đến lượt Đậu Đậu phải ở với bố rồi.

12. , Chương 12

Chương 12

Hội trưởng Ưông của hiệp hội dân tộc vốn là Giám đốc viện bảo tàng tỉnh về hưu. Sau khi về hưu, ông ta cảm thấy loại chuyện như khảo cổ chỉ có thể dựa vào vận may vì ở đây không phải Bắc Kinh hay Tây An, những nơi cứ đào bắt cứ chỗ nào cũng có thể tìm thấy ngự phẩm thuộc một đời hoàng đế triều đại nào đó đã từng sử dụng. Nếu đã như thế, tại sao không bỏ thời gian vào những thứ nhìn thấy được sờ thấy được? Nghĩ vậy, ông liền một lòng nghiên cứu văn hóa dân tộc, kéo cả một loạt lãnh đạo tỉnh đã về hưu vào hiệp hội, như vậy vấn đề kinh phí cũng đã được giải quyết, hiệp hội văn hóa trở thành một trong số rất ít hiệp hội dân gian có kinh phí ủng hộ từ tỉnh. Mấy năm nay hoạt động của hiệp hội càng ngày càng nhiều, danh tiếng cũng càng ngày càng vang xa, còn thiết lập phân hội tại các thành phố trong tỉnh.

Mới đầu lúc tiếp nhận chuyên mục văn hóa dân tộc Hoài Nguyệt còn chưa có bao nhiêu kiến thức về mảng dân tộc này, nhưng cô vốn chính là một người làm việc nghiêm túc, càng không muốn bị người khác nói xấu

sau lưng là dựa vào quan hệ bên nhà chồng mà ngồi vào vị trí này. Vì vậy cô không cam lòng chỉ tìm kiếm tin tức sông trên Google mà đã rất nhiều lần đến thẳng hiệp hội dân tộc.

Trong hiệp hội có rất nhiều chuyên gia, chỉ cần nói chuyện với bất cứ người nào cũng đủ khiến cô mất một khoảng thời gian để “tiêu hóa”. Sau nhiều lần cô đến, mấy ông già bà già ở đó cũng thích cô gái xinh đẹp dịu dàng này. Vì trong hiệp hội có rất ít thanh niên, cực ít người sẵn sàng nghe họ nói chuyện, dần dần họ đều coi cô như người nhà. Đôi lúc Hoài Nguyệt cũng mang Đậu Đậu đến tham gia một số hoạt động nhỏ do họ tổ chức và tự nhiên Đậu Đậu cũng trở thành tiểu bảo bối của mọi người.

Bởi vì tỉnh cần đầu tư vào lĩnh vực văn hóa nên tết Đoan Ngọ lần này hiệp hội dân tộc cũng phải kiếm một miếng bánh, họ định tổ chức một cuộc thi đấu thuyền rồng toàn tỉnh, địa điểm được chọn tại huyện Ngô Giang, cách nội thành 40 phút lái xe.

Huyện lỵ Ngô Giang từng là một trấn cổ phồn hoa đời Minh, sau khi được chinh đồn những năm gần đây ngành du lịch Ngô Giang phát triển rất tốt. Trấn cổ có phong tục gói bánh chưng, đua thuyền rồng, nhà nhà treo lá ngải trước cửa vào dịp Đoan Ngọ, vô cùng náo nhiệt. Huyện Ngô Giang có sông Ngô, sông rộng sóng yên, từ xưa đã là một địa điểm tốt để thi đấu thuyền rồng.

Trọng điểm của mục văn hóa dân tộc kỳ tới là huyện Ngô Giang và thi đấu thuyền rồng. Lần trước Hội trưởng Ưông mang túi thơm tới cho Hoài Nguyệt chính là để nhân tiện thương lượng việc này với cô, Hoài Nguyệt đã xin chỉ thị của phó tổng biên tập Lưu và được phó tổng biên tập Lưu tán thành.

Hoài Nguyệt gọi điện thoại cho Lỗ Phong nói mình muốn mang Đậu Đậu đến huyện Ngô Giang, “Chỉ một ngày thôi, buổi chiều vừa kết thúc đua thuyền tôi sẽ lập tức đưa con về, được không?”

“Hai mẹ con đi kiểu gì? Có cần anh lái xe đưa đi không?” Lỗ Phong hỏi.

“Tôi đi xe cùng hiệp hội dân tộc, chỉ cần giáo sư Tần cho Đậu Đậu ăn sáng sớm một chút thôi. Đại khái là 6 rưỡi tôi tới đón nó, 7 giờ ô tô sẽ xuất phát”.

“Sớm quá, sợ là Đậu Đậu không dậy được. Thôi để anh đưa đi, đằng nào anh cũng không có việc gì”. Lỗ Phong vẫn kiên quyết. Ba ngày nghỉ Đoan Ngọ còn đang không biết làm gì, đột nhiên nhớ lại lúc Hoài Nguyệt còn ở nhà trước kia, trên cửa cấm lá ngải, buổi sáng cũng nhất định ăn bánh chưng. Bây giờ cô ấy không ở nhà nữa, hình như không có ai nhớ đến việc này.

“Buổi tối hôm trước đó anh cho nó đi ngủ sớm một chút là được mà. Hoặc đưa nó đến chỗ tôi từ tối hôm trước luôn?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi phiền phức, gần đây thái độ của Lỗ Phong tốt đến mức không bình thường, mỗi lần đưa Đậu Đậu đến chỗ cô đều phải nói chuyện với cô hồi lâu, hỏi cô ăn ngon không, ngủ ngon không. Khi đến căn nhà liền kề đón Đậu Đậu về thành phố cũng nhất định đón cả cô đi cùng, làm cô đã mấy lần định nhắc nhở hần rằng hai người bọn họ đã li hôn rồi.

“Tốt tốt tốt, anh để cho nó đi ngủ sớm một chút”. Lỗ Phong cười khổ nhượng bộ, “Em cũng phải đi ngủ sớm một chút”.

Hoài Nguyệt bắt giác khinh thường.

Gác điện thoại, cô bắt đầu đọc bản thảo với tâm tình vui vẻ. Đoan Ngọ là một ngày tết lớn, hiệp hội dân tộc đã gửi đến không ít bài viết, sau này lại có ảnh chụp thi đấu thuyền rồng, nội dung kỳ này nhất định sẽ rất phong phú. Còn ảnh chụp thì Hội trưởng Ưông nói có rất nhiều chuyên gia chụp ảnh rồi, hiệp hội có, chính quyền huyện Ngô Giang cũng có, chỉ sợ đến lúc đó cô không có sức mà chọn lựa thôi. Thương Hoài Nguyệt nghĩ thầm, lần này không khác gì mang Đậu Đậu đi du lịch, con trai mình nhất định sẽ vui vẻ lắm đây.

Gần hết giờ làm, điện thoại của Trần Thụy Dương lại gọi đến: “Hoài Nguyệt, tôi vừa trao đổi với Hội trưởng Ưông. Ngày kia đi dự đua thuyền rồng, ô tô của họ hơi đông người vì thế cô sẽ đi cùng xe với tôi, 7 giờ tôi tới đón cô. Cho tôi địa chỉ để tôi tới đón”.

Hoài Nguyệt chần chừ một chút, “Giám đốc Trần, hay là để tôi tự đi, tôi còn muốn mang Đậu Đậu đi cùng nữa”.

“Không thành vấn đề, ngày tết mà, đương nhiên phải mang con theo chứ”. Trần Thụy Dương cười nói: “Tiền làm thêm giờ của Đậu Đậu tôi sẽ trả”.

Hoài Nguyệt cũng cười, vị giám đốc này nhìn thì phóng khoáng nhưng thực ra lại rất tỉ mỉ, nói chuyện bao giờ cũng để người khác có đường lui, mới đến đây một thời gian ngắn nhưng mọi người ở đây đều đánh giá về anh ta rất tốt. Nghĩ rằng như vậy sẽ có thể để Đậu Đậu ngủ thêm nửa tiếng nên cô cũng không còn khách sáo với anh ta nữa, cô nói với anh ta địa chỉ nhà mình và nhà bà nội Đậu Đậu.

Trần Thụy Dương nói: “Chúng ta đi để chơi là chính nên không cần đi sớm như vậy, nếu Đậu Đậu không dậy được thì đi muộn một chút cũng không sao, không nhất định phải đến trước giờ khai mạc đâu”.

Hoài Nguyệt nói: “Giám đốc Trần, anh đúng là một lãnh đạo tốt. Có điều anh phải ngồi ở khu khách quý, có nhiều lãnh đạo cùng tới như vậy anh đến muộn sẽ không tốt đâu”.

Trần Thụy Dương cười nói: “Đây không phải hoạt động tổ chức trong hội trường, khu ghế VIP rộng lắm, có đến muộn cũng không ai nhìn thấy”.

Hoài Nguyệt đặt điện thoại xuống, thấy Tư Tư quay đầu lại nhìn mình như đang nghĩ ngợi gì liền hỏi: “Sao thế? Bảo chị đi thì chị không chịu, bây giờ lại muốn đi rồi à?”

Tư Tư cân nhắc một lúc rồi mới mở miệng nói: “Hoài Nguyệt, nghe nói giám đốc Trần còn chưa có bạn gái”.

Thương Hoài Nguyệt lập tức hiểu ý Tư Tư, cô khó xử nói: “Tư Tư, chị đừng hại em, nếu mất công việc này thì em không cách nào nuôi Đậu Đậu được”.

Tư Tư cả giận nói: “Chẳng lẽ thằng khốn Lỗ Phong kia lại còn bắt em trả tiền nuôi con à?”

Hoài Nguyệt nói: “Không phải thế, có điều người phụ nữ đó cũng có con rồi, sau này chưa chắc Đậu Đậu đã trông chờ được gì ở anh ta, dù thế nào em cũng phải dự tính đến tình huống xấu nhất”.

Tư Tư thở dài nói: “Cho nên người ta mới nói thà có mẹ ăn xin còn hơn có bố làm quan, đúng là không sai chút nào. Đậu Đậu có một người mẹ như em thì cũng không thể nói là không may được”. Cô cảm khái, quên luôn cả đề tài lá cải vừa rồi.

Hội trưởng Uông và Cơ Trọng Minh là bạn chơi với nhau từ nhỏ, sau đó mặc dù một người học hội họa, một người nghiên cứu khảo cổ nhưng mấy chục năm qua hai nhà vẫn qua lại rất mật thiết.

Con trai Hội trưởng Uông đã định cư ở nước ngoài từ lâu, hai vợ chồng già không muốn rời xa quê quán, hàng năm chỉ đi thăm cháu trai cháu gái một lần còn lại toàn bộ thời gian đều ở trong nước. Sau khi mẹ Cơ Quân Đào qua đời, Cơ Trọng Minh lại thoát ần thoát hiện, Hội trưởng Uông và hai anh em Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã dù sao cũng cách nhau một thế hệ nên trừ ngày lễ ngày tết thì cũng rất ít khi gặp mặt. Trước đó vài ngày, Hội trưởng Uông nghe nói phòng triển lãm Tổ sẽ tổ chức một cuộc triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ, nhớ ra đã lâu lắm không liên lạc với hai đứa con ông bạn già nên liền gọi điện thoại mời hai anh em đi xem thi đấu thuyền rồng.

Cơ Quân Dã đặt điện thoại xuống, khuôn mặt tỏ vẻ khó xử. Nói thật, cô không phải trẻ con nên thật sự không hứng thú gì với việc đi xem thuyền rồng, chắc chắn đến nơi thì bên bờ sông đã kín người hết chỗ, tâm tình có thoải mái cũng sẽ không còn thấy vui vẻ nữa. Có điều không mấy khi bác Uông gọi điện thoại mời, nếu mình từ chối cũng không tốt. Người đã có tuổi cũng không khác em bé là mấy, mình phải nịnh, phải dỗ, nếu không người ta sẽ không thoải mái, biết đâu lại sinh ra tâm bệnh, vậy thì tội lỗi của mình sẽ lớn lắm.

Vì vậy cô tìm A Thích thương lượng, “Hay là hai chúng ta đi cho phải phép, chắc chắn anh trai em không muốn đi, nhiều người như vậy, bảo anh ấy đi không phải làm anh ấy khó chịu sao?”

A Thích suy nghĩ một chút rồi nói: “Phải để anh ấy đi, cứ yên tĩnh mãi cũng không phải chuyện tốt đối với thể xác và tinh thần anh ấy. Anh thấy anh ấy rất thích Đậu Đậu, nếu như Đậu Đậu muốn xem thì nói không chừng anh ấy cũng có thể gắng gượng đi một chuyến”.

Cơ Quân Dã không tin, nói: “Chưa tới mức đó chứ? Nếu là em đi thì em cũng muốn cho Đậu Đậu đi theo, được nghỉ ba ngày cũng không có việc gì làm”.

“Chưa từng thấy bà chủ nào rảnh rỗi như em cả, không phải phòng triển lãm vẫn mở cửa sao?” A Thích cười nói.

“Anh trai em mới thực sự là ông chủ, vậy mà có bao giờ hỏi đến câu nào đâu”, Cơ Quân Dã cũng cười nói, “Nhà họ Cơ có sống nhờ vào phòng triển lãm này đâu, hơn nữa bán tranh cũng không phải hò hét bận rộn suốt ngày như bán rau”.

A Thích nói: “Quân Đào đã thay đổi rất nhiều, anh phải cho anh ấy thời gian. Anh ấy rất có thiện cảm với tiểu thư Thương, lần trước lúc tiểu thư Thương bị Leshy làm cho sợ quá chạy mất anh đã thấy anh ấy đứng cười nhìn cô ấy, đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ”.

“Hoài Nguyệt?” Cơ Quân Dã giật mình hỏi, “Anh trai em thích cô ấy à?”

“Có thể còn không phải là thích nhưng chắc chắn là không bài xích, hai mẹ con đang làm anh ấy thay đổi, anh có thể thấy điều đó. Cho nên, Tiểu Dã à, em cố gắng tìm cơ hội để Quân Đào tiếp xúc với họ nhiều một chút, việc này cực kì có lợi cho quá trình bình phục bệnh tình của anh ấy”.

Cơ Quân Dã từ chối cho ý kiến. Hoài Nguyệt và anh mình? Không phải chứ?

Theo cô được biết thì hai người này cũng chưa nói với nhau được mấy câu, anh trai mình còn chưa nhìn người ta mấy lần. Chính mình còn phải nhắc nhở anh ấy vì cái thái độ lạnh như băng đó, một người không bao giờ động lòng với phụ nữ như anh ấy làm sao có thể thoả cái đã thích Hoài Nguyệt được? Mặc dù ngoại hình Hoài Nguyệt rất đẹp, tính cách cũng dịu dàng tốt bụng, nhưng trước kia trong cuộc sống của anh trai mình cũng đã từng xuất hiện quá nhiều người như vậy...

Bác sĩ tâm lý lúc nào cũng thích chuyện bé xé ra to, Cơ Quân Dã kết luận, cô quyết định ngày mai phải thăm dò anh trai một chút mới được.

Hôm sau, Cơ Quân Dã đến căn nhà liền kề từ sớm, Cơ Quân Đào đang đi từ quán mì về nhà nhìn thấy cô liền hỏi với vẻ kì lạ: “Em đến sớm thế làm gì? Không phải em thích ngủ nướng lắm à?”

Cơ Quân Dã kéo tay anh ta, nói: “Ngày mai là tết Đoan Ngọ, em đến tìm Hoài Nguyệt để hỏi xem cô ấy định làm gì. Không phải cô ấy rất thích cho Đậu Đậu ăn tết sao, chúng ta cùng ăn tết với cô ấy”.

Cơ Quân Đào nhìn thoáng qua vườn hoa nhà bên cạnh, hầu như cuối tuần nào Hoài Nguyệt cũng ở đây, vừa đến đã bắt đầu nhổ cỏ tưới nước cho vườn hoa. Trời đã nóng rồi, đất vườn sẽ mất nước rất nhanh, không biết cô ấy có đến đây ở luôn để chăm sóc đám rau dưa này hay không. “Người ta chăm sóc một đứa con đã đủ bận rộn rồi, em còn muốn đến quấy rầy người ta nữa à? Bao giờ thì em mới lớn được?” Dù là trách móc nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa ý cười.

Cơ Quân Dã âm thầm chú ý quan sát vẻ mặt anh ta, trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Ngày mai hiệp hội dân tộc của bác Ưông tổ chức thi đấu thuyền rồng tại huyện Ngô Giang, bác ấy gọi điện thoại mời chúng ta đến dự. Huyện Ngô Giang làm công tác bảo vệ môi trường rất tốt, sông núi hầu như vẫn còn nguyên vẹn. Em nghĩ không thể không nể mặt bác ấy được nên quyết định đến bảo Hoài Nguyệt dẫn Đậu Đậu đi chơi một ngày, lần trước anh em mình đã ăn cơm ở nhà người ta, lần này phải có qua có lại mới được”.

Thấy hồi lâu Cơ Quân Đào không lên tiếng, Cơ Quân Dã đành phải nói tiếp: “Biết anh ghét nhất là những chỗ đông người nên em đã bảo A Thích lái xe tới đón rồi, 4 người đi là vừa đẹp. Lát nữa em đi nói với Hoài Nguyệt”.

Cơ Quân Đào vừa đi lên phòng vẽ trên tầng vừa nói: “Để anh lái xe, xe anh ngồi 5 người cũng không thành vấn đề. Đậu Đậu thì ngồi mất bao nhiêu chỗ chứ. Đã lâu anh không đến Ngô Giang, mấy hôm trước anh lôi một bức tranh vẽ dở ra, đang muốn vẽ thêm vài nét bút nữa”.

Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá, chúng ta ở luôn một buổi tối ở đó đi. Buổi tối ngồi hóng gió sông, ăn cá sông tươi, thêm ít rượu Thố Thiêu nữa thì còn gì bằng”.

Nhìn vẻ chờ mong của em gái, Cơ Quân Đào không nhịn được cười nói: “Nếu em định qua đêm ở đó thật thì phải thông báo ọi người để chuẩn bị trước, nếu không đến lúc đó cái gì cũng phải tạm thời đi mua thì phiền phức lắm”.

Cơ Quân Dã nghĩ bụng, thông báo ọi người? Trừ Hoài Nguyệt thì còn phải thông báo cho ai nữa chứ? Đây vẫn là anh trai mình sao, sao hôm nay lại dễ nói chuyện thế? Chẳng lẽ A Thích nói đúng thật? Anh ấy đi là vì Đậu Đậu hay là vì Hoài Nguyệt? Hay là tâm bệnh của anh ấy đã thật sự biến mất hoàn toàn, bắt đầu hướng tới cuộc sống xa giao bình thường rồi?

13. , Chương 13

Chương 13

Ngày Đoan Ngo, Lỗ Phong về nhà mẹ từ sớm. Sau khi li hôn với Hoài Nguyệt, tuần nào đến phiên Đậu Đậu về nhà bà nội hắn luôn cố hết sức sắp xếp thời gian để ở bên Đậu Đậu, mặc dù rất ít khi làm được điều này. Buổi tối, Đậu Đậu ngủ với bà nội, mẹ hắn không muốn hắn mang con về nhà mình. Đương nhiên Viên Thanh rất vui vẻ, không nhìn thấy thì càng đỡ ngứa mắt, còn hắn thì vẫn cảm thấy có lỗi với Đậu Đậu, hắn vô thức không muốn để Đậu Đậu nhìn thấy Viên Thanh.

Lúc đầu, hắn với Viên Thanh chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, nào biết lại tạo thành kết quả như vậy. Nếu biết trước thì kiểu gì hắn cũng không chịu day dưa chút xíu nào với người phụ nữ này.

Nói thật lòng Viên Thanh làm sao mà xinh đẹp bằng Hoài Nguyệt được. Hắn là kẻ từng đi qua vạn khóm hoa, ai xinh đẹp thật ai đẹp nhờ trang điểm chỉ cần liếc qua là biết. Năm đó mẹ mời một đám sinh viên đến nhà ăn cơm, hắn chỉ vừa đi ra đã động lòng với Hoài Nguyệt rồi. Cô ấy ngồi ở đó, tươi sáng như một bức tranh, mấy chàng trai bên cạnh cô đều cố gắng lấy lòng người đẹp nhưng cô ấy vẫn e thẹn như một nụ hoa chưa nở khiến trái tim hắn ngứa ngáy khó chịu.

Hắn là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, cái cảm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên của cô ấy cũng cho hắn nốt, điều này làm lòng hắn tràn ngập thương yêu với cô ấy. Ngày cưới, hắn đã thề sẽ tốt với cô ấy cả đời, để cô ấy có thể vui vẻ hạnh phúc cả đời không phải lo nghĩ. Hắn cảm thấy mình đã làm được, gương mặt ngày càng xinh tươi của cô ấy nói rõ cô ấy hài lòng với hắn, cô ấy cũng chưa bao giờ hỏi hắn làm gì ở bên ngoài. Là luật sư, loại người nào cũng phải tiếp xúc, môi trường nào cũng phải trải qua, gặp dịp thì chơi là chuyện thường ngày ở huyện, chính hắn cũng không biết là mình đang đứng trong hay đứng ngoài những cuộc chơi đó nữa.

Có một lần hắn giúp một công ty thắng vụ kiện bồi thường, ông chủ công ty đó mời khách, dẫn theo chủ nhiệm văn phòng công ty, chính là Viên Thanh. Ngoại hình cô ta bình thường, dáng người không tồi, có thể thấy là một phụ nữ rất hiểu quy tắc trò chơi, hắn thích cùng chơi với người hiểu chuyện như vậy. Viên Thanh nói với hắn là mình có bạn trai đang làm việc ở nước ngoài, khi về nước sẽ cưới, hắn càng yên tâm đến 120%. Hắn đến chỗ ở của cô ta, trong tủ quần áo quả nhiên có treo quần áo đàn ông. Viên Thanh rất chủ động, buổi tối hôm đó hắn rất hưởng thụ, có thể thấy cô ta cũng rất hài lòng.

Hai người duy trì liên lạc kiểu đứt quãng. Một thời gian sau khi sinh Đậu Đậu thân thể Hoài Nguyệt tương đối yếu, hắn không thể muốn làm gì thì làm được. Sau khi bồi dưỡng một thời gian thân thể Hoài Nguyệt đã khỏe lại nhưng tối nào Đậu Đậu cũng nhất quyết phải ngủ với mẹ, ai bế đi cũng lập tức khóc như xé vải, vì vậy chuyện vợ chồng cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Rồi sau đó nữa Hoài Nguyệt vừa đi làm vừa chăm con, cô ấy là một người mẹ hết sức tận tâm, mặc dù có bảo mẫu nhưng cô ấy vẫn thích tự lo mọi chuyện ăn uống tắm rửa của con, hắn không nỡ để cô ấy phải vất vả mệt mỏi hơn nữa. Tóm lại là hắn không ngừng tìm lý do bào chữa cho việc ngoại tình của chính mình cho đến một ngày Viên Thanh tìm tới gặp Hoài Nguyệt nói mình đã mang thai con của hắn.

Hoài Nguyệt bế Đậu Đậu khóc lớn, Đậu Đậu trong lòng mẹ cũng hoảng sợ khóc lớn, tiếng khóc thê thảm tuyệt vọng đó làm hắn tan nát cõi lòng. Hắn quỳ trước mặt Hoài Nguyệt xin cô tha thứ, thề rằng mình sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cô nữa, nhưng Hoài Nguyệt vẫn lau khô nước mắt nói phải li hôn.

Lỗ Phong dùng tay xoa mặt, lúc có thai được 6 tháng Viên Thanh bị cảm lạnh một trận rất nặng, sốt ấy ngày không đỡ, truyền không biết bao nhiêu thuốc kháng sinh. Bác sĩ nói em bé trong bụng có thể sẽ bị

ảnh hưởng, vì vậy buộc phải bỏ đứa con. Đây là số mệnh, hần nghi, nếu như trận cảm lạnh này tới sớm một chút thì phải chẳng tất cả đều đã khác rồi?

“Còn chưa tới 6 giờ, con đến sớm như vậy làm gì?” Giáo sư Tần kì lạ nhìn con trai, “Hôm nay, Hoài Nguyệt phải mang Đậu Đậu đến Ngô Giang xem thi đấu thuyền rồng, con quên rồi à?”

“Con muốn tự lái xe đưa hai mẹ con đi, 6 giờ đã gọi Đậu Đậu dậy thì sớm quá”. Lỗ Phong nói, “Mẹ, mẹ cũng đi cùng đi”.

Giáo sư Tần liếc mắt nhìn hần: “Hoài Nguyệt không nói với con à? Mẹ con nó đã đi nhờ xe giám đốc rồi, 7 giờ 15 đến đây đón Đậu Đậu”.

“Không”, Lỗ Phong kinh ngạc, “Giám đốc cô ấy cũng đi xem thi đấu thuyền rồng à? Loại hoạt động trẻ con mới thích này thì có người lớn nào thích đi chứ?”

Mẹ hần không quan tâm, quay người vào bếp nấu bữa sáng. Không lẽ bà còn không nhìn ra tâm tư của con trai mình? Có điều, chưa nói đến việc Hoài Nguyệt không chịu quay lại, kể cả có chịu thì há có thể đuổi Viên Thanh đi dễ như vậy sao? Người đã 37 tuổi rồi mà vẫn còn suy nghĩ non nớt thế. Viên Thanh là một người phụ nữ lợi hại khác hẳn Hoài Nguyệt. Minh và chồng đều đã nghỉ hưu, mặc dù trường học đều mời quay lại giảng dạy nhưng ngoài chuyện tiền nong thì ông bà không thể giúp gì được con trai nữa.

Hiện trường đua thuyền rồng vô cùng náo nhiệt, một lễ đài với mái che nắng đã được dựng lên bên bờ sông Ngô xem như khu khách quý. Vì là hoạt động dân gian nên giới quan chức chính quyền đến rất ít, chủ yếu chỉ có mấy lãnh đạo hội đồng nhân dân và mặt trận tổ quốc đã về hưu nên cũng không có quá nhiều khuôn phép.

Anh em Cơ Quân Đào đến chào hỏi Hội trưởng Ưông trước, ông già hết sức vui vẻ mời hai người ngồi trên một lễ đài ngay cạnh lễ đài khách quý có mái che. Cơ Quân Đào nhìn ra sông, xa xa có thuyền rồng đang rẽ sóng mà đi, tiếng hoan hô của đám người vang tận mây xanh nhưng anh ta lại chỉ cảm thấy chán ngắt.

Anh ta nghĩ nhất định là mình đã phát điên rồi nên mới cùng Tiểu Dã đến xem cuộc đua thuyền rồng hỗn loạn này. Hôm qua nhà bên cạnh không có ai, anh ta tới vườn hoa mấy lần nhưng cánh cửa nhà hàng xóm vẫn đóng im ỉm. Anh ta lại đi lên ban công, thậm chí đi lên sân thượng với Tiểu Dã. Cầu thang inox nối hai sân thượng với nhau đã được làm xong từ lâu, Tiểu Dã hưng phấn đi sang vườn hoa sân thượng nhà bên cạnh nói với anh ta: “Anh, chúng ta cũng làm một vườn hoa thế này đi, Hoài Nguyệt nói vừa có thể chống nắng vừa có thể trồng cây được”.

“Em không ở đây thì có trồng cũng sẽ chết khô hết”. Anh ta vừa nói vừa chỉ mấy cây héo rũ dưới chân. Anh ta cảm thấy hơi tức giận, sao có thể vô trách nhiệm như vậy? Mặc dù chỉ là một cây rau non nhưng nó cũng có tính mạng mà.

“Không phải ngày nào anh cũng ở nhà à? Anh cũng có thể lên tưới nước mà”. Cơ Quân Dã nói bất mãn rồi cầm vòi nước cao su Thương Hoài Nguyệt treo trên sân thượng, vặn vòi nước bắt đầu tưới cây, “Cái cô nàng Hoài Nguyệt này làm trò gì không biết, tại sao còn chưa về, rau dưa sắp chết hết cả rồi”.

Nhưng đến tối hai anh em cũng không thấy Hoài Nguyệt, nếu Đậu Đậu về thì nhất định sẽ chạy tới gõ cửa sau đó sẽ cất tiếng gọi “chú Cơ” nũng nịu ai nghe cũng mềm lòng.

Anh ta ngưỡng không muốn đổi ý, sợ Tiểu Dã và A Thích nhận ra thực ra anh ta đi xem thi đấu thuyền rồng chỉ là vì em bé đáng yêu kia. Anh ta đã đồng ý sẽ dạy nó vẽ tranh nhưng vẫn không có cơ hội thực hiện lời hứa. Hiển nhiên em bé đáng thương này thiếu tình thương của bố, thiếu niềm vui được bố dẫn đi du lịch bốn phương, chỉ có mẹ không có bố giống hệt như anh ta thuở bé. Đối với một cậu bé thì đó là một mất mát rất lớn, anh ta hi vọng có thể giúp đỡ được cậu bé này.

“Anh xem kia, đó có phải Đậu Đậu không?” Tiểu Dã kéo cánh tay anh ta nói hưng phấn, “Mau đưa ông nhòm cho em”.

Cơ Quân Đào giơ ống nhòm lên hướng về một bụi khách quý khác, quả thật là Đậu Đậu. Cậu bé đang ngồi trên vai một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn hưng phấn hoa chân múa tay nhìn thuyền rồng xa xa. Người đàn ông trẻ tuổi kia cười ha ha ngẩng đầu nói gì với cậu bé, sau đó cậu bé liền reo hò rất to, có lẽ là đang cổ vũ cho các đội thi đấu.

Anh ta hạ uống nhòm xuống, không có gì bất ngờ, Hoài Nguyệt đang đứng bên cạnh ngẩng mặt nhìn Đậu Đậu, vẻ mặt tươi cười. Hôm nay cô mặc áo phong màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa, kính đen đẩy lên trên trán, nhìn trẻ trung như một sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Anh ta thấy cô lấy khăn giấy trong túi xách ra gơ tay đưa cho Đậu Đậu ra hiệu Đậu Đậu lau mặt, Đậu Đậu vắn vẹo tỏ vẻ không vui, người đàn ông đó đưa hai tay lên nhắc Đậu Đậu xuống, đợi Hoài Nguyệt lau mồ hôi cho con trai xong lại thoải mái nâng Đậu Đậu lên đặt trên vai. Hoài Nguyệt nói gì đó với anh ta, anh ta lắc đầu, ra hiệu cho cô nhìn về phía mặt sông.

“Anh, có phải Đậu Đậu không?” Thấy hồi lâu Cơ Quân Đào không lên tiếng, Cơ Quân Dã không nhịn được hỏi.

“Hình như đúng”. Cơ Quân Đào đưa ống nhòm cho em gái, “Cũng đủ rồi, anh muốn đi về. Nếu như hôm nay bọn em ở lại đây thì ngày mai anh quay lại đón”.

“Không ở đâu, đông người quá, lần sau quay lại sau”. Cơ Quân Dã vừa đáp vừa nhìn ống nhòm, “Ồ, người đàn ông này là ai?”

Cơ Quân Đào không nhịn được, nói: “Vây thì về thôi, dài dòng gì nữa”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Vừa rồi bác Ưông nói để trưa cùng ăn cơm rồi hãy về, em đã nhận lời bác ấy rồi”.

Cơ Quân Đào đen mặt nhưng không làm gì được.

Không ngờ buổi trưa ăn cơm lại ngồi cùng bàn với Hoài Nguyệt, Cơ Quân Dã vừa bế Đậu Đậu thơm một chập vừa nói: “Hoài Nguyệt, hôm qua chúng tôi đợi chị cả ngày định hẹn chị hôm nay cùng đi, không ngờ hôm nay lại gặp bọn chị ở đây”.

Hoài Nguyệt cũng rất vui vẻ, cô giới thiệu hai bên: “Kỳ tới chuyên mục của bọn tôi sẽ làm về chủ đề Đoàn Ngộ, Hội trưởng Ưông bảo tôi tới xem một chút. Đây là giám đốc Trần của chúng tôi. Đây là hàng xóm tôi, Cơ tiên sinh và Cơ tiểu thư, đây là bạn trai cô ấy, Thích tiên sinh”.

Trong mắt Trần Thụy Dương lóe lên một tia kinh ngạc nhưng lập tức biến mất, mọi người bắt đầu chào hỏi lẫn nhau. Cơ Quân Dã nói: “Thì ra Hoài Nguyệt làm biên tập, ở tạp chí nào?”

“Giao lưu văn hóa”. Đậu Đậu cướp lời đáp, “Mong mọi người ủng hộ!”

Mọi người cười vang, Trần Thụy Dương nói: “Hoài Nguyệt, xem ra anh thật sự phải phát tiền làm thêm cho Đậu Đậu rồi”.

Đậu Đậu nói: “Cháu không cần tiền làm thêm, cháu cần ăn cơm”.

Hoài Nguyệt trêu mếu xoa đầu con trai, cười nói: “Biết làm thế nào được, cái thùng cơm nhà tôi mà. Tiền làm thêm sắp đến tay mẹ rồi mà con lại làm mất”.

Đậu Đậu nói với Trần Thụy Dương: “Chú Trần, chú trả tiền làm thêm của cháu ẹ cháu được không?”

“Được được được”, Trần Thụy Dương cười ha ha, “Tiền làm thêm trả mẹ, tối nay chú mời cháu đến nhà hàng lớn ăn cơm được không?”

“Được”, Đậu Đậu vui vẻ nói, “Cháu muốn ăn sườn xào chua ngọt, cà om tương, cả cơm nữa”.

Hoài Nguyệt nói nhỏ với Cơ Quân Dã bên cạnh: “Lần nào cũng có ba thứ này, còn nhất định không chịu đổi, đúng là ngốc thật”.

Cơ Quân Dã vừa gật đầu cười vừa lén nhìn sắc mặt anh trai, thấy Cơ Quân Đào ngồi đó không hề vui vẻ liền thâm sát ruột, lại thấy sự lo lắng trong mắt A Thích, cô càng hối hận vì lần này đã tới xem thuyền rồng.

Bàn này vốn có có người của hiệp hội dân tộc và chính quyền huyện Ngô Giang ngồi cùng. Thấy hai bên đã biết nhau từ trước, Hội trưởng Ưông nhiều lần nhắc không được câu nệ rồi sau đó vui vẻ đi sang bàn khác để mấy người này lại với nhau. Cuối cùng thì mỗi người một tâm trạng, Đậu Đậu vui vẻ hết cỡ, Hoài Nguyệt không rõ tình hình, Cơ Quân Dã thấp thỏm không yên, Cơ Quân Đào không nói câu nào, A Thích cố gắng chuyện trò vui vẻ với Trần Thụy Dương cho qua bữa cơm.

Chào Hội trưởng Ưông rồi cùng đi ra bãi đỗ xe, Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Đi cùng bọn tôi về nhà đi, ngày mai đặng nào cũng được nghỉ, hôm qua tôi đã tưới nước cho vườn rau trên sân thượng nhà chị rồi, chị còn không về thì rau dưa sẽ chết khô hết đấy”.

Hoài Nguyệt nói nhỏ: “Tôi đã nói với bố Đậu Đậu buổi chiều sẽ về rồi”, cô không hề biết Cơ Quân Dã đã biết chuyện mình li hôn nên cảm thấy rất khó xử.

Đậu Đậu chui vào trong lòng mẹ, nói: “Con muốn về với mẹ, con muốn về với mẹ”.

Trần Thụy Dương nói với Hoài Nguyệt: “Gọi điện cho bố cháu đi, dù sao hôm qua cũng đã đến đó rồi, sáng mai về sớm một chút cũng được mà”.

Hoài Nguyệt do dự một hồi, cuối cùng không đành lòng nhìn ánh mắt khẩn cầu của con trai nên lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Lỗ Phong. Ai biết vừa mở miệng đã bị Lỗ Phong lạnh lùng ngắt lời: “Hoài Nguyệt, em dẫn con đi chơi vui vẻ còn bố mẹ anh thì vẫn chờ cháu trai về ăn cơm, anh là bố nó mà từ 6 giờ sáng đến giờ em không thèm gọi cho anh lấy một lần”.

Lỗ Phong chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu như vậy, Hoài Nguyệt nhất thời cảm thấy ngạt thở, ngắt ra một hồi lâu rồi mới nói: “Được rồi, tôi đưa nó về”.

Lỗ Phong nhận ra mình nói chuyện hơi quá đáng, định nói vài câu hòa hoãn tình hình nhưng vừa nghĩ đến người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai bước từ trong xe ra lúc sáng lại buồn bực không nói nữa.

Hoài Nguyệt ổn định lại tâm tình, quay lại ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu nói với con trai: “Ông nội bà nội và bố đều ở nhà đợi Đậu Đậu về ăn cơm, tuần sau Đậu Đậu lại đến với mẹ được không?”

“Không được không được, con phải đi với mẹ”. Đậu Đậu mếu máo sắp khóc, “Con muốn ở với mẹ”.

Hoài Nguyệt lập tức đỏ vành mắt nhưng mọi người đều đang nhìn nên chỉ có thể miễn cưỡng ổn định lại tâm tình kéo tay Đậu Đậu đan ngón tay vào tay Đậu Đậu, nói: “Đậu Đậu ngoan, con xem hôm nay đã là thứ ba, ngày mai, ngày kia, buổi tối ba ngày sau mẹ tới đón con về nhà được không?”

Đậu Đậu ôm cổ mẹ khóc rống nói: “Đậu Đậu không ngoan, Đậu Đậu phải về nhà với mẹ”.

Nước mắt Hoài Nguyệt lập tức rơi xuống, cô vừa luống cuống lau nước mắt vừa nói: “Đậu Đậu là em bé ngoan, ngày kia mẹ đến trường thăm con được không?”

Cơ Quân Dã tức giận nhỏ giọng thăm thì: “Cái loại đàn ông gì mà hẹp hòi như vậy, nhường có một ngày cũng không chịu!”

Trần Thụy Dương đi đến bế Đậu Đậu nói: “Đậu Đậu, đàn ông nói chuyện là phải giữ lời, xin phép một ngày chính là một ngày, lần sau nếu như không muốn xa mẹ thì xin phép cả hai ngày, bố không đồng ý cũng không được khóc. Cháu ăn cơm thật tốt vào để còn mau lớn, bao giờ cháu lớn thì có thể muốn ở với ai cũng được”.

“Có được ở với mẹ mãi không?” Đậu Đậu lo lắng hỏi, nước mắt vẫn chảy dài trên má.

“Đương nhiên là được”, Trần Thụy Dương nói, “Chú đưa cháu về nhà bà nội, không được khóc, cháu khóc thì mẹ sẽ khó chịu. Cháu không muốn mẹ cháu khó chịu chứ?”

Đậu Đậu gật đầu nói với Thương Hoài Nguyệt: “Mẹ, con không khóc nữa, mẹ đừng khó chịu nhé”.

Hoài Nguyệt gật đầu lặng lẽ lau khô nước mắt rồi cười với Đậu Đậu: “Mẹ không khó chịu, thấy Đậu Đậu ngoan như vậy mẹ vui lắm”.

Cơ Quân Đào nhìn hai mắt đã chuyển thành hơi đỏ của cô, không đành lòng lại quay sang hướng khác.

14. , Chương 14

Chương 14

Cảm thấy hơi mệt mỏi, Cơ Quân Đào xuống vườn hoa tưới nước ấy chậu cây cảnh giải sầu.

Mấy chậu cảnh này đều là Cơ Quân Dã bỏ rất nhiều tiền mua về, có từng có bách, có điều cứ sau một thời gian thì lại phải cắt tỉa lại cho gọn gàng. Kỹ thuật của Cơ Quân Dã không ổn, lần nào cũng cắt tỉa đến mức sắp trọc lốc rồi mới dừng tay cho nên mấy chậu cảnh này đã biến thành hoàn toàn khác lúc mới mua về.

Anh ta lơ đãng tưới nước, ánh mắt thoáng nhìn qua tường vây. Giàn bầu bên kia đã mọc khá tươi tốt rồi, mặc dù không thể so với vườn cây cảnh bên này nhưng lại khiến người xem cảm thấy rất mát mắt. Lại nhìn tiếp, anh ta phát hiện có một ông già đang chăm sóc vườn hoa nhà bên. Anh ta nhận ra ông già này, ông ta là thợ làm vườn trong tiểu khu, có lúc thấy Tiểu Dã tỉa cây thậm chí đến mức không nhận được ông ta cũng từng tới chỉ điểm cho cô mấy lần.

Nhìn thấy anh ta, ông già làm vườn bắt chuyện: “Cơ tiên sinh đang tưới cây à?”

Cơ Quân Đào do dự trong chốc lát rồi nói: “Bác chăm sóc vườn rau giúp Thương tiểu thư à?”

Ông già ngẩng đầu lên lau mồ hôi rồi nói: “Thương tiểu thư gọi điện thoại nói có việc không đến được nên nhờ tôi tưới nước giúp, tôi thấy cũng bắt đầu có sâu rồi nên nhân tiện bắt sâu luôn. Cô ấy nhất gan, trước kia cũng toàn phải nhờ tôi bắt sâu giúp.

Cơ Quân Đào a một tiếng, xem ra hôm qua cô ấy buồn vì chuyện của Đậu Đậu cho nên hôm nay cũng không muốn đến chăm sóc vườn rau mà ngày thường cô ấy vẫn chăm sóc rất kĩ này.

Cô ấy ở trong thành phố một mình làm gì? Hay là gã giám đốc trẻ tuổi kia đang ở bên động viên cô ấy? Nếu như hôm qua Tiểu Dã không nói rằng đã tưới nước cho vườn rau trên sân thượng giúp cô ấy thì hôm nay cô ấy có về đây không nhỉ? Bình thường thấy cô ấy rất thích vườn rau nhà mình, có khi về đây chăm sóc vườn rau cô ấy lại sẽ cảm thấy nguôi ngoai. Tiểu Dã thì biết cái gì, cứ thích thì tưới chứ có biết tưới thế là nhiều hay là ít đâu. Trong lòng anh ta cảm thấy hơi oán trách em gái lắm chuyện, nhờ đâu tưới nhiều nước quá làm mấy cây mướp của cô ấy úng chết thì làm thế nào?

“Không biết mấy cây mướp trên nóc nhà cô ấy đã dựng giàn chưa”, ông già làm vườn lẩm bẩm, “Giờ mà còn chưa dựng giàn thì sẽ muộn mất. Cái con bé này sao lại không về chứ, chủ nhật sau tôi có việc phải về quê, sợ là không kịp về dựng giàn giúp nó rồi”.

Cơ Quân Đào muốn nói thực ra có thể đi từ nóc nhà mình qua bên đó nhưng suy nghĩ một chút lại không lên tiếng mà quay người đi về phòng vẽ.

Anh ta vừa nghĩ đến một bức tranh đang vẽ dở.

Đoạn cây khô trên bức tranh là anh ta vẽ từ mấy năm trước, Tiểu Dã nói nhìn quá tuyệt vọng, tràn ngập hơi thở chết chóc nên giục anh ta vứt bỏ bức này nhưng anh ta lại luôn cảm thấy không nỡ. Sự mê hoặc tuyệt vọng đoạn cây khô héo rũ đó toát ra phảng phất như nữ thần vận mệnh đang gơ tay vẫy gọi, không có tâm tình như lúc đó thì anh cũng khó có thể lột tả được vẻ bi thương như thế.

Vì vậy anh ta muốn vẽ thêm một chút màu sắc bên cạnh để tạo nên sự tương phản tuyệt đối, nhất định sẽ có ấn tượng rất mạnh đối với thị giác người xem. Anh ta muốn vẽ một mầm cây tươi non nhưng lại cảm thấy không lý tưởng lắm, hiệu quả vẫn cứ kém một chút so với điều anh ta muốn đạt được.

Cỏ non lá xanh hình như đều quá mỏng manh, không thể tương xứng với khúc cây khô đã trải qua bao mưa gió đó, cũng không đủ để xứng với khung cảnh này. Anh ta nhìn chăm chăm gốc cây khô trên bức tranh, trong đầu lại hiện ra đôi mắt đau thương của Hoài Nguyệt khi vừa bế Đậu Đậu vừa khóc. Một đôi mắt đẹp như vậy vốn nên luôn tươi tắn vui vẻ nhưng lại có sự thê lương của ngày đông giá rét làm người ta không thể không cảm thấy thương xót.

Cơ Quân Đào cầm bút vẽ ngơ ngẩn một hồi lâu vẫn không tìm được ý tưởng, vì vậy liền dứt khoát quăng bút lái xe đến phòng triển lãm Tố.

Cả buổi sáng Cơ Quân Dã đều cùng trợ lí xem một loạt tác phẩm của bố tại phòng triển lãm vừa được “Cẩm Tú trai” bồi xong, bận rộn đến mức không buồn ăn trưa.

Nghệ nhân Diệp ở Cẩm Tú trai có kỹ thuật bồi tranh có tiếng trong giới hội họa, vì lần này có không ít tác phẩm quá khổ, giao cho các cửa hàng khác thì không yên tâm nên bố cô sẵn sàng hoàn lại thời gian tổ chức triển lãm tranh để đợi nghệ nhân Diệp đích thân ra trận.

Một nguyên nhân khác khiến triển lãm tranh bị hoãn lại là còn không đủ tác phẩm của Cơ Quân Đào, chưa đạt tới yêu cầu từ một phần ba trở lên của bố cô. Cô không dám thúc giục anh trai quá mức, sợ anh ta nổi cáu lên lại quẳng gánh giữa đường. Vốn anh ta đã không sẵn lòng cùng tổ chức triển lãm tranh với bố, cô phải dùng tình mà cảm hóa, dùng lý mà thuyết phục, vừa đấm vừa xoa than thở khóc lóc mãi mới ép anh ta nhận lời, cô không muốn để sắp thành lại bại. Có điều mặc dù bị trì hoãn nhưng Cơ Quân Đào vẫn đang làm việc theo đúng kế hoạch, nghĩ đến điều này Cơ Quân Dã vẫn thấy được an ủi. Lần này cô tổ chức triển lãm tranh cũng không nhằm đến một mục đích nào khác ngoài việc muốn anh trai có thể trở lại với cuộc sống làm việc bình thường.

Lúc Cơ Quân Đào đến thì Cơ Quân Dã vừa dặn dò nhân viên thu lại các bức vẽ để chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Cơ Quân Dã vui mừng hỏi, trong ấn tượng của cô thì số lần Cơ Quân Đào xuất hiện tại phòng triển lãm Tổ ngoài ngày thứ hai hàng tuần thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, hôm nay trạng thái không tốt nên đến đây xem”. Cơ Quân Đào nhìn lên tường, bức thu pháp của mẹ đã không còn ở đó, chắc là em gái anh ta sợ anh ta thấy cảnh thương tình, cái con bé Tiểu Dã này đúng là quá cẩn thận.

Cơ Quân Dã nhìn anh ta với vẻ mặt không tin.

Cơ Quân Đào cười nói: “Anh trai em ra khỏi cửa một lần cũng đáng để em thấy kinh ngạc à? Về hỏi A Thích xem bây giờ anh còn có vấn đề gì không?”

Cơ Quân Dã vui mừng nói: “Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì, em còn chưa ăn cơm, anh cũng chưa ăn đúng không? Chúng ta đến nhà hàng nào ngon ngon ăn trưa nhé!”

Cơ Quân Đào không thích không khí ồn ào trong nhà hàng nên cau mày nói: “Gọi người ta đưa đến đi, ăn cơm không cần phiền phức như vậy đâu. Anh đi xuống dưới kia xem một chút, không phải em nói mới sắp xếp lại sao?” Dứt lời liền đi ra ngoài.

Vị trí của phòng triển lãm Tổ nằm gần khu du lịch, cửa phòng triển lãm nằm trên phố Sơn Âm, còn gọi là Phố quán bar, đối diện là viện mỹ thuật, cách đó không xa là viện bảo tàng.

Buổi tối ở đây xa hoa trụy lạc cực kỳ náo nhiệt, người làm nghệ thuật hay không làm nghệ thuật đều tới quán bar nói chuyện nghệ thuật. Tuy nhiên ban ngày ở đây lại rất yên tĩnh, những cây cổ thụ chọc trời hai bên đường phủ bóng mát xuống suốt chiều dài con phố, cũng chính vì vậy mà con phố này có tên là Sơn Âm.

Chỉ có điều con đường có lịch sử ngàn năm này dù đã được mở rộng tu sửa nhiều lần nhưng vẫn còn xa mới đuổi kịp bước chân phát triển của thành phố, nằm trong khuôn viên thành phố này, phố Sơn Âm vẫn tỏ ra chật hẹp, chỗ đỗ xe là một vấn đề rất căng thẳng. Sau khi thả Hoài Nguyệt xuống cửa phòng triển lãm trước, Đặng Duyên Duyên mới tiếp tục lái xe đi tìm chỗ đỗ xe.

Hoài Nguyệt đi vào phòng triển lãm Tổ, vô cùng chán nản vừa chậm rãi dạo bước ở tiền sảnh vừa chờ Đặng Duyên Duyên quay lại. Nhớ lại dáng vẻ Đậu Đậu cố nín không để nước mắt chảy xuống mà chỉ đảo quanh trong viên mắt lúc gần xuống xe hôm qua trong lòng cô lại cảm thấy cực kỳ đau xót.

Bất kể cô đã tìm cách bù đắp như thế nào thì li hôn vẫn mang đến thương tổn cho con trai mình. Thường nói sau khi li hôn bố hay là bố, mẹ vẫn là mẹ, điều này chỉ có thể lừa trẻ con khi nó mới 3 4 tuổi, sau khi nó lớn lên thì kiểu gì trong lòng nó cũng có bóng tối di việc bố mẹ bỏ nhau để lại. Bây giờ cô chỉ hi vọng sự cố gắng của mình có thể hạ mức tổn thương cho con trai xuống thấp nhất, có lẽ tiếp xúc nhiều hơn với thế giới bên ngoài, xã hội bên ngoài thì tầm nhìn của trẻ con sẽ trở nên rộng rãi. Có lẽ, bồi dưỡng thành

một sở thích hay đam mê cho con sẽ có thể di chuyển sức chú ý của nó đi. Cũng có lẽ, sau khi nhà họ Lỗ có thêm một em bé thì sẽ đồng ý giao Đậu Đậu cho cô nuôi dưỡng.

Không biết vợ mới của Lỗ Phong sinh cho hần con gái hay con trai, cô nghĩ, Lỗ Phong là người cực kì trọng nam khinh nữ, nếu như cũng sinh con trai thì có lẽ còn có thể thương lượng, nếu không thì chắc chắn sẽ rất khó. Lúc nào đó mình cũng phải tìm cách thăm dò một chút mới được.

Hơn một năm đã qua từ khi li hôn nhưng hình như người nhà họ Lỗ đều cố gắng che giấu cô tất cả mọi tin tức có liên quan đến vợ hai Lỗ Phong, sợ cô đau lòng hay là sợ tâm tình của cô sẽ ảnh hưởng đến Đậu Đậu? Cô cũng chẳng muốn suy đoán nguyên do, nếu cô thật sự muốn biết thì không lẽ còn không hỏi thăm được sao? Chẳng qua là cô không muốn biết nên mới như vậy, bằng không với trình độ săn tin của Đặng Duyên Duyên thì có tin tức nào mà cô không tìm hiểu được cơ chứ?

Hoài Nguyệt chậm rãi đi vào trong rồi dừng lại trước một bức tranh.

Đây là một bức tranh sơn dầu có tên là “Cây”. Một vùng quê trống trải, dưới lớp mây mù che phủ là một gốc cây khô dường như đã đứng ở đó cả ngàn vạn năm. Phía sau tầng mây lộ ra ánh sáng màu vàng, màu sắc rực rỡ như thế nhưng lại tỏ ra cực kì cô độc. Thương Hoài Nguyệt cảm thấy kì lạ, rõ ràng là sắc điệu ảm áp vì sao người xem lại cảm thấy rét lạnh? Cô không cảm lòng được bước một bước đến gần bức tranh.

“Xem tranh sơn dầu thì không thể đứng quá gần”. Một giọng đàn ông nhẹ nhàng vang lên sau lưng.

Âm thanh rất quen thuộc, Hoài Nguyệt lui ra phía sau một bước rồi quay người lại, không biết từ bao giờ Cơ Quân Đào đã đứng ở phía sau cô.

“Cơ tiên sinh, anh cũng đến xem tranh à?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi bất ngờ.

“Có thích bức tranh này không?” Cơ Quân Đào nhìn bức “Cây” đó, đó là tác phẩm anh ta vẽ từ nhiều năm trước, là một trong số rất ít những tác phẩm tranh sơn dầu anh ta cảm thấy tương đối hài lòng, không biết bị Tiểu Dã tìm thấy rồi mang tới treo ở đây từ lúc nào.

“Đối với hội họa thì tôi dốt đặc cán mai. Hôm nay tôi tới đây là vì cần đi cùng một người bạn”. Hoài Nguyệt xấu hổ nói, “Cảm thấy nhìn hơi quen mắt, cảnh như thế này tôi đã từng nhìn thấy ở nước ngoài”.

“Ở châu Úc?”

“Ờ”, Hoài Nguyệt gật đầu, “Trên đại lục châu Úc có thể thường xuyên nhìn thấy hình ảnh như vậy, một gốc cây nhẵn bóng đứng ở giữa trời đất, không có lá cây, chỉ có thân cây trơ trọi chỉ thẳng lên không trung, xinh đẹp vô hạn, trào dâng vô hạn. Có lúc bạn sẽ cảm thấy quả thực là nó đang nổi giận đùng đùng, mặc dù chỉ là một cái cây khô nhưng bạn lại cảm nhận được nó tràn đầy sức sống bất khuất, chứ không phải như bức tranh này”. Ánh mắt cô dừng lại trên thân cây tối màu đó, trên mặt lộ vẻ mơ màng.

Cơ Quân Đào vô thức đến gần cô, chăm chú nhìn gương mặt dịu dàng của cô, “Bức tranh này tạo cho cô một cảm giác khác à?”

“Tại sao cái cây này lại cô độc như vậy? Đứng giữa ánh sáng chói lọi mà vẫn lạnh lẽo như vậy? Dường như tôi cũng cảm thấy nó đang lạnh đến mức sợ run. Hình như trời đất này không phải ngôi nhà để nó tự do sinh trưởng mà là lồng giam giam cầm nó, nó không có chỗ để trốn tránh, không có chỗ để dựa dẫm”.

Buổi trưa, người trong phòng triển lãm dần dần về hết, bốn phía cực kì yên tĩnh, Hoài Nguyệt lại vô thức hạ thấp âm thanh một chút.

Muốn nghe thấy rõ hơn nên Cơ Quân Đào lại bước thêm một bước đến gần cô, hai người đứng kề vai nhau.

“Cô cảm thấy nó rất cô độc à?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của anh ta, ở trong đó có một loại tâm tình khó hiểu đang dâng trào.

Cô cảm thấy hoảng sợ, âm thầm tự trách mình lại mắc bệnh nghề nghiệp “khoe chữ” rồi, không biết là câu nào mình nói đã động chạm đến thần kinh của người đàn ông hẳn cảm cực độ trước mặt này.

Cô đỏ mặt nói với vẻ mặt tự nhiên: “Tôi không có tri thức hội họa gì, Cơ tiên sinh cứ coi như tôi nói liên thiên là được rồi. Bức tranh này đương nhiên rất đẹp”. Có thể là tâm trạng người xem tranh khác nhau nên cảm nhận của họ khi đứng trước một cảnh sắc cũng khác nhau. Chuyến đi châu Úc là hành trình trắng mặt của cô và Lỗ Phong, khi đó tất cả những gì cô nhìn thấy đều bình bình sức sống.

Cơ Quân Đào điều chỉnh lại tâm tình, mỉm cười nói: “Không phải người phải có tri thức hội họa mới xem được tranh. Thực ra cô rất hiểu hội họa, cô nói chính xác như vậy thì người vẽ tranh nhất định sẽ rất hài lòng”.

Hoài Nguyệt từ chối cho ý kiến, người vẽ tranh? Ai biết người ta muốn thể nào chứ?

Cơ Quân Đào xuống tìm anh trai gọi lên ăn cơm, giật mình dừng nhnf cảnh này. Đây là lần đầu tiên anh trai chủ động tới gần một phụ nữ trong vòng nhiều năm như vậy, lúc này anh ta đang đứng bên cạnh Hoài Nguyệt, toàn thân đều toát ra một loại dịu dàng ấm áp. Cô suy nghĩ một chút rồi mỉm cười xoay người đi mất.

Đặng Duyên Duyên đỗ xe xong quay lại thấy Hoài Nguyệt đứng cạnh một người đàn ông cùng xem tranh, cảm thấy rất bất ngờ, cô do dự một hồi rồi mới cất tiếng gọi.

Hoài Nguyệt giới thiệu với Cơ Quân Đào: “Đặng Duyên Duyên của bạn học của tôi. Cô ấy làm ở đài truyền hình, vì sắp phải phỏng vấn một họa sĩ nên đến đây học hỏi trước”. Cô lại nói với Đặng Duyên Duyên: “Đây là Cơ tiên sinh, chúng tôi là hàng xóm”.

Đặng Duyên Duyên cơ bản không nghe rõ lời Hoài Nguyệt. Cô vừa lặng lẽ đánh giá Cơ Quân Đào vừa thán phục trong lòng, loại đàn ông đẹp như ngọc này đúng là hiếm thấy thật, so với anh ta thì mấy người dẫn chương trình được gọi là minh tinh ở đài truyền hình quả thực đều rất thô kệch. Ngoài nước da tỏ ra trắng xanh thì người đàn ông này quả thực không có một chút tì vết nào, ngoại hình rõ ràng rất xinh đẹp nhưng lại không có cảm giác mềm yếu mà ngược lại còn tỏ ra khí độ bất phàm. Trong lòng cô thầm hâm mộ Hoài Nguyệt, đúng là số đào hoa bất tận, ngay cả một hàng xóm cũng là một gã đẹp trai đến vậy. Cô liền hỏi: “Cơ tiên sinh là họ Cơ nào? chữ cơ có bộ nữ bên cạnh à? Họ Cơ giống họa sĩ Cơ Quân Đào đúng không?” (, ngoài ra còn nhiều chữ khác cũng có âm là Cơ).

Cơ Quân Đào gật đầu, không hiểu vì sao lại nhắc tới tên mình.

Hoài Nguyệt hiểu ra, nói: “Thì ra anh cũng là họ Cơ này, vậy mà giờ tôi mới biết”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô: “Cô chưa bao giờ hỏi tôi mà”.

Đặng Duyên Duyên nói: “Họ Cơ này rất hiếm, ngoài anh chàng Cơ Quân Đào mà chúng tôi đang tìm thì anh là người họ Cơ thứ hai mà tôi biết”.

Cơ Quân Đào nghi hoặc nhìn về phía Hoài Nguyệt, không biết vì sao hai người bọn họ lại tìm mình.

Hoài Nguyệt giải thích: “Bố Cơ Quân Đào là ngài Cơ Trọng Minh tiếng tăm vang dội, sắp tới hai bố con nhà họ Cơ sẽ tổ chức triển lãm tranh, đài truyền hình phải tìm vị Cơ Quân Đào này để phỏng vấn, tạp chí tôi làm cũng muốn tìm anh ấy để làm nhân vật trang bìa. Có điều nghe nói anh ấy không bao giờ tiếp nhận phỏng vấn cả”.

Cơ Quân Đào nhú nhú mày, giơ tay xem đồng hồ rồi nói: “Tôi có việc phải đi trước đây, hai người cứ xem tranh đi nhé”. Không đợi hai cô gái trả lời anh ta đã quay người rời đi.

Đặng Duyên Duyên nhìn bóng lưng anh ta, tiếc nuối nói: “Cái anh chàng này nói đi là đi luôn à, sao mà khó tính thế”.

Hoài Nguyệt không đồng tình, nói: “Tính tình Cơ tiên sinh vốn vậy mà, chúng ta đi vào xem tiếp đi”.

Đặng Duyên Duyên không cam lòng đi tới ghé vào tai cô nhẹ giọng hỏi: “Anh ta làm gì vậy? Đã có vợ chưa? Có bạn gái chưa?”

“Sao thế? Định đá anh chàng đẹp trai làm bên ngoại thương của bạn à?” Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô, vui đùa: “Tớ cũng không biết Cơ tiên sinh làm gì, có điều hình như còn chưa có bạn gái. Nếu bạn theo đuổi được thì hai chúng ta sẽ trở thành hàng xóm, được thế thì đúng là quá tuyệt”.

15. , Chương 15

Chương 15

Bởi vì hôm Đoan Ngọ đã nói nặng lời với Hoài Nguyệt, nghe Đậu Đậu về nói mẹ đã khóc nên trong lòng Lỗ Phong vẫn thấp thỏm không yên. Ngày thứ sáu hẳn đến trường mầm non đón con từ rất sớm rồi lại đến tòa soạn tạp chí đợi Hoài Nguyệt để đưa hai mẹ con về căn nhà liền kề.

Hoài Nguyệt không muốn để hẳn đưa về, nói: “Tôi và Đậu Đậu tối nay đều ở trong thành phố, sáng sớm ngày mai mới đi. Buổi sáng mát mẻ, đi xe buýt cũng rất tiện”.

Mũi Lỗ Phong hơi cay cay, thầm nghĩ nếu như không phải vì mình lãng nhãng thì bây giờ ai nỡ để một người vợ xinh đẹp với đứa con đáng yêu như vậy đi xe buýt chứ.

Vừa kết hôn Viên Thanh đã lấy cố mình có thai đi lại không tiện chen xe buýt và không hề khách khí bảo hẳn mua xe cho cô ta, sau đó chuyển sang làm việc tại một công ty khác lại nói phải mời khách ăn cơm, làm tốt quan hệ từ trên xuống dưới nên yêu cầu hẳn làm cho cô ta một tấm thẻ phụ. Ngoài miệng không nói nhưng trong lòng hẳn rất không thoải mái. Mỗi năm hẳn kiếm được không ít tiền, trước kia Hoài Nguyệt không bao giờ yêu cầu hẳn cái gì, tấm thẻ phụ ngân hàng hẳn làm cho Hoài Nguyệt quanh năm không thấy quẹt lần nào, cô ấy còn nói làm luật sư có áp lực quá lớn, nếu hẳn muốn thì cứ nghỉ ngơi vài năm, thu nhập của cô cũng đủ để nuôi sống gia đình. Khi đó hẳn nghe chỉ cảm thấy cô nói liên thiên nhưng bây giờ ngẫm lại lại thấy từng câu từng chữ đều tràn ngập thương yêu. Vậy mà mình lại tự tay vứt bỏ sự dịu dàng yêu thương đó, không phải mờ mịt bực tức thì là cái gì?

“Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, đã lâu rồi Đậu Đậu không được cùng ăn cơm với bố mẹ. Sau này cũng đừng đi xe buýt nữa, anh đưa hai mẹ con đi. Dù sao cũng phải đưa Đậu Đậu đến đây, thêm một đoạn đường như vậy cũng có vấn đề gì đâu”. Vì Hoài Nguyệt không đi xe, buổi tối thứ sáu bình thường đều là Lỗ Phong đón con về rồi lại đưa đến chỗ cô. Hôm nào Lỗ Phong đi công tác thì sau khi ăn tối xong Hoài Nguyệt sẽ đến chỗ giáo sư Tần đón con về.

“Không cần”, Hoài Nguyệt nói, “Ngồi xe buýt rất tốt, phong cảnh trên đường ra ngoại ô cũng rất đẹp, Đậu Đậu thích lắm, đừng không Đậu Đậu?”

“Vâng”, Đậu Đậu gật đầu.

Lỗ Phong bắt đắc dĩ, thở dài nói: “Vậy chúng ta đi ăn cơm, ăn xong anh đưa em về nhà. Đậu Đậu, đến quán bà Hương ăn cà om tương được không?”

Đậu Đậu vui vẻ nói: “Được, con còn phải ăn sườn chua ngọt với bí xanh nữa. Mẹ, chúng ta cùng đi ăn cơm với bố được không?”

Nhìn đôi mắt to tràn ngập chờ đợi của Đậu Đậu, Hoài Nguyệt không thể từ chối, gật đầu nói: “Được, nhưng Đậu Đậu cũng phải ăn cả rau nữa. Hôm qua mẹ gọi điện thoại cho cô giáo Vương, cô Vương nói Đậu Đậu không chịu ăn rau mà gặt hết rau trong bát sang bát của bạn khác đúng không?”

Đậu Đậu gật đầu, “Lý Gia Đình béo quá, đang cần giảm béo nên bạn ấy đòi đổi thịt lấy rau của con mà”.

Nghe vậy cả Lỗ Phong và Thương Hoài Nguyệt đều cười. Lỗ Phong nói: “Nói đúng lắm con trai ạ. Con gái mà béo quá thì sẽ không đẹp, như mẹ thế này mới là đẹp”.

Đậu Đậu vội vuốt đuôi: “Cô giáo Vương của bọn con cũng nói mẹ đẹp, ông Uông, cô Cơ, chú Trần đều nói mẹ đẹp, mẹ là một đại mỹ nữ”.

Lỗ Phong hỏi: “Chú Trần là ai?”

“Chính là chú giám đốc đã dẫn con đi xem thuyền rồng, chú ấy nói con cũng đẹp như mẹ, cũng là nói mẹ đẹp đúng không bố?”

“Không đúng”. Lỗ Phong nhớ tới gã giám đốc trẻ tuổi vừa cao vừa đẹp trai kia, ghen ghét nói, “Con trai không thể giống con gái được, chú ấy nói vậy đấy”.

“Lỗ Phong”, Hoài Nguyệt nói bất mãn, “Đừng nói chuyện với trẻ con như vậy”.

Lỗ Phong không lên tiếng, ba người tới ngồi xuống một bàn ăn trong đại sảnh quán cơm bà Hương, đây là nơi trước kia hai người bọn họ thường đến, Hoài Nguyệt thích nhất là cá om dưa ở đây.

“Sữa chua hay là nước chanh tươi?” Lỗ Phong hỏi, trước kia Hoài Nguyệt luôn gọi một trong hai loại đồ uống này.

“Không cần, ăn cơm luôn đi, Đậu Đậu cũng không thích uống gì”. Hoài Nguyệt từ chối, “Ăn rồi về sớm một chút, nhà anh còn có em bé đang chờ”.

Lỗ Phong sững sốt, cười khổ nói: “Hoài Nguyệt, đúng là em không quan tâm đến anh một chút nào cả, em bé đã bỏ lâu rồi, cô ấy bị sốt ột trận, truyền quá nhiều thuốc kháng sinh”.

Hoài Nguyệt a một tiếng, bỏ rồi? Lúc đầu người phụ nữ đó nước mắt nước mũi giàn giụa nói bác sĩ khuyên cô ta cẩn thận chuyện nạo thai vì thể chất của cô ta rất khó có em bé. Nói vậy thì sau này cũng rất khó có em bé nữa? Thật hay giả thì ai mà biết được, và cô cũng không quan tâm. Có điều vốn muốn đón Đậu Đậu về ở với mình nhưng xem ra tạm thời lại không được rồi.

“Mẹ, chúng ta gọi một chai nước ngọt được không?” Thấy hai người yên lặng không nói, Đậu Đậu liền cao giọng hỏi.

“Sao thế? Khát rồi à?” Hoài Nguyệt thôi không suy nghĩ nữa, cười tủm tỉm hỏi con trai.

Đậu Đậu nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, nhỏ giọng nói: “Bố cũng ở đây, mẹ cũng ở đây, tốt thật, chúng ta chúc mừng một chút”.

Vừa nghe con mình nói vậy hai người lớn bên cạnh đều sững người. Hoài Nguyệt khó chịu quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, Lỗ Phong ho một tiếng, nhìn Hoài Nguyệt rồi nói với Đậu Đậu: “Vậy chúng ta gọi một chai rượu vang được không?”

Hoài Nguyệt lập tức quay đầu lại định ngăn cản nhưng Đậu Đậu đã cướp lời: “Không được, bố phải lái xe, nếu uống rượu sẽ bị chú cảnh sát bắt, không được uống”.

Lỗ Phong trêu con trai: “Bố uống say thì không phải còn có mẹ ở đây sao? Mẹ cũng biết lái xe mà”.

“Mẹ nhát gan không dám lái xe, để sau này con lớn con lái xe thì bố sẽ có thể uống rượu”. Đậu Đậu khuyên bố với vẻ mặt nghiêm túc, “Được không?”

“Được, con trai ngoan lắm”. Lỗ Phong xoa đầu Đậu Đậu rồi thấp giọng thì thầm, “Đậu Đậu ngoan hơn bố”.

Trong lúc ăn cơm chủ yếu chỉ thấy Đậu Đậu bưng bưng hăng hái kể những chuyện xảy ra tại trường. Hoài Nguyệt có thể thấy hôm nay Đậu Đậu rất vui vẻ, trong lòng ngày càng âm u. Một năm sau li hôn, cô đang học cách từ từ cởi bỏ vương vấn, không ngờ con trai cô lại còn vẫn vương nhiều hơn cả cô. Cô tự hỏi trong lòng, có phải sự kiên quyết lúc đầu là sai rồi không? Có phải mình nên tìm cách nhẫn nhịn vì con trai? Nếu như lúc đầu cô không quyết tâm li hôn thì ít nhất cũng có thể cho con mình một gia đình với bề ngoài hòa thuận, ít nhất có thể cho con được ăn cơm cùng bàn với bố mẹ.

“Hoài Nguyệt, sau này tuần chúng ta đều ăn một bữa cơm với Đậu Đậu nhé”, Lỗ Phong nói, “Em xem hôm nay nó vui vẻ đến mức nào”.

Hoài Nguyệt định từ chối theo bản năng nhưng vừa thấy Đậu Đậu nhìn mình với vẻ cực kì mong chờ liền vội gật đầu. Mặc dù hôn nhân đã tan vỡ nhưng Đậu Đậu là con của hai người bọn họ, điều này mãi mãi cũng không thể thay đổi. Nếu như một bữa cơm có thể làm cho Đậu Đậu vui vẻ như thế thì có không muốn nhìn mặt Lỗ Phong đến mấy cô cũng có thể chịu đựng được.

“Ăn nhiều một chút, chưa đến mùa hè đã bắt đầu gầy rồi, cứ như vậy thì có khi Đậu Đậu sẽ nặng hơn cả mẹ đấy”. Hiên nhiên Lỗ Phong rất vui vẻ, hẩn hắp một miếng cá vào bát cô rồi nói tiếp: “Trường đại học có tổ chức cho các giảng viên đi nghỉ hè, bố mẹ muốn cho Đậu Đậu đi theo, em thấy có được không?”

Hoài Nguyệt do dự không nói lời nào.

Lỗ Phong cười nói: “Yên tâm, bố mẹ có phải người già bảy tám mươi tuổi không trông nổi cháu đâu, hơn nữa Đậu Đậu của chúng ta lanh lợi lắm, sức khỏe cũng rất tốt...”

“Đừng khen nó! Không được khen trẻ con. Anh quên là trước kia chỉ cần khen nó khỏe mạnh là nó nhất định lại bị sốt phải truyền nước à?” Hoài Nguyệt vội vã ngắt lời.

“Em đúng là, chuyện này mà em cũng tin được”. Lỗ Phong mỉm cười lắc đầu nhìn cô, “Từ khi làm mẹ em đã cẩn thận hơn trước nhiều, trước kia em vô tâm có để ý đến cái gì bao giờ đâu”.

“Tôi chỉ còn lại có Đậu Đậu, làm sao còn dám như vậy nữa”. Hoài Nguyệt cảm khái, nói, “Nếu như có thể làm lại tất cả thì tôi sẽ nghe lời bố mẹ ở lại bên cạnh họ chứ sẽ không đến thành phố này”.

Lỗ Phong ghen lời, “Hoài Nguyệt, xin lỗi”.

Hoài Nguyệt khẽ nhếch môi, nụ cười tỏ ra xa cách: “Anh có lỗi với tôi, có điều tôi không muốn cứ oán hận mãi. Hơn một năm rồi, tôi cũng đã học được cách buông xuôi, vì Đậu Đậu nên tôi bỏ qua chuyện cũ. Lần sau có chuyện gì liên quan đến Đậu Đậu thì không cần phải chuyển lời qua mẹ anh nữa, chúng ta sẽ cùng bàn bạc”.

Lỗ Phong nhìn vẻ bình thản của Hoài Nguyệt, hối hận và tiếc nuối lại tràn ngập trong lòng, “Hoài Nguyệt, nếu như...”

“Tôi phải mang Đậu Đậu về nhà rồi, chủ nhật anh tới đón nó đúng giờ nhé”. Hoài Nguyệt cầm giấy ăn lau miệng cho Đậu Đậu, “Đậu Đậu, ăn no chưa? Cùng mẹ về nhà được không?”

Đôi mắt to của Đậu Đậu xoay tròn, hết nhìn bố lại nhìn mẹ rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Lỗ Phong thở dài nuốt lời định nói xuống bụng.

Lỗ Phong lái xe đưa hai mẹ con về nhà, lúc sắp tới cửa đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi: “Hoài Nguyệt, có thích bức tranh lần trước đó không? Bức ánh trăng của Cơ Quân Đào ấy?”

“Cơ Quân Đào? Bức tranh đó là của Cơ Quân Đào à?” Hoài Nguyệt kinh ngạc hỏi. Bức tranh đó vẫn treo trong phòng sách, từ sau khi treo lên cô chưa từng nhìn đến nó lấy một lần.

“Đúng vậy, thỉnh thoảng phòng triển lãm Tổ lại treo một vài tác phẩm của anh ta, hôm đó anh tình cờ gặp được, cảm thấy nếu treo trong phòng sách thì rất hợp. Hôm đó lại là sinh nhật em, anh nghĩ có thể em sẽ thích”.

“A, thì ra tranh của anh ta là phong cách như vậy”. Hoài Nguyệt nói như đang suy nghĩ gì đó.

“Sao vậy?” Lỗ Phong cảm thấy khó hiểu, “Ai đang tìm tranh của anh ta à?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy gần đây người này đột nhiên trở nên rất nổi tiếng”.

“Bố anh ta là Cơ Trọng Minh, đó mới là nổi tiếng thật sự. Nghe nói mẹ anh ta tự sát, anh ta cực kì yêu mẹ nên đã gác bút một thời gian, gần hai năm mới quay lại với hội họa, cho nên anh ta có rất ít tác phẩm, giá cũng rất cao. Người làm nghệ thuật bao giờ cũng mắc cảm yếu ớt như vậy”.

“Chỉ có người mắc cảm mới có thể làm nghệ thuật, chúng ta nhìn thì thấy đẹp nhưng có lẽ quá trình sáng tác lại rất đau khổ”. Trong đầu Hoài Nguyệt hiện lên hình ảnh bức tranh sơn dầu cô nhìn thấy hai ngày trước, gốc cây đó cô đọc đến mức hầu như có thể làm người ta nhìn mà rơi lệ.

“Em đúng là học trò của mẹ anh, cứ nghiêm túc một chút là lại văn vẻ loằng ngoằng như đang ở lên lớp ấy”. Lỗ Phong cười nói. Rất lâu không nghe thấy cô ấy nói chuyện như vậy rồi, trước kia mỗi khi đọc sách, xem phim hay thậm chí xem một bản tin cô ấy đều thích chui vào lòng hẩn thẩn thì nói cho hẩn nghe suy nghĩ của mình, còn hẩn thì luôn miệng gọi cô ấy là “cô giáo Thương cô giáo Thương”, đó là thời gian ngọt ngào của hai người.

Hoài Nguyệt cười cười tự giễu rồi đẩy cửa xuống xe.

Đậu Đậu nhảy xuống từ cửa bên kia, từ xa đã nghe thấy tiếng sủa của Leshy liền vui vẻ nói: “Mẹ, Leshy về rồi!” Nói rồi cậu bé vội chào tạm biệt bố rồi chạy đến trước cửa nhà họ Cơ gọi to: “Leshy, Leshy!”

Cơ Quân Đào mở cửa đi ra, nhìn thấy Hoài Nguyệt anh ta vội giữ chặt Leshy lại rồi nói: “Đậu Đậu về rồi à!”

Đậu Đậu nói với Hoài Nguyệt: “Mẹ, con muốn đi chơi với Leshy một lát, vừa rồi ăn cơm no quá, mãi chưa tiêu cơm”.

Hoài Nguyệt lui lại hai bước, cố nén sợ hãi nói: “Cô chú còn phải nghỉ ngơi, để ngày mai đến chơi với Leshy sau”.

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Cơ Quân Đào, Cơ Quân Đào hiểu ý, mỉm cười đỡ lời: “Mới hơn 8 giờ, Leshy đều không ngủ sớm như vậy”. Vừa nói vừa đưa sợi dây xích Leshy cho Đậu Đậu, “Cô Cơ chú Thích đều ở trong nhà, mọi người đang nhớ cháu đây, cháu vào chơi một lát. Leshy, đi từ từ thôi!”

Quả nhiên Leshy liền cọt sọt vào bên người Đậu Đậu từ từ đi vào nhà, Hoài Nguyệt cảm thấy thú vị, cười nói: “Nó nghe lời thật, Leshy đúng là rất thông minh!”

Cơ Quân Đào nói: “Đừng sợ, cùng Đậu Đậu vào nhà chơi một lát đi!”

Hoài Nguyệt lắc đầu, “Thôi, lát nữa tôi quay lại gọi Đậu Đậu. Cái thằng này thấy Leshy là không cần mẹ nữa, tôi đang thấy tủi thân quá đây”.

Cơ Quân Đào lắc đầu than nhẹ, “Đúng là một bà mẹ nhất gan”.

Hai người nhìn nhau cười. Hoài Nguyệt cảm thấy tối nay Cơ Quân Đào hết sức hòa ái dễ gần, đây là lần thái độ của Cơ Quân Đào tốt nhất từ khi hai người quen biết tới nay, thoạt nhìn không giống có bệnh một chút nào. Có lẽ bệnh tình của anh ta đang đỡ dần, nhớ tới vẻ hào sảng của Đặng Duyên Duyên, nụ cười trên mặt cô càng trở nên rõ ràng hơn.

Lỗ Phong ngồi trong xe lặng lẽ nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt, trong lòng càng ngày càng căng thẳng. Nếu như mình không giữ chặt thì có lẽ Hoài Nguyệt thật sự sẽ vĩnh viễn không còn thuộc về mình nữa. Không biết tại sao tự nhiên lại có một đám đàn ông đột nhiên mọc ra để tranh giành vầng trăng sáng của hắn như vậy chứ?

16. , Chương 16

Chương 16

Cơ Quân Dã và A Thích từ trên tầng đi xuống, phát hiện Cơ Quân Đào lại bất ngờ đang nấu bữa sáng trong bếp Cơ Quân Đào không khỏi cực kì kinh ngạc quay sang nhìn A Thích, A Thích lộ ra vẻ mặt ‘anh đã nói rồi mà lại’, trong lòng lập tức cảm thấy rất vui vẻ. Cơ Quân Đào mới rán được một quả trứng ốp, thấy em gái xuống, anh ta quay lại nói: “Em rán đi, anh rán không tốt”.

Cơ Quân Dã nhìn quả trứng anh ta vừa rán xong, màu sắc đã hơi đen, may là đã rán cả hai mặt nên chắc cũng chín rồi, liền nói: “Quả này để em ăn, đây chính là quả trứng xử nữ Quân Đào công tử của chúng ta rán cơ đấy!”

Cơ Quân Đào cảm thấy hơi xấu hổ, xách máy nướng bánh và một túi bánh mì đặt lên trên bàn ăn nói với A Thích: “Tự nướng đi”. Nói rồi liền mở tủ lạnh rót một cốc sữa lạnh định uống.

A Thích đưa tay giành lấy cốc sữa của anh ta, “Lạnh quá, không tốt cho dạ dày”, nói xong mang đi dùng lò vi sóng hâm nóng cho anh ta. A Thích vừa đợi hâm nóng sữa vừa thì thầm gì đó vào tai Cơ Quân Dã đang rán trứng bên cạnh, Cơ Quân Dã bật cười đấm anh ta một đấm.

Đã vô số lần thấy hai người bọn họ cãi nhau ầm ĩ nhưng lúc này Cơ Quân Đào lại đột nhiên cảm thấy hâm mộ, anh đứng nhìn mà xuất thần.

Ba người vừa ăn sáng vừa tán gẫu, thực ra là chỉ có hai người thích ồn ào trò chuyện với nhau còn Cơ Quân Đào thì trước sau như một vẫn yên lặng không nói.

“Anh, hai ngày trước con Mực nhà Vân Vân đã đẻ một đàn Mực con, em thấy đáng yêu quá nên dặn cô ấy để dành cho em một con”, Cơ Quân Dã nói, “Em muốn cho Đậu Đậu, thằng nhóc đó nhất định sẽ rất vui về”.

A Thích lắc đầu thở dài nói: “Anh thật sự hâm mộ Đậu Đậu, có chuyện tốt gì em không bao giờ nghĩ đến anh cả”.

“Không nên, mẹ nó sợ chó lắm”. Cơ Quân Đào đang uống sữa chợt nói chen vào mà không thèm ngẩng đầu lên, “Bình thường Đậu Đậu đi học, cô ấy đi làm, vậy ai chăm sóc chó được? Lúc về đây thì vừa phải chăm con vừa phải chăm chó, em đừng làm người ta phải vất vả thêm nữa”.

“Em lại không nghĩ tới chuyện này”, Cơ Quân Dã nhụt chí nói, “Mà cái cô Hoài Nguyệt này nữa, chó thì có gì phải sợ chứ, con Mực đó có lớn hết cỡ cũng không to bằng một nửa Leshy của chúng ta, chắc không thành vấn đề nhỉ!”

A Thích nói: “Để Đậu Đậu thuyết phục mẹ nó, nếu mẹ nó mềm lòng thì nói không chừng sẽ vượt qua được sợ hãi”, nói xong lại lên nháy mắt với Cơ Quân Dã.

Cơ Quân Đào không vui, nói: “Đừng làm khó người ta, Đậu Đậu thích cho thì có thể đến chơi với Leshy, cần gì làm cho người ta khó xử”.

Cơ Quân Dã cười hì hì nói: “Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo nhất, toàn bộ chuyện Hoài Nguyệt đi làm, đi làm về, trong tuần hay cuối tuần đều suy nghĩ giúp cô ấy cả”.

Về mặt Cơ Quân Đào chợt đông cứng lại, sau đó lập tức nghiêm mặt không nói gì nữa.

Thấy tình thế không ổn, A Thích vội kéo Cơ Quân Dã đứng dậy, nói: “Quân Đào, hai đứa tôi đi mua thức ăn đây, mấy hôm trước Tiểu Dã học được vài chiêu trên TV, hôm nay phải biểu diễn tài nghệ. Anh muốn ăn món gì nào?”

“Tùy!” Cơ Quân Đào vẫn sầm mặt, suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “Mua một ít bí xanh với cà”.

A Thích vội kéo Cơ Quân Dã ra cửa, Cơ Quân Dã không vui nói: “Anh kéo em làm gì, không phải em đang nói chuyện đàng hoàng sao? Anh trai em đã để ý Hoài Nguyệt thì em nhân tiện mượn cơ hội chỉ điểm cho anh ấy, nếu không chính anh ấy sẽ không nghĩ đến vấn đề này đâu”.

“Đại tiểu thư của anh, em còn chưa học được mấy chiêu bề ngoài của anh mà đã dám mở phòng khám rồi à?” A Thích khoác eo cô đồ khốc đồ cười, “Anh chỉ nói Quân Đào không bài xích Hoài Nguyệt, có lẽ loại không bài xích này từ từ sẽ phát triển thành thích, nhưng cũng có lẽ sẽ phát triển thành không bài xích người khác. Tại sao em lại nói trắng ra như vậy, xem xem em làm anh ấy sợ rồi kia kia, tác dụng ngược rồi”.

“Nhưng rõ ràng anh ấy quan tâm người ta mà, anh đã thấy anh ấy nghĩ trước nghĩ sau cho người phụ nữ nào như vậy chưa? Vân Vân hay là tiểu Cẩm? Đó đều là những người cực kì yêu anh ấy cơ đấy. Ngay cả em cũng chưa bao giờ được anh ấy quan tâm như vậy”. Cơ Quân Dã không phục, giọng nói tỏ vẻ không cam lòng.

“Em?” A Thích cười nói, “Em chăm sóc anh ấy giống như con trai mình, anh thấy anh ấy nhìn em không khác gì nhìn mẹ em thì có”.

“Nếu thật sự như vậy cũng tốt. Nếu như mẹ vẫn còn thì anh ấy cũng sẽ không trở thành như bây giờ”. Cơ Quân Dã buồn bã nói, “Có lúc em thật sự sợ mình vừa quay đi thì anh ấy cũng sẽ bỏ đi như mẹ em. Anh cũng biết mà, từ bé anh ấy đã không chịu nói ra tâm sự trong lòng với người khác giống hệt mẹ em. Ngay trước lúc đi mẹ còn nói với em là muốn thay rèm cửa sổ mới, muốn dùng rèm cửa bằng sa mỏng”.

A Thích cầm tay Cơ Quân Dã, “Đừng buồn nữa, anh bảo đảm Quân Đào chắc chắn sẽ không giống mẹ, bệnh của anh ấy đã gần khỏi hẳn rồi, từ khi anh ấy chịu nhận lời mời của viện mỹ thuật là đã không có vấn đề gì rồi. Nếu không em cho rằng anh ấy lên lớp cho sinh viên kiểu gì? Cho dù có lãnh đạm đến mấy thì cũng vẫn phải giảng bài với trả lời thắc mắc cho sinh viên chứ. Hai năm nay các tác phẩm anh ấy vẽ rõ ràng đã rất nhiều, mặc dù đa số là hoàn thiện các bức đang dở trước kia nhưng em phải biết là người bệnh trầm

cảm nghiệm trọng làm chuyện gì cũng đều sẽ bỏ dở nửa chừng, rất khó có thể kiên trì hoàn thành một tác phẩm lớn. Cho nên anh bảo đảm bây giờ anh ấy đã khỏi bệnh rồi, chỉ còn chưa hoàn toàn vượt qua chương ngại tâm lý khi giao tiếp với người khác thôi. Chỉ mong Hoài Nguyệt và Đậu Đậu có thể giúp đỡ được anh ấy”.

Cơ Quân Dã nói: “Em thích Hoài Nguyệt, tính cách tốt, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nếu như cô ấy thật sự có thể thành đôi với anh trai em thì tốt quá, lúc đó mọi người ở cùng một chỗ nhất định sẽ vui lắm. Em cũng thích Đậu Đậu, chúng ta giúp Hoài Nguyệt cướp nó về từ trong tay bố nó, chúng ta sinh một đứa con gái, tuyển Đậu Đậu làm con rể, được vậy thì đúng là tuyệt thật”.

A Thích trêu chọc: “Đó không phải kết hôn họ hàng gần, vi phạm luật hôn nhân à?”

Cơ Quân Dã đắc ý nói: “Bọn nó mà có con với nhau thì nhất định sẽ Đậu Đậu, Đậu Đậu đẹp thật! Đậu Đậu!”

A Thích nhìn lại theo ánh mắt cô, thấy Hoài Nguyệt và Đậu Đậu đang đi trên con đường có bóng cây trong tiểu khu về phía này, Đậu Đậu đang cầm một chiếc bánh vừa đi vừa ăn. Tay Hoài Nguyệt xách một con cá, một túi cà và một túi bí xanh.

“Đậu Đậu ăn gì ngon thế? Cho cô một miếng được không?” Cơ Quân Dã ngồi xuống vừa bẹo má cậu bé vừa trêu đùa.

Đậu Đậu đưa chiếc bánh tới gần miệng Cơ Quân Dã, “Cho cô này, bánh nhiều lớp, ngon lắm”.

“Đậu Đậu thảo quá, Đậu Đậu ăn đi”. Cơ Quân Dã xoa đầu cậu bé rồi đứng dậy, nhìn thấy Hoài Nguyệt đang xách thức ăn liền nói: “Hôm nay tôi cũng muốn làm hai món này, lát nữa chị dạy tôi được không?”

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Chị đừng làm nữa, lúc mua thức ăn Đậu Đậu cứ đòi mua thật nhiều, để lát nữa tôi nấu luôn một mâm cho chị”.

Cơ Quân Dã thấy quả thật cô đã mua rất nhiều liền nói: “Thì ra Đậu Đậu thích ăn hai món này. Vậy tốt, tôi không mua nữa, mua về cũng nấu không ngon, ăn đồ chị nấu vậy. Đậu Đậu, lát nữa sang chơi với Leshy đi!”

Đậu Đậu khó xử nói: “Hôm nay cháu phải làm bài tập, phải vẽ tranh với mẹ!”

Mắt Cơ Quân Dã sáng lên, “Tranh gì? Lát nữa để chú Cơ dạy cháu”.

Đậu Đậu lập tức hớn hở gật đầu: “Vâng, để lát nữa cháu đi tìm chú Cơ”.

Hoài Nguyệt cúi xuống đỡ dành: “Đậu Đậu, chú Cơ bận lắm, không thể thường xuyên quấy rầy người lớn làm việc được. Lát nữa mẹ vẽ cùng con được không?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút, “Vâng, vẽ xong con lại đi chơi với Leshy sau”.

Cơ Quân Dã còn muốn nói tiếp nhưng A Thích đã kéo cô chào hai mẹ con rồi đi đến siêu thị. “Vừa nói với em mà em đã quên rồi, sao em hấp tấp như vậy, sau này nhất định sẽ sinh con gái”, A Thích nói bất đắc dĩ, “Em muốn làm cho tối nay họ đã động phòng hoa chúc à? Đừng làm Hoài Nguyệt sợ chạy mất, bây giờ tìm đâu ra người nào thích hợp hơn hai mẹ con này để giúp đỡ Quân Đào chứ?”

Cơ Quân Dã nói: “Hay là chúng ta lượn một vòng đi, cho họ một chút cơ hội. Có Đậu Đậu ở đó nói không chừng hai người thật sự có thể trò chuyện hoặc làm việc gì đó với nhau được”.

A Thích buồn cười để mặc cô kéo đi ra ngoài tiểu khu.

Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhìn Hoài Nguyệt dắt tay con trai về nhà. Một người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp, một em bé đáng yêu xinh đẹp, nhìn kiểu gì cũng hết như một bức tranh.

Đậu Đậu mặc quần đùi có dây đeo, áo phông đỏ ngắn tay, vừa gặm chiếc bánh trên tay vừa cười tít mắt ngẩng đầu nói gì đó với mẹ. Hoài Nguyệt vẫn buộc tóc đuôi ngựa, cô cúi đầu cắn một miếng bánh của Đậu Đậu sau đó gật gù tỏ ra rất hưởng thụ. Ánh nắng chiếu lên mặt cô, gương mặt tỏ ra cực kì sinh động và tươi vui. Cơ Quân Đào không nhịn được muốn mở cửa sổ để nhìn cho rõ hơn nhưng chợt nhớ tới lời trêu chọc của Cơ Quân Dã vừa rồi liền ảo não rút tay lại xoay người lên tầng đi đến phòng vẽ.

Lại nhìn thấy bức vẽ cây khô đang dở đang lẳng lẳng nằm trong góc phòng vẽ, hôm nay ánh sáng trong phòng vẽ rất tốt, cái cây khô đó không còn cô độc như mấy ngày trước đây mà Cơ Quân Đào có cảm giác như nó đang vội vã muốn thức tỉnh. Cơ Quân Đào nhìn bức tranh chăm chăm, trong lòng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, anh ta cũng không biết vì sao mình lại có loại cảm giác này, hình như mình cũng vội vã muốn thêm một chút sắc màu tươi sáng cho nó.

Vẽ thêm cái gì nhỉ? Anh ta nhìn một đồng bột màu bên cạnh, hình như màu nào cũng hợp, nhưng lại không có màu nào là hợp nhất. Anh ta cảm thấy khó chịu như bị dồn nén, dường như hít thở cũng trở nên khó khăn. Một loại cảm giác muốn sáng tác đang thúc ép anh ta nhưng anh ta lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Anh ta khó chịu đi lên sân thượng nhìn không trung xanh thẳm, ánh sáng màu vàng bao phủ mặt đất, cây, cỏ, hoa, thậm chí mỗi căn nhà đều như sống lại, tất cả mọi vật đều đang cố gắng tỏa ra sức sống tràn đầy.

“Tiếp đi mẹ!” Giọng nói trẻ con non nớt của Đậu Đậu vang lên bên tai.

“Ồ, Đậu Đậu phải giữ chắc ché!” Đó là tiếng dặn dò nhẹ nhàng của Hoài Nguyệt.

Cơ Quân Đào đi tới nhìn, trên sân thượng nhà bên cạnh có lớp đất màu đen, lá cây màu xanh, thân dây leo mềm mại và hai tấm gỗ chống phân hủy màu xám đậm đặt song song trên lớp đất làm lối đi. Hoài Nguyệt đang cầm đầu vôi nước đi tưới nước cho những cây mướp, Đậu Đậu kéo ống cao su đi theo phía sau. Hai mẹ con đều đi chân đất trên tấm gỗ, một đôi chân nhỏ nhắn tinh tế trắng muốt của phụ nữ và một đôi chân mũm mĩm trắng hồng của em bé như trở nên long lanh dưới ánh mặt trời, rất hài hòa, rất quyến luyến, giống như những đóa hoa tươi nở ra trên thân cây khô.

Về mặt Cơ Quân Đào rất chăm chú, cảm ơn tạo hóa đã để cho anh ta được nhìn thấy một cảnh tượng đẹp như vậy.

Cơ Quân Đào đứng yên như vậy rất lâu, cuối cùng Đậu Đậu cũng phát hiện anh ta, cậu bé lớn tiếng gọi: “Chú Cơ!”

Anh ta phục hồi lại tinh thần thấy hai mẹ con đều nhìn mình với vẻ kì lạ, chợt nhận ra mình cứ nhìn chăm chăm bàn chân trần của người ta như vậy là rất thiếu lịch sự, anh ta khó xử lắp liếm: “Tại sao không đi giày?”

Thấy thần sắc anh ta đã trở lại bình thường, Hoài Nguyệt khẽ thở phào giải thích: “Sợ lúc tưới nước sẽ bắn lên giấy nên bỏ giấy luôn cho tiện, có bắn chân cũng chỉ cần dội nước là xong, đỡ mất công”. Vừa rồi thấy anh ta ngần ngại cô còn tưởng rằng anh ta lại có vấn đề gì.

Đậu Đậu dậm một cái thật mạnh lên tấm gỗ, nói: “Đi chân đất thích lắm, chú Cơ, chú có muốn chơi không?”

Cơ Quân Đào lắc đầu nói với Thương Hoài Nguyệt: “Tuần này bác làm vườn về quê, bác ấy còn nói là đã đến lúc phải dựng giàn ấy cây mướp này rồi. Xem ra cô đã dựng xong rồi!”

“Ồ, Đậu Đậu cùng dựng với tôi mà”, Hoài Nguyệt mỉm cười kéo tay Đậu Đậu, “Đúng không Đậu Đậu?”

“Vâng”, Đậu Đậu tự hào ngẩng mặt lên nói với Cơ Quân Đào, “Chú Cơ xem này, lá cây đã to thế này rồi. Lần sau Đậu Đậu mời chú với cô Cơ ăn mướp, cả chú Thích nữa”.

“Tốt!” Cơ Quân Đào nói.

“Trong tiểu khu này chắc cũng chỉ có nhà tôi trồng rau trên nóc nhà”, Hoài Nguyệt hơi ngượng ngùng nói, “Đúng ra nên trồng hoa mới đúng. Nếu như ở nước ngoài thì có khi tôi đã bị người ta kiện rồi, tội trồng rau trong vườn hoa phá hoại phong cảnh tổng thể. May là vườn hoa của các nhà trong tiểu khu này của chúng ta đều có tường vây bao quanh nếu không chắc tôi cũng không dám trồng rau như vậy”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô: “Tôi thấy rất tốt mà, đẹp hơn mấy chậu cảnh trong vườn nhà tôi nhiều”.

Hoài Nguyệt càng cảm thấy xấu hổ, “Đâu có, tôi nghe Tiểu Dã nói mấy chậu cảnh đó của anh đắt tiền lắm. Tôi cũng chỉ trồng mấy loại rau để Đậu Đậu chơi thôi. Cháu nó không thích hoa hoét nên tôi trồng rau để cháu cùng tưới nước, bón phân, thu hoạch, tránh sau này lại không biết rau nào là rau nào”.

“Mẹ, con biết mà”. Đậu Đậu cười tinh nghịch, kéo khóa quần xuống, “Bây giờ con phải tưới cây đây”. Nói rồi liền vạch quần ra tè.

Hoài Nguyệt ai da một tiếng, gương mặt ửng đỏ khó xử không biết nên nói gì với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cảm thấy hơi sững sốt rồi bật cười ha ha, giơ tay về phía Đậu Đậu: “Đậu Đậu, đi nào, chú dạy cháu vẽ tranh”. Anh ta bế Đậu Đậu lên, xách theo đôi giày của Đậu Đậu đi xuống tầng dưới.

Hoài Nguyệt vừa thu ống cao su lại vừa nghe tiếng cười của hai người một lớn một nhỏ dần dần đi xa, rốt cục cũng không nhịn được bật cười hì hì.

17. , Chương 17

Chương 17

“Nhiệm vụ của chúng ta đã triển khai được hai tuần rồi, anh Trương, Tư Tư, chuyện phỏng vấn Cơ Quân Đào thế nào rồi?” Theo thông lệ, sau khi tổng kết công việc giai đoạn trước Phó tổng biên tập Lưu bắt đầu lần lượt hỏi đến tình hình tiến triển của các bài viết trọng điểm tháng sau.

“Đã liên lạc với phòng triển lãm Tổ rồi nhưng người ta từ chối, họ nói Cơ Quân Đào phải chuẩn bị cho triển lãm tranh nên không có thời gian”. Tài tử Trương nói, “Họ nói rất khách sáo nhưng không ình cơ hội nào để thương lượng tiếp cả”.

“Chồng tôi đã đi tìm viện trưởng viện mỹ thuật nhưng ông ấy nói chuyện này không dễ, bình thường Cơ Quân Đào cũng không giao tiếp với người khác, loại chuyện tư nhân thuần túy này nhà trường cũng không tiện can thiệp”, Tư Tư nói, “Người làm nghệ thuật khó tính lắm, lãnh đạo cũng chỉ dọa dẫm được những người không có bản lĩnh gì thôi, còn người thật sự có tài và có tầm ảnh hưởng thì lãnh đạo ngược lại còn phải nịnh bợ người ta còn không kịp ấy”.

Phó tổng biên tập Lưu cau mày nói: “Tư Tư, cô nghĩ cách khác đi, mặc dù Cơ Quân Đào khó tính nhưng anh ta tuổi trẻ tài cao, tài hoa hơn người, triển lãm tranh của hai bố con anh ta tôi phỏng chừng ít nhất cũng có lãnh đạo cấp bộ đến dự, cũng có khi sẽ có cả lãnh đạo to hơn, đó tuyệt đối là điểm sáng tin tức. Bây giờ thực sự không tìm được người nào thích hợp làm nhân vật trang bìa hơn anh ta rồi”.

Tư Tư nhếch miệng không lên tiếng, Hoài Nguyệt thông cảm nhìn cô một cái, may là mình làm mảng dân tộc, mấy ông già bà già ai cũng nhiệt tình. Nếu bắt mình cũng phải đuổi theo phỏng vấn người ta thì chắc mình cũng không thể mặt dày như vậy được.

Trần Thụy Dương ngồi đối diện cô, thấy cô lộ ra vẻ suy tư trong lòng anh ta chợt xuất hiện một nghi vấn. Lúc tan họp Trần Thụy Dương đi tới trước mặt cô nói: “Hoài Nguyệt, đến văn phòng tôi một lát”.

Tư Tư nháy mắt với cô, vẻ mặt rất mờ ám. Hoài Nguyệt không nhịn được lườm lại Tư Tư, chuyện của chính mình đã như lửa cháy lông mày rồi mà còn để ý đến chuyện lá cải như vậy.

Trần Thụy Dương định rót trà cho cô nhưng Hoài Nguyệt vội ngăn lại: “Không cần không cần, em cũng mới pha trà ở phòng em xong”.

“Mấy năm nay mọi người đều nói dư lượng thuốc trừ sâu trong trà cao quá tiêu chuẩn, hiện nay mọi người thích uống trà hữu cơ. Loại trà Cao Sơn Vân Vụ này anh uống thấy cũng không kém trà Long Tỉnh. Em uống thử xem sao, nếu thấy ngon thì cầm mấy hộp về. Mẹ anh bọc 6 lớp túi bóng rồi để trong tủ lạnh, như vậy mùi vị sẽ tươi nguyên không khác gì lúc vừa hái xuống”. Trần Thụy Dương cúi đầu vừa thêm nước vừa nói.

“Bác gái đúng là một người nho nhã”, Hoài Nguyệt cảm chén trà đưa lên mũi nhắm mắt lại ngửi, “Thơm lắm!”

Trần Thụy Dương nhìn vẻ say mê trên mặt cô, cười nói: “Thiên lý mã cần có Bá Lạc, trà ngon phải có người biết thưởng trà. Mặc dù trà của anh bây giờ đã qua chính vụ nhưng bảo đảm tuyệt không kém trà Minh Tiên”.

“Giám đốc Trần giữ lại uống đi, em có trà rồi mà”. Hoài Nguyệt vội vàng từ chối. Từ sau khi cùng đi huyện Ngô Giang xem thi đấu thuyền rồng trở về mỗi lần gặp nhau ngoài hành lang Trần Thụy Dương đều sẽ dừng lại nói vài câu với cô, thật sự không có chuyện gì để nói cũng phải hỏi xem Đậu Đậu khỏe không. Cô nghĩ vị giám đốc này đúng là ở nước ngoài lâu quá rồi nên mới luyện thành phong độ quý ông như thế. May là trong ban biên tập ngoài Tư Tư thỉnh thoảng nhảy mất thì toàn bộ đều là một đám học giả không thích đề ý đến chuyện không đâu, vì vậy cô có thể bình yên tiếp nhận sự quan tâm của lãnh đạo. Có điều như hôm nay thì là lần đầu tiên, cô cảm thấy hơi bất an, lãnh đạo tặng quà cho cấp dưới, đây không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên thấy Trần Thụy Dương nói tiếp: “Hoài Nguyệt, Phó tổng biên tập Lưu nói với anh, ông ấy cảm thấy khả năng viết lách của em rất khá, tuổi lại trẻ, làm mảng dân tộc thì đúng là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà. Lãnh đạo cấp trên rất chú ý đến tạp chí của chúng ta, sau này chúng ta phải đưa tin về các nhân vật văn hóa hàng đầu của tỉnh nhiều hơn nữa cho nên anh muốn gọi em về chuyên mục người văn hóa, em thấy thế nào?”

Công việc ở chuyên mục người văn hóa nặng hơn chuyên mục dân tộc, trước giờ đều do tài tử Trương phụ trách, đối tượng tiếp xúc không phải lãnh đạo cấp cao thì cũng là những người ưu tú trong giới văn hóa. Tài tử Trương tốt nghiệp khoa triết đại học Bắc Kinh, ngoài tài tử Trương chuyên mục người văn hóa còn có một biên tập già sắp về hưu rồi, ý của Trần Thụy Dương rõ ràng là định để cô đến lấp vào chỗ trống đó. Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn hơi nước lượn lờ bay lên từ chén trà. Lúc mới đến tòa soạn tạp chí cô đã làm việc với tài tử Trương một thời gian, tài tử Trương là một người rất chính trực, mặc dù không nhiều lời nhưng những thứ viết ra thì đều là gấm lụa, cùng làm việc với anh ta quả thật cô cũng học hỏi được không ít. Sau đó vì sinh Đậu Đậu nên nhà chồng lại nhờ cậy quan hệ sắp xếp cho cô công việc thoải mái bây giờ, làm một thời gian cô cũng cảm thấy gấn bó. Có điều cô là biên tập trẻ tuổi nhất, ít kinh nghiệm nhất ở đây, bây giờ lại không có bất cứ chỗ dựa nào, nói là trưng cầu ý kiến nhưng thực ra cô đâu thể kén cá chọn canh được.

“Em không có ý kiến gì, lãnh đạo sắp xếp thế nào cũng được, chỉ sợ chút trình độ này của em không thể làm thầy Trương hài lòng”. Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn Trần Thụy Dương, giọng nói rất quyết đoán.

Trần Thụy Dương hơi bối rối, anh ta không rõ vì sao mình lại cảm thấy bối rối, có điều nhìn vào đôi mắt trần tình ấm áp như không tranh chấp với đời của cô anh ta không nhận được phải suy nghĩ, kiểm điểm lại xem có phải mình vừa thương tổn cô hay không.

Anh ta là giám đốc kiêm Tổng biên tập tạp chí, mặc dù tất cả mọi công việc của tạp chí anh ta đều ném cho Phó tổng biên tập Lưu nhưng chữ kí cuối cùng trước khi mỗi kì tạp chí được đưa vào xưởng in vẫn là của anh ta. Tương tự, để tỏ ra thận trọng, các công việc sắp xếp điều động nhân viên cũng cần anh ta đứng ra nói chuyện với nhân viên trước. Đương nhiên nếu như anh ta cứ nhất quyết để Phó tổng biên tập Lưu làm thay thì cũng không phải là không thể được, có điều đối với Hoài Nguyệt thì anh ta muốn nói chuyện nhẹ nhàng hơn một chút. Từ lúc nhìn thấy nước mắt cô khi bế con hôm đó anh ta càng muốn cố hết sức tránh thương tổn cô. Việc điều động như bây giờ có làm cô ấy cảm thấy tủi thân không? Anh ta không biết, quả thật cô ấy là người đầu tiên bị điều động công tác từ khi anh ta đến nhận chức tới nay.

“Hoài Nguyệt, mảng dân tộc này quả thật tương đối phù hợp với phụ nữ, em cũng vẫn làm rất tốt”. Trần Thụy Dương cân nhắc từng câu từng chữ, “Nhưng em cũng hiểu tình hình tạp chí chúng ta, nói là tạp chí nhưng cũng có không ít nhiệm vụ khác phải làm. Cả tòa soạn mà chỉ có một phóng viên viết bài, việc sắp xếp nhân viên rõ ràng là không ổn. Anh vừa tới, không thể làm to chuyện được, sau lưng ai có người nào nâng đỡ có thể em cũng biết một chút”. Thấy nụ cười khổ gần như không thể phát hiện trên mặt Hoài Nguyệt, anh ta vội nói: “Anh để em đổi sang làm việc khác cũng không phải vì điều này, em phải tin tưởng anh”.

Gật đầu: “Em biết, giám đốc Trần, em không có ý kiến gì”.

Trần Thụy Dương đoán trong lòng cô nhất định không cho là đúng, có điều anh ta vẫn chỉ có thể nói tiếp theo suy nghĩ của mình. “Nhưng em trẻ nhất, kinh nghiệm ít nhất, đây cũng là một nguyên nhân làm anh

muốn điều động em trước. Vạn sự khởi đầu nan, nếu em đồng ý thì sau này người khác cũng rất khó phản đối. Quan trọng nhất là anh Trương nói với anh trong số nhiều người của ban biên tập như vậy anh ấy cho rằng em phù hợp để làm chuyên mục này với anh ấy nhất”.

Hoài Nguyệt gật đầu, “Vâng, giám đốc Trần, em đồng ý”. Anh ta nói thẳng thắn như vậy khiến trong lòng cô cũng dễ chịu hơn một chút.

Trần Thụy Dương tiếp tục nói: “Hoài Nguyệt, anh đã đọc bài phỏng vấn của em trước kia, em viết rất sinh động, có thể lột tả đặc điểm của người được phỏng vấn. Chúng ta cần nâng cao chất lượng của cả tạp chí, phải thay đổi tư duy, thay đổi một số vị trí nhân sự, cho nên em phải tử thân một chút. Sau khi việc điều động của anh đã tạm ổn, nếu như em còn muốn về chuyên mục dân tộc thì anh sẽ điều em về lại”.

Hoài Nguyệt cười cười: “Cảm ơn giám đốc Trần đã suy nghĩ chu đáo như vậy. Làm việc với thầy Trương có thể học được rất nhiều thứ, đây cũng là một cơ hội tốt. Chẳng qua là phải đi lại nhiều hơn một chút, phải tự mình viết nhiều hơn một chút, bận hơn trước một chút mà thôi. Đậu Đậu không ở với em, em đang không biết làm gì để giết thời gian đây”.

Trần Thụy Dương nghĩ thầm, đúng là một người phụ nữ tâm tư đơn thuần. Nếu là người khác thì sao có thể nhẹ nhàng như gió thổi mây bay như vậy được, nếu không đặt điều kiện thì ít nhất cũng làm ra vẻ tử thân để sau này còn lấy cớ để xuất này nọ, dằng này thậm chí cô ấy còn tìm cách cho đối phương có thể xuống thang nữa. Trong lòng cảm thấy ảm áp, Trần Thụy Dương không nhịn được nói: “Hoài Nguyệt, em còn trẻ, còn ít tuổi hơn anh nhiều. Không được nản chí, trên con đường đời này gặp gỡ rồi chia tay là chuyện rất bình thường, chúng ta luôn không thể sống vì quá khứ được”.

Hoài Nguyệt gật đầu, “Em biết”.

Trần Thụy Dương suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Đúng là ngại quá, anh vừa đến đã bắt em phải giải quyết mấy vấn đề nan giải rồi. Không chỉ điều động công việc mà bây giờ việc phỏng vấn Cơ Quân Đào cũng biến thành việc của em rồi”.

Hoài Nguyệt sững sờ rồi gương mặt lập tức trở nên nhăn nhó, “Em cũng không có biện pháp gì, cái anh chàng Cơ Quân Đào này rốt cục là người thế nào mà khó tính như vậy chứ. Có thể chờ đến lúc làm xong kì này rồi mới điều em qua đó hay không?”

Trần Thụy Dương tỉ mỉ quan sát cô một hồi, thấy có vẻ như cô thật sự hoàn toàn không biết gì liền không nhịn được kinh ngạc hỏi: “Không phải em với anh ta là hàng xóm sao? Chẳng lẽ em không biết anh ta chính là Cơ Quân Đào?”

Hoài Nguyệt càng giật mình trợn mắt nhìn Trần Thụy Dương, “Anh nói Cơ tiên sinh chính là Cơ Quân Đào?”

Trần Thụy Dương gật đầu, “Lúc anh ở nước ngoài đã từng lên kế hoạch mời tiên sinh Cơ Trọng Minh mở triển lãm tranh, mặc dù bị Cơ tiên sinh từ chối nhưng anh cũng hiểu biết sơ qua tình hình nhà bọn họ. Anh đã nhìn thấy một bức ảnh chụp cả gia đình Cơ tiên sinh nên sẽ không nhìn nhầm được. Hôm đó anh nghe thấy em gọi em gái anh ta là Tiểu Dã, em biết không, em gái anh ta gọi là Cơ Quân Dã, tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh, bây giờ đang điều hành phòng triển lãm Tổ”.

Hoài Nguyệt nhớ tới bức “Ánh trăng” Lỗ Phong mua cho cô, nghe nói là tác phẩm của Cơ Quân Đào, Lỗ Phong còn nói sau khi mẹ Cơ Quân Đào tự tử anh ta đã treo bút một thời gian. Còn nữa, hôm đó Tiểu Dã tỏ ra rất bất ngờ khi nhìn thấy bức tranh treo trong phòng sách nhà cô. Còn nữa, bức tranh vẽ cái cây cô nhìn thấy tại phòng triển lãm Tổ hôm đó, Cơ Quân Đào từng học tranh sơn dầu, chẳng lẽ đó là tác phẩm của anh ta? Anh ta bảo cô nói rất chính xác, đáng tiếc là cô lại quên đọc tên bức tranh. Còn nữa, bức tranh Đậu Đậu hái đậu anh ta vẽ trong vòng không đến một phút mà lại sinh động như vậy. Cô đúng là một con ngốc, còn tưởng rằng đó chỉ là thú vui ngoài giờ của anh ta. Trời ạ, vậy mấy tuần nay Đậu Đậu đang được ai dạy vẽ tranh đây?

Thấy vẻ mặt cô thay đổi liên tục, Trần Thụy Dương cười hỏi: “Sao thế? Em có tin hay không?”

“Tin chứ”. Hoài Nguyệt thành thật gật gù, “Có điều là hàng xóm cũng không làm gì được, mọi người chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ, Cơ tiên sinh sẽ không nể mặt em đâu”. Lần trước gặp anh ta ở phòng triển

lắm Tổ không phải cô và Duyên Duyên đã nhắc tới việc này với anh ta sao? Còn nhớ lúc đó anh ta lập tức quay người đi mất, có thể thấy là anh ta rất không thích.

Trần Thụy Dương nói: “VẬY anh tìm Hội trưởng Ưông xem sao, ông ấy là bạn thân của Cơ Trọng Minh, có lẽ ông ấy có thể giúp được. Nếu thật sự không được thì không phải chúng ta còn có không ít lựa chọn khác sao? Không được cảm thấy nặng nề, chủ yếu là tạp chí của chúng ta còn chưa đủ nổi tiếng, nếu như là tạp chí Time thì dù là Đặng Tiểu Bình cũng sẽ đồng ý”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Giám đốc Trần đúng là hùng tâm bùng bùng, vậy dưới sự lãnh đạo của anh chúng ta sẽ xây dựng một tạp chí Time nhé!”

Hai người nói chuyện một lát nữa rồi Hoài Nguyệt trở lại văn phòng, thấy hộp trà trong tay cô, Tư Tư cười nói: “Giám đốc đại nhân bắt đầu sẵn đón người đẹp của chúng ta rồi!”

Hoài Nguyệt đặt hộp trà lên bàn, thở dài nói: “Viên đạn bọc đường đấy, biết không. Phải điều em đến làm phụ tá cho thầy Trương, nhiệm vụ đầu tiên chính là phỏng vấn Cơ Quân Đào”.

Tư Tư giật mình nói: “Sao lại như vậy được? Quan mới nhận chức mà lại lôi em ra khai đao đầu tiên à? Tên Trần Thụy Dương này đúng là biết mềm nắn rắn buông. Em đồng ý rồi à?”

Hoài Nguyệt gật đầu: “Chẳng lẽ em lại xin thôi việc?”

Tư Tư suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù chuyên mục người văn hóa này không thoải mái như chuyên mục dân tộc nhưng toàn tiếp xúc với người ở tầng lớp cao, có thể nhanh chóng nâng cao trình độ. Nhìn bề ngoài thì sau khi nhận chức anh ta dùng em khai đao đầu tiên, hạ em từ một chủ biên chuyên mục xuống làm cấp phó cho anh Trương, nhưng mặt khác em được điều từ một chuyên mục phụ sang chuyên mục trung tâm, cũng coi như là được trọng dụng. Hoài Nguyệt, chị cảm thấy anh ta muốn điều em đến bên cạnh anh ta, làm chuyên mục này sẽ có rất nhiều cơ hội đi cùng với giám đốc”.

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô: “Đừng tưởng tượng phong phú như vậy được không? Bây giờ anh ta cho em một vấn đề khó như vậy, em đang buồn gần chết đây này. Em phải đến phòng triển lãm Tổ một chuyến”. Đến phòng triển lãm Tổ may ra có thể gặp được Tiểu Dã, tại đó nói chuyện công việc chắc sẽ tự nhiên hơn. Nếu như gặp nhau ở nhà riêng, công tư lẫn lộn thì cô sẽ rất khó ăn khó nói.

Cơ Quân Đào đến phòng triển lãm Tổ cùng ăn cơm trưa với em gái như đã hẹn. Cơ Quân Dã bưng bưng hăng hái vì mới học được mấy món trên TV, nhất định bắt anh trai đến ném thử tay nghề nên Cơ Quân Đào đành phải nhịn đói lang lang trong hành lang chờ Cơ Quân Dã. Bất giác đi đến chỗ treo bức “Cây” hôm đó cùng xem với Hoài Nguyệt, bức tranh đó vẫn còn đây, còn người thì, ơ, cũng vẫn ở đây? Cơ Quân Đào dụi dụi mắt không thể tin được, tại sao cô ấy lại vẫn đứng trước bức tranh này?

Hoài Nguyệt đến chỉ để xác định bức tranh này có phải tác phẩm của Cơ Quân Đào hay không, cô nhìn tấm bảng gắn dưới bức tranh. Tiêu đề: Cây. Tác giả: Cơ Quân Đào. Thể loại: Tranh sơn dầu. Giá: Không bán. Cô nhìn gốc cây cô đọc đó, thở dài rồi lặng lẽ quay đi. Vừa rồi cô đã hỏi nhân viên ở đây, họ nói hôm nay Cơ tiểu thư còn chưa đến.

Cơ Quân Đào hơi thất vọng nhìn Hoài Nguyệt rời đi. Quá vội vàng, quá lơ đãng, anh ta đứng phía sau cô không xa nhưng thậm chí cô ấy còn không hề quay đầu lại. Vì sao cô ấy lại đến xem bức tranh này? Cố ấy thích sao? Hay là cô ấy chê đắt quá? Lần trước anh ta đã dặn bỏ giá bức này đi và đổi thành tác phẩm không bán, nếu như cô ấy thích thật thì anh ta có thể tìm cơ hội nào đó để tặng cô ấy.

Anh ta cứ đứng trầm tư suy nghĩ trước bức tranh của mình, hoàn toàn không nhận ra đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua mình tốn thời gian công sức suy nghĩ vì một người phụ nữ như vậy.

18. , Chương 18

Chương 18

Mặc dù chuyện phỏng vấn làm Hoài Nguyệt cảm thấy rất đau đầu nhưng lại có chuyện khác làm cô vui vẻ. Sau lần ba người cùng ăn cơm nọ, Lỗ Phong chủ động đề nghị để Đậu Đậu đến ở với mẹ liền mấy kì cuối tuần sắp tới vì khi nghỉ hè Đậu Đậu phải đi với ông bà nội, trong một thời gian dài Hoài Nguyệt sẽ không được gặp con trai.

Mỗi chiều thứ sáu sau khi đón con về Lỗ Phong đều tới dưới lầu tòa soạn tạp chí đợi Hoài Nguyệt sau đó ba người cùng đi ăn tối, cuối cùng lại đưa hai mẹ con về căn nhà liền kề. Có lúc Lỗ Phong còn vào nhà chơi với con trai một lát rồi mới đi về. Đến chiều chủ nhật Lỗ Phong lại đến đón Đậu Đậu vào thành phố, nhân tiện đón cả Hoài Nguyệt đi cùng. Nếu như đã đến giờ ăn tối thì ba người lại đi ăn với nhau để Đậu Đậu không bị đói.

Hoài Nguyệt cảm thấy dường như thời gian thỉnh thoảng lại quay về quá khứ nhưng lại không biết phải nói với Lỗ Phong thế nào. Trước kia họ cũng vẫn đưa đón con thế này, vấn đề là ở bữa cơm tối. Nhưng đã đồng ý với Đậu Đậu thì bây giờ cũng không thể lập tức đổi ý được. Cô cảm thấy hình như Lỗ Phong đang dự định gì đó, lại nghĩ tiếp, anh ta cũng đã 37 tuổi rồi, vừa mất một đứa con, có thể càng thêm lưu luyến Đậu Đậu hơn. Nhớ đến câu “bố cũng ở đây, mẹ cũng ở đây, tốt thật” của Đậu Đậu cô lại không đành lòng nói gì nữa.

Thời tiết dần dần nóng lên. Buổi sáng thức dậy sớm, Hoài Nguyệt tưới nước cho vườn rau xong liền cùng chơi ném bóng với Đậu Đậu trên con đường nhỏ. Hoài Nguyệt ném bóng luôn rơi chính xác vào lòng Đậu Đậu, còn tay Đậu Đậu thì quá yếu nên ném bóng cứ lệch lung tung, Hoài Nguyệt chỉ có thể không ngừng chạy tới chạy lui nhặt bóng, được một lúc đã mệt đến mức ướt đầm mồ hôi.

Cơ Quân Đào đứng trong vườn hoa xa xa nhìn một hồi rồi đẩy cửa đi ra.

Vừa nhìn thấy anh ta Đậu Đậu đã quăng bóng chạy tới: “Chú Cơ, hôm nay chúng ta vẽ sỏi xám được không? Hôm qua mẹ cháu kể chuyện cô bé quàng khăn đỏ cho cháu nghe”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Chú dạy cháu vẽ quả bầu cháu đã biết vẽ chưa?”

“Biết rồi, để cháu mang đến cho chú xem”. Đậu Đậu chạy về nhà mình lấy tranh.

Hoài Nguyệt nhặt bóng chạy tới, vì mệt thở dốc nên bộ ngực hơi phấp phồng, gương mặt trắng muốt bây giờ đỏ ửng, toàn thân tỏa ra sức sống bừng bừng.

Cơ Quân Đào mắt tự nhiên chuyển ánh mắt qua chỗ khác, hỏi: “Sáng sớm đã dẫn Đậu Đậu ra ngoài tập thể dục rồi à, đã ăn sáng chưa?”

“Còn chưa, đang định về nấu đây. Cơ tiên sinh ăn chưa?”

Trước giờ Hoài Nguyệt đều gọi Cơ Quân Dã là Tiểu Dã còn Cơ Quân Đào là Cơ tiên sinh. Trước đây Cơ Quân Đào cũng chưa từng cảm thấy có gì không ổn, nhưng sáng sớm hôm nay nhìn cô vui vẻ chạy về phía anh ta trong ánh nắng ban mai, một loại cảm giác như bất lực không thể cầm nắm được ánh mặt trời lại từ từ dâng lên trong lòng Cơ Quân Đào, anh ta chợt cảm thấy bối rối căng thẳng vô cớ, dường như chỉ cần sơ ý một chút là sẽ đánh mất thứ gì đó. Nhưng Cơ Quân Đào lại không thể trách cô xưng hô xa lạ như vậy, cũng không thể tự dưng mở miệng đề nghị cô đổi cách xưng hô khác. Dù sao hai người cũng mới tiếp xúc không nhiều, chưa thể coi là thân quen được. Trong lòng anh ta cảm thấy hơi tiếc nuối, chỉ có thể đứng nhìn cô mà không nói lời nào.

Hoài Nguyệt đâu biết rằng trong lòng người trước mặt đang có vô vàn suy nghĩ, cô thấy lạ vì mình chỉ chào hỏi một câu tùy ý như vậy mà anh ta lại không đáp lời được. Nhìn kĩ sắc mặt anh ta thấy không có vẻ gì là không bình thường, cô liền nói: “Vậy tôi về nhà nấu ăn sáng đây, chào Cơ tiên sinh”.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào vội vã gọi cô lại.

Đây là lần đầu tiên anh ta gọi Hoài Nguyệt như vậy. Anh ta đã nghe Tiểu Dã gọi hai chữ này rất nhiều lần, thỉnh thoảng A Thích cũng gọi như vậy nhưng anh ta lại ngại không dám gọi thân mật như thế. Đương nhiên cô ấy đã không còn là bà Lỗ từ lâu rồi, gọi là Thương tiểu thư thì lại tỏ ra không hợp với hoàn cảnh, dù sao cũng là người đã có chồng, cho nên bình thường anh ta cũng không biết nên gọi cô là gì, chỉ thấy mặt thì gật đầu, sau đó quay sang chào hỏi Đậu Đậu. Hôm nay gọi như vậy anh ta lại cảm thấy cái tên này hết sức dễ nghe.

Hoài Nguyệt nghi hoặc quay đầu lại. Buổi sáng hôm nay quả thật Cơ Quân Đào hơi kì lạ. “Ồ?” Cô hơi nhíu mày nhưng vẻ mặt vẫn hòa nhã.

Cơ Quân Đào cũng không biết mình gọi cô làm gì, đành phải nói: “Đợi Đậu Đậu ăn sáng xong tôi sẽ dạy nó vẽ tranh”.

“Không cần, Cơ tiên sinh bận như vậy sao có thể lãng phí thời gian vì một đứa bé được. Để tôi tự dạy cháu vẽ nguyệt ngọc một hồi là được rồi”. Hoài Nguyệt từ chối. Không biết thì không có tội, bây giờ cô đã biết anh ta là một họa sĩ lớn như vậy, làm sao còn dám để anh ta dạy con mình vẽ tranh nữa!

Cơ Quân Đào không biết vì sao Hoài Nguyệt từ chối nên cảm thấy hơi ngượng ngùng: “Có phải tôi dạy khó quá nên Đậu Đậu không thích không?”

“Đậu Đậu thích mà, chú Cơ xem này, cháu vẽ quả bầu có giống bầu mẹ cháu trồng không?” Đậu Đậu cầm một xấp giấy vẽ chạy tới đưa cho Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào vội cầm lấy, trên những tờ giấy có đầy các loại bầu lớn nhỏ, nét vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng lại sắc sảo năm màu. Anh ta xem một lát rồi bất giác bật cười, “Đậu Đậu vẽ đẹp lắm”.

Hoài Nguyệt cũng tới gần xem tranh của con trai, mặc dù Đậu Đậu vẽ rất méo mó nhưng lại tô màu rất nghiêm túc. Trên đỉnh quả bầu có vẽ cuống, phía dưới có một đốm vàng vàng chắc là đài hoa đã rụng mất cánh hoa, nhìn cũng rất ra dáng, Hoài Nguyệt cười nói: “Đậu Đậu quan sát tỉ mỉ thật đấy!”

Hai người ngồi rất gần nhau, Cơ Quân Đào hầu như có thể thấy rõ mạch máu lơ mơ sau vành tai cô và cả những giọt mồ hôi lấm tấm trên chóp mũi, trái tim không nhịn được đập dồn, anh ta ho một tiếng rồi nói: “Em xem này, đây là Đậu Đậu muốn vẽ lớp lông tơ bên ngoài quả bầu đúng không?”

Hoài Nguyệt cũng đã nhìn thấy từ nãy, cô còn đang buồn bực không hiểu vì sao Đậu Đậu lại vạch nhiều vạch nhỏ xíu trên thân quả bầu như vậy, giờ nghe Cơ Quân Đào nói ra mới hiểu được, không nhịn được nhẹ giọng nói: “Sao trông cứ như con nhím ấy!” rồi lại ngẩng đầu nhìn Cơ Quân Đào, “Đúng không thấy giáo Cơ?” Nụ cười thực sự tươi như hoa.

Lần đầu tiên Cơ Quân Đào nhìn thấy Hoài Nguyệt hoạt bát tinh nghịch như vậy, chợt có cảm giác như hàng vạn đóa hoa chợt đồng thời nở bừng đầy khắp núi đồi đẹp vô cùng. Nhất thời bỏ qua tâm sự trong lòng, Cơ Quân Đào mỉm cười, lông mày giãn ra: “Gọi như vậy cũng không sai, tôi dạy Đậu Đậu vẽ tranh, cô gọi tôi là thầy giáo. Nếu cô muốn học thì tôi cũng có thể dạy cô”.

Hoài Nguyệt trầm nghĩ, nếu như đúng là thầy giáo thì tốt thật, như vậy cho dù có chơi xấu cũng nhất định phải phụng vấn cho bằng được. Nhớ tới chuyện phụng vấn, trong lòng Hoài Nguyệt lập tức trở nên nặng nề, vốn không muốn mượn quan hệ hàng xóm này, bây giờ xem ra lại không còn con đường nào khác rồi. Chỉ mong hôm nay Tiểu Dã đến đây, cô nghĩ, như vậy sẽ có thể thông qua Cơ Quân Dã để tìm cách hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy cô yên lặng không nói, Cơ Quân Đào chợt thấy vừa rồi mình đã quá đường đột. Vẻ mặt ngượng ngùng, Cơ Quân Đào trả mảy bức tranh về cho Đậu Đậu: “Lát nữa chú vẽ cô bé quàng khăn đỏ với cả sói xám cho cháu, bây giờ cháu về ăn sáng với mẹ trước đi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới hồi phục tinh thần lại, vội vã chào Cơ Quân Đào rồi dắt Đậu Đậu về nhà.

Cơ Quân Đào đứng ngẩn ngơ một lát rồi đi đến quán mì ăn sáng.

*** **

Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhìn Hoài Nguyệt dắt Đậu Đậu ra ngoài mua thức ăn.

Anh ta chưa từng nhìn thấy hai mẹ con nào đẹp như tranh vẽ như vậy, góc độ cậu bé ngẩng đầu nói chuyện với mẹ rất đẹp, hầu như anh ta có thể tưởng tượng được hai hàng lông mi chớp chớp như một đôi cánh nhỏ. Còn người mẹ trẻ tuổi đang cúi đầu chộp mất dĩa dàng kia nữa, đó chính là hình tượng đẹp nhất của một người phụ nữ dịu hiền. Lúc nào cô ấy cũng mỉm cười hiền hậu, hình như mỗi một câu con trai cô nói đều êm ái như âm thanh của tự nhiên. Nếu như là trước kia thì anh ta đã cầm bút lên vẽ từ lâu rồi, có điều bây giờ đã có tính toán riêng, một bức tranh đẹp như vậy nhưng anh ta lại không nỡ chia sẻ với người khác.

Cơ Quân Đào cứ lẳng lẳng đứng bên cửa sổ như vậy đến tận lúc Hoài Nguyệt xách đồ ăn dặt Đậu Đậu về. Anh ta đoán chắc chắn trong túi có cà, có bí xanh, nói không chừng còn có xương sườn. Cậu bé này bữa nào cũng ăn có mấy món đó mà không chán, mà cả người mẹ này nữa, bữa nào cũng chịu nấu, bữa nào cũng chịu ăn mấy món này với con trai. Anh ta không nhịn được thở dài, đúng là một người phụ nữ mà trong lòng chỉ có duy nhất con trai mình.

Cơ Quân Dã về thấy anh trai lại đứng bên cửa sổ trầm tư liền cười trộm một chút. Trước kia lúc anh trai bị ốm cũng luôn đứng bên cửa sổ lâu như vậy, không làm bất cứ việc gì, thậm chí quên cả thời gian, quên cả đói khát, đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Nhưng bây giờ trong mắt anh ấy đã có chờ mong, có quyến luyến, có cả muộn phiền. A Thích nói đúng, bệnh trầm cảm của anh trai đang khỏi hẳn, chỉ có điều sợ rằng lại mắc phải một loại bệnh khác rồi.

“Anh, bác Ông gọi điện thoại đến, có người nhờ bác ấy, bác ấy hỏi anh có đồng ý trả lời phỏng vấn không?” Cơ Quân Dã rửa một quả táo rồi vừa gặm vừa nói, thấy sắc mặt Cơ Quân Đào vẫn lạnh lùng liền bổ sung: “Là giám đốc của Hoài Nguyệt nhờ bác ấy”.

Gã giám đốc cao ráo đẹp trai kia à? Người đàn ông cho Đậu Đậu ngồi trên vai xem thuyền rồng đó? Cơ Quân Đào nhú mày, “Mấy hôm trước không phải em đã hỏi anh rồi à?”

“Đúng vậy, em cũng bảo nhân viên từ chối rồi. Nhưng lần này là bác Ông nhờ, người ta còn nói nếu như anh không muốn trực tiếp trả lời phỏng vấn thì người ta có thể viết một bài dựa trên các tư liệu đã có rồi đưa tới cho anh xem xem có cần sửa chữa gì không, chỉ cần chụp một bức ảnh là được”.

Cơ Quân Đào không vui, nói: “Đã tìm được tư liệu rồi thì còn tìm anh làm gì, cứ viết thoải mái”.

Cơ Quân Dã bất đắc dĩ nói: “Lần này vẫn là em phải đi đóng vai ác, có điều Hoài Nguyệt còn xui xẻo hơn, mới sang vị trí công tác mới mà phát pháo đầu tiên đã xịt mất rồi”.

Cơ Quân Đào sững sốt quay lại hỏi: “Sao lại có quan hệ gì với cô ấy? Không phải cô ấy làm mắng dân tộc sao?”

Cơ Quân Dã cố ý thở dài nói: “Cô ấy cũng bị anh làm liên lụy như em, bác Ông nói Hoài Nguyệt bị điều đến chuyên mục người văn hóa rồi, em đoán là giám đốc của họ phát hiện chúng ta là hàng xóm nên cố ý sắp xếp công việc mới cho cô ấy. Cô ấy đã nói gì với anh chưa?”

“Chưa”. Trong lòng Cơ Quân Đào thầm mắng Trần Thụy Dương là tiểu nhân hèn hạ. Nói như vậy thì cô ấy biết mình là ai rồi, nhưng vì sao sáng nay gặp mặt cô ấy lại chưa nhắc tới một chữ nào?

“Anh, có lẽ Hoài Nguyệt xấu hổ không dám nói với anh, anh đừng làm cô ấy khó xử. Cô ấy vừa mới chuyển sang bộ phận mới, không có chút thành tích thì dù sao cũng không tốt. Các câu hỏi phỏng vấn đưa đến em sẽ trả lời giúp anh, chỉ cần để người ta đến chụp một tấm ảnh là được. Hay để em tìm giúp anh một tấm đã chụp từ trước rồi?”

Cơ Quân Đào cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Em cứ đi mua thức ăn trước đi”.

*** **

Hoài Nguyệt vừa ngồi cạnh Đậu Đậu xem cậu bé vẽ tranh trên chiếc bàn đặt ngoài hành lang vừa thở dài nói: “Đậu Đậu này, mẹ thật sự hâm mộ con đấy!”

“Mẹ, trưa nay chúng ta ăn bầu nhé”, Đậu Đậu đang vẽ bầu, cậu bé vừa tô màu vừa hỏi, “Hâm mộ nghĩa là gì hở mẹ?”

“Hâm mộ nghĩa là con bảo chú Cơ vẽ quả bầu là chú ấy vẽ quả bầu cho con, con bảo vẽ sói xám là chú ấy vẽ sói xám, nhưng mẹ muốn hỏi chú ấy mấy câu mà chú ấy đều không chịu trả lời”.

Cơ Quân Đào đang định đi sang nhà hàng xóm, nghe thấy hai mẹ con đang nói chuyện liền đứng lại bên tường.

“Vì sao? Vì sao chú Cơ không chịu trả lời?”

“Vì chú Cơ là loại người rất pờ rờ”, Hoài Nguyệt mỉm cười xoa đầu con trai, “Đậu Đậu, con hiểu pờ rờ là gì không?”

Đậu Đậu gật đầu, “Hiểu chứ, bố chính là pờ rô mà, vụ kiện nào bố cũng thắng được. Chú Cơ cũng hay đi kiện à?”

Hoài Nguyệt cười nói: “Bố con đó là pờ rô chém gió. Trên thế giới này làm gì có luật sư nào thắng được tất cả các vụ kiện chứ!”

Cơ Quân Đào không vui, nghĩ, đang nói chuyện tử tế sao tự nhiên lại nhảy sang kiện tụng rồi. May là lại nghe thấy Đậu Đậu hỏi: “Vậy tại sao chú Cơ lại chịu trả lời câu hỏi của Đậu Đậu?”

“Vì chú Cơ thích con! Đậu Đậu của chúng ta đáng yêu lắm mà!” Hoài Nguyệt lại thơm một cái rỗ kêu lên má con trai.

“Chú Cơ không thích mẹ à? Không thích nên mới không chịu trả lời câu hỏi của mẹ đúng không?”

Về mặt Cơ Quân Đào đông cứng, bất giác anh ta cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Đương nhiên rồi”, Thương Hoài Nguyệt nói không cần nghĩ ngợi, “Đậu Đậu là em bé, mẹ là người lớn rồi. Con xem quả bầu này nho nhỏ nên mới đáng yêu đúng không? Nếu như nó to bằng cả một người lớn thì con còn muốn ăn nó không? Chắc chắn con sẽ không thích đúng không?”

Trời ạ, sao lại có người lấy bầu ra so với người bao giờ chứ? Cơ Quân Đào ảo não định quay về nhà nhưng lại không cam lòng cau mày nghe tiếp.

“Đậu Đậu thích quả bầu to như mẹ, có thể chui vào trong quả bầu tránh nắng, không sợ mặt trời nữa”. Đậu Đậu chợt nghĩ ra một chuyện, “Mẹ, trưa nay con không muốn ăn bầu nữa, con phải nuôi cho nó lớn, đến lúc nó to như mẹ ấy!”

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười nhìn con trai. Cơ Quân Đào cũng không nhịn được khẽ nhếch môi, cảm thấy trình độ nói chuyện của Đậu Đậu tốt hơn mẹ cậu bé nhiều.

Anh ta mở cửa đi sang, đây là lần đầu tiên anh ta chủ động đi vào nhà một người khác.

19. , Chương 19

Chương 19

“Cơ tiên sinh”, hiển nhiên Hoài Nguyệt không ngờ Cơ Quân Đào lại tới, cô hơi bối rối đứng dậy, thầm nghĩ quả nhiên quần chúng có sự kính sợ tự nhiên đối với danh nhân, từ sau khi biết anh ta là Cơ Quân Đào cô đã trở nên mất tự nhiên hơn mấy phần và cũng thiếu tự tại hơn vài phần.

Cơ Quân Đào cũng nhạy cảm phát hiện ra vẻ bối rối của Hoài Nguyệt, nghĩ bụng chắc là cô ấy sợ mình nghe thấy đoạn đối thoại giữa cô ấy với con trai liền bất giác mỉm cười.

Đậu Đậu rất vui vẻ chạy tới kéo tay anh ta: “Chú Cơ, chú vẽ cô bé quàng khăn đỏ và chó sói cho cháu”.

Hoài Nguyệt chặn lại nói: “Đậu Đậu, con quên lời mẹ nói rồi à? Chú Cơ có chuyện quan trọng hơn phải làm, mẹ vẽ cùng con là được rồi”.

Cơ Quân Đào tiện tay cầm một cái bút chì lên vẽ một quả bầu bên cạnh quả bầu Đậu Đậu vẽ, vừa vẽ vừa hỏi: “Đậu Đậu, để chú xem quả bầu cháu vẽ với quả bầu mẹ vẽ quả nào đẹp hơn”.

Hoài Nguyệt vô thức định giấu bức tranh mình vẽ đi, từ nhỏ cô đã không có năng khiếu hội họa gì, từ cấp một đến cấp hai kết quả thi môn mỹ thuật nhiều lần đều chỉ vừa đủ điểm đỗ, làm sao dám mang ra để xấu mặt trước Cơ Quân Đào chứ.

Đậu Đậu đương nhiên đâu thèm để ý xem mẹ đang suy nghĩ gì, cậu bé lập tức lấy ra đưa tới trước mặt Cơ Quân Đào như khoe của. “Chú Cơ, chú xem xem mẹ cháu vẽ có đẹp không?”

Cơ Quân Đào nhìn thấy lập tức thắm bật cười, trừ quả bầu vẽ hơi tròn một chút ra thì tranh Thương Hoài Nguyệt vẽ thật sự không đẹp hơn Đậu Đậu chút nào. Đặc biệt là mấy bông hoa bầu đó thì chỉ có mấy cánh hoa xung quanh, hoàn toàn không có cảm giác ba chiều chút nào. Anh ta nghĩ thầm nếu mình thật sự có một sinh viên như vậy thì sợ rằng có dạy cả đời cũng không tốt nghiệp được. Ngắc đầu lên thấy Hoài Nguyệt xấu hổ đỏ bừng mặt trừng mắt nhìn Đậu Đậu, giống hệt một học sinh tiểu học không trả lời được câu hỏi của giáo viên, đáng vẻ xinh đẹp động lòng người, lập tức Cơ Quân Đào mềm lòng cười nói: “Đậu Đậu và mẹ đều vẽ rất đẹp”.

Đậu Đậu lập tức bắt chước cảm xúc tranh của Cơ Quân Đào lên: “Để cháu xem chú Cơ với mẹ ai vẽ đẹp hơn!”

Hoài Nguyệt than khóc trong lòng, tại sao mình lại sinh ra một cậu con trai ngốc thế chứ. Thấy Đậu Đậu nhìn rất chăm chú, không biết làm thế nào cô đành phải lúng túng cười với Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào rất hứng thú chờ Đậu Đậu đánh giá.

Đậu Đậu lén nhìn mẹ, hình như mẹ không vui lắm, lại nhớ vừa rồi mẹ nói chú Cơ không thích mẹ nên cậu quyết định an ủi mẹ một chút, liền chui vào trong lòng Hoài Nguyệt cười nói với Cơ Quân Đào: “Mẹ cháu vẽ vẫn đẹp hơn”.

Hoài Nguyệt suýt nữa ngất xỉu, nếu nền nhà có một cái khe thì chắc chắn cô sẽ kéo cả thằng con ngốc nghếch này cùng chui vào.

Cơ Quân Đào cười vui vẻ, “Đậu Đậu đúng là một em bé ngoan, quả thật mẹ cháu vẽ rất đẹp”. Vừa nói anh ta vừa bất giác quay lên nhìn Hoài Nguyệt, đáng vẻ vừa xấu hổ vừa khó xử của cô thật sự cực kì đáng yêu.

Hoài Nguyệt tự giễu: “Đậu Đậu đúng là nhận được gien di truyền của mẹ, có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn. Đã gặp nhau nhiều lần như vậy mà không hề nhận ra trước mặt chính là tiên sinh Cơ Quân Đào đại danh鼎鼎 lầy, còn làm phiền anh phải dạy Đậu Đậu vẽ tranh nữa, thật sự là thất lễ quá”.

Thấy cô nói rất khách sáo, trong lòng Cơ Quân Đào cảm thấy hơi mất mát: “Có phải Cơ Quân Đào hay không thì có gì khác nhau? Đó là vì tôi thích Đậu Đậu, dạy nó vẽ tranh cũng là một loại thư giãn, không hề có ảnh hưởng gì cả”.

Hoài Nguyệt nhìn anh ta, nghĩ thầm, có phải Cơ Quân Đào hay không thì có ảnh hưởng quá lớn với mình ấy chứ. Có một danh nhân như anh làm hàng xóm như vậy, thảo nào Trần Thụy Dương lại điều mình sang làm phỏng vấn. Nếu như không có mối quan hệ này thì nói không chừng mình vẫn còn đang nhàn nhả làm mảng dân tộc như cũ ấy chứ! Bây giờ thời cơ đang rất tốt, có điều nhắc tới chuyện phỏng vấn với anh ta kiểu gì được nhỉ?

Bị cô nhìn đến mức không chịu được, Cơ Quân Đào đành phải cúi đầu nói với Đậu Đậu: “Vì sao Đậu Đậu lại thích vẽ tranh?”

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy Đậu Đậu nhìn thứ gì mà thấy thích thì có thể vẽ ọi người xem”.

“Trước kia mẹ chú cũng hỏi chú như vậy, khi đó chú cũng trả lời như Đậu Đậu, nhưng mẹ chú nói không phải”. Cơ Quân Đào tránh ánh mắt hơi kinh ngạc của Hoài Nguyệt, “Mẹ chú nói, đôi mắt của chúng ta luôn lừa gạt chúng ta. Lúc vui vẻ và lúc buồn bã chúng ta nhìn cùng một vật sẽ thấy khác nhau. Chúng ta không thể tin tưởng mắt mình, phải dựa vào trái tim mình.

Cho nên người vẽ tranh là người vất vả, anh ta sẽ phải tự thể nghiệm, tự cảm thụ tất cả những vui vẻ và đau khổ này, sau đó dùng một loại hình thức của cái đẹp để tái hiện lại nó. Cái đẹp tầm thường trong hiện thực, anh ta phải làm cho nó trở nên rung động lòng người, sự xấu xí trong hiện thực, anh ta vẫn phải cố gắng vẽ ra vẻ đẹp của sự xấu xí cực hạn đó. Mắt của người vẽ tranh là công cụ, còn tâm linh mới là bút vẽ”. Cơ Quân Đào nói chậm rãi, anh ta biết Đậu Đậu nghe không hiểu những điều này, anh ta nói những điều này chỉ vì Hoài Nguyệt.

“3 tuổi chú đã bắt đầu học vẽ tranh rồi, thực sự là chưa biết cách cầm đũa đã cầm bút vẽ như người ta vẫn nói. Bởi vì mẹ chú toàn ăn cơm kiểu Tây, chú học sớm nhất là dùng dao nĩa chứ không phải dùng đũa”.

Cơ Quân Đào nhìn về phía con đường nhỏ ngoài vườn hoa, cây cối xanh tốt nhưng lại cô quạnh vô cùng, “Chú nhớ lần đầu tiên chú vẽ một quả trứng gà, đó vốn là quả trứng được chuẩn bị cho bữa sáng của bố chứ nhưng bố chú không ăn đã đi rồi. Mẹ chú ngồi yên lặng nhìn bố chú, chú muốn làm mẹ chú vui nên mới nói sẽ vẽ một quả trứng ẹ. Đó là một quả trứng ốp, chú vẽ nó rất giống mặt trời, mẹ chú bế chú rơi nước mắt. Rất nhiều năm sau chú mới hiểu rõ tâm tình của mẹ lúc đó. Trong mắt mẹ chú quả trứng ốp đó rất cô độc, nhưng trong mắt con trai bà không ngờ nó lại tươi sáng như mặt trời, vì vậy mẹ chú rất vui, loại vui về này đã vượt qua sự vắng vẻ cô đơn của bà khi đó”.

Hoài Nguyệt khiếp sợ nhìn anh ta, mặc dù mọi người vẫn đồn đãi Cơ Trọng Minh là tài tử phong lưu nhưng ánh sáng chói mắt của ông ta đã che giấu hết những tí vết trên phương diện nhân cách. Kể cả có nhắc tới thì mọi người cũng tỏ ra rất khoan dung. Cô không ngờ Cơ Quân Đào lại nói những chuyện riêng tư như vậy với mình.

Hình như Cơ Quân Đào không chú ý tới phản ứng của Hoài Nguyệt, anh ta vẫn tiếp tục nói: “Mẹ chú có trình độ quốc hoạ rất cao, bố chú đã học tranh sơn dầu nhiều năm như vậy nhưng sau đó lại nghiên cứu quốc hoạ từ đầu cũng là vì chịu ảnh hưởng của mẹ chú. Đương nhiên các hoạ sĩ không có danh tiếng đều rất nghèo, khi đó bố chú vừa mới có một chút thành tựu trong giới hội hoạ, một nguyên nhân khiến ông ấy có thể dũng cảm thay đổi như vậy là vì nhà ông ngoại chú rất mạnh, của hồi môn của mẹ chú đủ để nuôi sống gia đình nên bố chú không phải lo lắng về vấn đề này”.

Trên mặt Cơ Quân Đào hiện lên vẻ giễu cợt, “Ông ấy đã thành công, ông ấy biết ơn mẹ chú, nhưng ông ấy lại không chung thủy được với mẹ chú. Mẹ chú đã chịu đựng tất cả để làm một người vợ tốt, một người mẹ tốt”.

Anh ta dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nhưng điều này lại làm chú đau khổ, cho nên chú dần vứt bỏ lối vẽ của ông ấy, chú muốn đi một con đường hoàn toàn khác ông ấy. Mọi người đều nói ông ấy chuyển từ tranh sơn dầu sang quốc hoạ, chú bắt đầu từ quốc hoạ và chủ động tham khảo tranh sơn dầu, đó là hậu sinh khả úy, con mà giỏi hơn cha. Thực ra không phải vậy, chẳng qua là chú không muốn là con ông ấy, không muốn có dính líu gì với ông ấy”.

Anh ta thở dài, “Nhưng hình như điều đó rất khó, từ bé chú đã bị ảnh hưởng quá nhiều rồi, ngay cả mẹ chú dạy chú cũng dạy phong cách vẽ của ông ấy”.

“Có những thứ giống như gien di truyền hay huyết thống, dù thế nào người ta cũng không thể vứt bỏ nó được”, Cơ Quân Đào cười khổ, “Sau khi mẹ chú qua đời chú đã bị bệnh trầm cảm, có một thời gian đã bệnh rất nặng, hầu như không thể làm bất cứ chuyện gì, không thể gặp người lạ, không thể hoàn thành bất cứ tác phẩm nào. Cho nên trong phòng vẽ của chú có hàng đồng tác phẩm dang dở. Có lúc nửa đêm chú dậy vẽ tranh, đến lúc nắng mai chiếu vào qua cửa sổ, chú chợt nhớ tới bài “Đoán ca hành” của Tào Tháo: Uống rượu hát ca, cuộc đời có bao nhiêu. Cũng như sương mai, nắng lên đã vội tan rồi. Nghĩ đến đây chú lại cảm thấy chán nản.

Anh ta không còn nhìn xa xăm nữa, nhìn Hoài Nguyệt nói: “Có thể em không biết, đại đa số các tác phẩm của anh trong lần triển lãm tranh này đều được sáng tác trong lúc bệnh trầm cảm đang nghiêm trọng, bây giờ chỉ hoàn thiện mà thôi. Càng trong lúc như vậy thì cảm giác nghệ thuật càng nhạy cảm, chỉ có điều quá trình đó không phải là thứ người thường có thể chịu đựng được”.

“Cơ tiên sinh”, Hoài Nguyệt hốt hoảng, cô nhớ đến lọ Bách Ưu Giải đó, bây giờ tự nhiên anh ta lại thẳng thắn nói ra bí mật người đời không ai biết đó làm làm cho cô trở tay không kịp.

“Tranh của tôi tương đối chú ý đến màu sắc, đó cũng là ảnh hưởng của mẹ tôi. Bà ấy luôn nói màu sắc cũng có tính mạng, màu sắc chính là tính mạng. Con phải dùng tâm linh để lọc các màu sắc mắt con nhìn thấy khiến nó càng trở nên tinh khiết, chỉ có như vậy thì tranh của con mới có thể làm người khác cảm động”, Cơ Quân Đào nói, “Bây giờ chiều thứ hai nào tôi cũng giảng bài ở viện mỹ thuật, tôi luôn nói với các sinh viên, phải ra khỏi trường lớp để thể nghiệm ngọt bùi cay đắng của cuộc đời, nếu không các em sẽ vĩnh viễn dừng lại ở trạng thái quan sát bằng mắt chứ không thể quan sát bằng tâm linh”.

Hoài Nguyệt gật đầu, ngôn ngữ như vậy thực sự có thể mê hoặc lòng người, cô nghĩ, nếu viết trong nội dung bài phỏng vấn cũng rất hợp.

Cơ Quân Đào chậm rãi nói chuyện của anh ta còn cô thì nghe đến mức mê mẩn. Không biết Đậu Đậu đã thiếp đi trong lòng cô từ lúc nào.

Chính Cơ Quân Đào cũng ngạc nhiên khi thấy hôm nay mình có thể kể chuyện của mình cho cô nghe với giọng nói bình tĩnh như vậy, thậm chí nói đến mẹ mình. Mặc dù lúc đầu anh đã có chuẩn bị tư tưởng nhưng vẫn cảm thấy bất ngờ. Xem ra thời gian thực sự đang từ từ chữa trị vết đau của mình. “Như thế đã đủ chưa?” Anh thôi không kể nữa, mỉm cười hỏi người phụ nữ đối diện.

“Ồ”, Hoài Nguyệt không biết anh hỏi gì, ngẩn ngơ nhìn anh.

“Những gì anh vừa nói và những tư liệu em đã tra được đã đủ để em viết mọi bài báo chưa?” Thấy cô vẫn tỏ ra ngây thơ, Cơ Quân Đào thở dài, nói nhỏ: “Còn muốn biết gì nữa không?”

“Đủ rồi đủ rồi”, Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt, tại sao anh ấy biết mình muốn phỏng vấn anh ấy? Ngay cả chỗ Cơ Quân Đào cô cũng chưa nói mà. “Cơ tiên sinh, tôi thật sự rất xin lỗi. Xin lỗi đã làm khó anh”.

Cơ Quân Đào lắc đầu, “Em không ép buộc anh, là chính anh sẵn lòng nói mà. Bảo phóng viên ảnh của bọn em 11 giờ trưa thứ hai đến phòng triển lãm Tổ, anh sẽ đợi, chỉ hi vọng người ta đừng chụp lâu quá”.

“Không lâu, không lâu đâu”. Hoài Nguyệt vội nói, trong lòng tràn ngập cảm kích. Ai bảo Cơ Quân Đào cao ngạo? Phải nói là anh ấy rất quan tâm, rất hiểu ý người khác, rất sẵn lòng giúp đỡ người khác mới đúng. Quả thực là cô rất may mắn. Cô do dự một chút rồi nói: “Cơ tiên sinh, tôi sẽ cố gắng viết bài này một cách chân thực nhất, anh yên tâm, có một số việc anh vừa nói tôi sẽ không tiết lộ trong bài báo này đâu”.

Cơ Quân Đào nhìn cô thật kĩ, “Anh sẵn lòng cho em biết, còn em viết thế nào thì tùy em. Anh tin em”.

Bị Cơ Quân Đào nhìn chằm chằm, Hoài Nguyệt cảm thấy cực kì căng thẳng, cô miễn cưỡng cười nói: “VẬY chắc là tôi phải xin lỗi lãnh đạo tòa soạn rồi, lẽ ra đây là một cơ hội rất tốt để lôi kéo người đọc”.

“Anh ta làm khó em à?” Trong đầu Cơ Quân Đào lại hiện lên hình ảnh Trần Thụy Dương cho Đậu Đậu ngồi trên vai.

“Không không, giám đốc Trần là một người rất tốt, rất ga lăng, tuyệt đối không làm khó cấp dưới. Hơn nữa tôi đã hoàn thành nhiệm vụ anh ấy giao rồi mà”. Hoài Nguyệt nói thoải mái.

Lông mày Cơ Quân Đào hơi nhíu lại, gần như không thể phát hiện được.

Sáng nay Đậu Đậu dậy sớm, vừa rồi nghe chuyện thấy vô vị quá nên ngủ quên trong lòng mẹ. Hoài Nguyệt muốn bế con về phòng, cô thử đứng lên, nhưng cậu bé quả thực hơi nặng.

Cơ Quân Đào đứng dậy bế Đậu Đậu từ trong lòng cô lên, “Để anh”. Nói rồi liền đi thẳng vào phòng.

Hoài Nguyệt chỉnh lại tư thế nằm của Đậu Đậu rồi nhìn đồng hồ trên tường, hỏi Cơ Quân Đào: “Tiểu Dã đến chưa? Trưa này qua nhà tôi ăn cơm. Hôm nay tôi đã mua rất nhiều thức ăn”. Thấy Cơ Quân Đào không trả lời cô lại giải thích, “Thật sự là đã mua rất nhiều, vốn tôi muốn hỏi lộ Tiểu Dã một chút, nhờ cô ấy giúp tôi nói với anh chuyện phỏng vấn. Không hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao, mấy hôm nay tôi đang lo lắng gần chết đây”.

Cơ Quân Đào thoáng nhìn cô như cười như không, “Vì sao không tự mình nói?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt, thành thật nói: “Tôi sợ anh từ chối thẳng thừng, mọi người đều nói anh không bao giờ đồng ý phỏng vấn cả. Nếu có bị Tiểu Dã từ chối thì dù sao cũng cảm thấy đỡ hơn”.

Cơ Quân Đào nói: “Sáng nay Tiểu Dã nói chuyện này với anh, anh vốn không biết tạp chí lại giao nhiệm vụ này cho em. Lần sau còn có chuyện gì thì nhớ nói với anh, đừng tự mình lo nghĩ cách giải quyết như thế nữa!”

Trong lòng ấm áp, Hoài Nguyệt nhẹ giọng nói: “Cảm ơn Cơ tiên sinh. Anh thích ăn gì, lát nữa tôi nấu mấy món thật ngon để biểu đạt lòng biết ơn một chút”.

Cơ Quân Đào thấy cô, hình như trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được. Một lúc lâu xong anh mới nói: “Làm món gì Đậu Đậu thích ấy. Lần sau Đậu Đậu về nhà bà nội thì sẽ làm món anh thích sau”.

Hoài Nguyệt gật đầu. Đột nhiên cô cảm thấy có điều gì đó không hợp, nhưng cô lại không thể xác định được đó là điều gì.

20. , Chương 20

Chương 20

Trưa thứ hai, lúc này trong nhà ăn đã không còn bao nhiêu người. Hoài Nguyệt gọi đồ ăn rồi ngồi đợi Tư Tư. Tư Tư đến phòng triển lãm Tổ chụp ảnh, bây giờ đang trên đường về tòa soạn. Trần Thụy Dương cũng mới xuống ăn cơm, thấy cô ngồi một mình một bàn liền đi tới ngồi xuống đối diện với cô.

“Tại sao lại ăn toàn rau thế, nhìn em ăn thế này anh thấy rất áy náy, hay là tiền thưởng cho nhân viên ít quá?”

Hoài Nguyệt nhìn thức ăn trước mặt mình, đúng là toàn rau dưa thật, lại nhìn thức ăn trước mặt Trần Thụy Dương, cô mỉm cười nói: “Thu nhập của giám đốc cáo gấp mấy lần em, anh ăn thịt, em đương nhiên phải ăn rau mà”.

Tòa soạn tạp chí cũng giống phần lớn các cơ quan hành chính sự nghiệp khác, thu nhập của mỗi người đều được tính theo hệ số. Thương Hoài Nguyệt được điều từ chủ biên chuyên mục xuống cấp phó nên hệ số đã giảm xuống. Chuyện thưởng tết cuối năm chưa nói tới, riêng tiền lương mỗi tháng đã giảm gần ba triệu. Tư Tư cảm thấy rất bất bình cho cô, công việc vất vả hơn, tiền ít hơn, đây không phải ép người quá đáng thì là cái gì? Nhưng Hoài Nguyệt lại nói: “Được rồi, em nghĩ mấy năm nay mình làm máng dân tộc rất nhàn nhã mà tiền lương lại ngang với thầy Trương nên vẫn cảm thấy áy náy, từ giờ thì có thể yên tâm rồi”. Cô cũng hay mắc căn bệnh thanh cao điển hình của phần tử trí thức, cô không làm được loại chuyện xoi thịt như tranh cãi với lãnh đạo vì vài triệu đồng tiền lương.

Trần Thụy Dương mới tới tòa soạn không lâu nên còn không hiểu rõ chuyện thu nhập lắm. Hôm nay tài tử Trương nói với anh ta việc này nên anh ta mới biết đã làm khó Hoài Nguyệt. Vừa rồi Trần Thụy Dương đã bàn bạc chuyện bồi thường cho Hoài Nguyệt với Phó tổng biên tập Lưu.

“Em ăn của anh trước đi, lát nữa phát tiền thưởng cho em sau”. Anh ta đẩy đĩa thức ăn trước mặt mình tới cho Hoài Nguyệt. “Mùa hè đến rồi, phải chú ý chăm sóc thân thể, đừng để gầy như Kate Moss”.

“Không cần không cần”, Hoài Nguyệt vội đẩy đĩa thức ăn lại, “Mùa hè em quen ăn ít rồi”. Sự ân cần vô tình hay cố ý của Trần Thụy Dương hàng ngày làm cô cảm thấy bất an, phải biết trong tòa nhà này có không biết bao nhiêu cô gái đang theo đuổi vị giám đốc trẻ tuổi này.

“Anh vừa trao đổi với Phó tổng biên tập Lưu, cũng trưng cầu ý kiến của thành viên ban lãnh đạo. Mọi người đều cảm thấy giao trọng trách lại giám thu nhập thật sự là làm khó em, nhưng tạm thời lại không tìm được biện pháp tốt hơn nên muốn để em kiêm thêm chức Phó chủ nhiệm văn phòng. Như vậy hệ số sẽ ngang bằng hệ số lương của em trước đây. Em thấy được không?”

Vừa nghe vậy Hoài Nguyệt vội lắc đầu nói: “Em làm nghiệp vụ, hoàn toàn không hiểu gì về hành chính cả, sao làm được Phó chủ nhiệm chứ. Dù sao cũng giảm có chút ít, giám đốc, anh cứ tăng mức thưởng cho nhân viên là được. Nước lên thuyền lên, tự nhiên em cũng sẽ gỡ lại đủ, không cần phải phiền phức như vậy”.

Mấy năm sau khi cưới, Lỗ Phong chưa từng để cô phải lo nghĩ chuyện tiền bạc. Mặc dù đã li hôn hơn một năm nhưng thu nhập ở tòa soạn tạp chí cũng cao, lại có nhà cho thuê nên điều kiện kinh tế không hề khó khăn, cô vẫn là một người không phải lo nghĩ chuyện tiền nong.

Trong ánh mắt Trần Thụy Dương lộ ra vẻ tán thưởng. Bình thường toàn thấy những người tính toán chi li, cả chuyện tiền bạc lẫn chuyện công việc. Có người ngoài miệng nói rất dễ nghe nhưng lại không bao giờ chịu thiệt một li nào. Loại người bề ngoài dịu dàng tinh tế, đối nhân xử thế lại cực kỳ rộng lượng như Hoài Nguyệt tuyệt đối rất hiếm.

“Có thể em không để ý vài triệu này nhưng anh làm việc dù sao cũng phải có nguyên tắc, nếu không sau này còn ai chịu làm việc tử tế chứ?” Anh ta nói nghiêm túc, “Chỉ là danh nghĩa thôi, tất cả chuyện của văn phòng em đều không cần phải nhúng tay vào, chỉ lo làm tốt chuyên mục của em với anh Trương là được rồi”.

Hoài Nguyệt không tiện từ chối tiếp, nhưng Trần Thụy Dương sắp xếp cho cô vị trí này, kiểu gì những người không biết rõ nội tình cũng sẽ bàn ra nói vào. Bị người ta bàn tán, thà rằng cô không cần chút tiền đó còn hơn.

Thấy sắc mặt cô lúng túng, Trần Thụy Dương liền chuyển sang chủ đề khác: “Em còn nói em với Cơ Quân Đào chỉ quen biết sơ sơ nữa không? Sơ sơ mà anh ta lại nể mặt em thế cơ à? Lần phỏng vấn này rất thuận lợi, anh đã đọc bản thảo của em rồi, mặc dù đa số là dùng các tư liệu đã có nhưng cũng có rất nhiều nội dung mới, đặc biệt là phần nói về ảnh hưởng của mẹ đối với anh ta, rất sinh động, cũng rất cảm động. Vừa rồi anh Trương đã đến phòng anh khen ngợi em hết lời”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt nói: “Chủ yếu là chuyện Cơ tiên sinh nói hết sức hấp dẫn, anh ấy là một người rất cảm tính, tình tình cũng rất tốt, thực ra cũng có thể coi là hiền lành”.

Trần Thụy Dương không nhịn được nhìn cô chằm chằm, hỏi nửa thật nửa giả: “Hiền lành? Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có người nói như vậy về anh ta”. Nhớ lại dáng vẻ yên lặng không nói một lời, không coi ai ra gì của Cơ Quân Đào lúc xem thi đấu thuyền rồng lần nọ, Trần Thụy Dương nghĩ hiền lành là hai chữ thật sự không có một chút liên quan gì với Cơ Quân Đào.

Hoài Nguyệt đang định giải thích thì Tư Tư đã hấp tấp chạy tới ngồi xuống bên cạnh cô, “Giám đốc, đại công cáo thành!” Rồi lại quay đầu nói với Hoài Nguyệt: “Đúng là không có thiên lý, một đại tài tử mà ngoại hình lại dễ coi như vậy, nếu trẻ lại mười tuổi thì có phải liều mạng chị cũng phải săn đuổi bằng được”.

Hoài Nguyệt sớm đã quen với kiểu ăn nói của Tư Tư nên chỉ cười nói: “Bây giờ tình chị tình em đang là mốt đấy, theo đuổi đi. Có cần em cung cấp tin tức nội bộ cho chị không?”

“Tuyệt đối là người đàn ông đẹp trai nhất chị từng nhìn thấy, đến giờ mới hiểu thế nào là khí chất tài tử. Chị đã chụp liền mấy kiểu mà kiểu nào cũng không muốn bỏ, thôi để lát nữa lãnh đạo quyết định xem chọn kiểu nào vậy. Lượng tiêu thụ kỳ này của tạp chí chúng ta nhất định sẽ tăng mạnh, thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy ngoài ảnh bìa thì cô bé nào cũng phải mua một quyển”. Tư Tư lại quay sang cười nói với Trần Thụy Dương: “Giám đốc Trần, tôi tuyệt đối không có ý hạ thấp anh, anh tuyệt đối có thể coi là đẹp trai lắm rồi, có điều anh chàng Cơ Quân Đào kia và chúng ta giống như là người của hai thế giới khác nhau ấy”. Cô lại quay về nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, em có cảm giác này không, người đàn ông đó giống như một hoàng tử đi ra từ một tòa thành, khí chất quý tộc thanh nhã thoát tục, lúc anh ấy rót nước cho chị chị cũng cảm thấy không chịu nổi, suốt ngày em nhìn khuôn mặt như vậy chẳng lẽ lại không động tâm?”

Hoài Nguyệt lườm cô, bình thường vẫn quen huyền thuyên với Tư Tư, nhưng bây giờ có Trần Thụy Dương bên cạnh cô lại không khỏi đỏ mặt.

Trần Thụy Dương cười nhạt liếc nhìn Hoài Nguyệt: “Nghe chị nói vậy, hi vọng kỳ này tạp chí sẽ tiêu thụ tốt. Hoài Nguyệt, buổi tối cùng đi ăn cơm nhé. Nhân vật trang bìa kỳ tới dự tính là giáo sư Liễu An nghiên cứu văn học Ngụy Tấn, bài nói chuyện trên truyền hình vừa rồi của giáo sư Liễu được đánh giá rất cao. Anh cũng nói với anh Trương rồi, mọi người cùng đi gặp mặt một chút”.

Hoài Nguyệt gật đầu, giáo sư Liễu từng lên lớp cho cô thời học đại học, cũng từng ở cùng khu với nhà Lỗ Phong. Ông là người thích náo nhiệt, rất có phong cách danh sĩ. Phỏng vấn giáo sư Liễu thì không có vấn đề gì, vấn đề là mình đã hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn Cơ Quân Đào, nhưng bên chỗ Đặng Duyên Duyên thì làm thế nào?

Đến tối lúc cùng đi ăn với giáo sư Liễu Đặng Duyên Duyên mới gọi điện thoại tới, vừa nghe cô kể lại tình hình Đặng Duyên Duyên đã cuống quýt lên.

“Hoài Nguyệt, tớ không biết đâu, bạn phải giúp tớ mới được. Sếp tớ đã nói rồi, anh ta không chịu vào trường quay thì tớ cứ tự động cuốn gói biến đi”.

Hoài Nguyệt biết Đặng Duyên Duyên lại nói phét, cô bắt đầu dĩ trả lời: “Anh ta chỉ là hàng xóm của tớ, sao có thể nghe lời tớ được. Huống hồ theo quan sát của tớ thì Cơ tiên sinh quả thật không thích xuất đầu

lộ diện, lên TV có khi còn làm anh ta khó chịu hơn cả bị giết ấy chứ”.

“Bạn hiểu anh ta nhỉ? Mà anh ta cũng quan tâm đến bạn quá đấy. Thành thật đi, quen hệ tiến triển đến đâu rồi?” Đặng Duyên Duyên lập tức quên mất nhiệm vụ của mình, bắt đầu săn tin lá cải.

Hoài Nguyệt cười nói: “Đừng nhảm nhí nữa, không phải bạn thích anh ta à, còn lôi tớ vào làm gì? Tớ thấy hình như Cơ tiên sinh cũng không qua lại với cô gái nào, cuối tuần ngoài em gái anh ta thì cũng không có người phụ nữ nào tới nhà cả. Cơ hội của bạn vẫn lớn lắm”.

“Vậy anh ta có phải gay không? Nghe nói giới nghệ thuật có nhiều người như vậy lắm”. Đặng Duyên Duyên lớn tiếng hỏi không hề cổ kị.

Hoài Nguyệt đứng ngoài hành lang, cô vô thức che điện thoại, nói không vui: “Đừng nói liên thiên”.

“Làm sao bạn biết tớ liên thiên? Chẳng lẽ bạn với anh ta...” Đặng Duyên Duyên cười mờ ám, “Hoài Nguyệt, tớ thấy anh ta tốt đấy, tốt hơn thằng khốn Lỗ Phong nhiều, bạn dứt khoát quay sang theo đuổi anh ta đi. Đến lúc thành đôi rồi thì không phải tớ muốn phỏng vấn kiểu gì cũng được sao?”

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười: “Đặng đại tiểu thư, đừng có liên thiên nữa, tớ là gái bị chồng đá ra khỏi cửa, làm gì có tư cách với cao như vậy”.

“Ai bảo thế? Một người đẹp như bạn thì làm gì có ai mà bạn không xứng chứ”. Đặng Duyên Duyên nói, “Hoài Nguyệt, nếu có cơ hội thì bạn đến nói bóng gió với Cơ Quân Đào hoặc Cơ Quân Dã giúp tớ một chút. Nếu vẫn không được thì phải xem sức hấp dẫn của người đẹp dẫn chương trình đài tớ thế nào vậy. Tớ cũng không thể cổ hơn được”.

Biết Đặng Duyên Duyên không muốn làm khó mình, cuối cùng tảng đá trong lòng Hoài Nguyệt cũng đặt xuống được.

Cô đứng một lát ngoài hành lang rồi định đi vào phòng ăn, chợt thấy Lỗ Phong đang đi từ trước mặt tới.

Lỗ Phong đã thấy Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương cùng tới đây. Hôm nay hẳn tới đây bàn chuyện với thân chủ, không ngờ lại nhìn thấy gã giám đốc trẻ tuổi hẳn vẫn canh cánh trong lòng đó. Ngồi ăn cơm mà hẳn không tập trung được, ra khỏi phòng thấy Hoài Nguyệt đang đứng gọi điện ngoài hành lang liền vội vàng đi tới.

Hoài Nguyệt cũng không ngờ lại gặp Lỗ Phong ở đây. Không có Đậu Đậu bên cạnh, cô không cần phải để ý tới Lỗ Phong nên chỉ gật đầu định đi tiếp.

Lỗ Phong đưa tay giữ cô lại, hẳn đã uống rượu, mùi rượu mơ hồ tỏa ra từ người hắn. Đó là một mùi từng rất quen thuộc, Hoài Nguyệt lập tức nghiêng mặt đi.

“Hoài Nguyệt, tại sao gặp mặt mà không thèm chào hỏi lấy một câu?”

Lỗ Phong áp tới gần cô, hình như muốn kéo cô vào lòng. Hoài Nguyệt hoảng sợ giật tay ra khỏi tay hắn.

“Tôi hẹn hai người khác tới đây bàn công việc”. Hoài Nguyệt nói lạnh lùng, “Tôi phải vào phòng đây”.

“Hẹn ai? Giám đốc Trần?” Lỗ Phong cười lạnh nói, “Tiện thể anh cũng có việc cần hỏi anh ta một chút, anh vào cùng em”.

“Lỗ Phong, anh say rồi làm càn à? Giáo sư Liễu An đang ở trong phòng, chúng tôi thật sự đang bàn công việc”. Hoài Nguyệt cả giận nói.

“Vậy thì mời giám đốc Trần ra ngoài này. Anh muốn hỏi anh ta một chút xem anh ta quần quít lấy em như vậy rốt cục là muốn làm gì?” Lỗ Phong còn tỏ ra tức giận hơn cô, “Hắn ta là bạn trai cũ của Viên Thanh, em biết không? Hai người đã tính đến chuyện cưới xin rồi, bây giờ hắn ta quần quít lấy em đơn giản là vì muốn trả thù anh thôi”.

Hoài Nguyệt sững sốt nghiêm ngẫm lại một lượt những gì hắn nói, cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, cười lạnh nói: “Trả thù anh cái gì? Lấy tôi để trả thù anh? Lấy một người phụ nữ bị anh vứt bỏ để trả thù anh? Lỗ Phong, anh không thấy lời này của anh quá buồn cười à?”

Lỗ Phong sững lại rồi sửa lời: “Vậy thì anh ta trả thù Viên Thanh”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức nước mắt đảo quanh trong viền mắt, “Lấy tôi để trả thù người phụ nữ đó? Người phụ nữ đó tốt như vậy à? Tốt đến mức anh biết rõ người ta đã bàn chuyện cưới xin rồi còn phải cướp về à? Anh ta quần lấy một con đàn bà hu hổng như tôi chính là để chọc tức cô gái tốt đó, làm cho cô ta tức giận bất bình, cho rằng tôi đã hạ thấp đẳng cấp của cô ta à? Ý anh muốn nói là như vậy đúng không?”

Lời vừa ra khỏi miệng Lỗ Phong đã hối hận rồi, thấy Hoài Nguyệt tức giận như vậy hấn vội vàng kéo cô lại nói: “Không đúng không đúng, ý anh không phải như vậy, Viên Thanh làm sao so với em được”.

“Không được nhắc tới người phụ nữ đó với tôi, hai người các người chỉ làm tôi buồn nôn thôi”. Hoài Nguyệt giận dữ giật tay ra xoay người đi mất.

Lỗ Phong ảo não châm một điếu thuốc rít một hơi thật dài. Hấn đã thận trọng như vậy rồi mà cuối cùng sắp thành lại bại, tất cả lại phải làm lại từ đầu. Nếu không phải thằng cha Trần Thụy Dương này lại phá hoại kế hoạch của hấn lần nữa thì làm sao hấn lại có thể kích động như thế được.

Thấy Hoài Nguyệt đi vào với hai mắt ửng đỏ Trần Thụy Dương thầm thấy làm lạ, đến lúc ăn xong anh ta dặn tài xế đưa giáo sư Liễu An về nhà, còn mình thì gọi taxi đưa Hoài Nguyệt về để hỏi xem đầu cua tai nheo thế nào.

“Giám đốc Trần, Viên Thanh là bạn gái cũ của anh à?” Hoài Nguyệt nhận ra vẻ nghi hoặc của anh ta, cô cũng không muốn che giấu. Có một số việc cứ ngả bài ra nói cho rõ ràng sẽ tốt hơn nhiều.

Trần Thụy Dương hơi sững sốt nhưng cũng lập tức thoải mái thừa nhận, Hoài Nguyệt chợt không biết nên nói gì nữa.

“Vừa rồi em gặp Viên Thanh à? Hay là Lỗ Phong?” Trần Thụy Dương hỏi theo trực giác, có thể làm cho Hoài Nguyệt khóc sợ rằng chỉ có hai người này.

“Lỗ Phong”. Hoài Nguyệt rầu rĩ nói.

Không biết che giấu, không thích tranh đoạt. Trần Thụy Dương cảm thấy Hoài Nguyệt cũng không lớn hơn Đậu Đậu là bao, vừa đơn thuần vừa mềm yếu.

“Quả thật trước khi đến đây anh đã biết em rồi”. Trần Thụy Dương nói thẳng thắn: “Anh và Viên Thanh yêu nhau chừng đó năm, mọi người xung quanh đều biết cả. Lỗ Phong bây giờ cũng coi như là một luật sư có danh tiếng được nhiều người biết, chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng bị người khác để ý. Em làm ở tòa soạn tạp chí này, anh được điều đến đây nên đương nhiên sẽ có người nói với anh”.

Hoài Nguyệt nhú mày không lên tiếng.

“Anh cảm thấy rất bình thường, người Trung Quốc đông như vậy, thành phố này thì bé bằng nắm đấm, đi tới đâu mà chả gặp được những người có dây mơ rễ má với mình”. Trần Thụy Dương quay sang nhìn cô, “Nhưng anh vẫn không thể không để ý đến em. Anh cảm thấy em rất yêu nghề, cũng rất tài hoa nên mới điều em đến chuyên mục mới và giao trọng trách cho em. Nếu như em cảm thấy anh là loại người lòng dạ khó lường thì đúng là oan uổng cho anh quá”.

Hoài Nguyệt ngẩng đầu đón nhận ánh mắt chân thành của anh ta.

“Anh sẽ không cố ý làm khó em vì Viên Thanh. Đầu tiên, em cũng là người bị hại. Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, cô ta không đáng để anh làm như vậy. Hoài Nguyệt, không được khó chịu, Viên Thanh là quá khứ của anh, Lỗ Phong cũng là quá khứ của em. Anh đã nói với em rồi, chúng ta không thể sống vì quá khứ được”.

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Trần Thụy Dương cười nói: “Sau này nếu em phát hiện anh lấy việc công trả thù riêng thì nhớ đừng khách khí, nhất định phải đến ủy ban kỷ luật kiện anh”.

Hoài Nguyệt cảm thấy áy náy vì sự nghi ngờ của mình, cô nhẹ nhàng nói: “Em tin anh. Giám đốc Trần, anh là một người rất chính trực”.

Trần Thụy Dương thở dài trong lòng, dăm ba câu đã tin người khác rồi, một người phụ nữ nhẹ dạ cả tin như vậy thật sự làm người khác không thể yên tâm được”.

Về đến nhà, nhớ lại lời Lỗ Phong nói Hoài Nguyệt lại đau lòng không thôi. Không ngờ người ta đã đến mức bàn chuyện cưới xin rồi mà hắn còn phải nhảy vào phá đám. Trước kia cô luôn cho rằng là Viên Thanh dụ dỗ Lỗ Phong, bây giờ mới biết thì ra là Lỗ Phong phá hỏng chuyện tốt của Trần Thụy Dương. Mình đúng là không biết xem người, tuổi thanh xuân đẹp như thế mà bị hủy hoại trong tay loại người không có một chút đạo đức nào như thế.

Cô lại nghĩ tới Trần Thụy Dương, một người rất tốt, chân thành, thẳng thắn, cũng rất quan tâm đến mình. Đáng tiếc là lại có một quan hệ lằng nhằng như vậy xen vào giữa, sau này hai bên cũng phải chú ý một chút. Lỗ Phong đã hiểu lắm, ai dám đảm bảo những người khác sẽ không hiểu lầm chứ. Cùng đơn vị, người nhiều lắm miệng, có tin đồn gì truyền ra thì sẽ rất không tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc thì đau lòng, lúc thì tức giận, đột nhiên cô nhớ tới đôi mắt bình thản mang theo nét cười đó, nhớ tới câu nói anh ấy nói đó: “Lần sau còn có chuyện gì thì nhớ nói với anh, đừng suy nghĩ lo lắng một mình làm gì!”

Đúng vậy, một mình đúng là có quá nhiều chuyện phải lo. Nhưng cô có thể nói với ai chứ?

21. , Chương 21

Chương 21

Trường mầm non của Đậu Đậu đã cho các cháu nghỉ hè, Đậu Đậu về ở nhà bà nội. Giữa tuần giáo sư Tần lại gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt nói Đậu Đậu muốn cùng ăn cơm với mẹ, sau khi xác nhận là Lỗ Phong không có nhà Hoài Nguyệt mới nhận lời tới chơi với con trai. Giáo sư Tần là người thông minh, bà hiểu quá rõ tâm tư của con trai nhưng trước mặt Hoài Nguyệt bà lại không bao giờ nhắc tới hai chữ Lỗ Phong, Hoài Nguyệt cũng cảm thấy mừng vì điều đó.

Lỗ Phong biết Hoài Nguyệt nhất định vẫn chưa nguôi giận vì chuyện xảy ra tối thứ hai đó. Chờ mãi mới đến thứ sáu, buổi chiều Lỗ Phong đón Đậu Đậu từ nhà ông bà nội, trên đường đi đã thông đồng với Đậu Đậu xong xuôi, lúc Hoài Nguyệt từ cơ quan đi ra Đậu Đậu vội vẻ ôm cổ mẹ nói muốn đi xem phim.

Đương nhiên Hoài Nguyệt biết rõ đó là ý của Lỗ Phong.

Đậu Đậu gần như không bao giờ đến rạp chiếu phim. Khi còn bé bố mẹ sợ cậu bé không quen, vào trong rạp thấy tối quá lại khóc, đến lúc lớn lên đi mẫu giáo thì cái gia đình nhỏ này cũng đã tan vỡ rồi. Hai tuần Hoài Nguyệt mới được gặp con một lần, ôm vào lòng thương yêu còn sợ thiếu thời gian, sao nỡ phí phạm hơn một tiếng trong rạp chiếu phim đen sì sì chứ, cùng lắm ở nhà mở đĩa phim hai mẹ con cùng xem là được.

Cô không biết con nhà người ta thì thế nào nhưng cô cảm thấy Đậu Đậu rất đáng thương, một ước muốn nhỏ nhoi như vậy mà cũng rất khó thực hiện, cảm thấy xót xa, cô lập tức đồng ý.

Hôm nay chiếu phim “Quái vật Shrek 3”, vì vừa bắt đầu kỳ nghỉ hè nên rạp chiếu phim lại mang mấy bộ phim cũ ra phục vụ bọn trẻ.

Cuối tuần, đến rạp chiếu phim đa số là một nhà ba người một bố một mẹ một con. Đậu Đậu cầm chặt tay Lỗ Phong, đương nhiên cũng cầm cả tay mẹ. Trước mặt con Hoài Nguyệt không thể bảo Lỗ Phong về trước được. Ánh mắt của Lỗ Phong lơ đãng về cầu khỉ, mặc dù hôm đó lời nói của hắn làm cô đau lòng nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười rục rịch của Đậu Đậu cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Lỗ Phong đã hiểu quá rõ tính cách của Hoài Nguyệt từ lâu rồi. Hắn biết, vì con trai, có tử thân đến mấy cô cũng chịu được, nhất định sẽ không làm hấn quá khó xử trước mặt Đậu Đậu, cho nên hấn cố gắng làm cho Đậu Đậu vui vẻ, chạy đi chạy lại liên tục hết mua vé, mua nước ngọt lại đến mua bỏng ngô.

Hoài Nguyệt thất thần cầm túi bỏng ngô. Nhiều năm trước khi cô còn học đại học Lỗ Phong thường xuyên đến đón cô đi xem phim, khi đó hấn cũng chạy đi chạy lại mua mua vé mua nước ngọt mua bỏng ngô như

vậy. Hai người còn uống cùng một lon nước ngọt, ăn cùng một túi bỏng ngô, ngồi cũng là ghế đôi dành cho những người yêu nhau. Phim bắt đầu Lỗ Phong cũng bắt đầu ôm cô vào lòng, còn nội dung phim thì có xem vô số lần cô cũng không nhớ được, cô chỉ nhớ kĩ những lời thì thào tâm tình và những nụ hôn nogns bỏng hân để lại trên môi mình.

Ba người ngồi cùng nhau chờ phim mở màn, Đậu Đậu hết nhìn trái lại nhìn phải, cảm thấy cực kì hài lòng. Cậu bé cầm bỏng ngô hết đưa vào miệng mẹ lại đưa vào miệng bố, nói: “Mẹ, sau này tuần nào chúng ta cũng đi xem phim được không?”

Hoài Nguyệt hỏi: “Đậu Đậu thích xem phim không?”

Cứ ăn một viên bỏng ngô Lỗ Phong lại cố ý thơm một cái thật kêu lên tay Đậu Đậu, sau đó Đậu Đậu lại đưa tay vào miệng cô, điều này làm cô cảm thấy khó xử.

“Thích, Đậu Đậu thích đi xem phim với bố mẹ”.

Hoài Nguyệt không nói gì, sợ rằng đây cũng là điều Lỗ Phong đã dạy Đậu Đậu từ trước. Rốt cục hân muốn làm gì? Muốn xin lỗi cô vì chuyện đó? Hình như không cần phải thế, một năm trước hai người bọn họ đã nói hết những gì cần nói rồi.

“Nếu Đậu Đậu thích thì đương nhiên bố mẹ sẽ đi xem với Đậu Đậu”, Lỗ Phong nói, “Đậu Đậu còn thích cùng làm gì với bố mẹ nữa?”

“Đậu Đậu muốn đến Thủy Cung xem cá to, mẹ, ngày mai chúng ta đi xem cá to được không?”

Thủy Cung ở gần ngoại ô, Hoài Nguyệt đã dẫn Đậu Đậu đến chơi mấy lần rồi. Từ nhỏ Đậu Đậu đã rất thích các loại cá, thường chơi đến mức không muốn về, đến giờ đóng cửa cũng không chịu đi ra. Nhớ lại cảnh Đậu Đậu trợn mắt nhìn những con cá bơi trên đầu rồi chạy đuổi theo, Hoài Nguyệt không khỏi cười nói: “Được, ngày mai mẹ dẫn con đi”.

“Bao giờ đi? Anh lái xe đưa hai mẹ con đi”. Lỗ Phong hỏi rồi cầm tay Đậu Đậu lên vuốt ve, “Trời thì nóng, xe buýt bên đó cũng ít chuyen”.

“Không cần, em với con bắt xe đi”. Hoài Nguyệt cảm thấy hết kiên nhẫn đến nơi rồi, cô sắp không thể kiềm chế được nữa.

“Lúc về thì làm thế nào? Ở đó có rất ít taxi”. Lỗ Phong vẫn nói mềm mỏng, “Phải đợi taxi rất lâu, Đậu Đậu sẽ cảm nắng mất”.

Hoài Nguyệt chán nản, hân đang bắt nạt cô vì cô không có xe đây mà, “Em sẽ bảo Duyên Duyên lái xe đưa đi”.

“Hoài Nguyệt, đừng giận dỗi nữa, tất cả vì con mà, Đậu Đậu cũng hi vọng bố mẹ đều có thể ở bên nó. Em xem hôm nay nó vui vẻ đến mức nào kìa”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức nắm chặt tay Đậu Đậu, vì con mà lại còn đi quyến rũ phụ nữ bên ngoài? Lúc li hôn tại sao lại không nghĩ tới chuyện Đậu Đậu muốn ở bên cả bố lẫn mẹ? Cô tức giận ngẩng đầu nhìn Lỗ Phong.

“Mẹ, phim bắt đầu rồi”. Phát hiện mẹ không vui, Đậu Đậu cố chịu đựng đau đớn khi bàn tay bị siết chặt mà nhắc nhở mẹ.

Hoài Nguyệt nhận ra mình đang nắm tay Đậu Đậu quá chặt, vội vàng cầm tay Đậu Đậu lên xem. Bàn tay vốn trắng nõn giờ đã hơi đỏ, cô rất thương, vội đưa lên miệng thổi: “Đậu Đậu đau không? Mẹ bắt cần quá”.

“Không đau”. Đậu Đậu nhỏ giọng nói, “Mẹ, mẹ đừng giận bố nữa. là con muốn bố lái xe đưa mẹ con mình đi mà. Trước cửa Thủy Cung lúc nào cũng vắng người, Đậu Đậu nghĩ mẹ sẽ sợ”.

Mắt Hoài Nguyệt lập tức ngân ngấn nước. Có lần cô dẫn Đậu Đậu đi xem cá đến tận lúc đóng cửa mới đi ra. Khu vực đó người ở thưa thớt, nửa tiếng mới có một chuyen xe buýt, gọi taxi cũng không có. Một người phụ nữ độc thân trẻ tuổi như cô vào một em bé nhỏ như vậy đứng ở vùng ngoại ô, chưa nói đến người xấu mà ngay cả một con chó cũng làm cô sợ hãi. Không ngờ Đậu Đậu ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại nhớ kĩ vẻ thấp thỏm lo âu của mẹ.

Cô lén lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu đừng sợ, mẹ cũng không sợ, con tập trung xem phim đi”.

Đậu Đậu nhanh chóng bị bộ phim đang chiếu hấp dẫn, thậm chí quên cả túi bỏng ngô trên tay, thỉnh thoảng lại vui vẻ cười ha ha. Có điều Hoài Nguyệt và Lỗ Phong ngồi hai bên lại cảm thấy không hề vui vẻ.

*** **

Buổi sáng thứ 7, Cơ Quân Đào thức dậy rất sớm. Cơ Quân Dã bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị cho triển lãm tranh, cô nói buổi chiều mới tới đây. Hình như hôm qua hai mẹ con nhà hàng xóm cũng không về. Mấy ngày nay chồng cũ cô ấy hay lái xe đưa hai mẹ con về, có lúc anh đứng bên cửa sổ nhìn thấy, trong lòng thấy rất khó chịu. Nhưng thấy hẳn không đưa mẹ con cô ấy về trong lòng anh càng thấy khó chịu.

Buổi tối hôm qua anh đã vẽ rất khuya, đến tận lúc kiệt sức vì mệt, mục đích chính là để ngủ ngon hơn một chút, nhưng kết quả là lại ngủ không ngon chút nào.

Cả đêm anh đều nằm mơ, mơ thấy mẹ bế bé mình vượt sông đuổi theo bố. Sau đó mặt mẹ biến thành mặt Hoài Nguyệt, người đứng bên bờ bên kia biến thành chồng cũ cô ấy. Cô ấy khóc rất đau lòng, chồng cũ cô ấy vẫn lạnh mặt một mực đi về phía trước. Anh lơ lửng giữa không trung nhìn cảnh này mà cực kỳ tức giận, lớn tiếng gọi người đàn ông đó đợi cô ấy. Người đàn ông đó cười lạnh với anh: “Không phải mày thích cô ta à? Vì sao mày không kéo cô ấy lên?”

Tâm sự trong lòng đột nhiên bị người khác nhìn thấu, trong lòng hoảng hốt, anh liền rơi từ trên không xuống. Đến lúc đứng dậy tìm Hoài Nguyệt anh lại phát hiện cô ấy đã biến mất, trên bờ sông rất nhiều người đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nói người phụ nữ này đã bị nước sông cuốn đi rồi. Anh vừa sợ vừa sốt ruột tỉnh lại rồi không dám ngủ nữa.

Anh trần trọc, đột nhiên phát hiện mình đã động lòng vì cô gái này từ bao giờ.

Lúc đầu chỉ cảm thấy Hoài Nguyệt là một người mẹ tốt, trên người cô anh nhìn thấy bóng dáng của mẹ nên trong vô thức không bài xích cô. Sau đó vì hiểu lầm nên anh áy náy muốn bồi thường cho cô, vì vậy mới chú ý đến cuộc sống hàng ngày hàng ngày của cô. Dần dần anh phát hiện cô rất dịu dàng, rất hiểu ý người khác, cũng cảm nhận được sự tủi thân bất đắc dĩ phía sau nụ cười của cô nên trong lòng cảm thấy thương hại. Sau đó nữa, cô bình bức tranh của anh, hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng anh khi vẽ bức tranh đó, rất ít người có thể cảm nhận được sự cô độc và tuyệt vọng của anh một cách sâu sắc như thế. Ngoài sự kinh ngạc anh còn có cảm giác gặp được tri kỷ. Cho tới bây giờ anh lại phát hiện sở dĩ mình ngóng trông ngày cuối tuần như thế chính là vì để nhìn thấy bóng dáng mảnh dẻ đó, khi nhìn thấy trong lòng sẽ vô cùng yên tâm.

Vì người phụ nữ này, anh biết mình đang dần dần thay đổi. Anh không còn tự nhốt kín mình trong thế giới hội họa. Trời nắng, anh nghĩ rau dưa trong vườn hoa của cô ấy cần phải được tưới nước. Trời nóng, anh lo cô với Đậu Đậu chơi đùa đầm đìa mồ hôi không biết có bị cảm nắng hay không. Sáng sớm thức dậy anh vui vì có thể nhìn thấy cô, khi trời tối anh tiếc nuối vì thời gian trôi quá mau, lại phải bắt đầu một tuần chờ đợi mới.

Mặc dù đã 35 tuổi nhưng anh lại chưa bao giờ có một mối tình nào tử tế, tâm tư rất đơn thuần, anh chỉ biết anh thích người này, anh quan tâm đến người này mà thôi. Cô cười, anh sẽ vui, cô mệt, anh sẽ thương. Cô từ chối, anh thấy cực kỳ khó chịu, cô thoải mái vui vẻ, anh liền cảm thấy cả trời đất đều trở nên sáng ngời. Và tuần này cô không về như thường lệ, điều này làm anh cảm thấy bất an.

Anh đứng bên cửa sổ, bên ngoài bắt đầu mưa rào rích, trên con đường nhỏ không có một bóng người.

Giờ này cô ấy đang ở trong thành phố sao? Đang dẫn Đậu Đậu đi chơi hay đã xảy ra chuyện gì? Trước kia kể cả tuần Đậu Đậu về nhà bà nội cô ấy cũng nhất định sẽ về đây, ở đây có rau dưa cô ấy trồng, cô ấy sẽ về để tưới nước, nhổ cỏ, chăm sóc rau dưa. Cho dù rau trong vườn có thể nhờ bác làm vườn chăm sóc giúp nhưng còn rau trên nóc nhà thì sao. Những cây mướp trên nóc nhà rất háo nước nên cô ấy nói với Tiểu Dã rằng mình là nô lệ của mướp, còn nhờ Tiểu Dã tưới nước giúp cô ấy mỗi khi vắng nhà.

Chẳng lẽ cô ấy lại chắc chắn Tiểu Dã sẽ giúp cô ấy chăm sóc vườn rau trên sân thượng đến thế? Tiểu Dã vốn tính qua loa đại khái, sao có thể tin tưởng cho được. Anh tức giận nghĩ. Hay là vì trời mưa nên cô ấy

lười không cần về tưới nước nữa, thậm chí cũng không cần về nhìn qua lấy một lần.

Đầu anh bắt đầu đau, buổi tối ngủ không ngon đương nhiên sáng dậy sẽ đau. Anh nhớ cô ấy như thế, cô ấy có biết không? Nhớ người phụ nữ nhìn thấy Leshy là sợ đến mức quay đầu bỏ chạy, nhớ người phụ nữ ngay cả một bông hoa bầu cũng không vẽ được này, nhớ người phụ nữ cực kì chăm chú lúc xem tranh nhưng lại không bao giờ để ý ai là tác giả này, nhớ người phụ nữ lặng lẽ lau nước mắt rồi quay mặt lại cười tươi như hoa với con trai này. Thì ra mỗi nụ cười, mỗi cái nhú mày của cô ấy đã khắc thật sâu vào trong lòng anh rồi.

Buổi chiều về nhà Cơ Quân Dã thấy anh trai yên lặng đứng bên cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi.

Cơ Quân Dã giật nảy đưa tay sờ trán Cơ Quân Đào, thấy vẫn mát lạnh cô cũng hơi yên tâm, nói: “Anh, anh không thoải mái à? Sao lại mở cửa sổ đứng đây làm gì?”

Cơ Quân Đào nhìn em gái, muốn nói lại thôi, anh suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Cơ Quân Dã giơ chiếc túi trong tay lên lắc lư trước mặt anh, “Em mua cua đá rồi. Lần trước Hoài Nguyệt đồng ý dạy em nấu canh cua, lát nữa gọi cô ấy qua giúp đỡ. Em còn mua cà với bí xanh nữa, Đậu Đậu rất thích ăn, tối nay mời hai mẹ con cô ấy ăn cơm ở nhà mình luôn”.

“Mẹ con họ không về”. Dứt lời, Cơ Quân Đào đi lên tầng, “Mình em lại không làm được, nấu món gì đơn giản đi”.

Cơ Quân Dã đau khổ: “Cái cô nàng Hoài Nguyệt này, hôm nay là thứ 7 mà sao lại không về, lần này hại chết em rồi, còn đồng cửa này thì làm thế nào?”

Cơ Quân Đào ảo não nói: “Nếu em không biết làm thì cho bác bảo vệ ngoài cổng đi, tối không nấu cơm cũng không sao, anh không muốn ăn gì cả”.

Cơ Quân Dã phục hồi lại tinh thần, vội hỏi liên tiếp: “Thế anh đã ăn trưa chưa đấy? Còn chưa ăn đúng không? Tại sao lại không muốn ăn? Tại sao sắc mặt anh kém như vậy? Anh bị ốm thật à?”

Cơ Quân Đào không nhin được nói: “Ốm cái gì, bị ốm có phải dễ đâu, chẳng qua là tối hôm qua anh ngủ không ngon thôi”.

“Vì sao ngủ không ngon? Máy ngày nay không phải anh vẫn ngủ rất tốt sao, sao tự nhiên giờ lại không ngủ được nữa?” Cơ Quân Dã nói căng thẳng, bệnh trầm cảm dễ tái phát, cô không thể xem thường được.

Cơ Quân Đào không để ý đến cô nữa mà đóng cửa phòng về bắt đầu làm việc. Thực ra anh làm sao mà vẽ được, có điều câu hỏi của Cơ Quân Dã quá khó làm anh phải chật vật tháo chạy. Dù sao anh cũng không thể nói với em gái là mình đã yêu người phụ nữ hàng xóm rồi, ngày đêm mong nhớ người ta nhưng người ta lại hoàn toàn không biết gì đúng không?

Cơ Quân Dã đứng trong phòng bếp ngăn người nhìn túi cua, cô nghĩ ngợi một hồi rồi gọi điện cho Hoài Nguyệt.

Một âm thanh dịu dàng vang lên trong điện thoại: “Tiểu Dã à?” Hoài Nguyệt hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên Cơ Quân Dã gọi điện thoại cho cô.

“Hoài Nguyệt, cô ở đâu? Tại sao lại không về?” Cơ Quân Dã vội hỏi, hình như cô đã loáng thoáng biết được vì sao anh trai mình không vui.

“Tôi đưa Đậu Đậu đến Thủy Cung chơi, tuần này không về”. Hoài Nguyệt nói nhỏ.

“Đến Thủy Cung xem xong rồi về cũng được chứ sao. Hay là không có xe? Để tôi tới đón”.

“Có xe mà, có điều nghĩ chiều mai lại về thành phố luôn, trời thì nóng, đi đi về về phiền phức quá”. Hoài Nguyệt nói, Lỗ Phong bế Đậu Đậu dừng lại đợi cô đăng trước, cô vừa nói vừa đuổi theo hai bố con.

“Có gì mà phiền phức”, cô không về tới mới phiền phức ấy, Cơ Quân Dã thầm nghĩ, “Hơn nữa cô còn phải tưới nước cho vườn rau mà?”

“Không phải đang mưa à?” Hoài Nguyệt cười nói, “Quá nhiều nước thì cây sẽ chết úng mất”.

Hết cách, Cơ Quân Dã nhăn nhó nói: “Hoài Nguyệt, tôi mua cua đá rồi, không biết nấu thế nào!”

“Thì ra là vì chuyện này. Chị cứ rửa sạch cho vào rang muối ăn luôn. Lần sau về tôi dạy chị nấu canh cua”. Hoài Nguyệt nói: “Sống ở đây yếu lắm, thế nhé!”

Cơ Quân Dã còn định nói tiếp nhưng điện thoại đã vang lên tiếng tút tút. Cô buồn bực nghĩ, tại sao phỏng vẫn xong là quên luôn người ta rồi, đúng là một cô nàng vô tâm!

22. , Chương 22

Chương 22

Rốt cục triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ tại phòng triển lãm Tổ cũng phải khai mạc, lập tức các nhân vật nổi tiếng đều tụ tập đến, các nhà sưu tầm trong ngoài nước cũng lũ lượt đổ về. Các nhân viên của Cơ Quân Dã bận rộn hết cỡ nhưng cô lại tranh thủ lúc rảnh rồi chạy đến tòa soạn tạp chí tìm Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt không có ở văn phòng, chỉ có Tư Tư. Vì lần trước chụp ảnh hai bên đã gặp nhau, hai người lại đều là người tương đối cởi mở hướng ngoại nên bây giờ gặp lại cũng không hề cảm thấy xa lạ. Hai người ngồi trong văn phòng câu được câu không tán gẫu đợi Hoài Nguyệt.

Cơ Quân Dã vừa uống trà vừa khen: “Trà này ngon đấy, vị đắng hòa lẫn trong vị ngọt và hương thơm thoang thoảng, dư vị rất đậm đà”.

Tư Tư cười nói: “Đây chính là quà của giám đốc Trần chúng tôi tặng người đẹp, đương nhiên phải ngon rồi. Hoài Nguyệt uống trà kĩ tính lắm, mẹ chồng cô ấy, à, chính xác là mẹ chồng cũ của cô ấy còn chuyên mua trà Long Tỉnh Minh Tiền cho cô ấy đấy”.

Cơ Quân Dã giật mình hỏi: “Lần trước đi xem thuyền rồng ở Ngô Giang tôi đã gặp giám đốc Trần của các chị rồi, rất trẻ, còn trẻ hơn cả chị đúng không?”

“Đương nhiên, người ta còn chưa cưới vợ mà, làm sao lại đi so với bà già này chứ”, Tư Tư cười nói, “Trong tòa soạn chúng tôi cũng không ít cô gái trẻ nhìn anh ta chăm chăm, có điều theo tôi thì thật sự không có ai xứng với anh ta, ngoài...” Tư Tư nhìn thoáng qua ngoài cửa rồi thấp giọng: “Cô thấy Hoài Nguyệt thế nào? Ngoại hình đẹp, tính cách tốt, có tài năng. Mặc dù có con rồi nhưng Đậu Đậu được tòa xử ở với bố nên cũng không thành vấn đề. Tôi đang nghĩ tới việc làm mối cho hai người bọn họ!”

Cơ Quân Dã lấy làm kinh hãi, “Hai người bọn họ? Chị thấy họ hợp nhau à?”

“Hợp quá đi chứ!” Tư Tư lập tức đổi nghề buôn dưa, “Tôi thấy giám đốc Trần của chúng tôi rất tốt với Hoài Nguyệt, có chuyện gì cũng luôn che chở cô ấy. Tuy đổi chuyên mục là giao trọng trách cho cô ấy, có điều làm ở chuyên mục này sẽ có triển vọng phát triển hơn nhiều. Sợ lương cô ấy thấp, giám đốc lại lập tức cho cô ấy một vị trí Phó chủ nhiệm văn phòng trên danh nghĩa. Hoài Nguyệt còn trẻ, lại là phụ nữ, nói không chừng vài năm nữa sẽ được cất nhắc lên phó tổng biên tập. Bây giờ vấn đề cơ cấu cán bộ đang được chú ý, những người ngoài đảng, phần tử trí thức, dân tộc thiểu số và nữ giới đều được ưu tiên nhất định, các đơn vị sự nghiệp cũng không phải ngoại lệ”.

“Vậy quan điểm của chính Hoài Nguyệt thì thế nào?” Cơ Quân Dã sốt ruột hỏi, vẫn nói là nhất cự li nhì tốc độ, mặc dù họ là hàng xóm nhưng một tuần có 5 ngày làm việc mà chỉ có 2 ngày nghỉ cuối tuần, tỉ số cách biệt xa như vậy, anh trai mình sao tranh được với Trần Thụy Dương?

“Không biết, Hoài Nguyệt thích giấu kín tâm sự chứ không phải tỏ bày giống tôi”. Tư Tư nói, “Cô ấy mới 29 tuổi, đời này không thể bị thằng khốn Lỗ Phong kia làm hỏng được. Tôi đã khuyên cô ấy rất nhiều lần rồi, cũng tìm giúp cô ấy mấy mối. Người ta đều rất thích cô ấy, chỉ có điều cô ấy luôn không thấy hứng thú gì. Lúc vừa mới li hôn lòng như tro tàn thì còn có thể hiểu được, bây giờ đã li hôn hơn một năm, cũng nên suy nghĩ cho chính mình rồi, cô nói có phải không? Giám đốc Trần đối nhân xử thế không tồi, có năng lực, có trình độ, hình như cũng có ý với cô ấy”.

“Hoài Nguyệt có một người chị như chị đúng là may mắn”. Cơ Quân Dã nói nhưng trong lòng lại nguyệt dài. Ai nhờ chị xen vào việc của người khác chứ, còn giới thiệu những mấy người nữa, thật là đáng ghét!

Hai người đang nói chuyện thì Hoài Nguyệt từ bên ngoài đi vào, thấy Cơ Quân Dã cô vội không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, lãnh đạo đột nhiên tìm tôi có việc, chị đợi lâu chưa?”

Cơ Quân Dã là một người không giấu được tâm sự, cô lập tức hỏi một câu rất nhạy cảm: “Giám đốc Trần tìm cô có việc à?”

Hoài Nguyệt không để ý gật đầu, “Ồ, không phải chị nói triển lãm tranh sắp khai mạc rồi à? Thế thì chắc bận lắm, vậy mà chị còn đích thân đến chỗ tôi đưa thiệp mời nữa. Đại tiểu thư, chị làm tôi được yêu mà sợ đấy”.

Sau một thời gian qua lại, do Cơ Quân Dã cố ý thu hẹp khoảng cách nên hai người đã nói chuyện với nhau thoải mái hơn nhiều.

Cơ Quân Dã ý tứ sâu xa: “Thực ra thiệp mời nên do anh trai tôi đến đưa mới đúng, không phải cô đã viết bài phỏng vấn anh ấy sao, anh ấy nên đến để cảm ơn cô”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Tại sao chị lại nói ngược đời như thế, tôi làm phiền Cơ tiên sinh như vậy đúng là ngại quá, tôi phải cảm ơn anh ấy mới đúng”.

“Cảm ơn thế nào? Cuối tuần vừa rồi tôi mua cua đá cô cũng không về làm giúp tôi, tôi lại không dám bóc mai vì sợ nó cắn, rang nguyên cả con thế là có mùi không thể nào ăn được. Hôm đó anh tôi mặt nặng mày nhẹ cả buổi tối”. Nhớ tới dáng vẻ phờ phạc của anh trai, Cơ Quân Dã vừa thương lại vừa buồn cười.

Hoài Nguyệt bật cười nói: “Ôi trời, đại tiểu thư, sao lại rang nguyên cả con chứ, cầm 4 cái chân một bên rồi bóc mai ra, nó không cắn được đâu”.

Cơ Quân Dã nói: “Làm sao tôi biết, chủ nhật này cô nhất định phải về, bất kể mưa hay không đều phải về”. Nếu tuần này còn không về thì có lẽ người nọ lại bị bệnh mất.

Nhìn trời bên ngoài, Hoài Nguyệt nghĩ thầm, nếu mưa to thì mang Đậu Đậu về ngoại ô làm gì chứ, đằng nào cũng chỉ ở trong nhà mà. Chẳng thà đưa nó đi xem phim còn hơn, sau lần xem Shrek 3 về Đậu Đậu liền chê màn hình TV quá nhỏ, âm ỉ đôi tuần sau lại phải đến rạp chiếu phim. “Nếu có việc thì tôi sẽ gọi điện thoại cho chị sớm để chị khỏi phải mua đồ cho lãng phí”.

Cơ Quân Dã thầm nghĩ, như vậy sao được! Cô kéo Hoài Nguyệt đi ra ngoài, ra đến hành lang liền thấp giọng nói: “Hoài Nguyệt, tôi nói thật với cô nhé, thời gian này tôi bận tổ chức triển lãm tranh có thể không có thời gian chăm sóc anh trai tôi. Cô cũng biết anh trai tôi không biết cách chăm sóc bản thân mà, thường quên giờ ăn cơm, có nhớ cũng chỉ đến quán mì ăn mát mì cho xong chuyện, tôi thực sự không yên tâm. Nếu cô về thì giúp tôi mỗi ngày ba bữa gọi anh ấy ăn cơm, chỉ cần lúc Đậu Đậu ăn thì cũng bảo anh ấy ăn một chút, cô mua thêm ít thức ăn là được mà. Sau đợt bận này thì tôi sẽ có nhiều thời gian hơn”.

Bình thường Cơ Quân Dã luôn che chở anh trai như gà mái che chở gà con, Hoài Nguyệt cũng được chứng kiến tận mắt. Vì chuyện phỏng vấn lần trước cô cũng đang rất muốn tìm cơ hội cảm ơn Cơ Quân Đào, có điều chuyện Cơ Quân Dã nói lại làm cô hơi khó xử. “Nấu nhiều hơn một chút thì không thành vấn đề, nhưng anh trai chị là người lớn chứ có phải trẻ con đâu, làm sao có thể nghe lời tôi được. Đậu Đậu là con trai tôi, nó mãi chơi không chịu ăn cơm tôi mắng là nó sẽ nghe lời, còn nếu Cơ tiên sinh không chịu ăn cơm thì tôi cũng không biết nên làm thế nào cả!”

Nghe vậy Cơ Quân Dã bật cười: “Thì cô cũng mắng anh ấy một trận là được. Anh ấy nhất định sẽ nghe lời cô”.

“Có cho tôi thêm mười lá gan tôi cũng không dám, một họa sĩ lớn như vậy, chỉ cần nghe anh ấy nói chuyện là tôi đã nơm nớp lo sợ rồi”. Hoài Nguyệt cũng cười nói, “Không thành vấn đề, chị về nói chuyện trước với anh trai chị đi, nếu anh ấy không phiền thì một ngày ba bữa tôi đều mang sang cho anh ấy. Cũng chỉ có hai ngày thôi mà, buổi tối thứ sáu tôi và Đậu Đậu sẽ về, chủ nhật ăn cơm tối xong mới đi, bảo đảm anh trai cô sẽ không bị đói đâu”.

Hoài Nguyệt là một người đơn giản, cô cũng không để ý phân tích câu chuyện. Cơ Quân Dã coi trọng mấy bữa cơm thứ 7 chủ nhật như thế, vậy thì từ thứ 2 đến thứ 6 Cơ Quân Đào ăn cái gì? Không phải là vẫn cứ ăn uống qua loa như vậy sao?

Thấy cô không hề hoài nghi, Cơ Quân Dã mừng thầm trong bụng: “Cũng không cần cô phải lo cả ba bữa đâu, anh ấy rất ít khi ăn sáng, buổi tối tôi sẽ cố gắng tranh thủ về đó, cô chỉ cần nhắc anh ấy ăn cơm trưa là được. Cô đã phỏng vấn anh ấy rồi nên nhất định cũng tương đối hiểu tình hình của anh ấy. Việc mẹ tôi qua đời là một tấn công rất lớn đối với anh ấy, anh ấy còn gác bút một thời gian mà”.

Hoài Nguyệt gật gù đầu thông cảm: “Tôi biết, Cơ tiên sinh nói có một thời gian anh ấy bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng, Tiểu Dã, thời gian đó chị vất vả lắm nhỉ?”

Cơ Quân Dã kinh ngạc, không ngờ anh trai mình lại nói với Hoài Nguyệt về bệnh tình của mình không hề e dè gì như vậy, qua đó có thể thấy anh ấy tín nhiệm Hoài Nguyệt đến mức nào. Phải biết nhà họ Cơ vẫn phong tỏa tin tức này rất chu đáo, Cơ Quân Đào lại điều trị ở nước ngoài, hơn nữa người ngoài cũng rất khó phát hiện một người bị bệnh trầm cảm trừ khi bệnh tình quá nặng, cho nên hầu như không có ai biết chuyện này. Bây giờ Hoài Nguyệt đã biết thì mình cũng không cần phải tránh né gì khi nói chuyện nữa.

“Hai năm nay bệnh tình của anh tôi đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng mỗi khi thời tiết không tốt, như bây giờ chẳng hạn, mà lại ở một mình thì tâm tình luôn tương đối sa sút. Tôi biết là cô khó xử nhưng cô có thể dừng để anh ấy ăn cơm một mình không? Anh ấy không thích ăn cơm một mình, bình thường thà rằng ra quán ăn mì chứ rất ít khi gọi người ta đưa cơm đến”.

Hoài Nguyệt do dự nói: “Hay sang nhà tôi ăn? Tôi và Đậu Đậu thì không sao, có điều Cơ tiên sinh có đồng ý không? Tôi thấy ở nơi xa lạ anh ấy không được thoải mái lắm, lần trước ăn cơm ở nhà tôi cũng ăn rất ít”.

“Mọi người đều đã thân quen như vậy rồi, nhà cô làm sao có thể coi là nơi xa lạ được? Anh ấy vẫn ăn rất ít, tôi thấy anh ấy thích Đậu Đậu, có Đậu Đậu ăn cùng có lẽ anh ấy sẽ ăn được nhiều hơn một chút”. Cơ Quân Dã vội nói. Cô nghĩ thầm, chỉ cần là cô làm thì kiểu gì anh ấy chẳng thích, nói không chừng còn ăn từng nồi trôi rế ấy chứ.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Được rồi, chị nói với tôi xem Cơ tiên sinh thích ăn gì, tôi nhất định sẽ cố nấu thật ngon”.

Cơ Quân Dã hài lòng hết cỡ, kéo tay cô đi ra ngoài: “Tôi nghe Tư Tư nói giám đốc Trần của các cô rất tốt với cô, anh ta đang theo đuổi cô à?”

“Cái gì thế?” Hoài Nguyệt đỏ mặt, “Chúng tôi chỉ bàn chuyện công việc thôi, không có bất cứ quan hệ gì khác. Tôi sang làm ở chuyên mục mới nên thỉnh thoảng anh ấy lại dẫn tôi ra ngoài gặp một vài người”.

Cơ Quân Dã nghiêm mặt nói: “Hoài Nguyệt, cô nhất định phải nhìn cho rõ xem người nào thực sự tốt với mình, người nào hợp với mình, phải tìm một người tốt nhất với mình mới được”.

Hoài Nguyệt không rõ vì sao Cơ Quân Dã đột nhiên lại nghiêm túc trịnh trọng như vậy, nghĩ rằng Cơ Quân Dã cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm với mình nên cô nhẹ nhàng gật đầu.

Đưa chân Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt vừa định về văn phòng thì gặp Trần Thụy Dương từ bên trong đi ra. Nhìn bóng lưng biến mất phía xa xa, Trần Thụy Dương thuận miệng hỏi: “Sao trông giống Cơ Quân Dã thế?”

Hoài Nguyệt đáp: “Cô ấy đến đưa thiệp mới đến dự lễ khai mạc triển lãm tranh cha con họ Cơ ngày mai. Thiệp mời của anh cũng đang để ở chỗ em, lát nữa em đưa cho anh”.

Trần Thụy Dương cảm thấy kì lạ: “Cô ấy đúng là một người thoải mái, bây giờ đang bận rộn như vậy mà còn đích thân đến đây đưa thiệp mời. Hoài Nguyệt, thể diện của em lớn thật đấy!” Nhớ tới chuyện phỏng vấn Cơ Quân Đào lần trước, Trần Thụy Dương nghĩ chẳng lẽ quan hệ giữa Hoài Nguyệt với nhà họ Cơ không phải hời hợt như những gì cô ấy nói?

“Em cũng nói như vậy”, Hoài Nguyệt nói tiếp, “Bài phỏng vấn Cơ Quân Đào được đăng trong kì này, giờ lại đúng dịp khai mạc triển lãm tranh, chúng ta có cần phải đưa tin không?”

“Đương nhiên, lễ khai mạc ngày mai không biết sẽ có những ai đến dự, vừa rồi mà hỏi cô ấy thì tốt”. Trần Thụy Dương nói, “Ngày mai chúng ta cùng đi, nhất định sẽ có rất nhiều người nổi tiếng. Phải gấp gờ họ một chút mới được, sau này họ đều là đối tượng chú ý trọng điểm của chúng ta. Bảo anh Tào viết bài đi”. Suy nghĩ một chút, Trần Thụy Dương lại nói tiếp: “Thôi, để anh bảo phó tổng biên tập Lưu nói với anh ấy”.

Hoài Nguyệt nhận lời rồi đi vào văn phòng. Trần Thụy Dương là một người rất để ý đến các chi tiết nhỏ, có thể điều này có liên quan đến quá trình làm việc 3 năm ở nước ngoài vì người ta vẫn nói trong đối ngoại không có việc gì nhỏ cả. Trong quá trình làm việc bình thường anh ta không bao giờ để cấp dưới khó xử, chẳng hạn như vừa rồi để Hoài Nguyệt đi bảo phóng viên Tào viết bài, Hoài Nguyệt ít kinh nghiệm hơn phóng viên Tào, hiện nay lại chỉ là phó biên tập một chuyên mục, theo lý thì không tiện giao nhiệm vụ cho phóng viên Tào, vì vậy Trần Thụy Dương lại sửa lại cho phó tổng biên tập Lưu đi nói. Hoài Nguyệt cảm thấy mặc dù Trần Thụy Dương còn trẻ nhưng làm việc lại hết sức từng trải, sau khi đến đây một số vấn đề phát sinh đều được anh ta giải quyết rất gọn ghẽ, từ trên xuống dưới không ai có ý kiến gì, kể cả chính mình cũng hết sức tán thưởng.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương đi được vài bước lại quay lại gọi cô, “Ngày mai đi cùng xe với anh, em không cần đến đây nữa, sáng mai anh sẽ tới đón em”.

Hoài Nguyệt gật đầu, bất cứ lúc nào cần đi ra ngoài Trần Thụy Dương cũng suy nghĩ đến việc cô đi xe buýt không tiện nên đều tự lái xe tới đón cô, lần một lần hai, đến giờ đã trở thành thói quen rồi.

“Mặc đẹp một chút, em phải thay mặt cho hình tượng của tòa soạn chúng ta đấy!” Trần Thụy Dương cười nói, “Nhớ kỹ nhé, đề hết đám dẫn chương trình đài truyền hình đó xuống được thì anh sẽ thưởng cho em!”

Hoài Nguyệt cười: “Thưởng bao nhiêu? Nếu nhiều thì em nhất định sẽ thử xem”.

Trần Thụy Dương nhướn mày, “Em muốn bao nhiêu cũng được, nhất định phải làm cho đài truyền hình méo mặt!”

Sau một thời gian hai người đã có thể nói chuyện rất thoải mái. Có lúc anh ta cảm thấy có lẽ mình phải cảm ơn Lỗ Phong, nếu như không phải Lỗ Phong nói rõ mối quan hệ lằng nhằng này với cô ấy thì có lẽ trong vô thức anh ta vẫn phải e dè, không thể nói chuyện thẳng thắn chân thành như bây giờ. Thương Hoài Nguyệt, nội tâm người phụ nữ này không hề yếu đuối như bề ngoài của cô ấy, cô ấy làm việc nghiêm túc, cô ấy đang cố gắng sống thật vui vẻ chứ không tự đắm chìm trong đau xót. Chỉ trong thời gian hơn một năm rất ngắn cô ấy đã học được cách đối mặt với thất bại một cách kiên cường. Điều này rất tốt, cô ấy là mẫu người phụ nữ anh ta thích.

23. , Chương 23

Chương 23

Lễ khai mạc triển lãm tranh được tổ chức tại đại sảnh phòng triển lãm Tố, phía bắc đại sảnh chỉ dựng một sân khấu đơn giản, vì Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật nên mọi người đều hiểu đây là ban tổ chức đã cố gắng làm đơn giản nhất mọi thủ tục.

Có điều mặc dù sân khấu đơn giản nhưng người đến lại không đơn giản chút nào. Bộ văn hóa, Ban tuyên giáo Trung ương đều cử các nhân vật cấp Bộ trưởng, Thứ trưởng đến dự, còn có thư chúc mừng của một vị lãnh đạo trung ương, có bài chúc mừng của Chủ tịch tỉnh, khung cảnh long trọng, mọi người đều nở mày nở mặt.

Hoài Nguyệt đứng trong góc đại sảnh nhìn hai cha con họa sĩ và Cơ Quân Dã đứng trên sân khấu. Cơ Trọng Minh mặc một bộ đồ kiểu Tàu màu đen, gương mặt vẫn trẻ trung dù mái tóc đã bạc trắng. Cô không khỏi thầm khen trong lòng, ông ta đã 75 tuổi nhưng vẫn không thấy già nua chút nào, phong độ nhẹ nhàng, nho nhã phong lưu, cuối cùng cô cũng biết khí chất như ngọc của Cơ Quân Đào được di truyền từ ai. Cô lại nhìn

Cơ Quân Đào đứng bên cạnh ông ta, anh vẫn chỉ mặc áo phong trắng và quần dài màu xanh đen không hề khác ngày thường chút nào. Còn về mặt? Vẫn lạnh nhạt, hình như cũng không có gì khác lạ, thậm chí về mặt mỗi thường thấy cũng không hề biến mất.

Hoài Nguyệt nghĩ xót xa, của cải, tài hoa, gia thế, danh tiếng, thậm chí tướng mạo, không thiếu thứ gì, nhưng có ai biết vị hoàng tử cos tất cả mọi thứ trong mắt bọn họ này lại bị bệnh trầm cảm hành hạ thể thâm, không thể thoát khỏi khúc mắc trong lòng, cuộc sống không hề có vui vẻ. Xem ra Thượng Đế luôn công bằng, bạn được nhiều thì cũng sẽ mất nhiều, như chính cô, dù có lúc chính cô cũng không rõ cô đã được cái gì và mất cái gì, nhưng cô tin rằng Thượng Đế sẽ tính toán rõ ràng cho cô.

Một vị Thứ trưởng đang phát biểu trên sân khấu, đại khái là biểu dương cống hiến kiệt xuất của tiên sinh Cơ Trọng Minh đối với giới hội họa Trung Quốc và điểm danh từng tác phẩm xuất sắc của Cơ Trọng Minh. Trên mặt Cơ Trọng Minh lộ ra nụ cười mơ hồ và đứng mực, còn dưới sân khấu tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng kính trọng.

Hoài Nguyệt vừa lặng lẽ nhìn hai cha con trên sân khấu vừa nghĩ đến tâm sự của mình, trong lơ đãng hình như cô nhìn thấy ánh mắt Cơ Quân Đào đang chuyển dần về phía mình, đến lúc nhìn thấy cô, anh hơi ngần người rồi khẽ mỉm cười.

Cô vội bỏ qua tâm sự, chăm chú nhìn lên trên khán đài. Về mặt Cơ Quân Đào vẫn hờ hững, đôi mắt lơ đãng nhìn xuống sân khấu không có mục tiêu rõ ràng, cô không khỏi cười thần kinh mình quá nhạy cảm. Dưới sân khấu có nhiều người như vậy, làm sao Cơ Quân Đào phát hiện ra cô được, mà cho dù có nhìn thấy cô ở đây thì cũng làm gì có chuyện mỉm cười với riêng một mình cô? Cô cũng lắm chỉ là một biên tập viên đã phỏng vấn được anh vì là hàng xóm của anh mà thôi.

Cơ Quân Đào đứng bên cạnh bố, trong lòng cảm thấy cực kì không kiên nhẫn. Hiển nhiên bao nhiêu quan to quý nhân đến đây như vậy đều là vì ba chữ Cơ Trọng Minh, còn anh chỉ là một vai phụ bị bố anh nhất quyết giữ bên cạnh mà thôi. Trong số những người này có người đã nhận được tác phẩm của bố, có người đang mơ ước tác phẩm của bố, có người gần như không hiểu gì về tác phẩm của bố nhưng vẫn phải vội vàng đến đây vì sở thích của thủ trưởng mình.

Anh cảm thấy thực ra bố mình rất đáng thương, một người làm nghệ thuật lại không thể không để ý đến quan chức, thậm chí còn phải dựa vào quan chức. Một người đã thoát ra khỏi bụi trần giờ đây lại phải tỏ ra như vậy, đơn giản là vì phải trải đường đi cho con trai mình sau này.

Nhưng anh không cần những thứ này, đã không cần danh cũng không cần lợi, những vật ngoài thân này không thể làm anh cảm thấy một chút hứng thú nào. Anh là con trai Cơ Trọng Minh thì sao, anh là Cơ Quân Đào thì sao, anh vẫn bị bệnh trầm cảm như thường, những thứ này đều không thể làm cho anh cảm thấy cuộc sống có bao nhiêu vui vẻ.

Tiểu Dã nói có một ngày anh nhất định sẽ vượt qua bố. Lần này về xem tranh anh vẽ bố anh cũng cảm thấy vui mừng, ông ta nói các tác phẩm của ông khi 35 tuổi hoàn toàn kém xa các tác phẩm của con trai hiện nay.

Anh biết bố mình nói thật, anh đã xem các tác phẩm của bố lúc trước, nếu xét cùng độ tuổi thì anh đã vượt xa bố mình từ lâu.

Nhưng thành tựu của một họa sĩ không phải có thể so sánh kiểu 10 tuổi so với 10 tuổi, 30 tuổi so với 30 tuổi như vậy. Có người đến 50 tuổi mới sáng tạo ra phong cách của riêng mình, nhờ vậy mà trở thành một bậc thầy. Có người kĩ thuật rất tốt nhưng phong cách lại không thể định hình, vì vậy suốt đời chỉ có thể là một thợ vẽ.

Chính anh cũng không biết cuối cùng tranh của mình sẽ đạt đến cảnh giới nào. Như Van Gogh, nếu như năm 37 tuổi ông không nổ súng tự sát thì ai dám đảm bảo ông không thể vẽ nên các tác phẩm xuất sắc hơn nữa? Chưa đến giây phút cuối cùng của tính mạng thì cũng chưa thể đong đếm được thành tựu của một họa sĩ.

Tiểu Dã không hiểu hội họa nên cô có thể ăn nói ba hoa về tranh của anh. Bố anh là một bậc thầy nên ông không thể kết luận tùy tiện được. Đời này, đối với phụ nữ có thể bố anh sẽ lời ngon tiếng ngọt nhưng đối

với nghệ thuật bao giờ ông cũng nghiêm cẩn, kể cả lúc ông muốn lấy lòng con trai cũng vậy. Cho nên ông mới có thể trở thành một bậc thầy.

Cơ Quân Đào không biết chính xác thái độ của mình đối với bố như thế nào. Vì mẹ, anh không thể tha thứ cho bố, nhưng tài hoa của bố vẫn làm anh ngưỡng mộ. Chính loại tâm tình vừa căm hận vừa kính trọng này đã làm anh không muốn đối mặt với bố.

Mấy năm nay vân du, tình thần của bố anh càng ngày càng tốt, hình như đã thật sự gác lại được việc hồng trần để thành tâm lễ Phật, chuyên tâm vẽ tranh. Chẳng lẽ Phật giáo thật sự có sức mạnh làm mọi người không còn vương vấn chuyện xưa như vậy? Còn anh thì sao? Anh có thể bắt đầu một cuộc sống thực sự hay không?

Ánh mắt Cơ Quân Đào dừng lại ở một góc hội trường. Hoài Nguyệt đang đứng bên cạnh Trần Thụy Dương chăm chú nhìn lên sân khấu, nói chính xác thì đang chăm chú nhìn về phía mình.

Anh đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Hôm nay rõ ràng Hoài Nguyệt rất chú ý ăn mặc, cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng sữa, trên thân váy có hoa văn lá liễu màu đen nhạt, tươi mát, nhã nhặn, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của danh gia. Chiếc thắt lưng nhỏ bé khiến thân hình cô càng thêm mảnh dẻ, mái tóc vén ra sau vai để lại một lọn tóc buông xuống bên má làm cô dễ thương hơn khá nhiều so với khi buộc tóc đuôi ngựa ở nhà. Có thể hôm nay cô còn trang điểm nữa, nếu không có lẽ cô đã không trở nên rực rỡ giữa đám đông như vậy.

Đây là một Thương Hoài Nguyệt hoàn toàn khác Thương Hoài Nguyệt trong ấn tượng của anh. Người mẹ dịu dàng trong trí nhớ của anh giờ đây lại trở thành một người phụ nữ đủ để khiến trái tim mỗi người đàn ông nhìn thấy phải loạn nhịp. Cơ Quân Đào lập tức căng thẳng, mấy ngày nay ngủ không ngon, hôm nay anh ăn mặc cũng cực kì tầm thường, đứng bên cạnh bố với quần áo được lựa chọn tỉ mỉ không biết mình có tỏ ra quá lồi thối lếch thếch hay không? Anh vội vã chuyển ánh mắt qua chỗ khác, trong lòng chợt cảm thấy hơi hối hận.

Một lát sau anh vẫn không nhịn được quay lại nhìn cô.

Đã hơn mười ngày không gặp cô ấy, không biết cuối tuần này cô ấy có về không? Nếu như cô vẫn không về thì đối với anh tuần này lại là một tuần nữa phải chờ đợi. Anh đã bị loại chờ đợi không hề có đáp án này hành hạ đến mức ăn không ngon, ngủ không yên, bây giờ cô ấy đang đứng ngay trước mắt anh, làm sao anh có thể dời mắt đi được?

Anh lẳng lặng nhìn cô. Hình như hôm nay tâm tình cô ấy rất tốt, Trần Thụy Dương cúi xuống nói gì đó với cô ấy, cô ấy mỉm cười, nét mặt toả sáng rạng rỡ.

Cơ Quân Đào hơi cau mày. Hai người này có vẻ rất hiểu nhau, lần trước đi xem thi đấu thuyền rồng cũng vậy, cái gã Trần Thụy Dương này hình như luôn ở bên cạnh cô ấy.

Các quan chức phát biểu mãi rồi cũng xong, cuối cùng là lời đáp tạ của Cơ Trọng Minh. Không biết phóng viên đài truyền hình nào tới chậm mà bây giờ mới vội vã vác máy quay chạy vào.

Hoài Nguyệt đang đứng ở góc đại sảnh gần cửa, cậu phóng viên quay phim cao to đang vội vã chạy vào vô tình va vào người cô. Hôm nay cô đi giày cao gót, giữ thăng bằng không tốt, tưởng như cô sẽ ngã sắp xuống thì Trần Thụy Dương đã nhanh tay nhanh mắt vòng tay qua eo kéo cô lại. Hoài Nguyệt đang không hề phòng bị lập tức bị kéo vào trong lòng anh ta.

Người trên sân khấu và dưới sân khấu đều sững sờ.

Người trên sân khấu là Cơ Quân Đào. Nhìn thấy cảnh này, dù biết đó là hành động hợp lí nhất, tốt nhất trong tình huống đó nhưng trong lòng Cơ Quân Đào vẫn cảm thấy tức giận. Anh tức giận tên phóng viên lỗ mãng kia, cũng tức giận vì mình không ở bên cạnh cô ấy. Anh nhìn thấy cô ngẩng đầu mỉm cười cảm ơn Trần Thụy Dương, nụ cười tươi sáng, hình như cô ấy chưa bao giờ cười với mình dễ thương như vậy.

Trần Thụy Dương cũng hơi sững sờ. Anh ta kéo Hoài Nguyệt vào lòng theo phản xạ có điều kiện, hình như đó là việc hiển nhiên phải làm, hình như, hình như... Khi đó trái tim anh ta đập rất nhanh, đó không phải trạng thái bình thường của anh ta.

Anh ta là một thủ trưởng trẻ tuổi, trước mặt các nhân viên dày dạn kinh nghiệm công tác anh ta vẫn luôn tỏ ra rất bình thản. Với người khác cũng vậy, với Hoài Nguyệt cũng vậy, có lúc nói đùa, có lúc thẳng thắn tâm sự, trong lòng anh ta không bao giờ có một chút tạp chất nào. Nhưng bây giờ, khi tay anh ta kéo vòng eo thon nhỏ của cô lại, một cảm giác mãnh liệt bỗng dâng tràn, anh ta chợt nhận ra cô là một người phụ nữ xinh đẹp, một phụ nữ xinh đẹp cần được bảo vệ.

Anh ta vội buông cô ra như sợ bị bỏng tay. Không được, đây không phải cục diện anh ta muốn nhìn thấy!

Anh ta sẵn sàng chăm sóc cô, dịu dặt cô, thậm chí chăm sóc cô vượt qua chừng mực một chút, đó là xuất phát từ sự thông cảm với cô. Anh ta cũng rất tán thưởng cô, một người phụ nữ xinh đẹp, tài hoa và kiên cường, ai cũng thích một người như vậy đúng không? Nhưng anh ta chưa từng nghĩ tới việc buộc chặt cuộc sống của mình với cuộc sống của cô, chưa từng nghĩ tới việc phải làm cô động lòng. Anh ta là thủ trưởng của cô, tình công sở? Đây không phải lựa chọn của một thủ trưởng sáng suốt.

Hoài Nguyệt lập tức đứng thẳng người lên, mặc dù hơi khó xử nhưng may là Trần Thụy Dương đã buoogn cô ra rất nhanh. Cô cười cười với anh ta tỏ ý cảm ơn, không ngờ Trần Thụy Dương lại hơi đỏ mặt. Điều này lại khiến cô cảm thấy bối rối, cô đành phải quay lên nhìn sân khấu, chợt cô phát hiện Cơ Quân Đào đang cau mày nhìn về phía mình, vẻ mặt rất không vui.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, hình như này giờ không hề có chuyện gì không ổn mà, hay là cậu phóng viên vác máy quay vừa rồi hấp tấp chạy vào làm anh ấy không vui, dù sao thì bây giờ bố anh ấy cũng đang phát biểu mà.

Cơ Quân Dã đứng bên cạnh cũng phát hiện Cơ Quân Đào không vui, cô nhẹ nhàng nói: “Anh, sắp xong rồi mà, đừng tỏ ra khó chịu thế nữa”. Thấy anh không hề có phản ứng gì, Cơ Quân Dã liền nhìn theo ánh mắt anh. Nhìn thấy Hoài Nguyệt, Cơ Quân Dã lập tức hiểu lý do tại sao, cô cố nhịn cười, nói: “Thiệp mời của Trần Thụy Dương là tự tay em mang tới, Hoài Nguyệt là cấp dưới của anh ta, mời Hoài Nguyệt mà không mời anh ta thì cũng không tốt đúng không?”

Cơ Quân Đào liếc em gái, thực ra cần gì phải mời Hoài Nguyệt đến tham dự buổi khai mạc hỗn loạn này chứ, nếu như cô ấy muốn xem tranh thì lúc nào đến chả được. Mặc dù chưa quen Hoài Nguyệt được bao lâu nhưng anh có thể thấy Hoài Nguyệt không phải một phụ nữ thích giao tiếp xã giao. Anh cảm thấy việc Cơ Quân Dã mời Hoài Nguyệt tới thật không khác gì vẽ rắn thêm chân, hoàn toàn quen bết mất sự vui mừng khi mình nhìn thấy Hoài Nguyệt vừa rồi.

Đọc hiểu ánh mắt anh trai, Cơ Quân Dã không thể không cười khổ. Đây còn không phải là vì anh mình hay sao? Không có cái cơ này thì làm sao cô có thể đến nhờ Hoài Nguyệt chăm sóc anh mình được? Hơn nữa cô mời Hoài Nguyệt đến đây còn có một nguyên nhân lớn hơn.

Cơ Quân Dã vừa định há mồm biện bạch thì bố cô đã phát biểu xong, tiếng vỗ tay bên dưới vang lên nhiệt liệt, nhân cơ hội này cô đi tới bên cạnh anh trai cười nói: “Em đã nói với bố về Hoài Nguyệt, bố rất muốn gặp cô ấy!”

Cơ Quân Đào đột nhiên biến sắc, “Em làm cái trò gì thế?”

Cơ Quân Dã đắc ý nói: “Trò gì là trò gì? Nếu như bố sẵn lòng tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí giao lưu văn hóa thì em nghĩ Hoài Nguyệt cũng nhất định sẽ vui vẻ thêm một đoạn vào bài phỏng vấn hôm trước. Hơn nữa để bố biết hàng xóm mới của chúng ta thì có gì không tốt?”

Cơ Quân Đào cảm thấy mình sắp đổ mồ hôi lạnh rồi.

Cái con em gái này, bình thường cứ thích nói bóng nói gió làm mình khó xử thì cũng thôi, bây giờ lại còn nẩy ra ý định kéo Hoài Nguyệt đến gặp bố nữa, quả thực là cả gan làm loạn. Tâm tư của mình có thể Hoài Nguyệt còn không biết gì cả, đến lúc đó nhờ đâu bố với em gái mình nói gì không cần thận thì cô ấy sẽ rất khó xử, sau này mình còn mặt mũi nào nhìn thấy cô ấy nữa?

“Tiểu Dã”, sắc mặt anh thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn phải mềm mỏng nói với em gái, “Đừng có làm anh khó xử nữa”.

Giọng Cơ Quân Đào vừa cô đơn vừa bất đắc dĩ, vẻ mặt hơi trắng xanh lúc này lại thêm vẻ lo âu.

Trong lòng Cơ Quân Dã cảm thấy rất ngạc nhiên, đây vẫn là người anh trai tâm khí cao ngạo của cô sao? Vẫn là anh chàng Cơ Quân Đào trước giờ vẫn đối xử lạnh lùng với bất cứ người phụ nữ nào, mặc dù lúc mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng cũng vẫn che giấu sự mềm yếu, không chịu vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình sao? Cô cảm thấy vấn đề thật sự nghiêm trọng, không chỉ nghiêm trọng mà còn rất nghiêm trọng. Cô vội quay đầu nhìn xuống sân khấu, đám người dần dần tản đi, Thương Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương cũng đã không còn ở chỗ cũ.

24. , Chương 24

Chương 24

Đưa chân hết quan chức này tới quan chức khác, cuối cùng trong phòng triển lãm chỉ còn lại những người đến xem tranh thật sự, không khí bắt đầu yên tĩnh lại. Hai anh em nhà họ Cơ theo bố chậm rãi đi xem từng tác phẩm từ tầng một lên đến tầng hai.

Cơ Trọng Minh hỏi con trai: “Gần đây sức khỏe thế nào? Sao bố thấy con có vẻ phờ phạc thế? Tại mệt mỏi quá hay vì nguyên nhân gì khác?”

Cơ Quân Đào nói: “Sức khỏe con vẫn tốt, chẳng qua là cố hoàn thiện liên mấy bức tranh nên hơi thiếu ngủ”.

Cơ Quân Dã liếc nhìn anh trai: “Thiếu ngủ là vì cố vẽ cho xong hay là trần trọc vì chuyện khác?”

Cơ Quân Đào tức giận nói: “Ngày nào em cũng đến nhà anh, còn có chuyện gì mà em không biết chứ?”

Cơ Quân Dã bật cười hì hì: “Chính vì ngày nào em cũng đến nhà nên mới biết anh không nói thật với bố”.

Cơ Quân Đào không để ý đến cô nữa, anh bước lên phía trước tới một góc rẽ rồi đột nhiên dừng lại. Cách đó không xa, Hoài Nguyệt đang thông thả đi qua đi lại trước mấy bức vẽ quan sát rất chăm chú.

Trái tim anh đập thành thịch không khống chế được, anh vô thức định xoay người ngăn cản bố và em gái đi về phía này. Chuyện Tiểu Dã vừa nói với anh lúc này còn không biết thật giả thế nào, anh cũng rất hiểu tính khí của bố nên không thể để Hoài Nguyệt và bố gặp mặt như vậy, nếu không hậu quả sẽ khó có thể khống chế được.

“Hoài Nguyệt!” Cơ Quân Dã nhanh chân bước tới rồi vui mừng kêu lên, “Tôi còn tưởng cô đã về rồi cơ, hóa ra là cô lên trên này!”

Nghe tiếng gọi, Hoài Nguyệt quay lại, nhìn thấy một nhà ba người đang đi tới. Cô cảm thấy hơi bất ngờ, lập tức hơi hạ thấp người chào Cơ Trọng Minh rồi giải thích với Cơ Quân Dã: “Giám đốc Trần bị lãnh đạo gọi đi có việc nên tôi được giải thoát. Chẳng mấy khi được thấy các kiệt tác của hai vị Cơ tiên sinh, đương nhiên tôi phải chiêm ngưỡng tử tế”. Nói rồi cô gật đầu với Cơ Quân Đào bên cạnh coi như chào hỏi.

Cơ Quân Đào cũng khẽ gật đầu, động tác hơi cứng nhắc. Tiểu Dã đã tiết lộ bí mật của anh cho bố anh biết, hai bố con này nhìn kiểu gì cũng có vẻ như đang chờ xem kịch vui khiến anh vừa khó xử lại vừa bất an.

Cơ Quân Dã kéo tay bố đi lên phía trước một bước, nghiêm trang giới thiệu: “Bố, đây là Hoài Nguyệt, biên tập viên tạp chí ‘Giao lưu văn hóa’ thuộc ban đối ngoại của tỉnh. Cô ấy là một tài nữ, cũng là một mỹ nữ, vừa viết một bài phỏng vấn anh trai con. Mà người đẹp này lại vừa khéo là hàng xóm của anh ấy, bọn con thân nhau lắm”. Vừa nói cô vừa để ý quan sát sắc mặt Cơ Quân Đào, trong lòng cảm thấy cực kì vui vẻ.

Có vẻ như lơ đãng nhưng kì thực Cơ Trọng Minh đã đánh giá Hoài Nguyệt một lượt, thấy khí chất thanh nhã của cô, Cơ Trọng Minh thầm tán thưởng trong lòng, mỉm cười nói: “Bác vừa trở về đã nghe Tiểu Dã kể không ít chuyện của cháu, hôm nay được gặp mới biết trình độ ngôn ngữ của con bé này quá kém, hoàn toàn chưa thể khắc họa được một hai phần phong thái của Hoài Nguyệt”.

Hoài Nguyệt hơi đỏ mặt, cô không quen được người khác khen ngợi trước mặt như vậy, cho dù là một người già nhưng đó là một đại danh nhân đích thực, bây giờ cô mới hiểu thế nào là từ chối thì bất kính mà nhận lời khen thì lại xấu hổ. “Cơ tiên sinh quá khen, Hoài Nguyệt không dám nhận”.

Cơ Trọng Minh cười nói: “Cháu phải tin tưởng ánh mắt của một hoạ sĩ, có đúng không Quân Đào?”

Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt, nói đúng thì không ổn, nói không đúng thì càng không ổn, do dự một hồi lâu anh mới nhẹ nhàng ở một tiếng.

Cơ Trọng Minh hòa nhã hỏi: “Cháu có đặc biệt thích bức tranh nào không? Bác bảo Tiểu Dã giữ lại cho cháu”.

Hoài Nguyệt giật nảy, những bức tranh được trưng bày hôm nay toàn bộ đều là nghệ thuật thực sự, mỗi một bức đều có giá trị xa xỉ. Xem ra ông cụ hiểu lắm quan hệ giữa mình với hai anh em này, tưởng mình với họ là bạn thân rồi. Cô làm sao có thể nhận món quà gấp mặt lớn như vậy được. “Cháu không hiểu về hội họa mấy, chẳng qua là học đòi thanh tao mà thôi. Nếu một bức tranh đẹp như vậy mà rơi vào tay cháu thì đúng là bạc đãi nó quá, lại khiến Cơ tiên sinh phải chê cười”. Cô nghĩ mình phải mau tìm cớ rời khỏi đây mới được.

Cơ Trọng Minh gật đầu, phụ nữ không cố ra vẻ sang đã hiếm rồi, dám tự giễu cợt, nói thẳng mình chỉ học đòi thanh tao trước mặt mình và con trai thì càng hiếm hơn, đúng là một người phụ nữ thú vị. “Vậy để bác cùng Hoài Nguyệt đi xem mấy bức tranh, giảng giải vài vấn đề đáng chú ý trong đó, không biết cháu có muốn nghe không?”

Hoài Nguyệt trợn mắt há mồm, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cơ Trọng Minh tiếng tăm vang dội vừa tiến cả Chủ tịch tỉnh về mà giờ lại định xóa mù ột biên tập viên nhỏ bé như cô?

Cơ Quân Dã đứng sang bên cạnh cười trộm, ngẩng đầu ra vẻ đang thưởng thức một bức sơn thủy. A Thích luôn nói tính mình hấp tấp, tính bố còn không phải hấp tấp hơn cả mình à? Ông cụ đã khó chịu với cuộc sống cô đơn của con trai từ lâu, xem ra lần này phải đích thân ra tay rồi.

Không tìm được đáp án từ vẻ mặt Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt đành phải ôm một bụng nghi vấn quay sang nhìn Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào cũng đang nhìn cô, vẻ mặt phức tạp. Cô không đoán được ý anh là muốn cô đồng ý hay là muốn cô từ chối, trong lòng không khỏi càng sốt ruột.

Cơ Trọng Minh thu hết vẻ mặt bối rối của Hoài Nguyệt vào mắt, cười hỏi: “Sao vậy? Hoài Nguyệt không tin bác à?”

“Không không không”, Hoài Nguyệt vội vàng nói, “Chẳng qua cháu sợ làm ảnh hưởng đến việc đoàn tụ của gia đình bác”.

Cơ Trọng Minh lại thẳm gật đầu lần nữa, Hoài Nguyệt không hề trả lời khách sáo mà nói thẳng vào vấn đề, quả thật đã lâu lắm ông không gặp hai đứa con rồi, “Không sao, bảo cả hai đứa nó đi theo, bọn nó cũng chẳng mấy khi được nghe lời bình của bác”.

Hoài Nguyệt đành phải thấp thỏm đi theo Cơ Trọng Minh. Cơ Trọng Minh đi giữa, cô bên trái, Cơ Quân Đào bên phải, Cơ Quân Dã đi phía sau. Cô cảm thấy vị trí này cực kì không ổn nhưng lại không thể nói gì được.

“Đây là mẹ Quân Đào”, Cơ Trọng Minh đi thẳng tới đứng trước một bức tranh sơn dầu, “Là tác phẩm của bác 35 năm trước, khi đó bác vừa được biết cô ấy có thai Quân Đào. Đó là đứa con đã mong chờ suốt mười năm, bác liền vẽ bức tranh này cho cô ấy làm kỉ niệm. Cháu xem, nhìn cô ấy hạnh phúc biết bao”.

Cơ Trọng Minh nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay người phụ nữ trong tranh, rõ ràng là bàn tay của một người già nhưng hình như Hoài Nguyệt lại có thể nhìn thấy sự yêu thương vô hạn tỏa ra từ bàn tay đó.

“Tay cô ấy đặt trên bụng, rất mềm mại, rất nhẹ nhàng, nhưng ngón cái hơi tách ra nói rõ cô ấy rất căng thẳng, rất xúc động. Cháu lại nhìn gương mặt cô ấy này”, ngón tay Cơ Trọng Minh chỉ lên trên, “Mẹ Quân

Đào là tiểu thư khuê các thực sự, cười không lộ răng, dịu dàng trầm tĩnh, nhưng khuôn mặt này vẫn làm người khác cảm nhận được sự vui vẻ cực độ. Vì sao rõ ràng cô ấy không cười nhưng cháu lại cảm thấy cô ấy đang cười? Bởi vì cô ấy thật sự vui vẻ, rất vui vẻ”.

Cơ Trọng Minh đắm chìm trong kí ức của mình, “Hốc mắt cô ấy rất sâu, góc cạnh ba chiều trên mặt rất rõ ràng nhưng ngũ quan lại phối hợp rất hài hòa. Cháu xem, không phải lúc cười ai cũng nheo mắt lại, lúc mẹ Quân Đào cười đôi mắt lại rất to, rất đẹp”.

Hoài Nguyệt nhìn người phụ nữ trong tranh, rất trẻ, rất đẹp, như một bài thơ, trước mặt cô ấy mọi người sẽ bất giác cảm thấy tự ti. Cô không khỏi trợn mắt nhìn Cơ Quân Đào, ngoại hình anh rất giống mẹ.

“Đây là bức tranh bác vẽ dựa theo trí nhớ, lúc đó thân thể cô ấy không tốt lắm, suốt ngày phải nằm trên giường để giữ em bé, đương nhiên bác không thể bắt cô ấy vất vả làm người mẫu nên bác chỉ vẽ theo trí nhớ. Bác vẫn cho rằng đây là bức tranh chân dung đẹp nhất bác vẽ từ trước tới nay. Cảnh giới cao nhất của vẽ chân dung không phải là giống như thật mà là tình cảm. Cháu có thể thấy được tình cảm của người trong tranh, cũng có thể thấy tình cảm của người vẽ tranh đối với người trong tranh”. Cơ Trọng Minh nói chậm rãi, Thương Hoài Nguyệt thấy hình như trong mắt ông cụ có nước mắt lấp lánh.

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, đi qua bức “Hẹn với hoàng hôn” Cơ Trọng Minh lại dừng lại.

Hoài Nguyệt nhìn, trăng treo ngọn liễu, mặt sông trống vắng, bên cây cầu nhỏ trên sông chỉ có bóng mấy cành liễu nhạt nhòa. Một trần nhỏ không có bóng người, một chiếc đèn lồng treo trước cửa một ngôi nhà thấp bé. Bức tranh rất tối, rất u buồn, chỉ có nửa vầng trăng tỏa ra ánh sáng màu vàng mơ hồ.

Cơ Trọng Minh nói: “Lúc đầu vừa nhìn thấy bức tranh này bác đã biết con trai bác quyết tâm phải vứt bỏ phong cách vẽ của bác rồi. Cháu xem, trong tranh thủy mặc nó lại bắt đầu dùng những màu sắc sáng rõ của tranh sơn dầu, thậm chí còn có sự tương phản khá lớn, đây là ảnh hưởng của cách sử dụng ánh sáng và màu sắc của trường phái ấn tượng. Đây chính là con đường nó đang đi, dùng thủy mặc làm nền, dùng màu sắc để khắc họa chủ đề. Hoài Nguyệt, bức tranh này gọi cho cháu cảm giác gì?

Hoài Nguyệt cực kì do dự, cô lén nhìn Cơ Quân Đào, thấy anh đang nhìn cô với ánh mắt khuyến khích liền lấy dũng khí nói: “Cháu nhìn cảm thấy rất khó chịu, hình như người mình đợi sẽ không đến”.

Ba người nhà họ Cơ lập tức yên lặng, Hoài Nguyệt cảm thấy hơi khó xử nên quay lại tìm Cơ Quân Đào như cầu cứu. Cơ Quân Đào bước lên một bước cầm tay cô nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, sẽ không quay về nữa. Hoài Nguyệt, cô đã hiểu rồi đấy”.

Một hồi lâu sau đó Cơ Trọng Minh không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng dừng lại trước một vài bức tranh xem một lát rồi lại đi tiếp. Hoài Nguyệt nghĩ những bức tranh có thể làm ông ấy dừng lại xem chắc hẳn đều phải có giá trị, vì vậy cô cũng chú ý quan sát hơn. Thấy cô cau mày suy ngẫm, Cơ Quân Đào rất muốn giải thích cho cô nghe nhưng vì có bố và em gái bên cạnh không tiện tỏ ra thân mật nên đành phải rầu rĩ bỏ qua ý nghĩ này.

Cuối cùng Cơ Trọng Minh dừng lại trước một bức “Xuân”.

Ông ta xem cực kì chăm chú, hoàn toàn tập trung. Hoài Nguyệt cảm nhận được sự xúc động của ông ta nên cũng chăm chú xem bức tranh đó.

Hình ảnh trong tranh là một gốc cây khô bị sét đánh gãy cực kì thảm hại, lại trải qua sự dày dụa của mưa gió nên càng trở nên mục nát. Nhưng bây giờ bên gốc cây khô đó lại có hai đôi chân, một đôi là chân phụ nữ, rất xinh xắn, trắng không tì vết như bạch ngọc. Một đôi là chân em bé mềm mại mũm mĩm, mỗi một ngón chân đều rất tròn trịa. Đôi chân này theo sát đôi chân phía trước, vui vẻ và quyền luyến.

Bởi vì hai đôi chân này đẹp như vậy, dường như tất cả những gì đẹp đẽ nhất, dịu dàng nhất, hồn nhiên nhất thế gian này đều được dồn vào hai đôi chân khiến người xem lại không để ý tới dáng người và khuôn mặt hai người đó. Bước dưới giàn dưa, có thể hai người này đang hái dưa, cũng có thể đang tưới nước, những chiếc lá xanh che khuất phần lớn bóng dáng hai người nhưng mọi người vẫn cảm nhận được sự vui vẻ vô hạn của họ. Niềm vui này đã lan đến gốc cây khô, dường như nó đang cố gắng tỉnh lại dưới ánh mặt trời.

“Quân Đào, tất cả mọi bức tranh của con lần này cộng lại cũng không bằng một bức này”. Cơ Trọng Minh cố gắng giữ cho âm thanh thật bình tĩnh nhưng vẫn không thể giấu được một thoáng run rẩy, “Lần trước bố

nói sai rồi, bố nói tác phẩm của con còn khá hơn của bố lúc 35 tuổi, đó là vì bố chưa thấy bức tranh này”.

“Đây là bức tranh bác Diệp mới bồi xong và đưa tới sáng nay”. Cơ Quân Dã bên cạnh giải thích, “Con đã dành vị trí cho nó theo dàn đồ từ trước của anh Quân Đào”.

“Thì ra con còn giữ lại một chiêu giấu ông già này”, Cơ Trọng Minh vui mừng gật gật đầu, “Sự tàn lụi cực hạn, thê lương cực hạn, tuyệt vọng cực hạn như vậy lại kết hợp với cái đẹp và sức sống cực hạn như vậy, tràn ngập mâu thuẫn nhưng lại hoàn toàn kín kẽ, tạo thành sức chấn động cực lớn cho thị giác người xem, làm tâm linh người xem bị cảm động ở mức độ lớn nhất. Hai đôi chân này xem như đã làm cho bức tranh sống lại”.

Cơ Trọng Minh đưa tay lau khóe mắt, “Quân Đào, con đã thoát ra khỏi sự hạn hẹp của màu sắc, trong bức tranh này bố nhìn thấy sự tương sinh tương khắc, sự thống nhất của đối lập, nhìn thấy bản chất của thế giới. Có lẽ đây sẽ là một trong những tác phẩm xuất sắc nhất của con đời này, ngay cả bố cũng không làm được”. Ông ta quay lại cười nói với con gái: “Bất kể ai trả giá cao đến đâu cũng không được bán, Tiểu Dã, một ngày nào đó làm ăn thất bại thì con sẽ có thể lật ngược tình thế nhờ bức tranh anh trai con vẽ này”.

Cơ Quân Dã hỏi nửa tin nửa ngờ: “Thật sự tốt như vậy à?”

Cơ Trọng Minh thất vọng nhìn cô rồi quay sang hỏi Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, cháu thấy sao?”

Đương nhiên Hoài Nguyệt cũng không nhìn ra đây có phải là tác phẩm mang tính cột mốc của Cơ Quân Đào hay không, cô thành thật trả lời: “Cháu cảm thấy hai đôi chân này rất đẹp. Cổ nhân nói từng bước sinh sen, thì ra thật sự có chuyện như vậy. Họ nhất định là mẹ con, ở bên nhau rất quyến luyến, rất vui vẻ.

Cơ Trọng Minh cười ha ha: “Bác đúng là dung tục quá rồi, chỉ có Hoài Nguyệt mới hiểu tranh như thế”.

Nhìn gương mặt ngượng ngùng của Hoài Nguyệt, Cơ Quân Đào thở dài trong lòng. Đúng là một người phụ nữ tâm tư đơn thuần, cô ấy không hề biết mình đẹp thế nào, mình làm người ta động lòng đến mức nào.

“Hoài Nguyệt!” Phía sau có người gọi, Hoài Nguyệt quay lại thấy là Đặng Duyên Duyên liền nói vui vẻ: “Tại sao bạn cũng ở đây?”

Đặng Duyên Duyên gật đầu chào ba người còn lại rồi kéo Hoài Nguyệt sang một bên nói: “Tớ đến hẹn phỏng vấn, nghe chừng phỏng vấn Cơ Quân Đào không ăn thua nên tớ muốn thử xem Cơ Trọng Minh thế nào. Tại sao bạn lại ở cùng một chỗ với ba người nhà bọn họ? Hay là bạn nói giúp tớ được không?”

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tớ tình cờ gặp họ thôi, tớ cũng không có thể diện lớn tới mức dám đến hẹn phỏng vấn Cơ Trọng Minh”.

Đặng Duyên Duyên bức tức: “Hai cha con đúng là khó tính khó nết, chỉ khổ bọn lon ton như mình”.

Cơ Quân Đào đã gặp Đặng Duyên Duyên, biết cô làm ở đài truyền hình nên giải thích với bố: “Đó là bạn học của Hoài Nguyệt, cô ấy làm ở đài truyền hình, có thể là muốn đến phỏng vấn”.

Cơ Trọng Minh gật đầu, trao đổi với con gái qua ánh mắt rồi nói: “Gọi Hoài Nguyệt đến đây, bố có việc hỏi cô ấy”.

Cơ Quân Dã lại đến kéo Hoài Nguyệt về, Đặng Duyên Duyên nhìn bọn họ với vẻ hết sức hiếu kỳ như đang suy nghĩ gì đó.

Cơ Trọng Minh hòa nhã nói với Hoài Nguyệt: “Quân Đào nói đó là bạn học của cháu muốn hẹn phỏng vấn, vừa rồi Tiểu Dã đã từ chối hộ bác. Bây giờ cô ấy muốn nhờ cháu đến thuyết phục bác giúp cô ấy đúng không?”

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, tại sao hai bố con này đều có thể nhìn rõ vấn đề đến thế, lần trước mình chưa mở miệng Cơ Quân Đào đã biết rồi, lần này ông cụ cũng vậy, chẳng lẽ hai chữ “ý đồ” trên mặt mình và Duyên Duyên rõ ràng như vậy à? Cô đành gật đầu khó xử, “Vâng, vốn bọn cháu đã hẹn cùng phỏng vấn Cơ tiên sinh”, cô chỉ Cơ Quân Đào, về mặt ngượng ngịu, “Nhưng cháu đã phỏng vấn một mình, suýt nữa bị cô ấy mắng chết!”

Cô xấu hổ cười cười làm Cơ Quân Đào cũng cười theo, “Khi đó có thấy em nói gì đâu!”

“Cho nên cô ấy nói em là kẻ phản bội”, Hoài Nguyệt nói không cần nghĩ ngợi. Cô nghĩ thầm, đột nhiên anh kể chuyện của anh, em có kịp chuẩn bị gì đâu.

Nụ cười trên mặt Cơ Quân Đào càng rõ hơn, anh chỉ nhìn bố không nói gì.

Cơ Trọng Minh trợn mắt nhìn con trai, từ sáng đến giờ cuối cùng con mình mới chịu giãn cái mặt ra, đúng là một nụ cười đáng giá ngàn vàng. Ông thở dài trong lòng: Thôi thôi, đành phải hy sinh bản thân vậy. Thằng nhóc này quyết tâm bán đứng bố để làm người đẹp vui đây mà. “Được rồi, Hoài Nguyệt, bác cũng không thể thiết thòi quá được. Bác đồng ý nhận phỏng vấn của bạn học cháu, đổi lại thứ bảy này cháu phải mời bác ăn bữa cơm tại nhà cháu ở ngoại ô được không? Bác nghe Tiểu Dã nói hai anh em nó thường ăn chực uống chờ ở nhà cháu làm bác cũng thấy thèm”.

“Được ạ!” Hoài Nguyệt mừng rỡ, không kịp nghĩ vì sao Cơ Trọng Minh lại đòi ăn cơm ở nhà cô, chỉ hớn hở vẫy tay với Đặng Duyên Duyên.

Trong lòng ghen tị hết cỡ, Cơ Quân Dã nghĩ thầm: Đúng là danh nhân có khác, mình phải giả bộ đáng thương, nói khô nước bọt mới bắt cô ấy mời bữa cơm được. Bố mình chỉ cần thuận nước giong thuyền là xong, thậm chí Hoài Nguyệt còn phải biết ơn nữa. Đương nhiên sướng nhất vẫn là anh trai mình, nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của anh ấy là đủ biết.

25. , Chương 25

Chương 25

Hoài Nguyệt là một người làm việc rất nghiêm túc, Cơ Trọng Minh là một danh nhân, đã đồng ý mời Cơ Trọng Minh ăn cơm nên đương nhiên cô không dám thờ ơ. Mấy ngày nay cô vẫn lên mạng tìm kiếm các bài hướng dẫn nấu món chay và chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Qua điện thoại, cô âu sầu nói với Đặng Duyên Duyên: “Tay nghề nấu ăn của tớ chỉ ở trình độ nghiệp dư, lần này chắc tớ mất hết thể diện vì bạn mất!”

Đặng Duyên Duyên nói: “Bạn cứ làm thế nào cũng được, có món nào đắt tiền mà Cơ Trọng Minh chưa từng ăn, món chay của cô tự nấu mà ông ấy chưa từng nếm chứ, vì sao ông ấy lại muốn ăn món bạn nấu? Không lẽ bạn vẫn còn không hiểu à?”

Cái này gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Rõ ràng là ông cụ đó có ý đồ khác, lại liên hệ đến bài phỏng vấn độc quyền của Hoài Nguyệt, Đặng Duyên Duyên liền cơ bản đoán được nguyên nhân của vấn đề. Có điều kết luận này thật sự làm mọi người quá bất ngờ, cô nhớ tới gương mặt đẹp trai lạnh lùng đó của Cơ Quân Đào, lúc nhìn Hoài Nguyệt cũng không tỏ ra nhiệt tình cho lắm, vậy mà chẳng lẽ lại thật sự động lòng vì cô nàng Hoài Nguyệt này rồi?

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, tại sao lại không thể chứ? Ngoại hình Hoài Nguyệt rất đẹp, ngày còn đi học mọi người đều nói Đặng Duyên Duyên là hoa hậu giảng đường nhưng thực ra cô biết các nam sinh trong lớp đã bí mật chấm điểm các nữ sinh, người được điểm cao nhất lại là Hoài Nguyệt. Chỉ có điều Hoài Nguyệt sống quá nội tâm, lại luôn tỏ ra ngây thơ không rành thế sự nên cũng ít khi trở thành chủ đề thảo luận của mọi người.

Nếu Hoài Nguyệt không đủ đẹp thì làm sao Lỗ Phong có thể để ý đến cô ấy, hơn nữa còn yêu nhau từ năm thứ ba đại học đến tận lúc tốt nghiệp thạc sĩ. Mặc dù Đặng Duyên Duyên rất nghi ngờ Lỗ Phong vẫn đi ăn hoang ở ngoài nhưng tóm lại cuối cùng người ta vẫn cầu hôn Hoài Nguyệt cực kì trịnh trọng. Phải biết trong vấn đề đánh giá phụ nữ thì ánh mắt của đám playboy bao giờ cũng chuẩn nhất, chính xác nhất.

Sau khi kết hôn Hoài Nguyệt đã từ từ cởi bỏ lớp vỏ ngoài ngây thơ của một thiếu nữ, mỗi hành động cử chỉ đều tràn ngập mùi vị phụ nữ, điểm này cũng là nhờ công Lỗ Phong. Sau khi sinh Đậu Đậu Hoài Nguyệt càng trở nên dịu dàng dễ thương, người đàn ông nào nhìn thấy cô cũng sẽ phải động lòng, đương nhiên Cơ Quân Đào cũng không phải ngoại lệ.

Có điều cô không thể nói những điều này với Hoài Nguyệt. Thứ nhất, đây chỉ là suy đoán của cô, không thể vô cớ gây áp lực cho Hoài Nguyệt được. Từ khi li hôn, bề ngoài Hoài Nguyệt vẫn bình tĩnh ung dung

nhưng thực ra trong lòng cô rất bồn khoăn lúng túng, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay cô cũng lo lắng hãi hùng, hai người đã ở cùng phòng với nhau 4 năm, làm sao Đặng Duyên Duyên còn không hiểu điều này chứ. Thứ hai, nếu như suy đoán của cô không sai thì khi không hề biết rõ nội tình Hoài Nguyệt sẽ càng tự nhiên thoải mái hơn trước mặt cha con nhà họ Cơ, vẻ đẹp của cô ấy sẽ được thể hiện ra sắc nét nhất, như vậy mọi chuyện không phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao? Thứ ba, Đặng Duyên Duyên lên cười, Cơ Quân Đào ơi Cơ Quân Đào, không ngờ anh lại trái tính trái nết như vậy, để tôi xem xem rốt cục anh còn có thể kiềm chế đến bao giờ?

Bên này Hoài Nguyệt vẫn còn đang tiếp tục suy nghĩ trần trở, “Tớ cũng đang cảm thấy kì lạ, bạn nói xem vì sao ông ấy lại muốn ăn cơm tớ nấu? Chẳng lẽ Tiểu Dã đã ca ngợi tay nghề nấu nướng của tớ lên tận mây xanh trước mặt ông ấy? Cô ấy có biết nấu nướng gì đâu, thấy người khác có thể nấu cơm đã cho rằng đó là đầu bếp nổi tiếng rồi. Trời ạ, tớ sắp ngất rồi đây! Bạn đừng cười, vị đại tiểu thư này thật sự có thể làm được chuyện như vậy đấy!”

Đặng Duyên Duyên cười đến mức suýt ho sặc sụa, phải cố gắng lắm mới dừng lại được, cô nói nghiêm túc: “Tớ đoán chức là thế thật. Tóm lại là bạn đừng căng thẳng, bạn nấu nướng cũng khá lắm, mặc dù trình bày chẳng ra gì nhưng mùi vị lại tuyệt đối rất ngon. Nếu vẫn cảm thấy không ổn thì cứ thêm chút bột ngọt là được”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi kết luận cũng chỉ có thể cố gắng chứ không còn cách nào khác. Nghĩ đến việc Cơ Trọng Minh đã quy y cửa Phật, nhất định có rất nhiều thanh quy giới luật nên cô còn quyết định đi mua một cái nồi mới.

Mấy ngày nay Cơ Trọng Minh vẫn ở căn nhà liền kề, buổi sáng Cơ Quân Đào đi tản bộ với bố trong tiểu khu, một năm chẳng gặp nhau được mấy lần, rất nhiều khúc mắc giữa anh với bố cũng từ từ bị thời gian ăn mòn, chìm dần vào đáy lòng, ít nhất là bề ngoài đã không còn mâu thuẫn nữa.

“Môi trường ở khu nhà này không tồi, tỉ lệ nhà có người ở rất cao. Bố cũng không thích biệt thự, nhà với nhà cách nhau quá xa, ngay cả một hàng xóm cũng không có”, Cơ Trọng Minh nói, “Lúc còn trẻ vẫn khao khát có thể vào núi sâu rừng già hoang vắng không người để tìm linh cảm, tìm kiếm những kỳ quan mà người khác không thấy được. Bây giờ già rồi lại bắt đầu thích náo nhiệt, bắt đầu mong chờ đến lúc được chơi với cháu. Quân Đào, bố đã 75 tuổi rồi, yêu cầu này của bố không quá đáng chứ?”

Thấy con trai cúi đầu không nói ông ta lại tiếp tục: “Bố thấy Hoài Nguyệt không tồi, đứng đắn đúng mực, dịu dàng xinh đẹp, rất giống mẹ con. Cô bé này cũng rất thẳng thắn, biết thì nói là biết, không biết thì bảo là không biết”. Cơ Trọng Minh cười nói, “Có điều mặc dù đã làm mẹ nhưng vẫn rất ngây thơ”. Cơ Quân Dã đã nói với bố về tình hình của Hoài Nguyệt từ trước, Cơ Trọng Minh vốn là người không lệ thuộc vào khuôn phép nên đương nhiên không hề để ý đến chuyện quá khứ của cô.

Cơ Quân Đào ngẩng đầu nhìn dọc con đường nhỏ phía trước, sắc mặt vẫn không hề thay đổi: “Bố đừng nghe Tiểu Dã nói liên thiên, chuyện này cơ bản là không thể”.

Cơ Trọng Minh trầm lắng đầu, con trai mình cứ lằm lằm lì lì thế này thì làm sao mà tán được gái chứ. “Có một số việc nên tâm sự, có một số lời nên nói ra, đừng giữ kín trong lòng mãi thế. Tính tình mẹ con chính là như vậy cho nên cuối cùng bà ấy vẫn tự làm khổ mình”.

Cơ Quân Đào muốn nói người làm khổ mẹ không phải người khác, cũng không phải chính mẹ mà là chồng bà ấy, nhưng nhìn mái tóc bố đã bạc trắng anh lại nuốt lời định nói xuống bụng. Vì cái chết của mẹ bố đã vứt bỏ bụi trần, chẳng lẽ thật sự phải làm ôi ngày còn lại của ông ấy đều phải sống trong hối hận và áy náy hay sao? Hình như chính anh cũng không đành lòng.

“Quân Đào, nếu con thật sự thích Hoài Nguyệt...” Cơ Trọng Minh muốn khuyên bảo con trai nên tỏ ra tích cực chủ động một chút với phụ nữ, rõ ràng nó đã động lòng với người ta rồi mà còn nhất quyết không chịu thừa nhận.

“Bố!” Cơ Quân Đào vội vàng ngắt lời, trên con đường nhỏ trước mặt hai mẹ con Thương Hoài Nguyệt đang đi tới.

Đậu Đậu mặc quần soóc màu trắng, áo phông màu xanh ngọc bích khiến khuôn mặt căng trở nên trắng mịn như tuyết, sau lưng còn đeo một chiếc ba lô nhỏ bằng vải bò. Cậu bé chạy phía trước rất vui vẻ, vừa

chạy vừa không ngừng quay lại gọi: “Mẹ, nhanh lên, nhanh lên một chút!”

Hoài Nguyệt đi phía sau, hai tay xách hai cái túi vừa đi vừa gọi: “Đậu Đậu, đi từ từ thôi, đợi mẹ với!”

Đậu Đậu quay lên nhìn ngay thấy Cơ Quân Đào, cậu bé vui vẻ vừa chạy tới vừa gọi “chú Cơ”, không kịp chờ Cơ Quân Đào dang tay ra đã lao ngay vào trong lòng anh.

Cơ Quân Đào ôm Đậu Đậu quay lại nói với Cơ Trọng Minh: “Đậu Đậu, đây là ông Cơ”.

Đậu Đậu nhìn Cơ Trọng Minh rất nghiêm túc rồi mới tươi cười, “Cháu chào ông Cơ, ông Cơ có lông mày trắng”. Nói rồi đưa bàn tay mũm mĩm ra sờ sờ hàng lông mày bên phải của Cơ Trọng Minh, “Giống Thái Thượng lão quân trong phim Tây du ký”.

Bàn tay Đậu Đậu vuốt vuốt hàng lông mày Cơ Trọng Minh, mềm mềm, ngứa ngứa, dường như đang nhẹ nhàng xoa lên trái tim người già. Cơ Trọng Minh nhẹ nhàng cầm bàn tay cậu bé, không nhịn được hôn một cái lên bàn tay Đậu Đậu rồi trêu: “A, thế Thái Thượng lão quân làm gì?”

“Thái Thượng lão quân luyện tiên đan, sau đó bị Tôn Ngộ Không lấy trộm ăn sạch, rộp rộp, thế là Tôn Ngộ Không trở nên rất lợi hại”.

Cơ Trọng Minh cười nói: “Ông Cơ cũng luyện tiên đan, lát nữa ông cho cháu ăn được không? Ăn xong Đậu Đậu cũng sẽ trở nên rất lợi hại”.

Đậu Đậu lắc đầu ôm cổ Cơ Quân Đào cười khanh khách: “Ông là bố chú Cơ, mẹ cháu nói ông là một hoa sĩ lớn, không phải luyện tiên đan”.

Cơ Trọng Minh còn muốn trêu tiếp thì Hoài Nguyệt đã chạy tới, cô vừa chào hỏi Cơ Trọng Minh vừa nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu mau xuống đi, chú Cơ bế con sẽ mệt đấy”.

Đậu Đậu vờ người không nghe. Cơ Trọng Minh nói: “Bé một em bé thì mệt thế nào được, nếu nó mệt thì để bác bế cho”. Thấy Hoài Nguyệt xách hai chiếc túi to tướng ông lại ngạc nhiên hỏi: “Cháu xách nhiều đồ như vậy thì đi đến đâu kiểu gì?”

“Xe buýt”, Hoài Nguyệt đáp, “Ngay dưới tòa nhà cháu ở trong thành phố có tuyến xe buýt chạy thẳng đến đây, tiện lắm”.

Cơ Trọng Minh cảm thấy kì lạ, người có thể ở khu nhà liền kề này ai mà không có xe riêng, chẳng lẽ sau khi li hôn ngoài nhận được căn nhà này Thương Hoài Nguyệt lại không có tiền nong gì khác? Nghĩ đến đây ông lại bác giác liếc nhìn con trai với ánh mắt trách móc, theo quan điểm của ông ta thì khi bạn thích một người phụ nữ, việc đầu tiên cần làm là phải bảo đảm đời sống vật chất cho người ta ở một mức nhất định. Sao có thể để người ta đi xe buýt tới gặp mình chứ? “Vwafmang em bé vừa xách đồ thì bất tiện lắm, lẽ ra nên để Quân Đào đến đón cháu mới phải”.

Đọc hiểu ý trách cứ trong mắt bố, Cơ Quân Đào không khỏi cười khổ trong lòng. Cho dù không nở để cô ấy đi xe buýt đến mấy cũng không làm gì được, anh lấy danh nghĩa gì để đi đón cô ấy chứ?

“Cháu không dám đâu”. Hoài Nguyệt cười nói, làm gì có chuyện ấy chứ, để Cơ Quân Đào lái xe tới đón? Dù là khách sáo thì ông cụ cũng nói hơi quá rồi.

Cơ Trọng Minh đưa tay cầm đỡ một chiếc túi trong tay Thương Hoài Nguyệt, nhìn thì to nhưng thực ra rất nhẹ.

Hoài Nguyệt do dự một chút rồi cũng giải thích cho ông ta nghe: “Là năm bác ạ. Ở đây tương đối hẻo lánh, cháu sợ không mua được nấm ngon ở siêu thị gần đây”.

Cơ Trọng Minh gạt đầu, “Hoài Nguyệt chu đáo quá!”

Hoài Nguyệt nói: “Tay nghề nấu ăn của cháu không tốt, sợ lát nữa Cơ tiên sinh lại chê cười. Nghe Duyên Duyên nói đài truyền hình của cô ấy đã đặt đồ chay từ Đại Ân tự định mời bác dùng nhưng bác cũng từ chối, vậy thì đồ cháu nấu chắc bác khó có thể nuốt trôi được”.

Cơ Trọng Minh nói: “Bình thường bác không ăn chay, lúc nào không từ chối được thì mới ăn, đã về nhà thì đương nhiên càng không muốn ăn đồ chay của Đại Ân tự nữa. Lát nữa cháu nấu cho bác bát thịt kho tàu, lâu lâu rồi bác không ăn”.

Hoài Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn ông ta. Không phải ông ta đã quy y cửa Phật sao? Chẳng lẽ chỉ là tin đồn?

Nhận thấy sự nghi hoặc của cô, Cơ Trọng Minh cười nói: “Bác quy y cửa Phật không phải là nhất định phải ăn chay, có những thanh quy giới luật của cửa Phật không phù hợp với đạo dưỡng sinh. Năm nay bác 75 tuổi rồi, ăn chay có lợi cho sức khỏe nhưng ăn chay hoàn toàn cũng sẽ làm cơ thể thiếu chất cho nên lúc về nhà bác đều ăn mặn. Còn lúc ra ngoài thì đương nhiên phải ra dáng một chút, nếu không lấy lý do gì để từ chối bao nhiêu lời mời dự tiệc như vậy chứ? Biết chuyện này cháu sẽ không cho rằng bác là sư hổ mang chứ?”

Hoài Nguyệt nghĩ thầm đương nhiên ông không phải sư hổ mang vì vốn dĩ cũng có phải là sư đâu, chẳng qua là muốn thoát khỏi tục sự hồng trần nên lấy thanh quy giới luật ra làm tấm chắn mà thôi. Thảo nào nhìn ông ta không giống người 75 tuổi chút nào, hào hiệp nang tàng như vậy, thật không phải người thường, không biết lúc trẻ còn sống phóng túng tới mức nào nữa. Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn cười nói với ông ta: “Rượu thịt trôi qua ruột, Phật tổ giữ trong lòng, chỉ cần trong lòng có Phật thì ăn gì cũng đều giống nhau, cuối cùng cũng không ngoài ba chất đạm, đường và mỡ”.

Cơ Trọng Minh không ngờ cô lại nói như vậy, nghe xong ông ta liền cười to: “Hoài Nguyệt, nếu bác mà ngang tuổi Quân Đào thì nhất định sẽ phải tranh giành một má hồng tri kỷ như cháu với nó!”

Cơ Quân Đào nghe vậy biến sắc, trong lòng thầm trách bố nói chuyện quá đường đột, anh hơi nghiêng mặt nhìn Hoài Nguyệt.

“Cơ tiên sinh đề cao cháu quá rồi, Hoài Nguyệt làm sao dám nhận”. Vừa nói Hoài Nguyệt vừa nghĩ, tôi không phải má hồng tri kỷ của con trai ông, còn làm má hồng tri kỷ của ông thì tôi càng không dám với cao. Ngay cả làm vợ người ta tôi còn thất bại như vậy, nói gì đến má hồng tri kỷ? Không phải là tự mình làm khổ mình sao?

Vốn còn đang bồn chồn lo lắng lời bố nói sẽ đắc tội cô ấy nhưng khi thấy cô ấy tỏ ra không thêm để ý Cơ Quân Đào lại cảm thấy rất mát mẻ, vẻ mặt trở nên hết sức rầu rĩ. Thấy thế Đậu Đậu ghé sát vào tai Cơ Quân Đào nói nhỏ: “Chú Cơ, ông Cơ có thật là bố chú không? Vì sao ông luôn cười mà chú thì luôn không cười?”

Cơ Quân Đào suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế vì sao cháu thích Leshy như vậy mà mẹ cháu lại sợ?”

“Vì mẹ cháu là con gái mà. Bố cháu nói con gái bao giờ cũng nhất gan, mẹ cháu là con gái nhất gan nhất”.

Cơ Quân Đào nhỏ giọng hỏi: “Mẹ cháu nhất gan như vậy thì phải làm thế nào? Ai sẽ bảo vệ mẹ cháu?”

“Đương nhiên là cháu”, Đậu Đậu nói chính khí凛冽, “Bao giờ cháu lớn cháu sẽ cưới mẹ, ẹ mặc áo cưới rất đẹp, ngày nào cháu cũng bảo vệ mẹ”.

Cơ Quân Đào dở khóc dở cười, “Đến lúc cháu lớn thì mẹ cháu đã già rồi, mẹ cháu sao có thể đợi lâu như vậy được?”

“Đợi được đợi được. Mẹ đã nói sẽ chờ cháu mà”. Đậu Đậu vội nói rồi hỏi mẹ thật to: “Mẹ, mẹ có chờ con lớn lên rồi cưới mẹ không?”

Hoài Nguyệt quay đầu lại trêu mếu nhìn con trai cười nói: “Có có có, mẹ sẽ đợi Đậu Đậu lớn lên rồi cưới Đậu Đậu”.

Cơ Trọng Minh như cười như không nhìn con trai, trong lòng biết bối rối lắm mình nhưng Cơ Quân Đào lại không biết giải thích thế nào, chỉ cảm thấy cực kỳ khó xử.

26. , Chương 26

Chương 26

Lúc đầu Hoài Nguyệt muốn mời Cơ Trọng Minh ăn cơm ở nhà mình nhưng sau đó lại nghĩ mình là ai mà mời được người ta đến nhà ăn cơm chứ. Người ta nói là mình phải nấu một bữa cơm, như trước đây nhà họ Lỗ mới khách đến nhà nhân dịp tết âm cũng phải thuê đầu bếp nhà hàng lớn tới nhà nấu nướng, lần này chắc là mình cũng phải đến nhà phục vụ người ta.

Cô lặng lẽ ở nhà chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, ngâm nấm hương, ngâm mộc nhĩ, tẩm tôm nõn, dự định lát nữa lại ra ngoài mua miếng thịt ba chỉ.

Cơ Quân Dã chạy tới thấy cô bày đầy nguyên liệu ra liền cười nói: “Hoài Nguyệt, cô ngoan thật đấy, làm to chuyện như thế làm gì? Nói với cô nhé, bố tôi thích ăn thịt kho tàu, chỉ cần thêm mấy món rau tươi là được rồi, không cần phiền phức đâu”.

Hoài Nguyệt nói: “Chuyện của Duyên Duyên đã làm bác vất vả rồi nên đương nhiên tôi phải lập công chuộc tội. Có điều tôi còn tưởng rằng lần này phải nấu thức ăn chay nên chỉ chuẩn bị toàn đồ chay, không biết bố chị còn thích ăn gì nữa để lát nữa tôi đi mua”.

Cơ Quân Dã nói: A Thích đã mua bao nhiêu thứ mang về chờ cô nấu kìa, cô còn loay hoay ở đây làm gì nữa, mau dẫn Đậu Đậu sang nhà đi”.

Nghĩ đến Leshy Hoài Nguyệt lại thấy sợ: “Chị mang thức ăn sang bên này, tôi chuẩn bị xong lại mang qua đó sau. Như vậy cũng đỡ làm bẩn bếp bên đó”.

Cơ Quân Dã không biết thực ra là vì Hoài Nguyệt sợ chó nên vẫn vừa dọn dẹp vừa nói: “Bếp bên đó không bẩn được thì bên này bẩn được à? Nhà tôi 4 người lớn không làm gì, bên này mình cô vừa phải trông con vừa phải nấu nướng, cô coi chúng tôi là loại người nào thế? Địa chủ ác bá à? Không được, phải gọi A Thích với anh trai đi làm hết mới được, một là con trai, một là con rể, cùng nấu bữa cơm cho bố cũng là chuyện nên làm. Có điều...” Cô nhìn Hoài Nguyệt rất có ẩn ý, “Nếu cô là chị dâu tôi thì tôi cũng sẵn sàng trốn việc, lần đầu tiên con dâu nấu cơm cho bố chồng, ai cũng không được phá đám”.

Hoài Nguyệt lườm Cơ Quân Dã: “Suốt ngày nói nhảm, không biết bình thường chị quản lí cấp dưới kiểu gì”.

Thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường, hiển nhiên không hề nghĩ theo hướng mình ám chỉ, Cơ Quân Dã vô cùng thất vọng đành thu dọn đồ ăn rồi gọi Đậu Đậu đi về nhà mình.

Đậu Đậu chỉ mong được chơi với Leshy, giờ được gãi đúng chỗ ngứa liền lập tức đi theo. Còn lại một mình Hoài Nguyệt mặt ủ mày chau, đến lúc dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, cô đóng cửa lại đứng ngoài sân nhưng trong lòng vẫn thấy sợ.

Cơ Quân Đào ở nhà đợi Hoài Nguyệt, đợi mãi đợi mãi mà vẫn không thấy cô sang nhà liền bắt đầu sốt ruột. A Thích và Cơ Quân Dã đang chuẩn bị đồ ăn trong phòng bếp. Cơ Trọng Minh thích Đậu Đậu, hiện đang đòi vẽ tranh cho cậu bé, Đậu Đậu không vui vẫn ôm cổ Leshy ra điều kiện với Cơ Trọng Minh, một già một trẻ một hỏi một đáp làm người nghe phải bật cười.

Anh đẩy cửa đi ra ngoài, thấy Hoài Nguyệt đứng ngẩn người trong vườn nhà cô liền đi tới bên tường ngăn hỏi: “Sao còn chưa qua?”

Hoài Nguyệt cắn răng hỏi: “Tiểu Dã và bác sĩ Thích đều đến đây thì ai chăm sóc Leshy?”

Cơ Quân Đào lập tức hiểu rõ nguyên nhân cô không chịu sang nhà mình, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng ngoài miệng lại không có biểu hiện gì: “Đương nhiên Leshy cũng về theo”.

“A”, Hoài Nguyệt thầm kêu khổ trong lòng, cô hỏi vòng vo: “Nghe nói ở nhà Tiểu Dã Leshy có một cái chuồng riêng, còn ở đây thì sao?”

“Ở đây cũng có”, thấy sự vui vẻ hiện ra trên mặt Hoài Nguyệt Cơ Quân Đào lại nói thêm, “Buổi tối đi ngủ nó mới vào chuồng, ban ngày nó không chịu vào”. Anh vốn không phải một người thích trêu đùa người khác, có điều gặp Hoài Nguyệt bỗng dưng anh lại cảm thấy thoải mái hơn.

“Thì ra là như vậy”, Hoài Nguyệt nói thất vọng, “Vậy ban ngày cứ để mặc nó chạy khắp nơi trong nhà mà không xích lại à?” Cô nhớ hình như thành phố này có một quy định về quản lý chó, trong những thời gian nhất định chỉ khi được chủ nhân dắt chó mới được đi ra ngoài. Có điều đó là chuyện ở bên ngoài, còn trong nhà người ta thế nào thì ai mà quản được?

“Không xích, nó sẽ không vui”, thấy vẻ mặt cô hết vui lại buồn hết sức sinh động, Cơ Quân Đào không nhịn được khẽ cười.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, chó thì vui rồi nhưng mà người thì sao? “Nếu nhà anh có khách thì bình thường Leshy sẽ thế nào?”

“Nhà anh trước giờ làm gì có khách”, Cơ Quân Đào nói, “Nếu có khách như Đậu Đậu chẳng hạn thì nó sẽ chạy tới cọ mõm vào mặt người ta để thể hiện sự hữu hảo”.

Nghe vậy sắc mặt Hoài Nguyệt lập tức trở nên khó coi, “Vậy thì có vẻ hữu hảo quá mức nhỉ?”

“Lúc anh vừa bị bệnh, Tiểu Dã để anh ở nhà một mình không yên tâm nên đã mang Leshy đến huấn luyện cho nó nghe tiếng thở của anh, dần dà nó cũng thành thói quen luôn, chỉ thích cọ vào mặt người khác thôi”.

Nhớ tới lọ thuốc ngủ cô nhìn thấy trong lần đầu tiên gặp mặt, Hoài Nguyệt gật gật đầu hiểu ý, an ủi: “Em từng phỏng vấn một chuyên gia trong lĩnh vực tinh thần học, ông ấy nói thực ra hiện nay có rất nhiều người mắc loại bệnh này, chẳng qua là đa số đều không biết mà thôi. Cho nên anh không cần có gánh nặng tâm lý, cố gắng thử tiếp xúc với người khác nhiều hơn nữa, tham gia các hoạt động nhiều hơn, nhất là các hoạt động thể dục thể thao, từ từ rồi sẽ khỏi hẳn thôi”.

Cơ Quân Đào cảm thấy khó xử, mặc dù quả thật mình từng chính miệng nói với Hoài Nguyệt về lí do mình bị bệnh nhưng bây giờ thấy vẻ mặt thông cảm và an ủi của cô, lòng tự trọng của một người đàn ông lại khiến anh cảm thấy hơi khó chịu. Anh rất muốn nói với cô thực ra mình đã khỏi bệnh rồi, có thể sống cuộc sống bình thường rồi, nhưng anh lại không thể nói ra được.

Thấy sắc mặt anh đột nhiên không vui, Hoài Nguyệt mới nhận ra lời nói của mình vừa rồi đã chạm vào vùng cấm của anh nên lập tức hối hận.

“Tuần trước không về à?” Thấy vẻ khó xử của cô, Cơ Quân Đào liền chuyển chủ đề.

“Gi cơ”, Hoài Nguyệt còn chưa phản ứng lại kịp, một lát sau mới phát giác Cơ Quân Đào nói là mình. “Em dẫn Đậu Đậu đến Thủy Cung xem cá”.

“Xem cá xong tại sao không về?” Cơ Quân Đào cúi đầu nhìn chân tường chăm chăm, những cây cỏ nhỏ xanh mướt mọc thành một hàng dưới chân tường, còn lấm tấm mấy bông hoa nhỏ của một loại cỏ không biết tên nào đó.

“Em thấy thế thì rắc rối quá, về đây cũng không được bao lâu, dù sao đến chiều hôm sau lại phải về rồi”. Hoài Nguyệt cảm thấy mình đang bị hỏi bài như một học sinh tiểu học. Sao lại như vậy? Cô cảm thấy những gì đang diễn ra rất khó hiểu, “Có chuyện gì à?”

“Rau em trông chết khô hết thì sao?”

“Thời gian này hôm nào cũng có mưa mà, làm sao chết khô được!” Hoài Nguyệt cười nói rồi ngẩng đầu lên thấy Cơ Quân Đào đang nhìn mình với vẻ vừa bối rối vừa bất đắc dĩ, trong đôi mắt thật sâu đó hình như có một thứ gì đó rất mềm mại quyến luyến đang hutus mình rơi vào đó. Cô hoảng sợ tránh né ánh mắt anh, “Em thường nhờ bác làm vườn tưới rau giúp em, còn trên nóc nhà thì sang năm phải trồng loại cây nào chịu hạn tốt mới được, năm nay thì chịu rồi, em phải nhờ Tiểu Dã tưới giúp em thôi. Cô ấy nói hôm nào nóng cô ấy đều đến đây mà”.

Thì ra trong mắt cô ấy mình còn không bằng mấy cây mướp đó, Cơ Quân Đào che giấu sự mất mát tràn ngập trong lòng, rầu rĩ hỏi: “Có quả rồi thì hái đi, chẳng lẽ cứ mặc kệ nó già rồi héo rũ như vậy?” Hoa không ai hái thì cũng sẽ tàn, tại sao ngay cả điều này cũng không hiểu chứ?

Hoài Nguyệt không biết nên trả lời thế nào, hiển nhiên lời của Cơ Quân Đào có ám chỉ khác.

“Mau sang nhà đi, để anh giữ Leshy”. Cơ Quân Đào thở dài đi vào nhà.

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, trời quang mây tạnh, tâm tình đỡ hơn một chút, cô chậm chậm đi sang nhà bên.

Lúc Hoài Nguyệt đẩy cửa vào quả nhiên hai người Cơ Quân Đào và Đậu Đậu đang giữ Leshy. Thấy cô đi vào, Leshy lập tức sửa to, Đậu Đậu quát rất oai phong: “Leshy, đó là mẹ tao, mẹ tao sợ chó nhất, không được dọa mẹ tao!”

Hoài Nguyệt cảm thấy con trai mình nói vậy chẳng khác nào vừa nâng Leshy lên vừa hạ thấp mình xuống, có điều hình như Leshy rất nghe lời Đậu Đậu, nó ngẩng đầu cọ cọ lên mặt Đậu Đậu ư ử đồng ý rồi ngoan ngoãn nằm bò xuống dưới chân Đậu Đậu không kêu gì nữa.

Thấy vậy Cơ Trọng Minh cười ha ha: “Đậu Đậu thật lợi hại, Hoài Nguyệt, đừng sợ. Leshy chỉ là một con chó thôi mà, chủ của nó cũng không dám đắc tội cháu, nó làm sao dám dọa cháu chứ!”

Hoài Nguyệt cười cười miễn cưỡng rồi trốn vào bếp, kéo cánh cửa trượt lại mới thấy yên tâm hơn một chút.

Thấy vẻ căng thẳng của cô A Thích và Cơ Quân Dã đều bật cười. Cơ Quân Dã không nhịn được hỏi: “Nói chuyện gì với anh trai tôi ngoài vườn mà lâu thế?”

A Thích trợn mắt nhìn cô, trách cô không biết điều.

Hoài Nguyệt phát hiện hai người này liếc ngang liếc dọc với nhau, cô cảm thấy hình như hôm nay có chuyện gì đó không đúng, trách móc: “Tại sao chị không xích Leshy vào, tôi không dám vào nên đành phải nhờ Cơ tiên sinh giữ nó lại giúp”.

Cơ Quân Dã không tin, “Vậy tại sao lại nói lâu thế được?”

Hoài Nguyệt cười nói: “Sau này tôi cũng không đóng vai thực nữ nữa. Tôi muốn nói chuyện cho uyển chuyển một chút, kết quả là Cơ tiên sinh nghe hồi lâu vẫn không hiểu tôi chỉ muốn nói hai chữ ‘tôi sợ’ mà thôi!”

Cơ Quân Dã vui mừng khôn xiết, “Hoài Nguyệt, tôi bị cô lừa rồi, thì ra cô cũng là một cô nàng ranh mãnh. Anh trai tôi là một người ngốc nghếch, cô không được bắt nạt anh ấy”.

Hoài Nguyệt thầm nghĩ “Tôi đâu dám, các người không bắt nạt tôi là tốt lắm rồi”. Cô lập tức bắt đầu xem xét các loại đồ ăn A Thích mua, không tồi, cơ bản đều dùng được. Cô liền nói với Cơ Quân Dã: “Tiểu Dã, chị thật là một người may mắn, bác sĩ Thích mua thức ăn cũng rất có nghề đấy”.

Cơ Quân Dã cười nói: “Cô không thấy đa số là thứ Đậu Đậu thích ăn à? Đó là anh Quân Đào dặn đấy chứ A Thích có biết gì đâu!”

Hoài Nguyệt không tiếp lời, cô chỉ một túi đậu tương nói: “Hai người mang ra ngoài bóc đi, mọi việc trong này để một mình tôi làm là được rồi. Tiểu Dã, chị nhất định phải trông Leshy đừng cho nó vào đây nhé”.

Cơ Quân Dã nhìn cười gật đầu đồng ý rồi kéo A Thích ra ngoài.

A Thích nói: “Tiểu Dã, cái tính nôn nóng của em bao giờ mới sửa được, Hoài Nguyệt bị em dọa sợ rồi, anh thấy việc lớn sẽ hỏng mất”.

Cơ Quân Dã nhướn mày nói: “Sao có thể dời đến lúc nó hỏng được. Hôm nay em sẽ phải giúp anh trai em giải quyết được cô ấy”.

Nói rồi Cơ Quân Dã chạy ra phòng khách kéo Cơ Quân Đào vào bếp, “Hoài Nguyệt, để anh tôi đến làm phụ bếp cho cô nhé. Bố tôi đã chỉ đích danh bắt anh ấy phải nấu một món, chỉ cần là anh ấy làm thì dù có cháy đen ông cũng sẽ ăn. Anh ấy không biết làm mấy đâu, cố nhớ phải chỉ bảo anh ấy mới được”.

Hoài Nguyệt đành phải giả vờ không hiểu: “Được rồi, Cơ tiên sinh giúp tôi nhặt đậu cô ve đi, lát nữa tôi dạy anh cách xào”.

Cơ Quân Đào cực kì khó xử, trong lòng oán trách em gái mình làm quá trắng trợn. Nhìn Hoài Nguyệt, thấy cô vẫn bình thản Cơ Quân Đào càng cảm thấy khó xử hơn, có điều lại không nỡ quay đầu đi ra nên đành phải nghiêm mặt gật đầu.

Hoài Nguyệt cầm một quả đậu cô ve lên làm mẫu, “Bẻ hai đầu bỏ đi rồi ngắt thành từng đoạn. Quả nào dài thì ngắt làm ba, ngắn thì ngắt đôi là được”.

Cơ Quân Đào nghe lời gật đầu làm theo. Nhìn đôi tay cực kì tinh tế của anh, Hoài Nguyệt cảm thấy bất an làm loại việc này thật là đáng tiếc, không nhận được nói: “Thực ra những việc này em làm là được rồi, bắt đôi tay anh phải làm những việc này đúng là đối xử tệ với nó quá”.

“Người vẽ tranh không phải thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian, họ cũng cần phải sống”. Cơ Quân Đào hơi giận, cô ấy xem người vẽ tranh như người trong tranh hay sao chứ? Không ăn không uống, không có thất tình lục dục à?

“Có điều xã hội có phân công mà! Từ thời chiến quốc đã chia ra trăm nghề rồi, chẳng lẽ đến tận bây giờ chúng ta còn phải yêu cầu một họa sĩ lớn vào bếp nấu nướng sao?” Hoài Nguyệt vừa bận làm việc vừa lờ đi.

“Anh thì là họa sĩ lớn gì chứ”, Cơ Quân Đào cười cười tự giễu rồi chỉ ra ngoài, “Ngoài kia mới là họa sĩ lớn, người đang vẽ Leshy theo chỉ thị của Đậu Đậu ấy!”

Hoài Nguyệt nhìn ra ngoài, quả nhiên Đậu Đậu đang nằm bò trên vai Cơ Trọng Minh cười tít mắt xem Cơ Trọng Minh vẽ tranh, Leshy ngoan ngoãn ngồi trước mặt hai người.

“Chết thật, cái thằng Đậu Đậu này đúng là coi trời bằng vung!” Cô vẩy nước dính trên tay rồi kéo cửa kính ra định đi ra ngăn cản.

Cơ Quân Đào lập tức giữ cô lại, cười hỏi: “Bây giờ tự nhiên gan lại to hơn rồi à? Không sợ Leshy nữa à?”

Nghe vậy Hoài Nguyệt vội kéo cửa lại rồi nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Cơ Quân Đào: “Làm như thế sao được, đó là tranh của Cơ lão tiên sinh tiếng tăm vang dội mà, ông ấy chỉ cần vẽ đại một đường thẳng cũng đã có giá trên trời rồi”.

“Đó đều là dọa người ngoài thôi. Về nhà thì vẽ mấy nét đã sao, có gì nghiêm trọng đâu. Em thích cái gì để anh vẽ cho em”.

Hoài Nguyệt hốt hoảng lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của anh, em không hiểu hội họa, cho em thì đáng tiếc quá”.

Cơ Quân Đào không nói thêm nữa. Hoài Nguyệt bóc măng xong liền đặt lên thớt thái sợi, phòng bếp nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thái măng khe khẽ rơi vào trong lòng hai người với tâm sự khác nhau.

Đột nhiên cửa từ từ bị đẩy sang.

Nghĩ là Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt không thèm ngẩng đầu lên, nói: “Bóc xong rồi thì để lên trên bàn ấy, để lát nữa tôi rửa cho”.

Một thứ gì đó lông lá cọ vào bắp chân cô, cô cúi đầu xuống xem, không ngờ lại là Leshy đang từ từ ngẩng đầu lên định cọ vào mặt cô. Cô hoảng hốt thét lên, con dao liền cắt vào ngón tay.

Cơ Quân Đào đang cúi đầu suy nghĩ tâm sự của mình nên cơ bản không để ý Leshy đã đi vào, nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô, anh quay đầu nhìn lại thấy một vết đỏ tươi trên ngón tay cô liền giật nảy, vội vàng chạy tới nắm ngón tay cô, hỏi “Làm sao thế?”

Hoài Nguyệt sợ đến mức toàn thân cứng đờ không dám cử động, cô chỉ Leshy run rẩy nói: “Nó, nó, nó, sao nó lại chạy vào đây?”

Cơ Quân Đào tức giận quát Leshy: “Leshy, đi ra ngay!”

Leshy ủ rũ chạy ra ngoài. Rõ ràng là Cơ tiểu thư sai nó mang túi vỏ đậu tương vứt vào trong thùng rác, nó dùng mõm dũi hồi lâu mới đẩy được cửa trượt ra. Chẳng qua là muốn biểu thị một chút hữu hảo với người đẹp vậy mà lại bị Cơ công tử quát mắng ngay trước mặt người đẹp, đúng là mất mặt!

Cơ Quân Đào kéo ngăn kéo ra tìm miếng dán vừa dán ngón tay cho Hoài Nguyệt vừa an ủi: “Đừng sợ, Leshy chỉ muốn tỏ ra thân thiện thôi”.

Hoài Nguyệt gật gật đầu, còn chưa hết hoảng sợ.

Thấy trong mắt cô thoáng có nước mắt, có thể thấy là vừa rồi cô rất sợ hãi, Cơ Quân Đào rất thương, liền tiếp hỏi: “Đau không? Đau không? Có đau lắm không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, “Không đau”. Cô vừa vuốt ve ngón tay bị thương vừa cúi đầu thầm thì: “Thế mà còn bảo sẽ trông Leshy giúp mình”.

Cô nói là Cơ Quân Dã nhưng Cơ Quân Đào lại hiểu lầm là cô đang nói mình. Thấy có vẻ như cô đang làm nũng, trái tim anh chợt rung động, dịu dàng nói: “Làm gì mà sợ đến phát khóc cơ à? Làm mẹ rồi mà còn như trẻ con ấy. Đừng sợ, lần sau nhất định không cho Leshy bắt nạt em”.

Nghe vậy, gương mặt Hoài Nguyệt từ từ chuyển thành màu đỏ.

27. , Chương 27

Chương 27

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngoảnh đi ngoảnh lại đã bước vào tháng tám, đã là chính giữa mùa hè. Thời tiết trong thành phố cực kì oi bức, hôm nay Đậu Đậu phải theo ông bà nội đến ở nông thôn nghỉ hè theo chương trình “Nhà nông vui” của trường đại học.

Cái gọi là Nhà nông vui thực ra là một thị trấn nhỏ ở vùng núi Đại Thanh, cách nội thành chỉ có nửa tiếng đi xe, phong cảnh rất đẹp, mùa hè nhiệt độ cao nhất cũng chỉ lên đến khoảng 25 độ. Mấy năm nay chính quyền địa phương đã tận dụng ưu thế tự nhiên ở đây để định hướng cho các hộ nông dân nhà nhà xây dựng khách sạn kiểu gia đình. Ăn thì toàn rau sạch, hít thở toàn ô xi thiên nhiên, rất nhiều người già ở thành phố đều lựa chọn nơi này để nghỉ hè, tính ra một tháng tiền ăn tiền ở của một người chỉ không đến ba triệu đồng, không biết tốt hơn ngồi phòng điều hòa trong thành phố tốn điện tốn tiền còn ngọt ngào sinh bệnh bao nhiêu lần, cho nên việc làm ăn vào mùa hè ở đây rất nhộn nhịp.

Mấy năm nay phòng chính sách của đại học A đều tổ chức cho các giảng viên đã nghỉ hưu đến núi Đại Thanh nghỉ hè. Năm ngoái giáo sư Tần và giáo sư Lỗ đã tham gia một chuyến, hai ông bà rất thích, năm nay Đậu Đậu đã lớn hơn một chút nên họ đã bàn bạc với nhau năm nay nhất định phải dẫn cháu trai đến đây chơi một tháng.

Đây là lần đầu tiên Đậu Đậu xa nhà, xa mẹ thời gian dài như vậy. Từ khi nghe Lỗ Phong nói chuyện này, cả tháng nay Hoài Nguyệt vẫn suy nghĩ mà không an tâm. Vùng núi có rắn rết, có các loại côn trùng, nhờ con mình bị cắn thì làm thế nào? Ông bà dù sao cũng già rồi, tinh thần và thể lực không được như trước, lỡ ông bà không chú ý đến cháu được để Đậu Đậu bị bỏng nước nóng thì sao? Đậu Đậu là một em bé tò mò, nông thôn không giống thành phố, dây điện đều là dây trần, ngộ nhỡ nó chạm vào bị điện giật thì sao? Chạy lung tung ở vùng núi nó có lạc đường hay không? Còn nữa, chẳng may đau đầu cảm cúm thì trình độ của hệ thống y tế ở đó thế nào? Ăn uống có quen không? Ngủ có ngon không?

Tóm lại là cứ suy nghĩ miên man, thỉnh thoảng lại viết thêm vào tờ giấy, mấy trang giấy toàn là những thứ phải mang đi cho Đậu Đậu. Cả ngày chủ nhật cô bận bịu mua sắm, từ thuốc bôi chống muỗi đốt đến các loại đồ chơi, sách báo, bút vẽ, thuốc dự phòng, đồ ăn vặt, quần áo, giày dép, nói chung là tất cả mọi thứ.

Lúc lái xe tới đón Đậu Đậu nhìn thấy chiếc túi to căng phồng như vậy, Lỗ Phong dở khóc dở cười nói với Hoài Nguyệt: “Đồ đạc của ông bà cộng lại cũng không được một nửa như vậy, em định để Đậu Đậu ở đó một tháng hay là một năm đấy?” Nói rồi hất lại tự tay sắp xếp lại một lượt nhưng vì Hoài Nguyệt vẫn khẳng khái không chịu nên cuối cùng cũng không bỏ bớt được bao nhiêu.

Thấy Hoài Nguyệt tỏ ra rất không yên tâm, Lỗ Phong an ủi: “Có hơn một tiếng lái xe, lúc nào nhớ con thì chúng ta đến thăm nó là được, cứ coi như đi nghỉ cuối tuần. Đến lúc đó chúng ta sẽ mua đồ đạc chất đầy ô tô mang đi được không? Tuần nào cũng đi. Em muốn ở đó với con cũng được, không phải năm nay em vẫn chưa nghỉ phép à?”

Hoài Nguyệt trợn mắt không nói. Nếu cô có nhớ con thì cũng sẽ tự bắt xe khách hoặc nhờ Đặng Duyên Duyên lái xe đưa đi chứ nhất quyết sẽ không nhờ chồng người khác.

Hiển nhiên Lỗ Phong hiểu ý cô, hần kéo cô sang một bên nghiêm mặt nói: “Hoài Nguyệt, em đừng luôn coi anh như ôn thần như vậy, anh có lỗi rất lớn với em, nhưng em nói một câu theo đúng lương tâm xem anh có đối xử tốt với Đậu Đậu hay không? Chúng tôi đã li hôn, không sai, nhưng dù sao vẫn là bố mẹ của Đậu Đậu, điều này cả đời cũng không thể thay đổi được, tại sao không cởi bỏ khúc mắc để chung sống hòa bình? Em xem ở những ngoài người ta li hôn rồi cũng vẫn là bạn như thường, cùng nhau tham dự những sự kiện quan trọng trong cuộc đời con mình, hoàn thành trách nhiệm của người làm cha mẹ. Anh không muốn Đậu Đậu có bất cứ tiếc nuối nào trong cuộc đời nó, anh mong em có thể cùng anh làm được điều này”.

Hoài Nguyệt không nói, cô rất muốn phản bác, nói người thật sự vô trách nhiệm với Đậu Đậu chính là bố nó nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào bụng.

Cô nhớ tới vẻ đau buồn khó có thể che giấu trên mặt Cơ Quân Đào khi kể chuyện cũ cho cô nghe. Tình cảm anh ấy dành ẹ chắc là sâu sắc lắm, việc mẹ anh ấy qua đời đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với anh ấy, thiếu chút nữa đã hủy hoại cả đời anh ấy. Cho dù sau này cuộc sống của mình có khó khăn đến mấy cô cũng không muốn cuộc sống của Đậu Đậu trở nên không vui vì mình.

Một người cả đời đau lòng vì mẹ và oán hận bố mình thì cuộc đời người đó sẽ u ám biết bao. Là một người mẹ, cô không thể nào để điều đó xảy ra với con mình, cho nên khi Lỗ Phong đề nghị cùng đi ăn cơm, cùng xem phim, thậm chí cùng về nhà chơi với Đậu Đậu cô đều đồng ý. Bây giờ Lỗ Phong nói cô phải giúp anh hoàn thành nghĩa vụ của một ông bố cô cũng đồng ý. Càng hướng chỉ trong lòng cô vẫn luôn ôm một hy vọng xa vời rằng có ngày Đậu Đậu sẽ trở lại bên người mình, vì hi vọng này cô không thể làm cho quan hệ với Lỗ Phong trở nên quá căng thẳng được.

“Đi nào! Cùng đưa Đậu Đậu đi, dù sao cũng là lần đầu tiên con chúng ta xa nhà”. Thấy sắc mặt cô dịu lại, Lỗ Phong hết sức vui vẻ, một tay bế con một tay xách túi vui đùa: “Nó đi nghỉ hè với ông bà nội đã lưu luyến không nỡ rời như vậy rồi, sau này lúc nó lấy vợ thì em làm thế nào?”

Đậu Đậu nói nghiêm trang: “Con sẽ lấy mẹ làm vợ, mẹ đã đồng ý sẽ kết hôn với con”.

Hoài Nguyệt cười gật đầu: “Được rồi được rồi, mẹ chờ”.

Lỗ Phong thơm một cái lên má Đậu Đậu: “Con trai ngoan, con nhất định phải bắt mẹ con chờ đấy!”

*** **

Con trai đi nghỉ hè, trong lòng Hoài Nguyệt cảm thấy trống rỗng, hết giờ làm cô vẫn ngồi trong văn phòng không muốn về nhà chút nào.

Hôm nay là cuối tuần, đã hai tuần cô không về ngoại ô.

Bác làm vườn trông nom vườn rau giúp cô, qua điện thoại thấy bác nói bí đỏ ra rất nhiều quả, cô bảo bác cứ lấy về mà ăn. Vốn cô trồng cũng chỉ để Đậu Đậu xem cho vui là chính. Mấy dây mướp nên mọc nhà chắc cũng ra không ít quả rồi, tất nhiên là với điều kiện Cơ Quân Dã phải tưới nước giúp cô.

Cũng không biết hai anh em này có hái mướp ăn không? Giống mướp này rất tốt, bác làm vườn đã lấy cây giống từ nông thôn mang lên cho cô, quả mướp rất mập, hơi ngắn, còn có vị rất thơm ngọt, không lấy xuống ăn thì thật là đáng tiếc. Đột nhiên cô nhớ tới ánh mắt phức tạp của Cơ Quân Đào hôm đó, cả vẻ bối rối và xót xa của anh khi cô cắt vào tay nữa, đó là biểu hiện của thương yêu đúng không? Cô hi vọng là không, nhưng trong lòng cô biết rõ là đúng.

Cô tự nghĩ ra đủ lí do để không về căn nhà ngoại ô, bởi vì nhớ tới bữa cơm hôm đó trong lòng cô lại cảm thấy bất an.

Cơ Trọng Minh, Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã, thậm chí cả bác sĩ Thích, hình như cử chỉ hành vi của người nào cũng rất có ẩn ý, lời nói của mỗi người hình như đều bóng gió sâu xa. Nhưng cô chỉ muốn làm hàng xóm với họ, loại hàng xóm có quan hệ tương đối thân thiết, hàng ngày có việc gì hai bên có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thêm một bước nữa? Cô chưa từng nghĩ tới.

Cơ Quân Đào mắc bệnh trầm cảm, mặc dù Tiểu Dã nói bệnh tình của anh ấy đã khỏi rồi nhưng loại bệnh này quá đặc thù, với tính cách trầm lặng đó của Cơ Quân Đào thì trừ khi anh ấy có hành động gì quá mức còn không người khác rất khó nhận ra rốt cục nội tâm anh ấy đang đắm chìm trong một thế giới như thế

nào. Cho nên Tiểu Dã mới hết sức thận trọng ở bên cạnh để chăm sóc anh ấy, bác sĩ Thích cũng đến đây hàng ngày. Cô thừa nhận Cơ Quân Đào là người tốt, là một người đàn ông xuất sắc, nhưng cũng là loại người mà một phụ nữ với cuộc đời đã thăng lỗ chỗ như cô không nên trêu chọc vào.

Người mắc loại bệnh này bình thường đều tương đối cố chấp. Có lẽ chỉ là anh ấy vừa vận gặp mình đúng lúc trong lòng yếu ớt nhất, xem mình như một ảo ảnh nào đó trong lòng cho nên mới xuất hiện tình cảm lưu luyến. Cùng với thời gian, số người anh ấy tiếp xúc dần dần sẽ nhiều lên, sự lưu luyến này sẽ từ từ nhạt đi. Giống như khi đã qua sông thì người ta còn cần chiếc thuyền đó làm gì? Trong khi phía trước là tương lai rực rỡ, hoa thơm cỏ ngọt khắp nơi?

Đúng vậy, nhất định là như vậy. Hôm đó lúc mình và Đậu Đậu xông vào quả thực tâm tình anh ấy có vẻ như đang mất khống chế. Bây giờ triển lãm tranh cũng đã xong, áp lực cũng nhỏ hơn rồi, cùng với sự phục hồi của thân thể, đầu óc anh ấy cũng sẽ trở nên tỉnh táo hơn.

Cô đã nghe vị chuyên gia tinh thần học kia nói, người mắc bệnh trầm cảm sẽ đột nhiên đưa ra những quyết định trọng đại một cách rất thiếu lí trí, chẳng hạn như kết hôn, li hôn, xin việc, bỏ việc, mua nhà, mua đồ vân vân. Những lúc như thế cần có người ở bên cạnh người bệnh để giúp họ điều hòa lại tâm tình, tạm thời gác lại quyết định của họ. Sau một thời gian người bệnh sẽ từ từ khôi phục lí trí.

Cho nên cô không về ngoại ô, cô cho anh một thời gian để khôi phục lí trí. Mướp có chết khô cũng kệ, người bao giờ chẳng quan trọng hơn rau, cô nghĩ vậy.

Điện thoại di động đổ chuông, Hoài Nguyệt giật mình tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man. Đó là một số lạ, có lẽ là Đậu Đậu gọi về từ Thanh Sơn. Cô vội vã nghe máy.

“Có phải Thương Hoài Nguyệt không? Tôi là Viên Thanh”. Đó là một giọng nói không xa lạ, một giọng nói rất bất thiện. Hoài Nguyệt nhớ rất rõ âm thanh này như nhớ rõ một cơn ác mộng.

“Chuyện gì?” Cô hỏi lạnh lùng. Đối với Viên Thanh, từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã có thái độ này, nén cảm giác chán ghét, nhất định không chịu yếu thế.

“Thương Hoài Nguyệt, tôi muốn nhắc cô nên tỉnh táo đầu óc một chút. Lỗ Phong bây giờ là chồng tôi, cả ngày cô quần quít lấy anh ấy rốt cục là định làm cái trò gì? Không phải cô vẫn xem thường bồ nhí à? Sao bây giờ chính cô lại muốn làm bồ nhí rồi?” Tiếng cười khinh khỉnh vang lên trong điện thoại, “Không ngờ Thương tiểu thư bằng thanh ngọc khiết cũng dễ tiện như vậy!”

Hoài Nguyệt chỉ cảm thấy tất cả máu trong người đều dồn lên đỉnh đầu, cô ra sức đè nén cơn giận trong lòng xuống, bình tĩnh hỏi: “Rốt cục cô muốn nói gì? Đừng tưởng rằng cô lấy một luật sư là tôi không dám kiên cô tội xúc phạm danh dự người khác”.

“Ồ, đóng kịch giỏi lắm! Hai người các người lấy con trai làm lí do để cùng ăn cơm, cùng xem phim, cùng đi chơi Thủy Cung, tro tàn lại cháy, ôn lại mộng ước thật là lãng mạn đúng không? Buổi sáng hôm nay còn cùng đưa bố mẹ chồng cũ và Đậu Đậu đi nghỉ hè, ngọt ngào tình ý, lưu luyến không rời, cảm động biết bao! Cô còn dám nói không vướng trộm nữa không?”

“Viên Thanh!” Hoài Nguyệt tức giận nói: “Tòa án phán quyết tôi có quyền thăm con tôi, cũng không quy định lúc tôi thăm con trai bố nó không được ở đó. Nếu cô nhất định phải nghĩ xấu xa như vậy thì tôi cũng không làm thế nào được”.

“Xấu xa? Thật không biết ai xấu xa!” Viên Thanh the thé, “Cô quyến rũ chồng tôi mà còn dám nói tôi xấu xa!”

Hoài Nguyệt tức giận đến mức toàn thân run rẩy không kiềm chế được. Cô cầm chén lên uống một ngụm nước, dừng một chút rồi nói: “Tôi không có sở thích như cô, hơn nữa từ trước đến giờ thứ tôi đã vứt đi thì chưa bao giờ nhặt về. Nhưng tôi nói với cô, nếu như Đậu Đậu muốn cùng bố và mẹ nó ăn bữa cơm thì tôi nhất định sẽ cố gắng thỏa mãn mong ước nhỏ nhoi như vậy của nó. Viên Thanh, tôi nghe nói cô mất đứa con rồi, thật đáng tiếc, về sinh một đứa với Lỗ Phong đi, như vậy có lẽ cô sẽ hiểu được”.

Hoài Nguyệt cảm thấy từ khi gặp Viên Thanh cô đã nhẫn tâm hơn trước rất nhiều. Nếu là trước kia thì dù thế nào cô cũng không đành lòng nói ra chuyện người ta mất em bé như vậy.

“Thương Hoài Nguyệt, xem như cô lợi hại. Tôi nói với cô, tôi sẽ giữ được chồng mình, sẽ không giống như cô, chồng mình lên giường với phụ nữ bên ngoài cả hai năm trời mà vẫn chưa hay biết gì. Chỉ có cái mặt đẹp thì có ích lợi gì? Lỗ Phong nói lúc lên giường cô nằm như con cá chết không có hứng thú gì cả cho nên không thể thỏa mãn được anh ấy. Hừ, loại phụ nữ nhìn được mà không ăn được thì có gì mà khoe mẽ?”

“Chỉ mong cô có thể sử dụng kỹ năng của mình để giữ được hán chứ không phải vất vả theo dõi vất vả gọi điện như bây giờ”. Hoài Nguyệt nói rõ ràng từng câu từng chữ không hề ấp úng, quả nhiên nghe thấy một tiếng bộp vang lên như dự kiến, chắc là điện thoại bên kia bị đập rồi. Cô nghĩ, như con cá chết? Cô giận dữ cầm một quyển sách trên bàn lên ném ra ngoài.

“Hoài Nguyệt!” Trần Thụy Dương giật mình đứng sững lại trước cửa, “Em làm sao thế?” Anh ta đi tới bên cửa sổ, cúi xuống nhặt quyển sách Hoài Nguyệt ném rơi dưới đất lên, phỉu phỉu bụi bám trên đó rồi đặt lại lên bàn làm việc của Hoài Nguyệt. Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn, đó là quyển “Giao lưu văn hóa” số mới nhất, trên bìa tạp chí, Cơ Quan Đào tạo đang nhìn mình bình thản như mây gió.

“Nghe điện thoại của ai mà giận dữ như vậy?” Hết giờ làm đi ngang qua thấy Hoài Nguyệt vẫn còn trong văn phòng, Trần Thụy Dương do dự hồi lâu rồi cuối cùng cũng không nhịn được định đi vào hỏi vài câu, không ngờ mình còn chưa kịp nói gì đã thấy cô ấy ném quyển tạp chí ra ngoài.

“Viên Thanh”. Hoài Nguyệt cảm giác rằng mình cũng đang run lên, cả đời này cô còn chưa bao giờ giận dữ như thế, kể cả lúc li hôn, khi đó chỉ có tuyệt vọng, khi đó cô đã quên cả giận dữ.

Trần Thụy Dương sững lại đứng nhìn cô. Sắc mặt trắng xanh, hai mắt lấp lánh vì giận dữ, môi dưới bị cắn đỏ tươi, dáng vẻ tức giận của cô ấy thật là đẹp. Anh ta cảm thấy lúc này mình không nên nghĩ như vậy nhưng lại không thể không chế được đầu óc.

“Đừng tức giận vì loại phụ nữ này”. Trần Thụy Dương nói, “Buổi sáng chủ nhật phải xuất phát đi Vân Nam rồi, em đã chuẩn bị xong hết đồ đạc chưa?”

Theo thông lệ, hàng năm đến mùa hè tòa soạn tạp chí lại tổ chức cho các nhân viên trong ban biên tập ra ngoài tỉnh chơi một chuyến. Năm nay tổ chức làm hai đợt, tháng trước đi Tân Cương, tháng này đi Vân Nam. Đương nhiên Hoài Nguyệt chọn đi đợt hai sau khi Đậu Đậu đi nghỉ hè.

“Còn chưa, ngày mai mới chuẩn bị tiếp”. Hoài Nguyệt uống một ngụm nước, cố gắng bình ổn lại tâm tình.

“Mấy hôm nay quán bar của bạn anh có mời một ban nhạc đến biểu diễn, cùng đi xem nhé!” Từ sau triển lãm tranh lần trước Trần Thụy Dương vẫn chưa nói chuyện riêng với Hoài Nguyệt, bây giờ thấy mình nói lời này tự nhiên như thế chính anh ta cũng cảm thấy giật mình.

“Thôi, em ngồi lại lát nữa rồi về nhà”. Hoài Nguyệt từ chối. Cùng Trần Thụy Dương đến quán bar? Cho dù là cùng chung cảnh ngộ hay là cùng chung mối thù thì cô vẫn cảm thấy rất nhàm chán.

“Vậy anh ngồi lại với em, tâm tình cấp dưới của mình không yên, lãnh đạo há có thể quay mặt bỏ đi được?” Trần Thụy Dương kéo ghế ngồi xuống, đặt chiếc cặp xuống bên cạnh, rất có phong phạm liêu minh bồi quân tử.

Hoài Nguyệt nhú mày, lần đầu tiên cô nhìn thấy Trần Thụy Dương tỏ ra tùy hứng như thế, cô suy nghĩ một chút rồi đành phải đứng dậy nói: “Em chưa từng đến quán bar bao giờ. Từ Từ nói đó là nơi các thiếu nữ bắt hảo lui tới. Hôm nay cùng lãnh đạo đi xem xem thiếu nữ bắt hảo là loại người như thế nào vậy”.

Trần Thụy Dương đứng dậy cười nói: “Trong quán bar của người bạn này của anh không có thiếu nữ bắt hảo, còn nhà nghệ thuật lại có không ít. Đến đó chỉ sợ em xem không chán mắt thôi, lúc đó thì đừng trách anh không nói với em có một nơi tốt như vậy từ sớm nhé!”

28. , Chương 28

Quán bar “Ve sầu lửa” số 188 đường Sơn Âm là một quán cực kì nổi tiếng trên con phố này.

Một là bởi vì bà chủ Vân Vân của quán này là một đại mỹ nhân mẫu mực, nghe nói cô ta tốt nghiệp học viện âm nhạc, thật hay giả không biết nhưng nghe cô ta nói chuyện quả thật rất du dương trong trẻo, dư âm vang vọng bên tai ba ngày không dứt. Hai là bởi vì các tiết mục ca nhạc ở đây, một số ban nhạc khá nổi tiếng thường xuyên xuất hiện tại quán, có lúc một tuần, có lúc một tháng, có lúc hai ba ngày. Những lúc đó quán chỉ mở cửa cho khách VIP, người ngoài có tiền cũng không vào được, vô hình trung lại nâng cao đẳng cấp của quán. Ba là vì trong số khách khứa đến quán bar có nhiều giảng viên trẻ giảng dạy tại học viện âm nhạc và viện mỹ thuật gần đó, các giảng viên này đều là người tương đối tài hoa, khá là kiêu ngạo, vừa đến đã nói chuyện trên trời dưới biển, bầu không khí mang đậm chất nghệ sĩ.

Có người nói Ve sầu lửa nên đổi tên thành phòng khách nghệ thuật. Bà chủ chỉ cười mà không nói, phòng khách nghệ thuật? Đúng là dung tục tầm thường!

Lúc Trần Thụy Dương và Hoài Nguyệt đến thì Vân Vân đang ngồi nói chuyện với khách ở góc trong cùng, nghe phục vụ quán thăm thì xong cô đứng lên nói với Cơ Quân Dã đang ngồi bên cạnh: “Một người bạn làm việc ở ban ngoại vụ của tỉnh vừa đến, tớ phải đi ra chào hỏi một chút. Uống gì thì tự gọi nhé!”

Cơ Quân Dã vô thức nhìn ra ngoài cửa, thấy là Hoài Nguyệt, cô kinh ngạc nhảy xuống ghế định chạy ra. Cơ Quân Đào đưa tay giữ em gái lại nói: “Em uống rượu của em đi!”

Cơ Quân Dã ngẩng đầu nhìn anh trai thấy Cơ Quân Đào đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi nhưng bàn tay đang giữ tay mình lại hơi run run. Cảm thấy rất không đành lòng, cô nhìn về phía A Thích như cầu cứu. A Thích cũng đã nhận ra hai người mới tới, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên cũng là lực bất tòng tâm.

Cơ Quân Dã nói mềm mỏng: “Anh, Hoài Nguyệt ở bên kia, dù sao em cũng phải qua chào một tiếng”.

Cô chỉ hận không thể lôi ngay Hoài Nguyệt sang bàn bên này để hỏi cô ấy xem vì sao hai tuần liền không về ngoại ô. Rõ ràng bữa cơm hôm đó rất vui vẻ đầm ấm, tâm tình anh trai mình hôm đó cũng rất tốt, vì sao bữa tiệc vừa tàn đã người đi nhà trống?

Nhìn anh trai cả ngày đứng ngẩn người bên cửa sổ cô thấy rất đau lòng. Anh trai cô vẫn giúp cô ấy tưới nước cho những cây mướp cô ấy trồng trên nóc nhà, mướp đã ra rất nhiều quả, mỗi cơn gió thổi qua, những quả mướp lủng lẳng dưới giàn lại lắc lư làm lòng người đứng nhìn như có lửa cháy. Trong vườn hoa trước cửa nhà cô ấy bí đỏ đã to lắm rồi, bác làm vườn vẫn thường hỏi tại sao Thương tiểu thư vẫn còn không trở lại, xem ra chỉ có thể để bí già hết rồi. Giàn bầu đã bắt đầu lụi, chỉ còn hai quả bầu hồ lô đã già, anh trai nói đã vậy để cho già luôn làm hồ lô rượu cho Đậu Đậu chơi. Mỗi lần nhìn hai quả bầu đó anh trai cô đều trở nên ngơ ngẩn tựa như nhìn mẹ con bọn họ, vừa vui vẻ vừa mất mát.

Hôm nay cô thật sự không nhìn được nữa nên mới gọi A Thích kiên quyết lôi anh ra ngoài giải sầu. Vân Vân cực kì vui vẻ nhưng anh trai vẫn lạnh mặt không nói lời nào. Bây giờ thì tốt rồi, Hoài Nguyệt cùng một người đàn ông khác đi đến quán bar, ông anh trai cố chấp của cô làm sao có thể chịu được điều này?

“Không cần”. Cơ Quân Đào nâng chén nhấp một ngụm trà, “Cô ấy đi cùng bạn, em đến làm phiền làm gì!” Vì nghe Cơ Quân Dã nói mấy hôm nay dạ dày anh không được tốt lắm nên nói thế nào Vân Vân cũng không chịu lấy rượu cho anh.

“Anh, có lẽ họ cần bàn bạc việc công ấy mà”. Cơ Quân Dã nghĩ hồi lâu mới ra một lý do, A Thích thâm than khóc trong lòng, đúng là đồ đàn, nói thế còn không bằng không nói. Không phải làm anh trai cô ấy càng khó xử hơn à?

Cơ Quân Đào không để ý tới em gái nữa. Hoài Nguyệt ngồi ở bên kia quầy bar hình vòng tròn, hẳn thì ngồi đối diện bên này, ở giữa là khoang nhạc rất rộng. Có lẽ là cách nhau quá xa, có lẽ là ánh đèn ở chỗ ba người bên này quá mờ nên cô ấy không nhìn thấy bọn họ. Hôm nay hình như cô ấy không vui, vẻ mặt sầu não, trên tay cầm một li rượu nhưng không uống mà chỉ ngẩn người nhìn khoang nhạc trống trơn. Trần Thụy Dương và Vân Vân đang tán gẫu, thỉnh thoảng lại quay sang nói vài câu với cô ấy, cô ấy cũng trả lời một cách lạnh nhạt. Một hồi lâu sau Trần Thụy Dương gọi Hoài Nguyệt rời khỏi quầy bar Vân Vân mới quay về bên này.

Cơ Quân Dã không nhịn được hỏi: “Vân Vân, thì ra bạn cũng biết Trần Thụy Dương à?”

Vân Vân nói: “Vốn trước đây khi giám đốc Trần còn làm trưởng phòng ở ban ngoại vụ thì bọn tớ đã quen nhau rồi, anh ấy còn giúp tớ một việc khá quan trọng. Mấy năm anh ấy ra nước ngoài công tác bọn tớ không có liên lạc gì, mấy hôm trước con một người quen muốn xin vào công ty quảng cáo thuộc tòa soạn của anh ấy nên tớ với anh ấy lại tình cờ gặp lại trong bữa tiệc. Hôm nay họ còn chưa ăn tối, tớ đã bảo họ vào phòng ăn phía sau ăn một chút”.

Cơ Quân Dã hơi kinh ngạc: “Đó là phòng ăn ngự dụng của bạn mà. Bạn cho anh ta vào đó chứng tỏ quan hệ không hề tầm thường”.

Vân Vân liếc Cơ Quân Đào rồi nói: “Lần đầu tiên anh ấy dẫn bạn gái đến chỗ tớ, dù sao cũng phải nể mặt anh ấy một chút. Ngày trước cũng chính anh ấy giúp tớ tìm được chỗ này mà”.

“Đó không phải bạn gái anh ta chứ?” Cơ Quân Dã lên nhìn Cơ Quân Đào, quả nhiên thấy anh nhú mày, vẻ mặt lạnh đến mức có thể làm người khác chết còng, “Trông không giống lắm!”

“Tớ lại thấy rất giống, có thể bạn ngồi xa như vậy nên không nhìn rõ. Cô bé đó rất đẹp, rất có khí chất trí thức, đứng cạnh giám đốc Trần cũng rất xứng đôi. Giám đốc Trần nói chuyện với cô ấy dịu dàng lắm”, Vân Vân cười nói, “Đến mức tớ cũng xấu hổ không dám ở lại đó lâu quá”.

Cơ Quân Dã vội vàng ngắt lời: “Được rồi được rồi, bắt đầu đông khách rồi đấy, bạn đi làm việc đi. Mang hai li cocktail loại mới ra đây nhé, vừa rồi nghe phục vụ giới thiệu, để tớ uống thử xem nào”.

Vân Vân nói, “Đó là loại ‘Nhớ Giang Nam’, vị hơi chua, màu sắc rất đẹp. Bạn ném thử xem”, nói rồi dọn đồ phục vụ xong liền rời đi.

Cơ Quân Dã nói: “Anh cũng uống một li đi, lát nữa để em lái xe”.

Cơ Quân Đào ngẩng nhìn chén trà trên tay, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Hai đứa uống đi, tí về anh lái xe”.

Cơ Quân Dã an ủi: “Vân Vân cũng chỉ đoán mò thôi, em nhìn kiểu gì cũng thấy quan hệ của hai người bọn họ không giống loại đó, không có bất cứ hành động thân mật nào cả. Em thấy hình như hôm nay Hoài Nguyệt không vui lắm, có thể là Trần Thụy Dương làm công tác tư tưởng cho cô ấy, cô ấy vừa bị điều chuyển công tác mà”.

Hai người đàn ông bên cạnh đều phớt lờ cô, cảm thấy mất mặt, cô cả giận nói: “Có cái quái gì chứ, anh, nếu anh thích thì để em đi cướp về cho anh. Mới có vài ngày thời gian, chẳng lẽ đã lật trời rồi à?”

Cơ Quân Đào thất vọng siết chặt chén trà, tức giận vì em gái lại nói toạc tâm sự của mình ra trước mặt người khác, càng tức giận vì Hoài Nguyệt không hiểu tâm lòng của mình. Hôm cùng ăn cơm với bố mình đó mặc dù mình ngại không dám bày tỏ trực tiếp quá, nhưng cô ấy là một người thông minh như vậy, tại sao lại không hề nhận ra chứ?

Nhất định là cô ấy đã nhận ra rồi cho nên hai tuần nay mới không về, cô ấy cố ý tránh né mình. Chẳng lẽ là ngại mình không đủ tốt à? Đúng rồi, cô ấy chê mình có bệnh? Cô ấy an ủi mình, nói rất nhiều người cũng mắc bệnh này, phải giao tiếp nhiều, hoạt động nhiều thì từ từ sẽ khỏi. Cô ấy vừa quan tâm, vừa săn sóc, nhưng đó đều là lời nói từ góc độ hàng xóm.

Đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy mà xem, ai lại muốn chung sống với một người bệnh trầm cảm chứ? Anh thất vọng nghĩ, vì sao lúc đầu mình lại thẳng thắn nói về bệnh trầm cảm của mình với cô ấy như thế, hình như cũng không phải mình chủ định thế, chẳng qua là nói một lúc rồi tự nhiên mang hết hỉ nộ ái ố mấy chục năm nay của mình ra nói với cô ấy mà gần như không suy nghĩ xem sau khi nghe cô ấy sẽ đối xử với mình thế nào. Một người phụ nữ ngay cả nhìn thấy Leshy cũng sợ hãi đến vậy thì sao có thể không sợ loại bệnh này? Anh nhớ lại hình ảnh Hoài Nguyệt ngăn người nhìn chằm chằm lọ thuốc trên bàn hôm dẫn Đậu Đậu tới nhà lần đầu tiên, có lẽ khi đó cô ấy đã đoán được bệnh của mình rồi? Bây giờ làm thế nào để nói với cô ấy rằng bệnh của mình đã khỏi rồi, cũng không còn gặp cơn ác mộng kia nữa mà lại thường xuyên mơ thấy cô ấy? Nếu như cô ấy đến với mình thì không biết mình sẽ vui vẻ thế nào, sẽ trân trọng đến đâu, mình tuyệt đối sẽ không để cô ấy phải sống cuộc sống mà suốt ngày phải lo lắng hãi hùng.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Thụy Dương và Thương Hoài Nguyệt từ phòng ăn phía sau đi ra, Trần Thụy Dương cúi xuống nói gì đó bên tai cô ấy, cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng.

Cơ Quân Đào ghen tị quay mặt đi chỗ khác, cảm thấy trái tim mình nhói đau. Anh nghĩ cho dù bệnh trầm cảm của mình đã khỏi nhưng mình cũng xong rồi, không ngờ mình lại thích cô ấy một cách cố chấp như thế, thích đến mức chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Đây là cảm giác cả đời này anh chưa có bao giờ, hình bóng cô ấy xâm chiếm đầu óc anh, cả ngày lẫn đêm, nhức nhối như dao cắt mà anh lại vui vẻ chịu đựng.

Nhưng cô ấy không cần anh, cô ấy sẽ sống bên người đàn ông khác, vậy những ngày tháng tiếp theo anh sẽ sống kiểu gì?

Ban nhạc bắt đầu diễn tấu.

Hoài Nguyệt chăm chú nhìn mấy người trẻ tuổi trong khoang nhạc, đúng là trẻ tuổi, đại khái mới chỉ trên dưới 20 tuổi. Những chiếc áo sơ mi màu đen ôm lấy từng thân thể trẻ trung, có vài cái cúc chưa đóng để lộ ra các loại trang sức sáng lấp lánh dưới cổ. Mawcf dù gầy nhưng hình thể của những cậu bé này vẫn rất tốt, mái tóc không nhuộm thành đủ mọi màu sắc mà vẫn đen tuyền, đây là điều cực kỳ hiếm thấy ở các nhạc công độ tuổi này.

Tiếng sáo xô phôn cô độc và du dương vang lên. Hình như cô đã nghe bản nhạc này, bản nhạc thành danh của một ban nhạc cực kỳ nổi tiếng. Bản nhạc mang âm hưởng kinh thánh, có một loại vẻ đẹp kỳ ảo từ bí mệnh mang. Lần lượt các loại nhạc cụ khác hòa theo, sáo xô phôn dần dần lui lại, sau đó là xen lô, là vi ô lông, dần dần toàn bộ ngũ tạng tứ chi người nghe đều như có một bàn tay ấm áp dịu dàng vuốt ve. Trái tim cô bình tĩnh lại, suy nghĩ của cô dần dần bay tới những tầng mây trên trời uôn trượng.

Trần Thụy Dương đưa cho cô một li “Nhớ Giang Nam”, thấy cô vẫn tập trung lắng nghe như không có ai bên cạnh. Đường cong trên gương mặt cô cực kỳ mềm mại, đẹp đến mức làm lòng người ngẩn ngơ dưới ánh đèn mờ ảo. Thời gian dường như chảy ngược, anh ta cảm thấy như trước mặt là một cô gái sâu oán như một đóa tử đinh hương cầm chiếc ô giấy dầu đang đi dưới mưa trong một con ngõ rất dài và tịch liêu. Trong lơ đãng, người phụ nữ này luôn có thể dễ dàng lay động trái tim anh ta, nước mắt của cô, tiếng thở dài của cô, nụ cười của cô, thậm chí cả sự giận dữ của cô cũng vậy.

Lúc nào anh ta cũng cảnh báo chính mình phải cách xa cô một chút. Với địa vị của anh ta bây giờ có muốn tìm những cô bé xinh đẹp giỏi giang cũng không khó lắm, nhưng chỉ cần đi vào tòa nhà đó anh ta sẽ luôn vô thức lựa chọn cầu thang bên trái, vì vậy phòng làm việc của cô liền trở thành chỗ ngày nào anh ta cũng phải đi qua.

Vì sợ tắc đường nên bao giờ anh ta cũng đi làm sớm hai mươi phút, nhưng bất kể anh ta đến sớm thế nào cũng vẫn luôn có thể nhìn thấy bóng dáng cô, có lúc đang tưới hoa, có lúc đang lau bàn, có lúc đang pha trà, mặc dù lúc nào bóng lưng cô cũng luôn thẳng thớm nhưng anh lại thấy thướt tha như một diễn viên múa đang biểu diễn.

Thực ra không phải anh ta luôn có thể tình cờ nhìn thấy mà là vì anh ta luôn tìm kiếm bóng hình cô.

Lúc nào cô cũng cặp tóc, chiếc cặp tóc rất to. Cô có những mấy chiếc cặp tóc giống hệt nhau chỉ khác màu sắc để phối hợp với màu sắc quần áo. Vì vậy anh ta nhận định cô là một người phụ nữ mặt ngoài tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt nhưng nội tâm lại thoải mái không muốn gượng ép chính mình. Anh ta thích phụ nữ như vậy, mềm mại, kiên cường. Gió qua rừng trúc, sau khi cúi đầu cả cánh rừng lại vươn lên cao vút. Anh ta nghĩ, nếu cô không phải cấp dưới của anh ta thì nhất định anh ta sẽ kéo cô vào lòng không chút do dự.

Hoài Nguyệt vô thức nâng li lên nhấp một ngụm, hơi chua, hơi ngọt, hơi đắng, mùi vị rất ngon. Cô không nhận được uống một ngụm nữa, mỗi một loại mùi vị đều rất rõ ràng, rất tinh khiết, có thể vị giác người uống lập tức được đánh thức. Đây là một loại rượu trước kia cô chưa từng uống, cô gờ chiếc li lên quan sát dưới ánh đèn, một tầng xanh, một tầng vàng, một tầng đỏ, sắc màu lấp lánh, đẹp đến cực kỳ.

“Loại cocktail này tên là nhớ Giang Nam”, Trần Thụy Dương nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Vị mới, thử xem thế nào”. Anh ta không biết tử lượng của Hoài Nguyệt như thế nào vì chưa bao giờ thấy cô uống rượu ở bên ngoài.

“Thảo nào nó làm người ta nhớ tới mai vàng lan tím anh đào đỏ, gió xuân xanh cả một bờ Giang Nam”. Hoài Nguyệt lại uống một ngụm nữa, “Uống rất ngon”.

Trần Thụy Dương mỉm cười nhìn cô, “Bây giờ Lệ Giang có nhiều quán bar lắm, bao giờ đến Vân Nam anh lại đưa em đến đó uống được không?”

“Tốt quá”. Hoài Nguyệt gật đầu nói, “Theo giám đốc đại nhân ra ngoài có thể sống xa xỉ một chút. Năm ngoái đến Sơn Tây với thầy Lưu suốt ngày ăn mì, đến thành cổ Bình Dao quyết định gọi món cá gì đó, cuối cùng bưng lên lại là một bát mì cá. Buổi tối hôm về mọi người ồn ào bắt thầy Lưu mời bọn em ăn búp phê ở Shangri La, ăn vào một cái hết hơn nửa con cá hồi, vị quản lý nhà hàng nhìn mà xanh cả mặt”.

“Bó tay, định ăn sập tòa soạn đây à?” Trần Thụy Dương có thể tưởng tượng ra cảnh phó tổng biên tập Lưu không làm gì được cấp dưới khi đó, cười nói, “Nếu như lần này đi Vân Nam ăn uống không vừa ý thì lúc về anh cũng mời em đến Shangri La”.

Hoài Nguyệt hoàn toàn không để ý Trần Thụy Dương nói là “em” mà không phải là “các em”, cô vẫn vừa nghe ban nhạc biểu diễn vừa chậm rãi uống rượu suy nghĩ tâm sự của mình.

Mấy ngày nay Lỗ Phong càng ngày càng tỏ ra ân cần, hôm nay Viên Thanh lại gây sự như vậy nữa, không lẽ thái độ của mình đối với Lỗ Phong thật sự không ổn? Mặc dù nước ngoài vợ chồng li hôn vẫn có thể tham gia một số hoạt động vì con mình một cách rất bình thường, nhưng ở trong nước nếu như quá thường xuyên thì tất nhiên sẽ dẫn tới bất hòa trong gia đình, mình thật sự không cần phải dây dưa với người phụ nữ đó nữa chỉ vì điều này.

Còn Lỗ Phong, vừa nhớ tới câu nói “lúc lên giường cứ như con cá chết” kia cô lại cảm thấy xấu hổ tức giận không chịu nổi. Để bỏ được lên giường người khác không biết hẳn đã nói xấu sau lưng cô như vậy với bao nhiêu người rồi. Sao hẳn có thể hạ lưu đến mức xuyên tạc mình trước mặt người phụ nữ khác như thế, có khác nào chà đạp lên sự mặn nồng của hai vợ chồng trước đó? Cô uống cạn rượu trong li, người đàn ông này đúng là sự sỉ nhục không thể lau sạch được của cô.

Cô cứ ngồi thưởng thức âm nhạc, thưởng thức rượu, thưởng thức cuộc đời của mình như vậy, hoàn toàn không biết tâm tư người đàn ông bên cạnh mình đang rối loạn vì mình, càng không biết đối diện có một người đàn ông vẫn nhìn mình từ lúc vào đến giờ.

29. , Chương 29

Chương 29

Cơ Quân Dã mặt ủ mày chau nhìn hai người đàn ông trước mặt, A Thích uống vào tinh thần phấn chấn thao thao bất tuyệt, Cơ Quân Đào lại chỉ cầm chén trà yên lặng không nói, sắc mặt ảm đạm.

Cô có ý muốn để A Thích giúp anh trai khuây khỏa một chút, A Thích lại ghé vào tai cô nói: “Em yên tâm, anh trai em không có bệnh, nguyên nhân gây nên bệnh của anh ấy đã hoàn toàn biến mất vì người phụ nữ đó. Bây giờ anh ấy mắc là bệnh tương tư, loại bệnh này thì xin lỗi em, tiền sĩ Thích này cũng bất lực. Lúc đầu vì em anh suốt nửa bệnh đến mức mất nửa cái mạng, bây giờ dù đã đỡ rồi nhưng phải uống thuốc cả đời, không có em thì anh chỉ còn là cái xác không hồn. Bây giờ thoát nhìn anh ấy còn trầm trọng hơn cả anh ngày đó”.

A Thích chẳng qua là mượn rượu nói liên thiên mà thôi. Ở nhà họ Cơ tâm sự của Cơ Quân Đào sớm đã không còn là một bí mật. Anh có tình ý với Hoài Nguyệt nhưng lại không dám theo đuổi, khiến một đồng nghiệp bên cạnh sốt ruột mà không biết làm sao. Bây giờ người ta và Trần Thụy Dương thành đôi thành cặp rồi, nếu còn không ép anh thì anh sẽ sinh bệnh mất. Là bác sĩ, sao anh ta có thể thấy chết mà không cứu được. Tuy A Thích thì thầm với Cơ Quân Dã nhưng âm thanh lại không nhỏ, toàn bộ đều rơi vào trong tai Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào không vui liếc mắt nhìn anh ta.

Cơ Quân Dã bóp mạnh cánh tay anh ta, nói: “Ai bảo thế? Không có em anh cũng có thể tìm người phụ nữ khác mà. Thế giới này nhiều phụ nữ tốt hơn em lắm, như thuốc cảm lạnh bây giờ có đến mấy chục loại, loại nào cũng có thể hạ sốt khỏi ho, sao cứ nhất thiết phải uống một loại”.

A Thích cười hì hì liếc mắt nhìn cô: “Anh có mắc bệnh cảm lạnh đâu? Là SARS đấy, thuốc khác không uống được, không cẩn thận là chết người như chơi, nếu không chết cũng tàn phế. Còn anh ấy, anh cực nhọc điều dưỡng cho anh ấy khỏi rồi, bây giờ thoáng cái đã để cô bé đó khuấy tung lên, không phải công lao của anh đổ sông đổ biển hết à? Em bảo anh có thể không tức được không? Anh phải tìm Hoài Nguyệt nói chuyện phải quấy mới được”.

“Anh chỉ được cái tự thiếp vàng lên mặt chính mình là giỏi. Anh nói bệnh của anh trai em là do anh điều trị khỏi?” Cơ Quân Dã cả giận nói: “Phải quấy cái gì mà phải quấy? Ai bảo các anh không nói thẳng với người ta, nếu là em thì đã lôi cô ấy ra nói cho rõ ràng từ lâu rồi, nếu cô ấy nhận lời thì tốt, nếu cô ấy không nhận lời...”

Cơ Quân Dã ghen giọng, đúng vậy, nếu Hoài Nguyệt không muốn và từ chối tại chỗ thì chẳng phải anh trai mình sẽ không còn đường sống hay sao? Đây cũng là nguyên nhân anh ấy không biểu lộ với cô ấy đúng không? Xem ra hình như Hoài Nguyệt quả thật cũng không nghĩ đến phương diện đó. Cô thở dài buồn nản, anh trai mình xuất sắc như vậy, xung quanh đây còn có ai xuất sắc hơn anh ấy, bao nhiêu cô gái đã tan nát cõi lòng vì anh ấy, Hoài Nguyệt sao lại từ chối chứ? Sợ là ngay cả nằm mơ cô ấy cũng không nghĩ đến cho nên mới không động lòng đúng không? Nếu đã nói ra thì nhất định cô ấy sẽ đồng ý.

Nghĩ vậy, Cơ Quân Dã nhảy ngay xuống ghế, trước khi Cơ Quân Đào và A Thích kịp giữ lại cô đã đi về phía Thương Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương.

Cơ Quân Đào lập tức đoán được em gái mình đang đi tìm Hoài Nguyệt.

Cái con bé này mới uống có mấy li rượu đã cùng A Thích mượn rượu cạnh khố mình, thôi thì mình không thêm chấp nó là xong, nhưng bây giờ nó lại chạy đi tìm cô ấy, không biết nó sẽ nói liên thiên gì với cô ấy, sau này mình biết nhìn mặt cô ấy thế nào?

Hôm nay rõ ràng tâm tình của Hoài Nguyệt không tốt, không biết là vì chuyện gì? Hôm nay là cuối tuần, cô ấy không ở nhà với Đậu Đậu mà lại ra ngoài uống rượu, thấy cô ấy đã uống mấy li rồi, mượn rượu giải sầu à? Chẳng lẽ là vì chuyện của Đậu Đậu? Hay là vì chuyện gì liên quan đến nhà chồng cũ? Nghĩ tới đây anh đứng lên kéo A Thích đứng dậy: “Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về”.

A Thích bất mãn nói: “Ngày mai được nghỉ mà. Ai đến quán bar mà không ngồi đến một hai giờ sáng chứ, về sớm thế này thì què lắm!” Anh ta cảm thấy Tiểu Dã đến nói thẳng với cô ấy như vậy cũng tốt, cho dù Hoài Nguyệt không thích thì chắc cũng sẽ không tức giận, dù sao cô ấy cũng hiểu cái tính hấp tấp của Tiểu Dã mà.

Cơ Quân Đào phớt lờ anh ta đi thẳng theo hướng Cơ Quân Dã vừa đi. Cơ Quân Dã chào hỏi Trần Thụy Dương và Hoài Nguyệt xong, vừa mới đến cạnh Hoài Nguyệt định nói thì Cơ Quân Đào đã nói trước: “Tiểu Dã, đi về thôi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới phát hiện thì ra Cơ Quân Đào cũng ở đây, thấy anh nghiêm mặt bỗng dưng cô lại có cảm giác luống cuống, vội nói một câu vô nghĩa: “Cơ tiên sinh cũng ở đây à? Vừa rồi không nhìn thấy mấy người”.

Cơ Quân Đào gắng gượng làm cho sắc mặt trở lại bình thường, gật đầu rồi kéo Cơ Quân Dã định đi về.

Cơ Quân Dã cố giả vờ: “Hoài Nguyệt, tôi có việc tìm cô, hôm nay cô có về ngoại ô không?”

Hoài Nguyệt cảm thấy hơi chóng mặt, loại “nhớ Giang Nam” này uống thì ngon, không ngờ lại ngấm đến thế. Cô cứ ngồi suy nghĩ miên man, không ngừng uống không khác gì uống rượu trái cây, bây giờ bắt đầu cảm thấy lất ngất rồi. Nếu còn ngồi đây một lát nữa thì còn không biết sẽ như thế nào, phải tranh thủ về nhà trong lúc mình còn tỉnh táo mới được.

Cô nghĩ thầm, ánh đèn trong quán bar rất tối, nói không chừng còn có người quen khác ngồi đầu đó nữa giống như hai anh em nhà họ Cơ này, nếu Cơ Quân Dã không đến chào hỏi thì mình cũng hoàn toàn không phát hiện được. Mình đến đây với Trần Thụy Dương, nếu có người nhìn thấy rồi nói ra chuyện mình và

Trần Thụy Dương đến quán bar thì sẽ không tốt cho thanh danh của cả mình và anh ta, nếu như còn uống rượu say rồi cùng đi về thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Vì vậy cô liền té nước theo mưa: “Tôi đang muốn về ngoại ô lấy ít đồ, sang tuần phải dùng đến. Cho tôi đi nhờ xe được không?”

Trần Thụy Dương biết cô phải về lấy đồ để sang tuần đi du lịch nên cũng không nói gì.

Đúng ý nguyện, Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Được được được, đi thôi”. Nói rồi kéo Hoài Nguyệt đi ra ngoài, Cơ Quân Đào cũng lạnh nhạt gật đầu với Trần Thụy Dương và Vân Vân rồi đi ra theo, A Thích đi theo phía sau đoạn hậu.

Nhìn bóng lưng bốn người nọ, Vân Vân hơi ngạc nhiên cười hỏi Trần Thụy Dương: “Hoài Nguyệt thật sự không phải bạn gái anh à? Sao lại để người khác cướp đi để lại mình anh cô đơn ở đây thế?”

Trần Thụy Dương trầm ngâm hồi lâu rồi mới đáp: “Không phải”.

Vân Vân cảm thấy Trần Thụy Dương trả lời quá chậm làm mọi người có cảm giác như anh ta rất không cam lòng.

Cơ Quân Dã khoác tay A Thích ngồi ghế sau, Hoài Nguyệt ngồi ghế cạnh ghế lái, đầu càng ngày càng choáng váng, cô không nhận được đưa tay vỗ vỗ trán để làm mình tỉnh táo hơn, ít nhất cũng phải cầm cự được đến lúc về nhà.

Cơ Quân Đào liếc nhìn cô, nói: “Ngủ một lát đi, nếu không lát nữa càng say. Tối nay em uống 3 li rồi, chưa chắc đã chịu đựng được”.

“Nhớ Giang Nam” được đặt tên với ý nghĩa “Gió mát làm say lòng du khách”, uống vò và rất ngấm, vừa rồi thấy cô ấy uống liên tục, chắc bây giờ bắt đầu đau đầu rồi đây.

Hoài Nguyệt nghĩ thầm, thì ra nhất cử nhất động của mình đều bị người ta quan sát hết, cảm thấy hơi nản lòng, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ gật.

Cơ Quân Đào không quay sang nhìn nhưng khóe môi lại khẽ nở nụ cười.

Vừa rồi anh nghe thấy Hoài Nguyệt gọi Trần Thụy Dương là giám đốc Trần lúc chào tạm biệt, nếu như quan hệ của hai người là như vậy thì tất nhiên cô ấy sẽ không xưng hô xa lạ thế. Còn nữa, cô ấy đi nhờ xe mình về cũng không phải hỏi ý kiến hắn, nếu như Trần Thụy Dương là bạn trai cô ấy thì đã nói chính hắn sẽ đưa cô ấy về. Xem ra tối nay mình tự làm mình khó chịu một cách vô ích. Càng nghĩ tâm tình anh càng tốt hơn. Bình thường trừ khi dạy học thì anh rất ít tiếp xúc với người khác, càng không buồn quan tâm tới loại quan hệ xã hội phức tạp đó, nhưng khi đó là chuyện của Hoài Nguyệt thì anh tự nhiên lại chú ý, suy ngẫm đến tận chân tơ kẽ tóc như bất cứ một người đàn ông đang yêu nào khác.

Xe đã về đến cửa nhà mà Hoài Nguyệt vẫn còn đang ngủ say, Cơ Quân Dã mở cửa xe sờ trán cô, kêu lên: “Chết thật, toàn mồ hôi lạnh, thì ra tửu lượng của con bé này kém như vậy. A Thích, mau vào nhà ép nước đưa hấu cho cô ấy uống giải rượu nếu không thì ngày mai sẽ đau đầu lắm”. Vừa nói Cơ Quân Dã vừa đánh thức Hoài Nguyệt dậy rồi đỡ cô đi vào nhà mình.

Hoài Nguyệt cố tỉnh táo lại: “Tôi không vào nhà chị đâu, tôi sợ Leshy lắm”.

Nói rồi cô đi về phía nhà mình, cô thấy rất chóng mặt, chỉ muốn tìm một chỗ nằm xuống ngủ một giấc.

Cơ Quân Dã vừa giữ cô lại vừa hét lớn: “A Thích, sao chúng ta lại quên Leshy rồi? Leshy không ở đây, nó vẫn ở chỗ anh!”

A Thích nói: “Không sao, còn sớm mà. Mọi người vào nhà cho tỉnh rượu đã, em cũng không uống nhiều mà, lát nữa em lái xe về”.

Hoài Nguyệt nói: “Tôi ngủ một giấc là được rồi, không vào nhà làm phiền mọi người nữa. Chúc mọi người ngủ ngon!”

Cơ Quân Dã cười nói: “Còn sớm mà, ngon cái gì mà ngon. Cô như vậy tôi không yên tâm, ban đêm nhớ có gì không thoải mái cũng không có ai chăm sóc. Hơn nữa tôi còn có chuyện phải hỏi cô”. Nói rồi cô kéo Hoài Nguyệt vào nhà.

Hoài Nguyệt thầm kêu khổ, mặc dù khi uống rượu sắc mặt cô không thay đổi nhiều nhưng cô cũng biết mình uống được bao nhiêu. Bây giờ cả người cô mềm nhũn không còn chút sức mạnh nào nên đành phải để mặc Cơ Quân Dã lôi vào nhà.

Cơ Quân Dã đặt Hoài Nguyệt xuống sofa rồi vội vắt khăn mặt lau mặt cho cô, sau đó lại ép cô uống nửa cốc nước dưa hấu.

Hoài Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn một chút liền giữ Cơ Quân Dã lại hỏi: “Chị nói mau đi, định hỏi tôi cái gì. Tôi sợ lát nữa đầu óc lại lơ mơ mất”.

Cơ Quân Dã ngồi xuống bên cạnh vỗ vỗ mặt cô hỏi: “Sao lại đến quán bar với Trần Thụy Dương? Anh ta đang theo đuổi cô à?”

Hoài Nguyệt vuốt trán nói: “Hôm nay tôi gặp một chuyện không thoải mái, giám đốc Trần dẫn tôi đi ra ngoài giải sầu”.

Cơ Quân Dã cân nhắc hai vấn đề này một chút, cảm thấy vấn đề phái sau cần làm rõ cấp bách hơn liền hỏi: “Sao anh ta lại biết cô không vui? Cô nói với anh ta à?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, cảm thấy đầu nặng vô cùng, thậm chí gần như không thể lắc được, “Anh ta nhìn thấy tôi ném một quyển sách”.

“Ném sách? Cô?” Cơ Quân Dã giật mình trợn mắt hỏi, vẻ mặt Cơ Quân Đào và A Thích cũng tỏ ra kinh ngạc, một người phụ nữ dịu dàng như nước vậy mà lại ném sách, vậy cô ấy phải tức giận đến mức nào?

“Ồ, tôi tức chết đi được”. Hoài Nguyệt đưa tay lau mắt cố giữ cũng giọt nước mắt lại. Vì đã uống rượu, thần kinh buông lỏng quá mức nên sự kiên cường cố gắng duy trì lúc thường bây giờ lại không thể giữ được nữa. Nhớ tới tiếng cười giễu cợt của Viên Thanh trong điện thoại, cô rất muốn ôm một người nào đó khóc một trận cho thỏa thích.

“Nhanh nói với tôi xem hôm nay ai bắt nạt cô?” Nhìn thấy sự xót thương trong mắt anh trai, Cơ Quân Dã vội kéo Hoài Nguyệt vào trong lòng hỏi.

“Vợ của Lỗ Phong bây giờ”. Hoài Nguyệt nhỏ giọng nói trong lòng Cơ Quân Dã, “Cô ta đã làm hại Đậu Đậu tôi không có nhà, không có bố”.

Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ, Cơ Quân Đào và A Thích ngồi đối diện cơ bản nghe không rõ, Cơ Quân Dã cố gắng lắng mới nghe được sơ sơ, cả giận nói: “Cô ta là người thứ ba đã phá cả gia đình cô mà còn dám tới nhà bắt nạt cô à?”

“Không tới nhà, cô ta gọi điện thoại”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại nói. Cô uống rượu cả buổi tối nhưng sự căm giận và tủi thân trong lòng vẫn không có chỗ phát tiết, bây giờ được Cơ Quân Dã ôm vào lòng như vậy lại có một loại cảm giác được dựa dẫm, nhất thời quên mất bên cạnh còn có những người khác.

“Cô thật là vô dụng, một cuộc điện thoại của cô ta đã làm cô tức giận như vậy rồi, tôi còn tưởng là cô ném quyển sách vào mặt cô ta cơ, hóa ra là ném sách để trút giận!” Cơ Quân Dã cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, nhìn thấy ánh mắt trách cứ của anh trai cô lại thôi cười, hỏi: “Cô ta chửi cô thế nào? Sao ngốc thế, không biết đường chửi lại à?”

“Cô ta chửi tôi...” Nghĩ lại Hoài Nguyệt cảm thấy hết sức tủi thân, giọng nói hơi nghẹn ngào, cô ta xúc phạm mình như vậy, mình sao có thể nói lại với người khác được?

“Được rồi, đừng nói nữa. Nghỉ ngơi một lát đi”. Cơ Quân Đào không thể nghe được nữa, cái con bé Tiểu Dã này chỉ biết hỏi cho sướng mồm, sắp làm người ta khóc rồi mà còn không biết.

Anh mở TV, kênh du lịch đang giới thiệu các danh lam thắng cảnh ở Vân Nam, núi Thương, hồ Nhị Hải, cảnh đẹp vô cùng. Lúc nào có thể đưa cô ấy đi du lịch khắp nơi thì thật tốt, anh nghĩ, đứng trước trời cao đất rộng núi lớn sông dài, sự tủi thân trong lòng sẽ từ từ tan biến.

Ban đầu Hoài Nguyệt còn rất hứng thú xem chương trình giới thiệu về nơi cô sẽ đến 2 ngày sau này, sau đó rượu càng ngày càng ngấm, cô dựa vào lòng Cơ Quân Dã ngủ mất.

Cơ Quân Dã trò chuyện một lát, uống hai cốc nước dưa hấu xong đã tỉnh hẳn rượu. Cúi đầu thấy Hoài Nguyệt ngủ rất say, cô nhỏ giọng nói với Cơ Quân Đào: “Lesly cũng phải ngủ rồi, em và A Thích phải về đây, Hoài Nguyệt ngủ ngon như vậy, biết làm thế nào bây giờ?”

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Đành phải đánh thức cô ấy dậy thôi”.

A Thích ngăn cản: “Đừng đừng đừng, Hoài Nguyệt là một người rất dè dặt, hôm nay cô ấy chịu nói chuyện như vậy nhất định là đã say lắm rồi, bây giờ vừa mới ngủ đã bị gọi dậy nói không chừng sẽ nôn mất. Tốt nhất cứ để cô ấy ngủ tiếp đi, đến sáng mai là ổn ngay ấy mà!”

Cơ Quân Dã đặt Hoài Nguyệt nằm xuống sofa, lên tầng lấy chăn mang xuống đắp cho cô rồi nói nhỏ với Cơ Quân Đào: “Làm gì cũng phải yên tĩnh một chút, đừng đánh thức cô ấy”. Nói rồi kéo A Thích đi về.

Ra khỏi cửa, cô cười nói với A Thích: “Sao đến giờ em mới nhận ra anh xấu như vậy nhỉ? Biết rõ anh trai em thích Hoài Nguyệt như vậy mà còn ép hai người bọn họ ở cùng một nhà trong cảnh tối lửa tắt đèn”.

A Thích nói rất lăm liết: “Vậy tại sao em lại nhất định phải kéo người ta lại không cho người ta về nhà? Được rồi, coi như khi đó quả thật là vì em muốn làm cô ấy tỉnh rượu, nhưng một cơ hội tốt như vậy mà không bắt được thì anh còn làm bác sĩ tâm lý được sao? Anh trai em là chính nhân quân tử, Hoài Nguyệt cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu không ý hợp tâm đầu thì ai cũng sẽ không xằng bậy, còn nếu thật sự tâm đầu ý hợp thì chúng ta làm như vậy cũng xem như làm một chuyện tốt. Chẳng qua là tạo điều kiện khách quan cho họ mà thôi, còn nguyên nhân chủ quan mới có vai trò quyết định đúng không?”

Cơ Quân Dã nói: “Cái tính khí của anh trai em có khác gì Liễu Hạ Huệ đầu thai đâu, anh đừng trông chờ có kỳ tích xảy ra nữa”.

A Thích cười hỏi: “Thế Hoài Nguyệt thì sao?”

Cơ Quân Dã thở dài: “Càng không có hi vọng gì. Uống nhiều rượu như vậy rồi, có khi cô ấy ngủ một mạch đến tận trưa mai cũng không biết chừng. Em yêu cầu không cao, chỉ mong hai người đó có thể chong đèn tâm sự suốt đêm là được. Chỉ mong đừng đến mức nằm mơ cũng mỗi người mơ một kiểu là được”.

+++++

Chuyện gì sẽ xảy ra đêm nay? Ai đoán được nào?

Chương 30 đã dịch xong, không biết nên post luôn hay để ngày mai post mừng tận thế nhỉ?

30. , Chương 30-31

Chương 30

Cơ Quân Đào rửa mặt xong đi ra thấy Hoài Nguyệt đang ngủ rất say trên sofa, vì đã uống rượu nên sắc mặt cô ửng hồng, đôi môi đỏ tươi, hần đứng bên cạnh nhìn đến mức xuất thần, chỉ cảm thấy cô ấy cực kì xinh đẹp.

Lần đầu tiên anh nhìn gương mặt mày kĩ càng như vậy. Lúc mới biết thì không để ý, anh là người vẽ tranh, có gương mặt xinh đẹp mức nào mà chưa được thấy chứ, chẳng qua chỉ là một phụ nữ hàng xóm trẻ tuổi có ngoại hình tạm tạm, là mẹ của Đậu Đậu, thế thôi. Sau đó đến lúc thích cô ấy anh lại không dám nhìn vì sợ khi nhìn vào đôi mắt dịu dàng đó mình lại không cảm lòng được mà để lộ tâm sự trong lòng, anh chỉ dám vội vã thoáng nhìn rồi chuyển ánh mắt qua chỗ khác như một thiếu niên mới biết yêu. Chỉ có bây giờ, khi cô ngủ rất say, hàng lông mi rất dày và dài đã che khuất đôi mắt làm anh hốt hoảng không thôi kia thì anh mới có thể tự cho phép mình được nhìn thỏa thích như vậy.

Bố nói đúng, khuôn mặt Hoài Nguyệt cũng tràn ngập vẻ đẹp cổ điển như mẹ, như thơ như từ, dịu dàng đảm thắm. Sống mũi rất thẳng, đôi môi như cánh hoa và những đường nét trên gương mặt, tất cả đều tinh tế đến tuyệt vời. Anh đưa tay gạt một lọn tóc cô ra sau tai để lộ vầng trán trắng muốt, thờ dài, đúng là vô

vàn tâm sự mà không có người để chia sẻ. Anh lại thở dài một hơi nữa, kéo rèm cửa sổ lại rồi tắt đèn đi lên tầng.

Lúc Cơ Quân Dã lên tầng lấy chăn cho Hoài Nguyệt cũng tiện tay cầm cả một cái gối xuống, sau đó nhớ ra có lần đã nghe Hoài Nguyệt nói vùng cổ phụ nữ là nơi dễ để lộ bí mật về tuổi tác nhất, để phòng có nếp nhăn ở cổ nên cô chưa bao giờ dùng gối, vì vậy Cơ Quân Dã lại tiện tay ném cái gối xuống cầu thang, lúc đi lại quên nói với Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào không bật đèn cầu thang vì sợ làm Hoài Nguyệt tỉnh giấc. Anh đã đi lên đi xuống cái cầu thang này nửa năm rồi, nghĩ rằng có mò mẫm đi lên cũng sẽ không có vấn đề gì, lại đâu biết rằng cô em gái cầu thả của mình lại ném một cái gối to dùng ở giữa cầu thang như vậy. Anh vấp vào cái gối rồi bước hụt, cả người liền ngã về phía sau.

May mắn là anh phản ứng nhanh, một tay bám chắc tay vịn, một tay chống vào tường, chỉ lúi lại hai bậc thang rồi cuối cùng cũng lấy lại được thăng bằng. Có điều tiếng động lớn như vậy đã lập tức đánh thức Hoài Nguyệt đang ngủ ngoài phòng khác dậy.

Nghe thấy một âm thanh rất to vang lên, Hoài Nguyệt mở mắt ra. Xung quanh tối om, cô lập tức nhảy cảm phát hiện đây không phải nhà mình, ý nghĩ này làm cô hoảng sợ, cô nhanh chóng ngồi dậy, run run hỏi: “Ai đấy?”

Cơ Quân Đào bật đèn đi xuống cầu thang, xin lỗi: “Anh đi lên tầng bị vấp một cái, thế là làm em không ngủ được nữa”, tiện tay lại ném cái gối lên sofa, nói chán nản: “Cái con bé Tiểu Dã này, mang cho em cái chăn mà không biết tại sao lại vứt cái gối lại cầu thang làm gì”.

Giật mình hoảng sợ một hồi như vậy khiến Hoài Nguyệt cũng gần như đã tỉnh rượu, cô nhớ lại, vừa rồi quả thật mình đã cùng Cơ Quân Dã đi vào nhà, sau đó hình như còn nói về cuộc điện thoại của Viên Thanh, sau đó nữa là mọi người cùng nhau xem TV, xem chương trình về Vân Nam, sau đó nữa thì không nhớ, chắc là mình ngủ quên mất. Cô hơi khó xử nhìn lớp vải bọc nhẵn nhúm trên sofa chỗ mình vừa nằm, cái chăn đã rơi xuống đất một nửa, cô vừa kéo lên vừa gượng hỏi: “Tiểu Dã với A Thích đâu?”

“Về rồi, Leshy còn đang chờ ở nhà”. Cơ Quân Đào cố ý giải thích rõ ràng nguyên nhân vì sao em gái không ở lại, anh cũng dần dần trở nên mất tự nhiên, dù sao cũng đã muộn như vậy mà trong phòng này chỉ có hai người là anh và cô.

“Em cũng phải về đây, thật sự xin lỗi đã làm phiền anh đến lúc muộn như vậy”. Hoài Nguyệt vừa nói ngượng ngừng vừa vội vã đi giày, không ngờ mình lại đến ngủ trong nhà một người đàn ông độc thân, đúng là không ra gì cả.

“Ồ”, Cơ Quân Đào gật đầu, thấy cô vẫn có vẻ buồn ngủ lại hỏi tiếp: “Đau đầu không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, “Không đau lắm, em không biết loại rượu đó lại ngấm như vậy, đúng là xấu hổ”. Nàng đưa tay xách chiếc túi đang để trên bàn lên đi ra cửa.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào gọi cô lại, do dự một lát rồi hỏi nhỏ: “Hôm nay em khó chịu lắm à?”

Cơ Quân Đào cao hơn cô nhiều, lúc anh đứng đằng sau cúi đầu hỏi cô quả thật cả người cô đều bị bóng dáng anh che khuất khiến cô có một loại cảm giác như được che chở.

Phòng khách không bật đèn, chỉ có bóng đèn ngoài hiên xa xa tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trong bóng tối con người luôn bất giác trở nên mềm yếu.

Từ khi cô nhận cuộc điện thoại của Viên Thanh kia, Trần Thụy Dương hỏi cô “Nghe điện thoại của ai mà tức giận như vậy”, Cơ Quân Dã hỏi cô “Ai bắt nạt cô”. Bọn họ đều quan tâm đến cô, muốn biết ai bắt nạt cô, ai làm cô tức giận, muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa cô và “ai”, họ muốn an ủi cô, có lẽ còn muốn giúp cô lấy lại công bằng.

Nhưng người trước mặt này lại chỉ quan tâm đến riêng cô, quan tâm đến chuyện cô có cảm thấy khó chịu, có tủi thân hay không. Thì ra trên thế giới này vẫn có một người như vậy, không hỏi nguyên do, chỉ để ý xem cô cảm thấy thế nào. Trong giọng nói của anh ấy không có thứ gì khác ngoài sự xót thương, trái tim anh đau vì cô, đúng vậy, cô đã cảm nhận được.

“Vâng”. Cô nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này Hoài Nguyệt như một em bé vừa đánh nhau với người khác một trận, dù mình đầy thương tích nhưng vẫn nhất định không chịu nhận thua trước mặt những người khác mà chỉ lê bước chân uể oải gắng gượng bước về nhà. Đến lúc nhìn thấy bố mẹ mới cảm thấy cực kì chua xót, cực kì tủi thân, lớp ngụy trang vất vả mặc vào lập tức âm ỉ vỡ vụn trước mặt người thân cận nhất, có thể dựa dẫm nhất của mình. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt từ từ dâng lên trong mắt.

Có phải chính vì cô hiểu lòng anh nên mới sẵn lòng vứt bỏ ngụy trang như vậy?

Cơ Quân Đào đứng ngẩn ra một lúc rồi đưa tay kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Đừng buồn nữa. Em uống nhiều rượu như vậy không tốt cho thân thể, lần sau đừng như vậy nữa”.

Nước mắt Hoài Nguyệt rơi từng giọt xuống thấm ướt ngực anh, Cơ Quân Đào cảm thấy chỗ đó bỏng rát, đau đến tận sâu trong trái tim. Lúc này, người phụ nữ anh yêu mến đang ở trong lòng anh, tủi thân như một em bé không biết dựa dẫm vào đâu. Anh không nhớ thấy cô rơi lệ, không nhớ thấy người mình yêu cô đơn chiếc bóng. Anh muốn trở thành chỗ dựa của cô, cho dù chỉ là vụn vụn tối nay, anh muốn làm cho cô cảm thấy được người khác nâng niu yêu quý. “Hoài Nguyệt”, anh thầm thì bên tai cô, “Thấy em buồn như vậy anh thương lắm”.

Anh thích cô, anh yêu cô, câu này đã quanh quẩn trong lòng anh cả ngàn vạn lần rồi.

Tất cả sự đề phòng của Hoài Nguyệt trong khoảnh khắc này đều tan vỡ. Ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu vào phòng, những hoa văn mỏng manh trên tấm rèm cửa sổ trở nên mềm mại sinh động, ngoài cửa sổ nhất định ánh trăng rất đẹp đang dịu dàng thấm thiết chiếu xuống mỗi đóa hoa và những con côn trùng nhỏ bé trên cánh hoa, mỗi giọt sương dần dần đọng lại trên lá cây ngọc cỏ, mỗi chiếc lá sen và những con nòng nọc nhỏ bé bơi tung tăng bên cạnh những bông sen. Sự lưu luyến giữa tính mạng với tính mạng tỏa ra rực rỡ dưới ánh trăng, còn cô, cô cũng muốn có một vòng tay lưu luyến biết bao. Hoài Nguyệt kiểm chân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Cơ Quân Đào gần như bị sự hạnh phúc đến đột nhiên này đánh ngất, anh không dám cử động, cũng không biết nên làm thế nào. Nụ hôn gần nhất của anh cũng đã là chuyện của rất nhiều năm trước, lâu đến mức hầu như anh đã quên mất cách phải thương yêu một người phụ nữ như thế nào. Anh chỉ có thể ôm chặt Hoài Nguyệt, để mặc đôi môi ngọt ngào của cô nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi mình.

Lưỡi cô dịu dàng lách vào, mang theo mùi rượu ngọt ngào chậm rãi thăm dò mỗi một góc rồi cuốn lấy đầu lưỡi anh, mút lấy, cuộn tròn, lưu luyến không rời. Cơ Quân Đào cảm thấy toàn thân đều như bốc lửa, ngọn lửa này làm anh đau, làm anh vui vẻ, làm anh có một loại vui sướng như phượng hoàng niết bàn sống lại. Anh càng ôm Hoài Nguyệt chặt hơn, cúi người xuống bắt đầu chủ động hôn lại cô. Lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô, anh phải nếm hết tất cả sự ngọt ngào của cô, phải mang người phụ nữ anh yêu cùng nhau khiêu vũ.

Hoài Nguyệt cảm thấy sự nhiệt tình càng ngày càng mãnh liệt của Cơ Quân Đào, cô cũng cảm nhận được khát vọng dâng lên trong lòng mình. Cô luồn tay vào dưới áo anh, chạm vào làn da anh, rõ ràng cảm nhận được thân thể Cơ Quân Đào khẽ run lên.

Sự trúc trắc của người đàn ông này làm cô thấy thương, đàn ông 35 tuổi, có bao nhiêu người dù đã có vợ hiền vẫn không biết thỏa mãn mà ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, kỹ xảo ngày càng thành thạo trên người hết cô gái này đến phụ nữ khác? Còn người đàn ông trước mắt này lại ngây thơ như một cậu bé chưa biết yêu bao giờ. Cô càng dịu dàng vuốt ve anh, thân thể anh từ từ khơi dậy ham muốn của cô, nước da trơn mịn, khung xương cân xứng, bắp thịt căng cứng. Cô cảm nhận mỗi một tác da của anh, cảm nhận sự căng thẳng và hưng phấn của anh. Cô cởi cúc áo anh, hôn lên ngực anh, từ từ hạ thấp xuống dưới.

Cơ Quân Đào run rẩy ôm ghì đầu cô vào ngực, “Hoài Nguyệt, đừng tốt với anh như vậy, anh sẽ không chịu được”. Tiếng anh đã lạc giọng, lắp bắp và ấp úng.

Hai tay Hoài Nguyệt vẫn vuốt ve trên người anh, đôi môi mềm mại vẫn hôn lên ngực, anh cảm thấy mình quả thực sắp không thở được nữa. Anh hầu như phải hoài nghi rất cực 35 năm qua mình đã bao giờ biết đến tình yêu nam nữ hay chưa, bờ môi như vậy, bàn tay như vậy, sự vui vẻ đến cực hạn như vậy là thể nghiệm anh chưa bao giờ có.

“Hoài Nguyệt, anh đau quá. Chúng ta lên tầng đi”. Anh ấn cằm lên hõm vai cô, âm thanh vỡ vụn. Anh cảm thấy toàn thân mình đều đang run rẩy dưới sự vuốt ve của người phụ nữ này, loại hạnh phúc này quả thực

làm anh không thể sống nổi.

Hoài Nguyệt biết tại sao anh lại kêu đau. “Không được nhịn, như vậy sẽ càng đau”. Cô dịu dàng ghé vào tai anh, cởi quần áo anh ra. Sao còn có thể đợi đến lúc lên tầng chứ, anh ấy không sợ đau chết hay sao? Cô yêu thương vuốt ve gương mặt anh, lại một lần nữa hôn lên môi anh, chậm rãi cởi áo mình ra, mềm mại dán lên ngực anh.

Cảm nhận được sự thương yêu của cô, Cơ Quân Đào càng cảm thấy yêu cô hơn, anh ôm chặt cô vào lòng, “Để anh”. Anh không nỡ để cô làm vậy, cúi xuống hôn lên ngực cô, bàn tay từ từ cởi chiếc váy xuống.

(Cắt một đoạn 200 chữ)

Cơ Quân Đào có một thoáng hoa mắt và do dự, cô đẹp như vậy, anh sợ ở đây sẽ khinh nhờn cô, làm cô tủi thân. Cho dù đau đến mức làm anh gần như phát điên nhưng anh vẫn ôm lấy cô, “Hoài Nguyệt, chúng ta lên tầng đi, anh không thể để em ở đây...”

Người đàn ông này chỉ sợ mình tủi thân, Hoài Nguyệt thở dài trong lòng, cô kiễng chân, thân thể dán chặt vào người anh, bàn tay đưa xuống phía dưới, “Đồ ngốc, đừng cố nhịn”.

Cơ Quân Đào cảm thấy tất cả máu trong người đều dồn về một chỗ, anh lún sâu không thể tự giải thoát được. Dường như chờ đợi hàng chục năm chỉ vì người này, đó là bến cảng, đúng vậy, anh như con thuyền đã lênh đênh quá lâu, quá mệt mỏi, nắng tắt trăng lên, đêm mưa ngày nắng, nhưng vẫn chưa bao giờ cảm nhận được sự vui vẻ của cuộc sống. A Thích nói đúng, anh cần một phụ nữ để cứu vớt anh, chính là người phụ nữ này, người phụ nữ dịu dàng dẫn dắt anh đi vào tình ái, làm cho tình yêu của anh cuối cùng cũng có chỗ để phóng thích. Anh yêu cô rất nhiều, vì yêu cô nên mới cảm thấy hạnh phúc như thế.

Chương 31

Hoài Nguyệt tỉnh dậy sớm theo thường lệ, đồng hồ sinh học của cô luôn rất chuẩn, cho dù đêm hôm trước thức trắng đêm, mới chợp mắt được 10 phút cũng vẫn tỉnh lại rất đúng giờ. Thậm chí có lúc hôm sau đi công tác sớm, chỉ cần trước khi ngủ thầm nghĩ “sáng mai mấy giờ phải dậy” là sáng hôm sau sẽ dậy đúng giờ đó thật. Vì cái đồng hồ sinh học thần kỳ này của cô Đặng Duyên Duyên vẫn thường mắng cô: “Sao phải khổ thế làm gì, đúng là số trời sinh vất vả”.

Mỗi lần bị mắng cô cũng chỉ cười khổ, sau khi li hôn cái tật xấu đúng giờ này càng ngày càng trầm trọng hơn, vì không còn có ai nhắc nhở cô nữa.

Nhưng bây giờ rõ ràng cô không phải chỉ có một mình. Không cần lật chăn lên cô cũng biết trên người mình không có mảnh vải nào, và mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, bên cạnh có hơi thở của một người đàn ông xa lạ. Hoài Nguyệt nhắm mắt lại không dám mở ra, cảnh tượng buổi tối hôm qua hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

Cô nhớ mình từ sofa đứng dậy đi ra cửa, Cơ Quân Đào hỏi cô một câu, cô khóc, anh ôm cô vào lòng an ủi, sau đó... Sau đó cô hôn anh, hơn nữa... hôn rất chủ động, rất nóng bỏng, cô dùng đầu lưỡi trêu chọc anh... Rồi sau đó, cô vuốt ve lưng anh, hông anh, và cả dưới hông... Cô nhớ anh nói phải lên tầng hai lần nhưng cô không chịu, cô vừa hôn anh vừa cởi quần áo anh ra, cả quần áo của chính mình, cô dán chặt vào thân thể anh... Chân cô quắp chặt vào người anh... Cô cầm tay đưa nó vào lấp đầy hư không của mình...

Mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng trên đầu Hoài Nguyệt. Trời ạ, chẳng lẽ là vì đã quá lâu cô không có đàn ông, nếu không tại sao cô lại vội vã như vậy, chủ động như vậy? Cô không dám nhớ lại tiếp nữa, cô lặng lẽ dịch người sang bên cạnh, chỉ hận không thể hóa thành không khí biến mất khỏi chỗ này.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng của Cơ Quân Đào vẫn vang lên bên tai, cô không dám quay đầu lại nhìn. Nhất định là người đàn ông như mỹ ngọc này đã bị hành động của mình dọa chết khiếp. Cô nhớ hôm qua không chỉ một lần anh tỏ ra chán chường do dự, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cô vô thức đưa tay lên che mặt. Khi đó nhất định là mình say rượu chưa tỉnh, cộng thêm bị cuộc điện thoại của Viên Thanh kích động nên mới biểu hiện hoang dại như vậy.

Cô lén mở mắt ra, trong phòng rất tối, chắc là bình thường Cơ Quân Đào ngủ không ngon nên mới kéo rèm cửa sổ kín như thế. Lúc này ánh mặt trời bên ngoài chắc đã sáng rõ rồi, có lẽ chẳng bao lâu sau Cơ Quân

Dã và bác sĩ Thích sẽ đến đây, mình nên đối mặt bọn họ như thế nào? Vừa nghĩ đến đây Hoài Nguyệt liền sợ đến mức cả người run rẩy.

Cô lại nhẹ nhàng dịch ra bên mép giường. May là chắc vì từ trước tới nay Cơ Quân Đào vẫn quen ngủ một mình nên bây giờ anh đang nằm ngủ say bên mép giường bên kia, thân thể không có chỗ nào tiếp xúc với thân thể mình. Cô nhớ tới cuộc triển miên đó, từ ngoài cửa vào đến sofa, từ dưới tầng lên đến trên tầng, không biết đã hoan ái bao lâu, chỉ biết ban đầu là chính mình chủ động trên chộc, lúc giữa thì không rõ là ai chủ động hơn ai, cảnh tượng đỏ mặt nóng tai đó làm cô không dám hồi tưởng. Sau này kết thúc, cô nhớ loáng thoáng là anh còn lau người ỉnh, có điều cô thật sự quá mệt mỏi, có lẽ là còn vì tác dụng của rượu còn chưa tan nên chỉ một lát cô đã mơ màng thiếp đi.

Cô chống khuỷu tay xuống giường dịch người ra bên ngoài, thấy Cơ Quân Đào không hề có phản ứng gì liền nhẹ nhàng vén chăn xuống giường. Trên người rất sạch sẽ, chắc hẳn hôm qua anh đã lau sạch toàn thân cho cô, nhớ lại lúc đó cả người ướt đầm mồ hôi cô lại không khỏi đỏ mặt.

Cô rón rén đi tới bên cửa sổ kéo một góc rèm lên xem, một tia sáng chiếu vào trong phòng. Cô nhìn thấy váy áo mình đang treo trên giá áo ở góc nhà, đồ lót thì gấp gọn để trên chiếc tủ đầu giường. Cô đi tới nhanh chóng mặc quần áo vào, không nhận được quay đầu lại nhìn trên giường.

Cơ Quân Đào nghiêng người ngủ, sắc mặt yên bình, khóe môi như đang khẽ cười. Hoài Nguyệt nghĩ, thì ra lúc ngủ anh ấy lại thả lỏng như thế, đáng yêu như một em bé. Nghĩ đến đây, cô hạ góc rèm cửa sổ xuống, gian phòng lại chìm vào bóng tối.

Hoài Nguyệt nhẹ nhàng đi xuống tầng dưới, nhìn thấy đôi xăng đan của mình đặt chính tề dưới chân cầu thang trong lòng cô không khỏi cảm thấy ấm áp. Người đàn ông này, chắc là cũng đã mệt đến kiệt sức nhưng vẫn không quên lau người giúp cô, sắp xếp quần áo và giày dép giúp cô, đúng là vừa chu đáo vừa tràn ngập thương yêu. Cô đi giày vào, cầm túi xách lên rồi quay lại nhìn lên trên tầng, cần môi suy nghĩ một lát sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt trở lại nhà mình ngồi xuống sofa ngẩn người mà lòng như tơ vò. Sau này làm thế nào? Khi gặp mặt cứ làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, hay là đẩy quan hệ lên một bước trên nền tảng vốn có này?

Cô lập tức phủ định ý nghĩ thứ hai. Cô là một phụ nữ li hôn đã 30 tuổi đến nơi rồi, cô không có bao nhiêu thời gian, bao nhiêu vốn liếng để phung phí rồi. Đường đời rất dài, trong xã hội này một phụ nữ độc thân sẽ có rất nhiều khó khăn, quả thật cô cần một người đàn ông yêu cô và mang lại cuộc hôn nhân lần thứ hai cho cô nhưng người đó không phải là Cơ Quân Đào.

Cô biết hiện nay Cơ Quân Đào có một chút thiện cảm với mình, nhưng chút thiện cảm này có thể đưa quan hệ của họ đi tới đâu chứ? Phía cuối con đường đó là hôn nhân, là tình nhân hay chung quy vẫn chỉ là người dưng?

Nếu như là hôn nhân? Cô thầm lắc đầu, ngay cả nàng dâu nhà họ Lỗ cô còn không làm nổi, hiển nhiên nhà họ Cơ không phải một lựa chọn thích hợp. Cô mệt mỏi nằm trên sofa suy nghĩ, mặc dù trên giường hai người rất nhịp nhàng, nhưng ngoại trừ điều đó thì có lẽ không có điểm nào hợp nhau nữa. Anh là trai chưa vợ, cô đã li hôn và còn có con riêng. Anh là con nhà danh môn, cô chỉ là một phụ nữ tầm thường bị nhà chồng đuổi ra đường. Anh là ngôi sao mới đang lên trong giới hội họa, đối với hội họa cô lại dốt đặc cán mai. Tiền bạc trong tay anh nhiều không kể xiết trong khi cô là viên chức sống nhờ đồng lương. Khoảng cách giữa hai người thật sự cách quá xa như anh lái Lexus còn cô ngồi xe buýt. Một cuộc hôn nhân như vậy thật sự là quá mạo hiểm, cô đã có một cuộc hôn nhân thất bại, cô không còn tinh thần và sức lực để mạo hiểm một lần nữa.

Cô nhớ đến những đồn đại về sự phong lưu của Cơ Trọng Minh, nhớ đến Cơ Quân Dã còn lớn hơn mình một tuổi còn bạn trai cô ấy đã 37 tuổi nhưng đến nay hai người vẫn chỉ duy trì quan hệ sống chung. Cô không thể hiểu được tư tưởng của bọn họ, có lẽ đây là lối sống của bọn họ nhưng nó không hề phù hợp với cô. Cô không có một gia đình hiển hách để dựa dẫm như Cơ Quân Dã để có thể thử nghiệm bất chấp mọi hậu quả.

Còn cả bệnh của anh ấy nữa, đây là nguyên nhân quan trọng hơn khiến cô không thể tiếp nhận anh được.

Một ngày nào đó Lỗ Phong và Viên Thanh sẽ có con của họ, đến lúc đó Đậu Đậu sẽ chỉ còn có mẹ mà thôi. Một em bé không còn tình thương của cha càng cần được mẹ chăm sóc nhiều hơn, nhưng một người bệnh trăm cảm cũng cần, thậm chí có thể còn cần người nhà toàn tâm toàn ý chăm sóc hơn cả em bé đó, hiển nhiên cô không thể lo được cho cả hai người. Hơn nữa một khi trong nhà có một người bệnh như vậy thì sự trưởng thành của Đậu Đậu nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Cô nhớ hình như trước đây mình cũng đã nghĩ tới vấn đề này. Vì bệnh tình của Cơ Quân Đào, cô không muốn từ chối trước mặt làm anh khó xử và kích động cho nên đã áp dụng phương thức tránh né, hi vọng sau một thời gian cố chấp anh ấy sẽ quên được mình. Ai biết oan gia ngõ hẹp, hai người lại gặp nhau ở quán bar, chẳng những công lao đổ biển mà bây giờ lại còn dính dáng sâu hơn.

Cô cảm thấy mình quá có lỗi với Cơ Quân Đào, đã không định tiếp nhận anh ấy thì vì sao còn phải quyến rũ anh ấy, đã quyến rũ anh ấy rồi lại từ chối anh ấy, như vậy thật sự quá tàn nhẫn đối với một người bệnh trăm cảm. Cô nhớ tới sự dịu dàng cực độ của anh buổi tối hôm qua, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an, chỉ mong bệnh tình của anh không nặng thêm vì chuyện này.

Nếu như anh ấy có thể tham gia các hoạt động nhiều hơn, cho dù là đến quán bar ngồi cũng được, tiếp xúc với một số người, từ từ hòa nhập vào xã hội thì nhất định anh sẽ gặp được người phụ nữ tốt hơn mình ngàn lần vạn lần. Cô tự nói với mình trong lòng như vậy, như tình hình bây giờ, quan hệ giữa hai người thật sự rất không thích hợp.

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cục cô có thể tự nhận là đã nghĩ thông suốt hết thảy, vô số đường cong đã được nối lại thành một vòng tròn.

Cô đứng dậy đi lên trên tầng, lên đến nóc nhà phát hiện giàn mướp vẫn xanh mướt, vẫn những chiếc lá rộng xếp lên nhau từng lớp từng lớp, trên giàn nở đầy hoa vàng diễm lệ, rất nhiều quả mướp buông lủng lẳng dưới giàn trông rất vui mắt. Xem ra ngày nào Tiểu Dã cũng không quên tưới nước, giàn mướp này được chăm sóc rất tốt. Nhưng vì sao nhiều mướp như vậy mà lại không hái xuống ăn? Lần sau nên gọi điện thoại nói với cô ấy một tiếng mới được. Lại nghĩ tiếp, giữa mình với anh trai cô ấy đã xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng trong thời gian ngắn cũng không tiện liên lạc với cô ấy nữa.

Cô mệt mỏi đi xuống nhà, lại quan sát phòng mình một chút, cũng không có đồ gì cần lấy, ngay cả cửa sổ cũng chẳng muốn mở ra. Phóng chững một thời gian rất lâu nữa mình sẽ không về đây, vừa nghĩ vậy trong lòng cô lại có cảm giác không nở rời.

Thực ra mỗi tuần về đây cô đã quen được nhìn thấy những người này, cho dù không nói lời nào mà chỉ gật đầu mỉm cười mỗi lúc gặp thoáng qua nhưng sự thiện cảm đó cũng làm cô thấy ấm áp trong lòng, dần dần trở nên nhớ nhung, trở nên không nở rời xa.

Đi vào phòng sách, nhìn thấy bức “Ánh trăng” treo trên tường, nhớ tới gốc cây trên đại lục Úc châu cô độc và tuyệt vọng đó khước mắt cô lại cảm thấy cay cay.

31. , Chương 32

Lại đi vào phòng Đậu Đậu, bức “Đậu Đậu hái đậu” đã được cô lồng vào khung kính treo trên đầu giường. Đậu Đậu ngẩng đầu, miệng hơi há ra, dường như có thể nghe thấy tiếng cậu vui vẻ gọi “chú Cơ chú Cơ” bên tai. Cô nhìn hai chữ Quân Đào như rồng bay phượng múa bên dưới bức tranh, bất giác đưa tay vuốt ve hai chữ này qua lớp thủy tinh. Không ngờ một thời gian dài như vậy mình vẫn không nhận ra người hàng xóm của mình chính là Cơ Quân Đào tiếng tăm vang dội, đúng là có mắt không thấy Thái Sơn. Cô cười khổ, một người đàn ông tốt như vậy, đáng tiếc là cô không thể tiếp nhận được.

Hoài Nguyệt tay không đi ra khỏi phòng, lấy vòi nước ra tưới vườn rau một lượt rồi đi ra cổng tiểu khu. Cô phải về căn hộ trong thành phố ngủ một giấc tử tế sau đó chuẩn bị hành trang để chủ nhật đi Vân Nam. Chỉ mong hết thảy đều là suy nghĩ đơn phương của cô, trải qua một đêm như vậy Cơ Quân Đào lại có thể buông lỏng sự cố chấp với cô đó ra, có lẽ đến lúc cô từ Vân Nam trở về thì hết thảy sớm đã trở về như nguyên trạng.

Đây phải chăng là kết cục tốt nhất?

Lúc Cơ Quân Đào tỉnh dậy đã là mười giờ sáng. Đây có lẽ là giấc ngủ bình yên nhất, ngon nhất và cũng dài nhất của anh từ khi mắc bệnh tới nay.

Anh thoải mái vui vẻ mở mắt ra, nhớ lại trận triển miên buổi tối hôm qua lại tự nhiên đỏ mặt.

Một Hoài Nguyệt như vậy thật sự làm anh cảm thấy bất ngờ. Cô như một ngọn lửa đốt cháy anh, thiêu đốt anh hoàn toàn mất đi lý trí, đó là một loại hưởng thụ và vui vẻ đến cực hạn. Anh xem thời gian, thở dài trong lòng, thảo nào thấy người ta nói “từ đây quân vương không triều sớm”, thì ra thật sự có người phụ nữ làm người ta muốn ngừng mà không được như vậy.

Hôm qua mình cũng giày vò cô ấy mệt rồi, từ dưới tầng lên đến trên tầng, bị anh yêu thương vỗ về khắp nơi, cuối cùng mệt quá mà ngủ quên mất trong lòng mình.

Cô gái này nhiệt tình như một con mèo hoang nhỏ nhưng dù sao cũng vẫn quá mảnh mai, không chịu nổi ngọn lửa dục vọng dồn nén mười mấy năm của anh. Khóe miệng anh nhẹ nhàng cong lên, anh duỗi tay ra muốn kéo người bên cạnh vào lòng, ngủ một giấc dài như vậy chắc thể lực cũng đã khôi phục lại rồi đúng không? Nhớ tới thân thể đẹp đẽ lung linh dưới ánh đèn của cô, người anh lại bất giác nóng lên.

Nhưng, bên cạnh không có người.

Cơ Quân Đào giật mình hoảng sợ vội quay đầu sang xem, bên cạnh trống rỗng, Hoài Nguyệt đã biến mất.

“Hoài Nguyệt!” Anh vừa khoác áo xuống giường kéo rèm cửa sổ ra gọi vừa nhìn lên giá áo ở góc phòng. Váy áo của cô ấy đã biến mất, anh vội chạy xuống dưới nhà, đôi xăng đan dưới chân cầu thang cũng không còn, tất cả những điều này nói rõ cô ấy đã ra ngoài rồi.

Chắc là cô ấy về nhà? Cơ Quân Đào cực kì oán trách bản thân, tại sao mình lại ngủ say như chết đến mức người bên cạnh đã đi mất cũng không hề phát hiện?

Anh không kịp rửa mặt, vội vã mặc quần áo vào rồi chạy ra ngoài.

Cổng nhà Hoài Nguyệt đóng chặt, anh ấn chuông cửa hồi lâu nhưng không có ai trả lời. Cơ Quân Đào chỉ cảm thấy trái tim mình đập thình thịch bối rối không thôi. Quay người đi về nhà, anh chạy thẳng lên sân thượng rồi đi sang sân thượng nhà cô nhưng cánh cửa đi lên sân thượng bên đó cũng đóng chặt, toàn bộ cửa sổ đều được kéo rèm kín mít. Anh thử gõ cửa nhưng cũng không có ai trả lời.

Cơ Quân Đào toát mồ hôi đầy người, cũng không biết mồ hôi nóng hay là mồ hôi lạnh. Anh trở lại nhà mình đi xuống tầng một, đang định đi sang bên nhà Hoài Nguyệt xem lần nữa thì nhìn thấy bác làm vườn vừa hái một quả bí đỏ trong vườn hoa đi ra, nhìn thấy anh bác làm vườn liền giải thích: “Vừa gặp Thương tiểu thư, cô ấy nói trong vườn có mấy quả bí đỏ, bảo tôi...”

Cơ Quân Đào vội vàng ngắt lời: “Gặp Thương tiểu thư à? Cô ấy ở đâu?”

“Về thành phố rồi, cô ấy nói hôm nay đã tưới nước cho vườn rau rồi...”

“Vì sao lại về thành phố?” Nghe vậy Cơ Quân Đào càng sốt ruột hơn.

“Chắc là có việc gấp gì đó. Nếu không tại sao buổi tối hôm qua mới về mà sáng sớm hôm nay đã đi...” Bác làm vườn cảm thấy hơi kì lạ, tại sao khi nhắc đến Thương tiểu thư vị Cơ tiên sinh luôn luôn không thích đề ý đến người khác này lại tỏ ra căng thẳng như vậy, hơn nữa còn hỏi những câu kì lạ nữa. Ông ta là một người làm vườn, làm sao có thể biết được chuyện riêng của người thuê mình?

Cơ Quân Đào chưa kịp nghe nốt lời của bác làm vườn đã chạy thẳng vào ga ra. Bình thường Hoài Nguyệt đều đi xe buýt, có lẽ mình lái xe còn có thể đuổi kịp cô ấy. Cô ấy hối hận vì chuyện xảy ra buổi tối hôm qua nên mới không từ mà biệt như vậy đúng không? Anh khó chịu nghĩ, bất kể thế nào anh cũng không thể để cô ấy tủi thân bỏ đi như vậy. Cô ấy muốn trách thì cứ trách anh, đánh anh mắng anh cũng được. Anh phải nói với cô ấy rằng anh thích cô ấy, thích thật tình, anh muốn được ở bên cô ấy.

Chủ nhật, Cơ Quân Dã vừa trở lại căn nhà ngoại ô đã phát hiện tình hình anh trai rõ ràng không ổn, hốc mắt trũng sâu, hai mắt thâm quầng, sắc mặt tái nhợt, cả người uể oải hết sức. Cô giật nảy, không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao mới cách một ngày mà đã trở thành như vậy? Cơ Quân Dã hỏi hết sức thận trọng: “Lại ngủ không ngon nữa à? Không phải anh cũng sốt nhiệt rồi đấy chứ? Em nhớ hồi trước anh cũng ăn cơm đen Hoài Nguyệt nấu mà.”

Nhắc tới Hoài Nguyệt, sắc mặt Cơ Quân Đào càng ngày càng trắng. Hôm qua anh lái xe đuổi theo nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng Hoài Nguyệt. Anh không biết số điện thoại di động của cô ấy, cũng không biết căn hộ của cô ấy trong thành phố ở chỗ nào. Thứ bảy lại không phải đi làm, anh không biết phải tìm cô ấy ở đâu. Anh cũng không biết bất cứ một người bạn nào của cô ấy, cũng không biết phải hỏi ai để biết được hành tung của cô. Anh chỉ nhớ rõ cô từng nói tiểu khu này có tuyến xe buýt chạy thẳng qua căn hộ trong thành phố của cô vì thế anh đã lái xe chạy dọc theo lộ trình xe buýt tìm kiếm từng điểm đỗ, nhưng nhiều khu nhà như vậy, anh không biết cô đang trốn ở nơi nào. Thì ra mình thật sự gần như hoàn toàn không biết gì cả về cô ấy, anh vô cùng chán nản.

Sau khi về nhà anh cứ suy đi nghĩ lại, càng nghĩ lại càng sợ hãi. Vạn nhất cô ấy cảm thấy tủi thân hay có gì luẩn quẩn trong lòng rồi xảy ra chuyện gì thì sao?

Lý trí nói với anh đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra nhưng anh vẫn không nhịn được nghĩ về điều đó. Càng nghĩ càng ăn không ngon ngủ không yên, còn chưa có thời gian cảm nhận sự ngọt ngào của đêm đó anh đã rơi xuống vực sâu muôn trùng mất rồi.

Anh cũng nghĩ tới chuyện hỏi Cơ Quân Dã số điện thoại di động của Hoài Nguyệt nhưng lại không biết phải giải thích với em gái như thế nào, chỉ mong Hoài Nguyệt thật sự tạm thời có việc gấp, xử lý xong sẽ quay lại đây, ai ngờ đợi cả một buổi tối cũng không thấy một bóng người.

“Anh, trưa nay chúng ta ăn gì? Hay là ăn đơn giản một chút, em sang nóc nhà Hoài Nguyệt hái hai quả mướp về nấu mì được không? Hoài Nguyệt đâu? Gọi cô ấy sang ăn cùng đi”. Cơ Quân Dã vừa nói vừa lên quan sát sắc mặt anh trai, nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra giữa anh trai và Hoài Nguyệt. Cãi nhau à? Chắc không phải, hai người này sao có thể cãi nhau được. Chẳng lẽ anh trai tỏ tình nhưng bị từ chối?

“Không thấy Hoài Nguyệt”. Cơ Quân Đào nhỏ giọng nói.

“Không thấy? Là sao?” Cơ Quân Dã không hiểu hỏi, lại cảm thấy hơi buồn cười. Một người lớn chứ có phải trẻ con đâu, chẳng lẽ còn định giữ người ta bên người cả ngày không cho ra ngoài đi dạo à?

“Buổi sáng hôm qua thức dậy anh phát hiện cô ấy không còn ở đây”. Cơ Quân Đào nói ậm ờ, cho dù là em gái mình nhưng cũng có một số việc xấu hổ không dám nói ra.

“Anh, thế anh lăn ra ngủ một mạch thật à?” Cơ Quân Dã thất vọng nói, “Không phải anh thích người ta à? Tại sao không diễn một vở chong đèn tâm sự gì gì đó? Đúng là khúc gỗ chứ không phải người”. Rõ ràng cô đã hiểu câu nói của anh trai mình theo nghĩa Cơ Quân Đào lên tầng ngủ một giấc, buổi sáng đi xuống phát hiện Hoài Nguyệt vốn nằm trên sofa đã đi mất rồi.

“Đúng là anh ngủ say quá”, Cơ Quân Đào vô cùng hối hận, “Sáng sớm hôm qua cô ấy về thành phố rồi”.

Thì ra là vì chuyện này, Cơ Quân Dã thầm buồn cười, sao lại không khác gì một cậu bé 15 tuổi thế chứ, cứ phải kể cận suốt ngày mới yên tâm.

“Anh đúng là chẳng tình cảm lãng mạn tí nào, chắc là Hoài Nguyệt thấy chán quá nên tức giận bỏ đi rồi”, cô trêu chọc, thấy vẻ mặt anh trai thay đổi lại vội nghiêm mặt nói: “Có lẽ có việc gấp về thành phố rồi, đừng lo, gọi điện hỏi một chút là được mà”.

Thấy anh trai nhìn mình với vẻ mặt chờ mong, Cơ Quân Dã đành phải lấy điện thoại ra gọi, không ngờ điện thoại của Hoài Nguyệt lại tắt máy, Cơ Quân Dã cảm thấy kì lạ: “Đang yên đang lành tắt máy làm gì? Chẳng lẽ hết pin rồi?”

Cơ Quân Đào vô cùng thất vọng, cũng càng bất an, “Em cho anh số điện thoại của Hoài Nguyệt nào, còn nữa, em biết căn hộ trong thành phố của cô ấy ở chỗ nào không?”

Cơ Quân Dã nhận ra tình hình rất lạ, cảnh giác ngẩng đầu đánh giá anh trai, “Anh, anh với Hoài Nguyệt thế nào rồi? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì thật?”

Cơ Quân Đào né tránh ánh mắt cô, yên lặng không nói.

Thấy vẻ mặt anh trai rất kém, Cơ Quân Dã rất thương hại, cố nén lòng hiếu kỳ lại không hỏi nữa, vừa viết số điện thoại của Hoài Nguyệt cho anh vừa khuyên nhủ: “Không có việc gì đâu, Hoài Nguyệt là người thấu tình đạt lý, thà chính mình chịu khổ cũng không chịu làm người khác tổn thương. Hôm đó cô ấy bị vợ mới của chồng cũ bắt nạt, chắc là qua điện thoại con mụ đó nói quá khó nghe nên tâm tình cô ấy không tốt, nếu không thì đã không đi mà chẳng chào hỏi gì như vậy. Để lúc nào em khuyên bảo cô ấy, em thấy cô ấy cũng không phải không có thiện cảm với anh, thậm chí còn rất quan tâm đến anh. Hôm đó cô ấy còn nói với em rằng phải để anh ra ngoài tham gia các hoạt động, tiếp xúc nhiều hơn với người khác, cô ngốc nghếch này cho rằng anh vẫn còn bệnh. Em cũng chưa nói thẳng với cô ấy, em nghĩ để cô ấy quan tâm đến anh hơn vì bệnh tình của anh cũng tốt, rất nhiều tình yêu đều được bắt nguồn từ sự quan tâm mà. Anh muốn ở bên cô ấy, nếu cô ấy băn khoăn về bệnh tình của anh thì em sẽ nói rõ với cô ấy. Tóm lại, hết thấy đều không phải vấn đề lớn, anh đừng lo lắng nữa”.

“Cô ấy rất để ý đến bệnh của anh à?” Cơ Quân Đào thì thảo hỏi.

“Chẳng qua là em đoán thế thôi, Hoài Nguyệt là một người lương thiện, cô ấy sẽ không để ý đâu”. Cơ Quân Dã nghĩ thầm, để ý cũng là chuyện rất bình thường mà. Chính bản thân cô đã được trải nghiệm việc trong nhà có người bệnh trầm cảm sẽ thấp thỏm lo lắng ra sao, ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ mong có thể cho người bệnh vào túi mang theo bên mình 27 tiếng mỗi ngày mới yên tâm được. Một cuộc điện thoại gọi đến lúc nửa đêm cũng có thể làm người nhà bệnh nhân sợ đến tái mặt. Có điều cô không thể nói với anh trai như vậy vì sẽ làm anh càng buồn bã hơn.

“Cô ấy băn khoăn cũng là bình thường, cô ấy còn phải chăm sóc con, đâu có tinh thần và sức lực để chăm sóc một người lớn nữa”, Cơ Quân Đào cười khổ, “A Thích nói bệnh của anh đã khỏi rồi, đó chỉ là an ủi anh thôi. Anh cũng tự lừa mình như vậy, thực ra anh biết một khi đã mắc loại bệnh này thì sẽ rất khó có thể khỏi hẳn, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể tái phát. Cho dù là ai thì cũng không muốn trong nhà mình có một người bệnh như vậy”.

“Vớ vẩn, A Thích là bác sĩ, bác sĩ không bao giờ nói liên thiên, chưa khỏi là chưa khỏi, khỏi rồi là khỏi rồi”. Cơ Quân Dã cầm chặt cánh tay anh vội nói: “Anh, anh khỏi rồi, thật sự khỏi rồi. Anh xem, trước kia anh không thích nói chuyện với người khác, không tham gia bất cứ hoạt động nào, vẽ tranh chỉ vẽ một nửa, không cho ai động vào người mình dù chỉ là một ngón tay, cũng không thích phụ nữ. Nhưng bây giờ anh lên lớp cho sinh viên, tham gia các hoạt động tiếp khách, tổ chức triển lãm tranh, anh luôn thích bế Đậu Đậu, anh thích Hoài Nguyệt. Tất cả đều đã khác, anh nói lung tung một cách vô trách nhiệm như bây giờ chỉ là vì giận dữ Hoài Nguyệt, anh xem, bây giờ anh là một người bình thường biết bao”.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, chỉ lưu số điện thoại của Hoài Nguyệt vào điện thoại của mình.

Cơ Quân Dã nói: “Em cũng không biết căn hộ của cô ấy ở chỗ nào, có điều anh yên tâm, em có rất nhiều cách”.

Cơ Quân Đào vẫn không yên tâm: “Em đừng làm ẩu để cô ấy khó xử”.

Cơ Quân Dã thở dài nói: “Anh, quả thật là anh có bệnh, có điều không phải bệnh trầm cảm mà là bệnh tương tư, chưa từng thấy người bệnh trầm cảm nào lại tương tư thành bệnh như vậy”.

Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói: “Càng nói càng liên thiên, chẳng qua là anh sợ cô ấy có việc gì”.

Cơ Quân Dã nhạy cảm hỏi: “Có việc gì? Sẽ có việc gì chứ? Chẳng lẽ anh với cô ấy cãi nhau thật à? Bao giờ? Chẳng lẽ cãi nhau lúc nằm mơ à?” Tiếp theo lại cười nói: “Đừng lo lắng như vậy, có lẽ là cô ấy tính lại phát hiện đang ngủ ở nhà chúng ta nên mới xấu hổ chạy mất. Hoài Nguyệt hay xấu hổ lắm mà”.

Cơ Quân Đào nghĩ cũng có khả năng là Hoài Nguyệt xấu hổ. Cho dù là mình, sáng hôm sau lúc tỉnh lại không phải cũng thấy xấu hổ cũng không dám quay đầu sang nhìn cô ấy sao? Vốn là hai người phi lễ chó nhin phi lễ chó động, đột nhiên lại có một đêm hoang đường không ngừng như vậy, quả thật cần có thời gian để tiêu hóa và đón nhận. Vừa nghĩ như vậy anh lại thấy hơi dễ chịu hơn một chút, lại nghĩ đến việc

cô ấy mệt như vậy mà sáng sớm đã đi rồi, chắc chắn là thiếu ngủ, không biết có biết đường về nhà ngủ một giấc cho tốt hay không. Trong lòng suy nghĩ miên man, ngoài mặt lúc vui lúc buồn lúc lo lắng khiến Cơ Quân Dã nhìn mà thấp thỏm không yên.

Cơ Quân Dã là một người đã nói là làm, trước hết cô tìm đến Tư Tư, Tư Tư nói với cô Hoài Nguyệt đã đến Vân Nam, buổi sáng hôm nay lên máy bay. Cơ Quân Dã nghĩ vì lên máy bay cho nên Hoài Nguyệt mới tắt điện thoại nên cũng yên tâm hơn một chút. Lần này cô đã thông minh hơn không nói với anh trai, chỉ sợ nói ra thì ông anh mình nói không chừng lại lo máy bay gặp tai nạn.

Đến chiều điện thoại di động của Hoài Nguyệt vẫn tắt máy, Cơ Quân Dã bắt đầu cảm thấy chuyện có vẻ không đúng. Anh trai luôn luôn lạnh nhạt lại vội vã hỏi số điện thoại và nơi ở của Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt lại không chịu mở máy, đã mấy lần cô định hỏi anh trai cho rõ ràng nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở vào. Nhìn anh trai ăn mì với vẻ mặt không vui, một hồi lâu cũng chỉ ăn được mấy miếng mướp, không được, Cơ Quân Dã nghĩ bụng, cứ như thế này thì Hoài Nguyệt chưa về anh trai mình cũng đã chết đói rồi.

*** **

Thực ra Hoài Nguyệt đã tới Vân Nam mấy lần rồi, thời học đại học đã cùng bố mẹ tới Vân Nam chơi, sau khi kết hôn cùng Lỗ Phong đến đây du lịch, còn có một lần tham gia hội nghị toàn quốc ở đây nữa.

Cô thích tòa thành cổ Lệ Giang này, dòng suối trong vắt chảy qua trước cửa từng nhà, tiếng niệm kinh cổ kính như phủ lên thành phố một tấm mạng che mặt thần bí. Nhìn từ xa xa, đỉnh núi tuyết Ngọc Long rạng rỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cô thích thả bước trên con đường trải đá ở Lệ Giang, các hàng quán nhỏ san sát hai bên đường, những chiếc đĩa gốm in hoa văn đủ màu sắc và những chuỗi hạt đá đủ mọi màu sắc khiến người xem mơ mộng mông lung.

Ngồi trong quán bar, xung quanh có rất nhiều du khách nước ngoài mắt xanh mũi lõ, cổ kính và hiện đại, kín đáo và cởi mở, phương đông và phương tây, hết thấy đều hài hòa như vốn dĩ nó phải thế. Ngàn năm trước, nơi này xây tường tự thủ, ngăn chặn hết thấy sự thẩm thấu vật chất và tinh thần từ bên ngoài. Còn hôm nay, Lệ Giang trở thành một điểm du lịch nổi tiếng khắp trong ngoài nước, hầu như đã trở thành một thành phố quốc tế. Trải qua sự thay đổi của thời gian và không gian, người ta sẽ phát hiện có những sự bảo thủ thực ra là vô nghĩa, thậm chí là buồn cười, có điều trong hoàn cảnh lịch sử đó thì sự bảo thủ này lại bị hùng đến mức làm người ta phải thở dài.

Trong tiếng người ồn ào Hoài Nguyệt vẫn suy nghĩ miên man, cô thích ở đây, tiếng người huyền ảo làm cô có thể không nghĩ tới cái đêm hoang đường với Cơ Quân Đào hôm đó. Trước khi lên máy bay cô đã gọi điện thoại cho giáo sư Tần, giáo sư Tần nói với cô Đậu Đậu rất tốt, thích ứng với cuộc sống nông thôn rất nhanh. Cậu bé đã có thêm không ít bạn cùng tuổi, không chỉ có những em bé từ thành phố đến như cậu mà còn có cả con cái của các gia đình bản địa, quả thực vui vẻ không muốn về. Cuối cùng, cô cũng giải tỏa được một tâm sự trong lòng. Sau khi máy bay hạ cánh mọi người đều vội vàng mở máy gọi điện về nhà thông báo bình an, cô không có ai để thông báo nên dứt khoát không bật máy lên nữa.

Từ buổi sáng hôm đó chạy trốn khỏi nhà Cơ Quân Đào đến bây giờ tổng cộng cô chỉ nhận có ba cuộc điện thoại. Một là buổi sáng thứ 7 Trần Thụy Dương gọi tới hỏi cô buổi tối hôm trước uống rượu có vấn đề gì không, khi đó cô đang bối rối, chỉ nói hai tiếng “không sao” rồi gác máy. Thứ hai là buổi chiều Đặng Duyên Duyên gọi hẹn cô đi dạo phố, mặc dù rất mệt nhưng cô cũng không dám từ chối, lúc gặp mặt Đặng Duyên Duyên thấy sắc mặt cô rất kém nên còn hỏi cô có bị ốm không. Cuối cùng là buổi tối một nhân viên tòa soạn gọi tới để nhắc cô giờ xuất phát hôm nay.

Cơ Quân Đào không gọi điện thoại tới, mặc dù cô không có ý định dây dưa tiếp với anh nhưng trải qua một đêm như vậy mà thấy anh vẫn thờ ơ với mình Hoài Nguyệt lại cảm thấy hơi đau lòng. Tại sao đàn ông trên thế giới này đều như vậy, đã đạt được điều sẽ không quan tâm nữa. Cô đâu biết rằng Cơ Quân Đào đã lo lắng suốt hai ngày một đêm.

Trần Thụy Dương ngồi bên cạnh Hoài Nguyệt, trên tay cầm một li rượu nhưng không uống. Anh ta đã quan sát cô cả buổi tối, phát hiện rõ ràng cô rất mất tập trung.

Sau bữa tối anh ta đề nghị mọi người cùng đến quán bar ngồi, dù sao đây cũng là một trong những nơi đặc sắc nhất Lệ Giang nên ngoài mấy người lớn tuổi sức khỏe không tốt xin phép không đi thì những người còn

lại đều nhảy nhót hoan hô.

Anh ta biết vì Hoài Nguyệt nên mình mới đưa ra đề nghị này, đó là lời hứa với cô hôm ngồi uống ở “Ve sầu lửa”, lúc mở miệng anh ta cảm thấy hơi chột dạ, không dám nhìn phản ứng của cô. Đây là lần thứ hai anh ta cảm thấy căng thẳng trước mặt cô, lần trước là lúc anh ta ôm cô trong lễ khai mạc triển lãm tranh của cha con nhà họ Cơ. Anh ta biết khi đó mình đã đỏ mặt, cảm thấy cực kì khó xử, nhưng loại phản ứng tự nhiên này lại không thể khống chế được. Tựa như bây giờ, anh ta một lần nữa không khống chế được ánh mắt của mình. Anh ta thích nhìn dáng vẻ cô ngồi trong quán bar, tựa như một tiên nữ ở giữa vạn trượng hồng trần, xung quanh ồn ào nhưng cô lại không dính một chút bụi trần nào.

Điện thoại di động reo vang, Trần Thụy Dương lấy ra xem, đó là một dãy số xa lạ. Anh ta đi ra cửa, rất bất ngờ vì người gọi lại là Cơ Quân Dã.

32. , Chương 33-34

Chương 33

Trần Thụy Dương đưa điện thoại cho Thương Hoài Nguyệt, thản nhiên nói: “Cơ Quân Dã tìm em”.

Âm thanh trong quán bar quá ồn ã, Hoài Nguyệt nghĩ một lúc mới biết Trần Thụy Dương nói gì, cô nhận điện thoại đi ra ngoài.

Trần Thụy Dương trầm tư nhìn bóng lưng cô. Có việc lớn gì khác thường mà Cơ Quân Dã lại phải gọi đến tận Vân Nam, tìm đến tận điện thoại của anh ta chứ? Vì sao Hoài Nguyệt lại không mở máy? Ngoài quan hệ hàng xóm thì hai cô gái này còn có quan hệ gì khác nữa? Lần nọ phỏng vấn Cơ Quân Đào, những người khác đều không thành công, vì sao Hoài Nguyệt vừa đến anh ta đã đồng ý rồi? Hàng xóm? Đương nhiên anh ta không tin quan hệ hàng xóm tầm thường có thể khiến vị Cơ công tử luôn luôn nổi tiếng vì không chịu hợp tác với truyền thông đó phải đặt xuống sự kiêu ngạo của mình. Như vậy có phải giữa anh ta và Hoài Nguyệt có ẩn tình gì không?

Anh ta nhớ tới tình hình hai lần gặp Cơ Quân Đào trước đây. Lần đầu tiên là trong buổi thi đấu thuyền rồng tại Ngô Giang, lần thứ hai chính là trong quán bar, giữa hai người hầu như đều không nói chuyện gì, thái độ của anh ta đối với mình cũng chỉ ở mức khách sáo xã giao, thậm chí còn không được tính là xã giao. Đặc biệt là lần nọ ở quán bar thì còn có cả địch ý âm thầm. Là vì Hoài Nguyệt sao? Anh ta nhớ ánh mắt Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt, rất dịu dàng, không, là ánh mắt rất dịu dàng và thương yêu mới đúng. Có điều hình như Hoài Nguyệt không trả lời, là vì cô ấy còn chưa phát hiện sao? Anh ta đột nhiên cảm thấy hơi bối rối, như vậy tới nay Cơ Quân Dã gọi điện đến là để nhắc nhở cô ấy sao? Anh ta bắt đầu hồi hận vì vừa nãy đã thừa nhận Hoài Nguyệt đang ngồi bên cạnh mình khi nói chuyện với Cơ Quân Dã qua điện thoại.

Hoài Nguyệt đi ra ngoài cửa, vừa a lô một tiếng đã nghe thấy một loạt câu hỏi của Cơ Quân Dã.

“Hoài Nguyệt à? Hoài Nguyệt, cô đến Vân Nam mà tại sao không nói câu nào? Tại sao xuống máy bay cũng không bật điện thoại lên? Cô làm người ta lo lắng gần chết rồi có biết không? Cô ở chỗ nào ở Vân Nam? Máy ngày? Bao giờ về? Tại sao Trần Thụy Dương lại ở chỗ cô?”

Hoài Nguyệt không biết nên trả lời thế nào. Cô biết Cơ Quân Dã gọi cuộc điện thoại này nhất định là vì Cơ Quân Đào, nhất thời trong lòng cảm thấy vừa ngọt lại vừa chua, có lẽ anh ấy phải vất vả lắm mới tìm được mình. Bình tĩnh lại tâm tình một chút, Hoài Nguyệt mới lên tiếng: “Tiểu Dã, xin lỗi, tôi xuống máy bay mà quên mở điện thoại, tìm tôi gấp như vậy có việc gì à?”

Giọng nói của Hoài Nguyệt vẫn rất bình tĩnh nhẹ nhàng, điều này làm cho Cơ Quân Dã cảm thấy mình hấp tấp như vậy không khác gì hầu gái của vị đại tiểu thư Hoài Nguyệt này, lập tức vội nói chậm lại: “Tại sao đột nhiên lại đến Vân Nam, chủ nhật tôi về muốn tìm cô học nấu ăn nhưng không gặp, hỏi anh trai tôi thì

anh ấy nói buổi sáng thứ bảy đã không nhìn thấy cô rồi, hóa ra cô cũng biết chơi chiêu thức không từ mà biệt cơ đấy!”

Mặt Hoài Nguyệt lập tức đỏ bừng, cô không biết tại sao Cơ Quân Đào lại nói chuyện đêm đó với Cơ Quân Dã, vì chột dạ, nghe như trong lời nói của Cơ Quân Dã có giấu giếm vô số cạm bẫy, không biết phải trả lời như thế nào mới thỏa đáng nên Hoài Nguyệt đành phải đáp ứng: “Là tòa soạn tổ chức, đã có kế hoạch từ trước”.

“A, tôi còn tưởng là giám đốc Trần của các cô bắt cóc mất người đẹp của chúng ta cơ”, Cơ Quân Dã nói, “Vậy thì có người sẽ ghen lồng lộn lên mất”.

Hoài Nguyệt chỉ có thể giả vờ nghe không hiểu, bối rối nói: “Tiểu Dã, chị đừng nói đùa nữa”.

Cơ Quân Dã không tiện hỏi chuyện Trần Thụy Dương nên liền thăm dò: “Hoài Nguyệt, hôm qua cô vội vã về thành phố có việc gấp gì à? Đã giải quyết xong chưa? Có việc gì cần giúp đỡ cô nhất định phải mở miệng, nhất định không được khách sáo”.

“Cũng không có việc lớn gì, đã giải quyết xong rồi”. Hoài Nguyệt cười khỏ, đây là chuyện mà ai cũng không giúp được.

“Hoài Nguyệt, cô bỏ đi như vậy làm anh trai tôi lo quá, buổi sáng tỉnh dậy đi xuống dưới nhà không nhìn thấy cô đâu anh ấy sốt ruột đến mức ăn không ngon ngủ...”

“Tiểu Dã!” Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời, “Giúp tôi xin lỗi Cơ tiên sinh, thật sự là việc quá gấp”. Cô đã nghe ra Cơ Quân Dã không hề biết thực tình, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, nếu không sau này mình không còn mặt mũi nào nhìn Cơ Quân Dã nữa.

“Hoài Nguyệt, đừng nói khách khí như vậy, cô biết đấy, anh trai tôi rất quan tâm đến cô, anh ấy là một người cố chấp, đã tốt với ai thì sẽ tốt đến cùng chứ không hời hợt như những người khác”. Cơ Quân Dã trịnh trọng nói: “Hai ngày nay anh ấy vẫn rất lo lắng, rất sợ đã làm gì có lỗi với cô”.

“Không có không có, anh ấy nghĩ đi đâu thế?” Hoài Nguyệt vội vàng nói, mặt bắt đầu nóng lên, nếu nói có lỗi thì chỉ sợ là mình có lỗi với người đàn ông đẹp như mỹ ngọc này mới đúng. “Tiểu Dã, anh trai chị thường xuyên ở nhà một mình sẽ không tốt, bình thường nên tham gia các hoạt động nhiều hơn, tiếp xúc với người khác nhiều hơn có thể sẽ có lợi cho sức khỏe của anh ấy. Cứ cô chấp vì một người hay một thứ duy nhất thì sẽ không có lợi cho việc bình phục”. Hoài Nguyệt nhỏ giọng nói, “Chị xem, tôi lại múa rìu qua mắt thợ rồi, những điều này nhất định là bác sĩ Thích đã nói với chị từ lâu rồi”.

“Thực ra bệnh của anh trai tôi...” Cơ Quân Dã do dự, cô nghe trong lời nói của Hoài Nguyệt hình như không hề có ý gì đặc biệt với anh trai mình, vậy mình nên nói như thế nào mới có lợi cho anh ấy đây? Nếu như nói anh trai không còn là một người bệnh, thứ nhất chưa chắc Hoài Nguyệt đã chịu tin mình, thứ hai chẳng phải một chút quan tâm còn lại bây giờ cũng sẽ biến mất hay sao? Mình thật sự phải cân nhắc từ tế mới được. “Được rồi, hôm nay muộn rồi, để sau này nói tiếp. Cô nhớ phải mở điện thoại đây, nếu còn tắt máy thì tôi chỉ có thể gọi đến điện thoại của giám đốc Trần để tìm cô thôi”.

Hoài Nguyệt ở một tiếng rồi gác điện thoại, Trong lòng lại bị câu cuối cùng của Cơ Quân Dã làm cho thấp thỏm. Bệnh của Cơ Quân Đào? Ý gì? Không phải là Cơ Quân Đào lại có chuyện gì chứ? Vừa rồi Cơ Quân Dã nói anh trai cô ấy lo lắng đến mức cơm cũng không ăn nổi ngủ cũng ngủ không ngon, chẳng lẽ mình đã làm bệnh tình anh ấy tái phát rồi? Trong lòng cô cảm thấy rất hoang mang, vậy phải làm sao bây giờ? Không ngờ hành động hoang đường của mình đã gây ra đại họa.

Cô ngơ ngác đứng ngoài cửa quán bar nhìn điện thoại không biết phải làm sao, cả người từ từ lạnh run.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương ở trong quán đợi mãi không thấy cô về nên không nhịn được đi ra tìm cô, lại phát hiện cô đứng ngẩn người ra ngoài cửa quán.

Hoài Nguyệt phục hồi lại tinh thần đưa điện thoại cho anh ta, gắng gượng cười nói: “Tổn không ít tiền cước chuyển vùng của anh, đừng xót nhé”.

Cầm thấy đầu ngón tay cô lạnh buốt, Trần Thụy Dương lập tức cầm lấy tay cô không chút suy nghĩ, “Em làm sao vậy? Không thoải mái à?”

“A, tại điều hòa trong này lạnh quá”, Hoài Nguyệt rút tay lại, “Giám đốc Trần, em muốn đi về trước”.

“Mấy khi được đến quán bar ở Lệ Giang, mới được một lát đã muốn về rồi à?” Trần Thụy Dương rút tay về điềm nhiên như không, hỏi, “Cơ Quân Dã tìm em có việc gấp à?”

“Cũng không có chuyện gì, có điều chủ nhật cô ấy về nhà không thấy em nên hỏi một chút xem em đi đâu”. Cố gắng nói câu này ra nhưng chính Hoài Nguyệt cũng cảm thấy khó có thể làm người nghe tin tưởng được.

“Thì ra quan hệ hàng xóm của bọn em tốt như vậy”, Trần Thụy Dương cười nói, trong lòng đương nhiên là không tin, “Một rồi à? Anh cũng vào chào mọi người rồi về thôi. Ngày mai phải lên núi tuyết Ngọc Long, cũng nên đi nghỉ sớm cho khỏe”.

“Giám đốc Trần, ngày mai leo núi em không đi nữa đâu, trước kia em đã đi rồi, mai em muốn đi dạo thôi”. Mọi người đều nói người có thể nhìn thấy đỉnh núi tuyết Ngọc Long sẽ được may mắn, năm ấy cô và Lỗ Phong trèo lên đã nhìn thấy đỉnh tuyết, đáng tiếc là hình như không hề có gì may mắn cả.

Trần Thụy Dương dừng lại một lát, xem ra hôm nay quả thật cô ấy đã gặp chuyện không vui, “Được, vậy ngày mai em cứ ngủ nướng thoải mái sau đó đi dạo phố cho vui, chú ý an toàn, ở đây đông người xô bồ lắm”. Anh ta cũng đã lên núi tuyết Ngọc Long nhưng anh ta không thể cũng ở nhà với cô, dù sao cũng có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Hoài Nguyệt phờ phạc trở lại khách sạn, điện thoại vẫn mở nhưng không hề có cuộc gọi đến. Cô nhớ lại lời nói của Cơ Quân Dã hết lần này tới lần khác, ngày càng hoài nghi Cơ Quân Đào đã có chuyện gì. Cả đêm lo lắng buồn bã, đến gần sáng cô mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại đã đến gần trưa, hướng dẫn viên gọi cơm Tàu cho cô, có gà hầm, tôm và rau dưa, hình như là mức ăn cao hơn tiêu chuẩn.

Cô vừa ăn gà hầm vừa nhớ lại lần đến đây với Lỗ Phong năm đó. Hai người thuê một hướng dẫn viên bản địa, hướng dẫn viên đó rất đen, rất to nhưng kể chuyện lại rất hay, hai người nghe mà như mê như say. Bọn họ đã dạo hai ngày trên trần cổ, bữa nào cũng ăn gà hầm, tính ra, những hiểu biết của cô đối với Văn Nam hình như chính là bắt đầu từ gà hầm.

Ăn cơm xong Hoài Nguyệt ra ngoài đi dạo phố một mình. Vẫn là con đường nhỏ lát đá, dòn suối uốn lượn trước cửa giống như trước kia. Cô đứng trước một cửa hàng nhỏ, một chiếc váy dài hai màu đỏ lam rất bắt mắt được treo ngoài cửa, tà váy rất rộng, vai váy rất hẹp, nhìn rất có phong cách dân tộc nhưng cũng không kém phần thời trang. Hoài Nguyệt nhìn rất lâu, độ rộng của vai váy làm cô do dự, có phải là quá hẹp không?

Thật bất ngờ là chủ quán lại là một người nước ngoài trẻ tuổi, anh ta nói với cô bằng tiếng phổ thông rất chuẩn: “Tiểu thư, cô mặc chiếc váy này nhất định sẽ cực kì xinh đẹp, cực kì gợi cảm. Nếu tham dự party thì tất cả các quý ông đều sẽ mời cô nhảy điệu van xơ”.

Hoài Nguyệt càng do dự, cô chỉ muốn xinh đẹp chứ không cần gợi cảm, đang định bỏ cuộc thì điện thoại lại có tín hiệu nhận được tin nhắn. Cô lấy máy ra xem, tin nhắn đến từ một số lạ, thờ ơ mở tin nhắn ra đọc, cả tin nhắn chỉ có vài chữ: “Hoài Nguyệt, chú ý nghỉ ngơi, chú ý an toàn. Cơ Quân Đào”.

Hoài Nguyệt đọc đi đọc lại vài chữ này mấy lần liền rồi thở ra một hơi thật dài. Lời ít mà ý nhiều, không vui không giận, đó chính là phong cách của anh ấy.

Tạ ơn trời đất, như vậy thì có thể xem như anh ấy vẫn bình thường?

Từ đêm qua tới giờ, sau khi bị cú điện thoại của Cơ Quân Dã làm hoảng sợ, Hoài Nguyệt đã vứt sự hoang mang và mất mát trước đó lên chín tầng mây rồi, bây giờ cô chỉ mong sao Cơ Quân Đào không có chuyện gì thì tốt.

Một tảng đá trong lòng đã đặt xuống được, cô ngẩng đầu cười nói với người nước ngoài: “Giảm giá thêm một chút thì tôi sẽ mua”.

*** **

Trần Thụy Dương cùng từ trên núi trở lại khách sạn, thấy sắc trời còn sớm nên dặn mọi người nghỉ ngơi trước, chính mình thì rửa mặt rồi ra ngoài.

Anh ta đi dạo không có mục đích trên đường, đi qua một nhà thờ nho nhỏ, nghe thấy bên trong có người đang tụng kinh liên rẽ vào.

Thực ra tiếng tụng kinh chỉ là âm thanh phát ra từ băng từ, mấy người già ngồi ngay ngắn trước từ đường, vẻ mặt trang nghiêm, miệng lầm bầm. Trần Thụy Dương tìm một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống dựa vào cửa nhắm mắt lắng nghe. Tiếng tụng kinh đó như vô bị vô hỷ lại như đại bi đại hỷ, rộng rãi xa xăm như đang đi lại trên trời cao. Tâm tình nóng nảy từ sang tới giờ dần dần trở lại bình thường, trong đầu anh ta hiện lên gương mặt toàn là nếp nhăn của ông bà đang hiện từ nhìn anh ta, còn có gương mặt bố mẹ anh ta, lúc mẹ cười hai mắt khép lại chỉ còn như hai khe nhỏ, còn có gương mặt của Hoài Nguyệt, mỉm cười dịu dàng, trong đôi mắt đó hình như có chứa rất nhiều lời, có thể để anh ta từ từ đọc từng chút một hay không?

Anh ta mở mắt, vẫn chỉ có mấy người già đang lầm bầm, cười cười tự giễu, anh đứng dậy đi ra ngoài. Ra đến cửa, anh ta kinh ngạc đứng lại vì nhìn thấy Hoài Nguyệt đang đứng trước cửa một cửa hàng nhỏ đối diện, một người nước ngoài trẻ tuổi cầm một chiếc váy dài màu sắc rất đẹp ướm lên người cô, còn mang cả một chiếc gương to dùng ra cho cô soi. Hoài Nguyệt nhìn ngắm mình trong gương hình như hết sức hài lòng rồi lấy ví ra trả tiền.

Trần Thụy Dương cứ đứng bên kia phố nhìn cô.

Hiển nhiên tâm tình cô ấy đã tốt hơn buổi tối hôm qua rất nhiều. Chắc là trong khoảng thời gian từ sáng đến giờ cô ấy lại nhận được một cuộc gọi nào đó? Là điện thoại của ai mà có thể ảnh hưởng đến tâm tình cô ấy như thế? Lúc này hai người bọn họ chỉ cách nhau có một con suối rất hẹp, khoảng cách rất gần, hai bước chân là có thể dễ dàng vượt qua cây cầu đá đó, nhưng cô ấy lại không hề quay đầu lại nên đương nhiên không nhìn thấy anh ta. Còn chính anh ta? Hình như khi gặp nhau bất ngờ hoàn toàn chưa có chuẩn bị tâm lý từ trước như lúc này thì anh ta cũng không dám mạo muội đi tới bên cạnh cô ấy.

Anh ta hơi chán nản, dùng tay xoa mặt rất mạnh và tự nói với mình: “Trần Thụy Dương, chú ý đến thân phận của mày, tốt nhất không được để xảy ra loại tình yêu office này, không cẩn thận là sẽ thua cả ván cờ”. Nói xong anh ta thở dài, nhìn thoáng qua hướng Hoài Nguyệt đang đi rồi quay lại đường cũ với vẻ không vui.

Chương 34

Hoài Nguyệt thoải mái cùng mọi người đi hết hành trình Vân Nam tiếp theo, núi sông đẹp để làm cô dần lãng quên tâm sự của mình. Sau cái tin nhắn đó Cơ Quân Đào cũng không hề gọi điện gì nữa, điều này làm cô thầm suy đoán có lẽ Cơ Quân Đào cũng đã trở lại bình tĩnh sau khi kích động giống như mình, phải quên tất cả những gì nên quên, đây có lẽ là kết cục tốt nhất.

Mỗi ngày cô gọi điện cho Đậu Đậu một lần, kể lại những gì mình được thấy được nghe trong ngày cho con trai nghe, mặc dù biết rất nhiều chỗ con trai nghe không hiểu nhưng cô vẫn kiên nhẫn miêu tả và giải thích cho Đậu Đậu. Trên đường đi cô đã chụp rất nhiều ảnh, đồng thời cũng ghi chép lại rõ ràng, như vậy khi Đậu Đậu về cô có thể giới thiệu về các cảnh đẹp ở Vân Nam một cách cụ thể hơn. Cô vừa giở máy ảnh lên xem lại ảnh đã chụp vừa suy nghĩ cực kỳ hưng phấn, bao giờ Đậu Đậu lớn hơn một chút thì mình sẽ có thể dẫn nó đi xem thế giới bên ngoài. “Mẹ, ra ngoài mẹ phải chú ý an toàn nhé!” Trước khi kết thúc mỗi cuộc điện thoại Đậu Đậu đều nhắc nhở cô một cách rất người lớn, lần nào cũng khiến nước mắt cô ngân ngấn. Trên thế giới này, tất cả những gì cô có cũng chỉ là đứa bé này mà thôi.

Buổi chiều thứ 7, chiếc xe khách của công ty du lịch đón mọi người từ sân bay về tòa soạn tạp chí. Sau một tuần du lịch mọi người đều cảm thấy tương đối mệt mỏi, ai cũng vội vã muốn về nhà. Trần Thụy Dương lái xe đi ra, thò đầu ra nói: “Tôi ở phía tây thành phố, ai tiện đường thì lên tôi đưa về”.

Một cô nhân viên văn phòng vui sướng mở cốp xe xếp hành lý của mình vào. Chị Lưu sắp chữ nói: “Tôi với anh Tào cùng đường, tôi đi nhờ xe anh ấy. Hoài Nguyệt, em đi nhờ xe giám đốc Trần đi”.

Hoài Nguyệt lui lại một bước, cười nói: “Em ở gần, đi chưa hết giá mở cửa taxi đã về đến nhà rồi. Thôi để

người nào nhà xa đi nhờ xe thì tốt hơn, nhà thầy Trương cũng ở phía tây thành phố, thầy Trương lên xe đi, con gái thầy đang đợi quà của thầy ở nhà đấy”. Nói rồi cô giúp tài tử Trương đặt hành lý vào cốp xe.

Phóng viên Tào cười nói: “Anh Trương sướng nhỉ, có người đẹp xách đồ giúp kìa”.

Tài tử Trương nhìn Hoài Nguyệt bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Cháu làm chú bị anh Tào ghen tị kìa, cháu cũng về nghỉ cho sớm đi”.

Mọi người cười nói chia tay, Trần Thụy Dương ngoài mặt cũng cười nhưng trong lòng lại rất không dễ chịu. Từ sau hôm nhìn thấy Hoài Nguyệt mua chiếc váy đó chỉ thấy tâm tình cô ấy càng ngày càng tốt, còn anh ta thì cứ suy nghĩ miên man, trong lòng càng ngày càng khó chịu. Vừa rồi rõ ràng là Hoài Nguyệt cố ý không chịu lên xe mình, chẳng lẽ cô ấy đã nhìn ra tâm tư mà mình đang cố gắng che giấu? Nói như vậy thì cô ấy cũng có bản khoản như mình hay sao?

Hoài Nguyệt mang hoa khô về cho Tư Tư, tạo dáng rất đẹp, đó là việc Tư Tư đã dặn dò nhiều lần, làm hại cô lên xuống máy bay, lên xe xuống xe đều phải ôm khư khư trên tay không dám có chút sơ xuất nào, vì vậy còn trở thành chuyện cười của toàn đoàn, mọi người đều trêu cô lần này đi Văn Nam chỉ để mua hoa cho Tư Tư. Cô về văn phòng, đặt hoa khô lên bàn Tư Tư, xuống lầu đến phòng thường trực lấy hành lý rồi ra cửa đợi taxi.

“Hoài Nguyệt”. Có người cất tiếng gọi phía sau cô.

Là âm thanh của Cơ Quân Đào.

Hoài Nguyệt lập tức đứng sững ở đó, cô cảm thấy mỗi một tác nước da toàn thân mình đều căng ra, tất cả máu đều dồn lên trên mặt, không dám quay lại.

Buổi tối mỗi ngày trước khi đi ngủ cô đều tự an ủi chính mình, nam nữ trưởng thành, lại đều là độc thân, trong những lúc mềm yếu thỉnh thoảng hai bên an ủi cho nhau một chút, về tình về lý cũng không có gì là không được. Cô thuyết phục mình tiếp thu lời giải thích này, sau vài ngày quả nhiên đã cảm thấy bình yên hơn nhiều. Cô cho rằng mình đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, lúc gặp lại ít nhất bề ngoài vẫn có thể gọi một tiếng Cơ tiên sinh điềm nhiên như không. Nhưng bây giờ anh ấy đứng đằng sau nhẹ nhàng gọi tên mình một tiếng cô lại hoàn toàn không thể bình tĩnh, hầu như sợ đến mức toàn thân đều phải run rẩy.

Thật sự là cô đã làm một cô gái tốt quá lâu quá lâu rồi. Lỗ Phong là tình đầu của cô, trước hắn thậm chí cô còn chưa cầm tay một chàng trai nào. Trong suốt cuộc đời 29 năm của cô, cô vẫn chỉ có một người đàn ông là Lỗ Phong, bao gồm cầm tay, bao gồm hôn...

Còn Cơ Quân Đào thì là thứ hai. Trong một đêm, cô và anh ấy đã trải qua tất cả mọi quá trình giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Hoài Nguyệt là một phụ nữ cực kì truyền thống, trong nội tâm cô không thể nào chấp nhận loại quan hệ vì dục vọng nhiều hơn vì tình cảm như vậy, càng không thể chấp nhận việc mình chủ động như vậy. Cô đứng sững ở đó với một tâm tình gần như nhục nhã, nhìn chằm chằm bàn tay xách hành lý đang dần dần trở nên trắng bệch của mình.

“Hoài Nguyệt”. Cơ Quân Đào đứng đằng sau nhìn thấy bên mặt đỏ bừng của cô, ngay cả tai cũng đỏ ửng, nhìn bóng người cứng đờ và bàn tay xách hành lý đang run nhè nhẹ. Cô đang căng thẳng và khó xử. Mặc dù anh cũng từng nghĩ có lẽ hai người gặp lại sẽ hơi khó xử nhưng lại không ngờ cô ấy sẽ như thế này. Vậy thì mấy ngày nay cô ấy đã khổ sở như thế nào, anh càng nghĩ lại càng thấy thương.

Anh không muốn gây áp lực cho cô, chỉ muốn để cô có thể đi nghỉ thoải mái, nếu biết cô ấy bản khoản như vậy thì anh đã gọi điện cho cô để nói với cô ấy buổi tối hôm đó là buổi tối anh cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời này, nói với cô ấy mình nhớ cô ấy đến mức nào từ lâu rồi. Anh thương xót đặt tay mình lên bàn tay đang xách hành lý của cô, 3 giờ chiều, nhiệt độ lên tới 39 độ nhưng bàn tay đó lại đang lạnh buốt.

Hoài Nguyệt rút tay lại như bị điện giật, chậm rãi xoay người lại: “Cơ tiên sinh”.

Vẫn là cách xưng hô xa lạ như vậy, Cơ Quân Đào không khỏi nhíu mày.

Nhưng âm thanh của cô ấy hơi run rẩy, lúc gọi anh mắt cô ấy không dám nhìn anh, anh không thể nói gì được nữa, xách va li hành lý lên nói, “Đi thôi, xe anh đỗ bên kia”.

Hoài Nguyệt vẫn đứng yên không động, cô ra sức đè sự bối rối trong lòng xuống, ngẩn ngơ nói: “Em không về ngoại ô”.

Cơ Quân Đào sững lại, nhìn cô không nói nên lời.

Hoài Nguyệt ho khan một chút, nói: “Vừa về, rất nhiều quần áo cần giặt, đồ đạc cũng phải thu xếp, chạy tới chạy lui mất thời gian quá”.

“Vậy em ở đâu? Anh đưa em về”. Cơ Quân Đào nhìn cô, âm thanh dịu dàng: “Đừng đứng nữa, đứng nữa là sẽ say nắng đấy”.

Hoài Nguyệt đành phải lên xe, đọc địa chỉ nhà cho anh. Xe đã đi được một đoạn rất dài nhưng hai người vẫn chưa biết nói gì, trông xe cực kì yên lặng.

Hoài Nguyệt dần bình tĩnh lại sau thoáng bối rối vừa rồi. Cô cảm thấy mình đúng là tự làm bậy không thể tha thứ được, quan hệ hàng xóm láng giềng giữa hai người vốn đang tử tế bây giờ lại biến thành như vậy, tính ra trách nhiệm đều thuộc về mình. Sau một thời gian tiếp xúc, cô cũng hiểu tính tình Cơ Quân Đào, ngoài lạnh trong nóng, rất chính trực, rất lương thiện, cũng rất chân thành. Mặc dù mình không yêu anh ấy nhưng vẫn tôn trọng anh ấy, thậm chí cũng hơi thích anh ấy, mình tuyệt đối không muốn anh ấy bị tổn thương. Bây giờ cô phải làm thế nào để có thể bày tỏ ý mình một cách nhẹ nhàng được đây?

“Máy bay trễ giờ, anh đợi lâu lắm đúng không?” Không cần hỏi cũng biết, nhất định là anh ấy đã hỏi thăm thời gian chuyến bay từ công ty du lịch. Cơ Quân Đào đã dám gọi điện cho Trần Thụy Dương để tìm mình thì chắc chắn cũng đã tìm hiểu rất rõ nhật trình của mình rồi. Có điều anh ấy chờ cô ở cửa như vậy, vạn nhất cô đi về cùng xe với Trần Thụy Dương hoặc người nào khác thì sao? Nếu như cô không lên lầu để hoa lại chỗ Tư Tư, bên cạnh có bao nhiêu là đồng nghiệp như vậy thì anh ấy sẽ gọi mình kiểu gì? Với tính khí của anh ấy thì chắc chắn chỉ có thể mất công mà về đúng không?

“Không lâu lắm”. Cơ Quân Đào thấy hơi vui vì rốt cục Hoài Nguyệt cũng chịu chủ động nói chuyện với mình. Cô không nói gì thì anh cũng không biết nên gợi chuyện thế nào. Còn chờ đợi à? Anh đã đợi cô trọn một tuần, không, thực ra là đã bắt đầu chờ đợi từ lâu rồi, tầm thường hai tiếng này thì đã là gì cơ chứ. “Có một hay không?”

“Chương trình sắp xếp không căng lắm, chủ yếu là không phải vì du lịch mà chỉ là để giải sầu thôi”. Hoài Nguyệt cảm thấy mặc dù lời này là Trần Thụy Dương nói trước khi đi nhưng hình như anh ta nói mình. Giải sầu, ra ngoài sầu đã giải rồi, nhưng về đến đây thì sầu cũng về theo.

“Thật sự là giải sầu à? Tại sao anh cảm thấy em còn sầu não hơn cả lúc đi vậy?” Cơ Quân Đào mỉm cười nói, tâm tình cũng dần dần thoải mái hơn.

“Anh có thấy lúc đi em thế nào đâu...” Hoài Nguyệt buột miệng nói, nhận ra không ổn liền vội dừng lại. Nhớ lại sáng sớm hôm đó mình từ trên giường anh ấy bỏ đi lén lút như ăn trộm, mặt cô lập tức đỏ bừng, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

33. , Chương 35

Cơ Quân Đào cũng nghĩ đến buổi sáng hôm đó, anh liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Buổi sáng hôm đó em làm anh sợ gần chết, lần sau đừng như vậy”.

Hoài Nguyệt yên lặng một hồi lâu, đến lúc xe dừng lại dưới khu nhà rớt cục mới lấy đủ dũng khí nói: “Cơ tiên sinh, xin lỗi”.

Cơ Quân Đào bật cười: “Chỉ đùa một chút thôi, đừng nghiêm túc như vậy. Chúng ta lên nhà đi”.

Hoài Nguyệt ngồi yên không động, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, hồi lâu mới nói gian nan: “Cơ tiên sinh, hôm đó tâm tình tôi không tốt, cộng thêm uống rượu hơi say, cho nên...” Cô cắn răng, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, “Tóm lại, tôi thật sự là... Mong anh tha thứ”.

“Hoài Nguyệt”. Nụ cười trên mặt Cơ Quân Đào biến mất từng chút một, cảm giác lạnh lẽo dưới đáy lòng lan ra từng tia từng tia.

Anh đã hiểu ý Hoài Nguyệt.

Cô ấy xin anh tha thứ, đối với cô ấy, một đêm mà anh cảm thấy cực kì tốt đẹp lại chỉ là sự mất kiểm soát sau khi uống rượu, anh ngày chờ đêm mong đợi cô trở về, thứ anh nhận được lại là một câu xin lỗi.

“Đừng nói như vậy, phải xin lỗi thì cũng nên là anh nói”. Cơ Quân Đào gian nan cười, “Là lỗi của anh, đã mạo phạm em, mong em tha thứ”.

Hoài Nguyệt nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của anh. Minh thật sự là quá đáng, sau chuyện đó mà mình là phụ nữ lại mở miệng nói xin lỗi, lúc nói không chú ý, nói ra miệng mới biết đây cũng là một loại khó xử đối với đàn ông. Chỉ có điều cô không thể sửa chữa được.

“Cảm ơn anh đã đưa em về”. Hoài Nguyệt nói nhỏ rồi mở cửa xe bước xuống. Cô không dám quay lại, không thể tưởng tượng Cơ Quân Đào đang nhìn mình với ánh mắt như thế nào.

Cơ Quân Đào xuống xe mở cốp xách hành lý của cô xuống, anh cầm tay kéo đưa cho cô nói: “Nghỉ ngơi cho tốt”.

Hoài Nguyệt ở một tiếng, cầm tay kéo kéo va li đi vào thang máy.

Rất cực cũng đã giải quyết được, nhưng trong lòng cô không có một chút vui mừng như trút được gánh nặng nào.

Âm thanh của Cơ Quân Đào nghe rất bình tĩnh nhưng lúc anh ấy đưa tay kéo va li thì cô có thể cảm thấy ngón tay anh ấy còn lạnh buốt hơn cả tay mình, hoàn toàn không còn sự ấm áp như lúc đón cô ở cửa tòa soạn. Cô biết rõ anh thích mình nhưng lại nhẫn tâm đẩy anh ra. Vừa rồi ở trên xe mặc dù Cơ Quân Đào vẫn không nói nhiều như trước nhưng rõ ràng tâm tình rất tốt, cũng có thể vui đùa vài ba câu, đối với anh ấy thì đây đã là chuyện rất khó xảy ra rồi. Vậy mà mình lại không chịu để sự vui vẻ này được kéo dài thêm chút lát, chưa xuống xe đã vội vã vạch rõ giới hạn với anh ấy rồi.

Hoài Nguyệt cảm thấy mình đúng là một người phụ nữ xấu xa, một người phụ nữ ích kỷ, vì bệnh tình của anh ấy, vì thân phận của anh ấy nên mình vẫn suy tính thiệt hơn không dám thử, không dám mạo hiểm, vứt bỏ sự chân tình của anh ấy như giày cũ. Cơ Quân Đào, cô thầm nghĩ, xin lỗi đã phụ lòng anh.

Chương 35

Cơ Quân Đào gắng gượng lái xe về căn nhà liền kề ở ngoại ô. Anh ấn điều khiển mở cửa cuốn ga ra lên, nhìn ga ra tối om, đột nhiên anh cảm thấy cửa ga ra rất nhỏ, trần ga ra rất thấp, tường hai bên rất hẹp, anh nghĩ anh không thể nào lùi xe vào ga ra mà không va quệt. Anh nhìn thẳng về phía trước, nhìn mãi nhìn mãi rồi rốt cục từ bỏ. Lấy điện thoại ra, anh gọi điện thoại cho Cơ Quân Dã đang ở trong nhà. “Tiểu Dã, đi ra đánh xe vào ga ra giúp anh”.

Cơ Quân Dã đang nói chuyện với A Thích trong nhà. Anh trai ra ngoài không nói câu nào, cô biết anh ấy đi đón Hoài Nguyệt nên cũng không nói gì, tin tức đó là chính cô đã vờ như vô tình tiết lộ với anh trai.

Cô biết tuần này Cơ Quân Đào sống rất vô vị, không ngờ lại đến phòng triển lãm Tổ những ba lần, nhất định là vì không chịu nổi cảnh cô đơn trong phòng đợi Hoài Nguyệt. Cô mừng rỡ nói với A Thích: “Bệnh của anh trai em đúng là đã khỏi rồi, không ngờ anh ấy lại không muốn ở một mình nữa”. Cô và A Thích đã bạn bè với nhau, đợi Cơ Quân Đào đón Hoài Nguyệt về rồi bốn người cùng ra ngoài ăn cơm, thậm chí hai người còn đã đặt phòng riêng ở nhà hàng.

“Xem kìa, vui đến mức còn không đánh xe vào ga ra được nữa kìa”. Cô cười nói với A Thích, “Anh trai em đúng là vô dụng, Hoài Nguyệt chính là kiếp hoa đào trong mệnh anh ấy”.

Cơ Quân Đào đi vào với thần sắc mệt mỏi, ném chìa khóa cho Cơ Quân Dã rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt.

“Hoài Nguyệt đâu?” Cơ Quân Dã ngạc nhiên hỏi, “Anh không đi đón cô ấy à?”

Cơ Quân Đào liếc nhìn cô với sắc mặt lạnh lùng, “Em đang nói gì thế?”

“Ai da, anh sao vậy? Hôm nay Hoài Nguyệt về mà, em tưởng anh đi đón cô ấy chứ”. Cơ Quân Dã vội nói, “Em còn đặt chỗ để tối nay đi ra ngoài ăn rồi”.

“Bọn em đi đi, anh không muốn ăn”. Cơ Quân Đào nói rồi đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Cơ Quân Dã còn muốn nói tiếp nhưng bị A Thích cản lại, “Em còn không nhìn ra tâm tình anh ấy không tốt à? Không được nhắc tới Hoài Nguyệt nữa”.

Cơ Quân Dã bất an hỏi: “Chẳng lẽ Hoài Nguyệt vừa trở về đã cãi nhau với anh ấy rồi à?”

“Chỉ sợ còn tệ hơn thế”. A Thích cau mày nói: “Em kể chuyện Quân Đào hỏi em số điện thoại của Hoài Nguyệt hôm chủ nhật cho anh nghe, anh đã âm thầm quan sát và cảm thấy mấy ngày nay anh ấy rất lạ, luôn đứng ngồi không yên, anh đoán buổi tối hôm đó chắc chắn anh ấy và Hoài Nguyệt đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không với tính khí của anh ấy thì cho dù có sốt ruột đến mấy cũng sẽ không mở miệng hỏi em số điện thoại và nơi ở của Hoài Nguyệt”.

“Ý anh là buổi tối hôm đó bọn họ đã ấy ấy rồi?” Cơ Quân Dã hoài nghi rồi lập tức lắc đầu phủ nhận, “Nếu như thật sự như vậy thì bây giờ chính là giai đoạn cực tốt, tại sao Hoài Nguyệt lại tránh né anh ấy? Đầu tiên là tắt máy, sau đó là không chịu về nhà? Chẳng lẽ là anh ấy cưỡng... Không không, anh trai em tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện đó. Hôm đó em gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt cũng không nghe thấy cô ấy có gì bất mãn với anh trai em, còn bảo em phải khuyên anh ấy tiếp xúc với người ngoài nhiều hơn, tất cả đều rất bình thường mà”.

“Quá bình thường cũng có nghĩa là không bình thường”, A Thích nói như đang suy nghĩ gì đó, “Em xem Hoài Nguyệt có giống người thích bỏ đi mà không chào hỏi gì không? Việc gấp? Sáng sớm hôm sau còn có thể lên đường đi du lịch thì có thể có việc gấp quai gì?”

“Rốt cục anh có kết luận được không? Anh có phải bác sĩ tâm lý hay không mà lại đi hỏi em?” Cơ Quân Dã không nhịn được nói, “Đợi lát nữa đi ra ngoài mua thuốc tránh thai khẩn cấp cho em, buổi tối hôm qua anh nổi điên à? Nếu có thai thì làm thế nào?”

“Không được uống thuốc tránh thai, có thai thì chúng ta cưới luôn”. A Thích cười nói.

“Em còn chưa muốn cưới, nếu anh không mua thì tự em đi mua”. Cơ Quân Dã không vui nói, “Cùng lắm thì mặt dày một lần là cùng chứ gì”.

“Không được, tác dụng phụ của loại thuốc đó quá mạnh, uống vào ít nhất trong vòng nửa năm không thể có thai vì sẽ ảnh hưởng đến thai nhi”. A Thích nghiêm mặt nói.

“Trong nửa năm em sẽ không kết hôn, cũng sẽ không có thai”. Cơ Quân Dã cũng nghiêm mặt, “Anh trai em không kết hôn em cũng sẽ không kết hôn”.

“Không có thai ngay cũng không được uống”, A Thích nói, “Thật sự không tốt cho thân thể mà, Tiểu Dã, em nghe lời đi”.

Cơ Quân Dã tức giận đi ra ngoài cửa: “Thế sao lúc ấy không nghĩ, bây giờ lại còn lắm chuyện?”

A Thích vội đuổi theo, thoáng thấy Cơ Quân Đào đang đứng trước cửa nhà vệ sinh liền xấu hổ gãi đầu nói: “Quân Đào, anh khuyên Tiểu Dã đi, loại thuốc đó thật sự không thể uống lung tung được”.

Cơ Quân Đào nói với em gái: “Bất kể có thai hay không thì cũng chuẩn bị cưới đi. Em 30 tuổi rồi, muộn nữa là không sinh được đâu. Đừng để đến lúc uống thuốc cũng vô dụng”.

A Thích nói: “Đúng vậy đúng vậy, không phải em còn nói nhận Đậu Đậu làm con rể à?”

Cơ Quân Dã hung ác trợn mắt nhìn A Thích, “Đầu đất!” rồi lại nói với Cơ Quân Đào: “Anh, anh đi ngủ một hồi đi, em thấy sắc mặt anh kém lắm, em cũng phải nghỉ một lát, chúng ta ra ngoài ăn muộn một chút”.

Cơ Quân Đào nói: “Anh không ăn đâu. Bọn em ra ngoài đi, để anh được yên tĩnh một lát”.

Cơ Quân Đào từng bước một đi về phía phòng vẽ, đều đầu như sắp nứt. Buổi tối hôm đó hai người gần nhau anh không hề dùng bất cứ biện pháp nào, bởi vì trong phòng anh trước giờ đều không có mấy thứ đó,

anh cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ tiếp xúc thân mật với một người phụ nữ như vậy. Sau đó Hoài Nguyệt có nghĩ tới việc tránh thai không? Hôm đó cô ấy vội vàng chạy mất như vậy, thậm chí đến tận hôm nay vẫn còn bối rối, hoàn toàn có thể đã quên uống thuốc, nếu như quên thật, nếu như có thai... Cơ Quân Đào không thể nghĩ tiếp được. Hai người đều đang ở độ tuổi khỏe mạnh, chỉ cần không phải đúng giai đoạn an toàn thì thực ra khả năng có thai là cực lớn. Như vậy, cô ấy đã không thích anh, không yêu anh, không muốn còn có dính líu gì với anh, đương nhiên cô ấy sẽ phải đi bỏ đứa con của hai người...

Cơ Quân Đào ngơ ngác ngồi trong phòng vẽ suy nghĩ miên man, cảm thấy như trái tim bị ném vào trong một chiếc cối đá rồi bị nghiền nát máu thịt lẫn lộn. Anh cúi người xuống, nắm chặt nắm đấm đè lên ngực hi vọng có thể giảm bớt đau đớn nhưng vẫn không có hiệu quả. Sự đau đớn này dường như đã mọc rễ đâm thật sâu vào chỗ máu thịt lẫn lộn đó, làm trái tim càng nát vụn ra như bột phấn.

Hô hấp của anh dần dần trở nên khó khăn, nếu như không tìm được một nơi để trú ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngạt thở. Cơ Quân Đào bắt buộc chính mình nhanh chóng tìm kiếm thứ gì có thể giúp đỡ mình xung quanh đây, rốt cục phát hiện một con dao rọc giấy ở trên góc bàn. Anh nhanh chóng đưa tay cầm lấy rồi cắt thẳng vào cổ tay trái.

Một vệt máu tràn ra rồi lập tức biến thành một dòng máu chảy xuống dọc theo cổ tay, rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết dưới đất. Cùng với cảm giác đau đớn trên cổ tay, Cơ Quân Đào cảm thấy sự đau nhức trong lòng cũng từ từ giảm bớt, hô hấp trở nên dễ dàng hơn. Anh nhìn chăm chăm vết máu càng ngày càng lan rộng trên tờ giấy Tuyên Thành, ngồi thẳng người dậy mở ngăn kéo ra. Băng vải, kéo, miếng dán, trong ngôi nhà này ở bất cứ gian phòng nào Cơ Quân Dã cũng chuẩn bị đầy đủ thứ này.

“Anh, em và A Thích... Anh!” Cơ Quân Dã đứng trước cửa phòng nhìn chăm chăm cổ tay anh sợ hãi kêu lên, vẻ mặt kinh hoàng, “Anh, anh làm sao vậy?”

“Anh không cần thận bị đứt tay”, Cơ Quân Đào ngẩng đầu mỉm cười nói, “Mau tới băng lại giúp anh”.

“A”. Cơ Quân Dã nuốt lời nói đáp ra đến miệng xuống, vội vàng đi tới lấy băng gạc đè lên vết thương rồi lại dùng băng vải quấn chặt, động tác rất thành thạo. Vừa băng bó Cơ Quân Dã vừa trách móc, “Sao lại bất cẩn như thế, con dao này đã lâu không dùng, mùa hè dễ viêm lắm, phải đi tiêm phòng uốn ván mới được”.

Cơ Quân Đào nói thờ ơ như không: “Vết thương không sâu, một hai ngày là khỏi thôi, không có gì đáng ngại đâu”.

Cơ Quân Dã không nghe: “Đã chạm vào mạch máu mà còn không đáng ngại à? Anh muốn em lo lắng mà chết đúng không?”

Cơ Quân Đào nhìn em gái, đưa tay vuốt tóc cô, nói: “Tiểu Dã, không được uống thuốc, nếu như có thật thì cưới đi. A Thích và em đã yêu nhau nhiều năm như vậy rồi, không được phụ lòng một người đàn ông”. Anh chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, anh nằng nặc chẳng chiếu xuống cây cối, lá cây đều bị nóng đến mức hơi rũ xuống, không có một chút sức sống nào.

Cơ Quân Dã khổ sở trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn cười nói: “Em sợ không nuôi được con, nếu ngoan như Đậu Đậu thì còn đỡ, nếu...” Cô vội im bặt, vừa rồi còn mắng A Thích là đầu đất, giờ chính mình còn không phải như vậy sao?

Cơ Quân Đào nhìn cô mỉm cười không thêm để ý: “Chúng ta có nhiều người lớn như vậy, con khi con đó còn có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay phật Như Lai sao? Khi còn bé em nghịch lắm mà, bây giờ lại lo con mình nghịch à?”

“Vâng, suốt đời mẹ vất vả vì em”. Cơ Quân Dã nói, “Anh, anh phải chăm sóc thân thể tốt hơn một chút, sau này còn bé con giúp em, còn phải dạy nó vẽ tranh nữa. Nó có một ông bác là kỳ tài trong giới hội họa, nếu như ngay cả vẽ tranh cũng không vẽ được thì quả thực là làm mất mặt nhà họ Cơ chúng ta”.

Cơ Quân Đào gật đầu: “Được, anh sẽ dốc lòng dạy dỗ, nhất định làm cho nó phải giỏi hơn bác nó mới được”.

Ăn tối xong, Cơ Quân Dã nói phải ra ngoài gặp bạn, trước khi đi còn dặn dò A Thích ở lại với Cơ Quân Đào. A Thích nghi ngờ hỏi: “Không phải là em lên đi mua thuốc đấy chứ?”

Cơ Quân Dã nghiêm mặt nói: “Em không đi mua thuốc, có con thì em sinh luôn, làm mẹ ngoài giá thú cũng được”.

A Thích dở khóc dở cười nói: “Được, chúng ta một bà mẹ ngoài giá thú, một ông bố ngoài giá thú, một ông bác ngoài giá thú, một đứa con ngoài giá thú, bốn người ở cùng nhau vẫn tốt mà”.

Cơ Quân Dã định đến “Ve sầu lửa”, cô đã hẹn Hoài Nguyệt.

Cô đã nhìn rất rõ vết dao trên cổ tay anh trai, là vô ý đứt tay hay cô tính cắt tay chẳng lẽ cô còn không nhìn ra được?

Mấy năm cuối cùng của mẹ đã xảy ra rất nhiều lần tai nạn như vậy, cho nên cô đã quen để một túi sơ cứu trong mỗi gian phòng, còn đi học cả một lớp sơ cứu tại chỗ, cầm máu, băng bó, hô hấp nhân tạo, tất cả đều cực kì thành thạo. Làm một người nhà của người bệnh trầm cảm thật sự là hết sức khổ cực, nếu là cô chắc cô cũng không dám thử tiếp nhận một người yêu như vậy.

Nếu như Hoài Nguyệt từ chối anh trai mình vì điểm này thì cô có thể hiểu được. Tục ngữ nói, bệnh nhân lâu ngày không có con hiếu thảo, càng không cần nói đến người yêu và vợ chồng. Tai vạ đến nơi ai đi đường nấy cũng là hiện tượng bình thường, vì sao nhất định cứ phải tự chui đầu vào rọ? Một người phụ nữ li hôn 29 tuổi sẽ không ngu ngơ trước chuyện đời như tiểu Cẩm, suy đi tính lại để đưa ra lựa chọn tốt nhất, hợp lý nhất mới là bình thường.

Có điều Cơ Quân Dã cảm thấy chung quy mình vẫn ích kỷ, vì anh trai, bây giờ chỉ có thể lừa gạt lòng thông cảm của Hoài Nguyệt, tạm thời kéo cô ấy lại để ổn định tâm tình anh trai mình. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trai mình tự làm tổn thương mình, vừa rồi cô sợ đến mức quên cả hét lên, chẳng lẽ cơn ác mộng của mẹ lại phải tái diễn trên người anh trai?

Mấy ngày trước cô và A Thích đều rất lạc quan cho rằng bệnh tình của anh trai đã khỏi hẳn, buổi tối hôm đó vốn cô cũng muốn nói với Hoài Nguyệt như vậy qua điện thoại để cô ấy không còn gánh nặng tư tưởng nữa. Nhưng bây giờ cô lại không dám nói như vậy nữa, nhất dao trên cổ tay anh trai có phải đồng nghĩa với việc bệnh tình của anh ấy lại nặng hơn? Mặc dù A Thích an ủi cô rằng chuyện không nghiêm trọng như vậy, có điều cô hoàn toàn không tin, cũng không dám mạo hiểm.

Đành phải để Hoài Nguyệt phải tủi thân vậy, cô nghĩ, đương nhiên cô không thể lừa gạt Hoài Nguyệt, nhưng không phải không có cách dùng tiểu xảo một chút. Cuối cùng nếu như Hoài Nguyệt vẫn không muốn thì cô cũng không làm gì được, hoa quả chín ép cũng không ngon. Nhưng lúc này anh trai mình yếu ớt như thế, dù sao cũng phải nghĩ cách vượt qua được cửa này. Chỉ có thể hi vọng sau thời gian này sự cố chấp của anh trai với Hoài Nguyệt sẽ tiêu tan. Cô nhớ A Thích đã từng nói, rất nhiều sự cố chấp của người bệnh trầm cảm đều sẽ đến rồi đi một cách khó hiểu, có thể anh trai cũng sẽ như thế.

Đi vào quán “Ve sầu lửa”, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cơ Quân Dã, Hoài Nguyệt giật mình trong lòng, trực giác nói cho cô biết chuyện có liên quan đến Cơ Quân Đào.

Buổi chiều sau khi chia tay về đến nhà tâm trạng cô cũng rất bất ổn, vừa nghĩ đến ngón tay lạnh buốt của Cơ Quân Đào cô lại đứng ngồi không yên, ngay cả các đồ đạc mua về từ Vân Nam cũng không có tâm tư sắp xếp lại. Mấy lần cô định gọi điện thoại cho Cơ Quân Dã hỏi xem anh ấy đã về đến nhà chưa nhưng cuối cùng lại cảm thấy làm thế cũng không ổn. Cho nên Cơ Quân Dã vừa hẹn cô đã đồng ý không chút do dự, hi vọng có thể thăm dò được tình hình của Cơ Quân Đào sau khi về nhà qua miệng Cơ Quân Dã. Cô cảm thấy hình như mình đã lên một chiếc thuyền, lý trí nói với cô nên lập tức đi xuống nhưng tình cảm lại không nỡ làm vậy. Dù sao cũng đã trải qua một đêm như vậy, kiêu gì cũng không thể xem anh ấy như người dưng nữa, việc thân thiết như vậy về lý trí là một chuyện nhưng trong lòng cũng không thể không có vẩn vương gì. Cho nên biết rõ đáy thuyền này có một lỗ thủng lớn có thể làm con thuyền chìm ngấm bất cứ lúc nào nhưng vẫn không nhận được muốn tìm ra nó để bịt kín lại.

34. , Chương 36-37

Chương 36

Quán bar vẫn chưa đông người lắm, để tiện cho việc nói chuyện, Cơ Quân Dã đã tìm một vị trí nằm lệch trong góc. Cô lẳng lặng nhìn Thương Hoài Nguyệt đang đi tới trước mặt, dáng người mảnh dẻ, khuôn mặt dịu dàng, mẫu người đẹp Giang Nam điển hình. Cho dù ở bên ngoài có phong lưu đến đâu thì khi về đến nhà đàn ông vẫn thích mẫu phụ nữ như vậy. Dịu dàng như nước, từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu anh hùng sa vào hồ nước má hồng, anh trai cô cũng không thể là ngoại lệ, nếu cô còn không ra tay thì chỉ sợ anh ấy sẽ phải chết đuối trong hồ nước này.

Trong lòng Hoài Nguyệt thấp thỏm không yên, gặp Cơ Quân Dã quả thực cô còn thấy chột dạ hơn cả gặp Cơ Quân Đào, cô cố gắng nặn ra một nụ cười, hỏi: “Sao thế? Mặt tôi nhọ à? Mới vài ngày không gặp đã nhìn tôi như vậy rồi?”

“Bố tôi nói đúng, ngoại hình cô đúng là khá giống mẹ tôi”, Cơ Quân Dã nói, “Tôi nói là mẹ tôi, chính xác hơn thì là mẹ của anh trai tôi, không phải mẹ đẻ của tôi”.

Hoài Nguyệt nhất thời chưa phản ứng lại được, chỉ ngẩn ngơ nhìn Cơ Quân Dã.

“Sao rồi? Bất ngờ lắm à? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không phải cô còn tưởng anh ấy là chồng tôi hay sao?” Cơ Quân Dã nhấp một ngụm “Nhớ Giang Nam” trong tay, nói: “Ngoại hình hai anh em chúng tôi đều coi như không tỗi, có điều lại không giống nhau chút nào, bây giờ cô đã biết vì sao rồi chứ? Đó là vì tôi giống mẹ đẻ tôi, mặc dù lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà ta là ở tang lễ của bà ta, là di ảnh, có điều chỉ nhìn thoáng qua là tôi đã nhận ra đó là người sinh ra tôi, thật sự rất giống hình ảnh tôi trong gương”.

Cơ Quân Dã lại nhấp một ngụm rượu, “Một cô con gái giống bà ấy như vậy mà vì sao bà ấy lại vứt bỏ?” Cô cười cười với Hoài Nguyệt, “Sau khi phát hiện mình có thai bà ta lại chạy tới hỏi mẹ tôi xem mẹ tôi có cần đứa bé đó hay không, nếu không cần thì bà ta sẽ bỏ nó đi nhưng phải cho bà ta một khoản tiền bồi thường. Khi đó bố tôi đã trở nên rất nổi tiếng rồi, đối với phụ nữ ông ấy luôn luôn hào phóng, tôi không rõ vì sao ông ấy chỉ keo kiệt với duy nhất mẹ đẻ tôi. Rất nhiều năm sau tôi mới biết, thì ra bà mẹ đẻ làm người mẫu của tôi lại yêu một người đàn ông khác trong lúc vẫn bám lấy bố tôi, mà lại còn là một người nghèo. Bà ta tiêu tiền của bố tôi mà lại lén lút quan hệ với người đàn ông khác làm cho bố tôi trở thành chuyện cười trong giới một thời gian dài, sau khi được biết ông ấy rất giận dữ nên đương nhiên sẽ không cho bà ta tiền”.

Cơ Quân Dã nhìn Hoài Nguyệt chằm chằm, “Loạn lắm đúng không? Cái thế giới nghệ sĩ này là sự hòa trộn của đủ mọi màu sắc, họ tự cho là lãng mạn nhưng thực ra cũng rất xấu xí”.

Hoài Nguyệt từ chối cho ý kiến, cô vẫn luôn cho rằng đó là một thế giới không có quan hệ gì với mình.

“Mẹ tôi là một người tin phật, là người tốt bụng nhất tôi biết trong cuộc đời này. Bà ấy đã giữ tôi lại, cho nên tính mạng của tôi không phải do mẹ đẻ tôi ban à là do bà ấy ban cho. Nếu như không phải vì mẹ đẻ tôi bị bệnh qua đời năm tôi 17 tuổi thì có thể tôi cũng vĩnh viễn không biết mình không phải con đẻ của mẹ. Nhiều năm như vậy mẹ tôi vẫn yêu thương che chở tôi, tất cả những việc gì một người mẹ có thể làm được cho con thì bà ấy cũng làm được. Đáng tiếc tôi lại không đủ tốt, hôm đó nếu như tôi không gọi điện thoại trong phòng thì bà ấy cũng sẽ không nhảy từ trên lầu xuống”.

Khi một người phụ nữ chìm sâu trong tình ái thì trong mắt họ trừ người yêu tất cả các chuyện khác đều không đáng để ý, cho nên khi đó cô mới không phát giác sự khác thường của mẹ thời gian đó. Đây là một nguyên nhân khác khiến cô vẫn chưa muốn kết hôn với A Thích, bởi vì cảm thấy bất rứt, bởi vì cần phải chuộc tội.

Cơ Quân Dã lấy bao thuốc ra, rút một điếu, châm lửa, rít một hơi thật dài rồi bật ho sặc sụa. Hồi lâu sau cô mới tiếp tục nói: “Cho nên tôi phải chăm sóc anh trai giúp mẹ tôi, đó là sự vương vấn lớn nhất của bà ấy trên thế giới này. Nếu như anh trai tôi không hạnh phúc thì mẹ tôi ở trên trời cũng không thể yên tâm được, vậy thì tôi làm sao xứng với ơn dưỡng dục của bà ấy”.

Hoài Nguyệt nhìn người phụ nữ trước mặt, cô ấy có một vẻ đẹp ngang tàng nhưng không ngờ cũng có một tâm sự nặng nề như vậy, cô cảm thấy khoảng cách giữa mình với Cơ Quân Dã trong nháy mắt đã được thu hẹp lại rất nhiều.

“Trong mấy năm cuối cùng mẹ tôi cắt cổ tay tự sát không chỉ một lần, điều này làm tôi trở nên hết sức căng thẳng, mỗi lần nhìn thấy bà ấy trước hết tôi luôn nhìn cổ tay bà ấy. Sau đó tôi cắt tất cả các loại dao trong nhà đi, không ngờ lần cuối cùng bà ấy lại không dùng dao”. Cơ Quân Dã dập đầu thuốc cười nói: “Hôm nay tôi bị anh trai tôi làm giật nảy, anh ấy không cẩn thận để dao rọc giấy cắt vào cổ tay, khi đó tôi lại sinh ra ảo giác cho rằng đó là tay mẹ tôi, mấy năm đã quên nhưng tôi vẫn không quên được, máu chảy, từng giọt máu rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành, muốn ngừng cũng không ngừng được, có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ không quên được”.

Mặc dù ánh đèn rất tối nhưng Cơ Quân Dã vẫn phát hiện sắc mặt Hoài Nguyệt trong nháy mắt trở nên trắng như tuyết, trong lòng cô càng khẳng định suy đoán của mình. Buổi chiều hôm nay nhất định anh trai cô đã đi đón Hoài Nguyệt, hai người chia tay mà không hề vui vẻ, đó chính là nguyên nhân hôm nay tâm tình anh trai rung động lợi hại như vậy. A Thích nói đúng, có lẽ buổi tối hôm đó giữa bọn họ thật sự đã xảy ra chuyện gì đó, anh trai mình rơi vào còn Hoài Nguyệt lại muốn trốn ra, tình hình là như vậy đúng không?

“Cái ông anh trai của tôi ấy, trong mắt người khác thì hình như anh ấy được Thượng Đế thiên vị rất nhiều, xuất thân danh môn, tài hoa hơn người, nhưng trên thực tế từ khi hiểu chuyện anh ấy đã bắt đầu sống không thật sự vui vẻ. Cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi sớm đã chỉ còn danh nghĩa, bố tôi bận theo đuổi hồng trần, mẹ tôi cả ngày ở nhà buồn bực không vui anh ấy không được hưởng thụ tình thương của cha mà những đứa trẻ khác đều có, còn tình thương của mẹ những đứa trẻ khác có thể yên tâm hưởng thụ thì anh ấy lại phải hưởng thụ trong nơm nớp lo sợ. Lần đầu tiên anh ấy phát hiện mẹ tôi mắc bệnh trầm cảm là khi thấy mẹ tôi cắt cổ tay tự sát trong phòng tắm, hôm đó anh ấy vừa về nhà sau khi đi xem phim với bạn gái, từ đó trong tâm lý anh ấy có một khoảng tối. Sau này mỗi mối tình của anh ấy đều chỉ kéo dài được mấy tháng là chia tay, bởi vì anh ấy không thể thường xuyên ở bên cạnh bạn gái mà mỗi lần hẹn hò đều phải bỏ dở để chạy về nhà xem mẹ tôi và tôi có bình yên vô sự hay không”.

“Môi trường gia đình quả thật sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời một người, lúc li hôn Lỗ Phong tôi cũng do dự rất lâu, không phải vì người đàn ông đó mà là vì Đậu Đậu, tôi sợ sẽ để lại bóng tối cho cuộc đời nó”. Hoài Nguyệt tràn đầy cảm xúc, “Nếu như cuộc đời của Đậu Đậu bị ảnh hưởng vì điều này thì tôi không chịu nổi, cả đời cũng không thể tha thứ ỉn được”.

Cơ Quân Dã thở dài trong lòng, những thứ Hoài Nguyệt phải suy nghĩ quả thật không ít chút nào.

“Hoài Nguyệt, tôi biết anh trai tôi thích cô, tôi nghĩ một người thông minh lanh lợi như cô thực ra cũng biết điều này từ lâu rồi. Anh ấy rất chất phác, có thể có những việc có lỗi với cô. Nể mặt tôi, cô đừng chấp anh ấy được không?”

Cơ Quân Dã nhìn thẳng vào mắt Hoài Nguyệt, “Mấy tháng nay tâm tình anh ấy rất tốt vì cô, A Thích không chỉ một lần nói với tôi rằng bệnh của anh ấy đã khỏi. Cô xem, anh ấy vẽ tranh quên ngày quên đêm, một người bệnh trầm cảm không thể làm việc nhiệt tình như vậy được. Hàng tuần anh ấy đều lên lớp cho sinh viên, bắt đầu tham gia một vài hoạt động xã giao, cũng không còn ghét những nơi đông người nữa. Anh ấy thích Đậu Đậu, thường xuyên bế nó, trước kia anh ấy không bao giờ có thể chịu đựng việc người khác chạm vào người anh ấy. Mấy năm nay bên cạnh anh ấy chưa từng có bất cứ một người phụ nữ nào”.

Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Dã, gương mặt đỏ bừng, không biết là vì Cơ Quân Dã nói Cơ Quân Đào thích mình hay là vì câu nói cuối cùng đó.

“Đừng căng thẳng, tôi biết cô không yêu anh trai tôi cho nên anh ấy mới rầu rĩ không vui như vậy. Những ngày cô không về anh ấy luôn đứng bên cửa sổ nhìn ra con đường nhỏ đó, ăn cơm cũng không ngon. Cô đến Vân Nam mà không chào tạm biệt, anh ấy lo lắng đến mức hai ngày một đêm không ngủ, đến tận lúc tôi tìm được cô qua điện thoại của giám đốc Trần anh ấy mới hơi yên lòng. Tôi thấy vui vẻ cho anh ấy, năm nay anh ấy 35 tuổi, cuối cùng cũng được biết đến điều đẹp đẽ nhất của cuộc đời. Tôi cũng thấy buồn cho anh ấy, bởi vì mặc dù điều đó đẹp thật nhưng chỉ sợ lại không thuộc về anh ấy”. Âm thanh của Cơ Quân Dã dần dần thấp xuống, viên mắt hơi ươn ướt, “Cái ông anh ngốc này, nhìn anh ấy ngơ ngẩn như mất hồn, chỉ sợ anh ấy đã biết kết cục không ổn rồi”.

Hoài Nguyệt quay mặt đi, cô càng cảm thấy mình có lỗi với Cơ Quân Đào, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Cô rất mềm lòng, cô cũng không làm sai gì cả. Thích cô là chuyện của anh ấy, cô không thích anh ấy cũng không thể nói là làm hại anh ấy, cùng lắm chỉ có thể nói là số anh ấy không may, nhiều cô gái thích anh ấy

như vậy nhưng anh ấy lại chỉ thích cô”. Cơ Quân Dã lại uống hết một li “Nhớ Giang Nam”, cười hì hì hỏi: “Hoài Nguyệt, cô thành thật với tôi đi, có phải cô thích Trần Thụy Dương không? Hôm đó muện như vậy rồi mà còn ngồi cùng anh ta, ở Vân Nam có thể coi trời bằng vung đúng không?”

“Không phải không phải, hôm đó mấy người ở tòa soạn chúng tôi cùng đến quán bar ở Lệ Giang mà, đến Lệ Giang không đến quán bar ngồi thì chưa thể coi là đã đến Lệ Giang đúng không?” Hoài Nguyệt nghiêm mặt nói. Cô không thể chấp nhận Cơ Quân Đào nhưng cũng không muốn lấy người đàn ông khác ra để tấn công anh.

Cơ Quân Dã tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Hoài Nguyệt, không nhìn ra một chút sơ hở nào, cô thầm vui mừng trong lòng. Mặc dù Hoài Nguyệt còn chưa thích anh trai nhưng cũng không thích những người khác, như vậy chuyện đã dễ dàng hơn nhiều rồi.

“Vân Nam mát mẻ hơn chỗ này của chúng ta nhiều, cô xem cái thời tiết quý quái này, quả thực không dám ra khỏi cửa nữa. Cô muốn cho Đậu Đậu đến núi Đại Thanh, vậy tại sao cô không về ngoại ô mà ở. Nhiệt độ ở đó ít nhất cũng phải thấp hơn trong thành phố đến 5 độ”.

“Một người thì sống ở đâu chẳng được, đằng nào cũng phải bật điều hòa mà”. Hoài Nguyệt cúi đầu nói.

“Không lẽ Đậu Đậu đi chơi rồi nên cô cũng mất hồn luôn rồi à? Cô quên vườn rau ở nhà rồi à? May mà ngày nào anh trai tôi cũng lên nóc nhà tưới mướp cho cô, có ngày còn lên những hai lần. Mướp ra nhiều quả lắm, có ăn cũng ăn không hết”, Cơ Quân Dã nói: “Buổi tối hôm qua tôi cũng hái hai quả nấu canh”.

“Tôi còn tưởng là chị tưới nước giúp tôi cơ!” Trong lòng Hoài Nguyệt ngọt bùi cay đắng lẫn lộn, nghe Cơ Quân Dã nói rõ đầu đuôi như vậy cô mới biết anh ấy đã vì cô đến mức đó, làm sao cô có thể thừa nhận được điều này?

“Tổng cộng tôi cũng chỉ tưới cho cô có một lần”, Cơ Quân Dã hơi xấu hổ nói, “Toàn quên mà, có lúc nhớ ra thì anh trai tôi đã tưới xong từ lâu rồi. Bình thường ở nhà anh ấy chẳng quan tâm đến chuyện gì hết nhưng riêng chuyện tưới mướp lại làm rất tốt. Tôi còn sợ anh ấy tưới nhiều quá làm mướp úng mà chết ấy chứ”.

“Mướp không chết úng mà chỉ chết khô thôi, ở nông thôn có rất nhiều gia đình trồng mướp ở dưới ao luôn”, Hoài Nguyệt gượng cười nói, “Giống mướp này có ngon không? Chỉ cần xào qua là được, ăn vừa thơm vừa ngọt”.

“Cô nói như vậy tôi lại thấy thèm ăn. Hoài Nguyệt, tôi gọi cô ra đây là muốn nói với cô một việc”, Cơ Quân Dã quay đầu lại nhỏ giọng nói, “Tôi có thể đã có thai”.

“Thật à?” Hoài Nguyệt mở to hai mắt rồi lập tức nhíu mày, “Vậy tại sao chị còn vừa hút thuốc lá vừa uống rượu, như vậy không tốt cho em bé đâu. Mấy tháng rồi?”

“Không sao đâu, mới được một ngày”. Cơ Quân Dã gơ ngón trỏ lên lắc lư trước mặt Hoài Nguyệt.

“Một ngày?” Hoài Nguyệt không hiểu.

“Ngốc thế, thế mà cô còn làm mẹ rồi cơ đấy”, Cơ Quân Dã thở dài nói, “Vốn hôm nay tôi định mua thuốc uống nhưng A Thích không cho”.

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười, người trong gia đình này còn đúng là hoành tráng, ông bố đã quy y của Phật mà vẫn ăn vụng thịt kho tàu chính khí lẫm liệt, con gái thì tuyên bố đã có thai một ngày, anh chàng Cơ Quân Đào kia, khuôn mặt tuần tú và nụ cười nhàn nhạt của anh hiện ra trong đầu cô, tính ra vẫn có thể coi là quá bình thường.

“Chị có thể khẳng định như vậy à?” Cô cười hỏi.

“Đương nhiên, không phải trong thời kỳ an toàn, hai chúng tôi đều chưa già, làm gì mà không có được?” Cơ Quân Dã cũng cười, “Tôi phải mau sinh một đứa con gái để tuyển Đậu Đậu làm con rể mới được”.

Hoài Nguyệt đứng dậy nói: “Đã khẳng định như vậy thì chúng ta đi về thôi, tối nay chị uống nhiều rượu như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn ngồi ở cái chỗ khói thuốc mù mịt này mãi à? Lần sau cũng đừng như vậy nữa”.

Cơ Quân Dã ngăn lại, “Chúng ta ngồi thêm lát nữa, tôi gọi A Thích tới đón”.

Hoài Nguyệt nhìn quanh, khẽ cắn môi nói: “Không khí ở đây không tốt, đừng ở đây nữa, để tôi lái xe cho”. Đưa cô ấy về nhà có thể sẽ gặp anh ấy, nhưng dù sao cũng không thể không quan tâm đến thai phụ trước mặt này được, Hoài Nguyệt thầm thuyết phục chính mình.

Cơ Quân Dã cực kì kinh ngạc: “Thì ra cô biết lái xe, sao tôi chưa bao giờ thấy cô lái cả?”

“Lúc li hôn anh ta cho tôi xe nhưng tôi không lấy. Trước kia tôi cũng rất ít khi lái xe, đường thì tắc như vậy, lái xe đi làm còn chậm hơn cả đi bộ. Mình không phạm luật nhưng còn lo người khác phạm luật, tính ra đi xe lại thành gánh nặng, chẳng thà ngồi xe buýt cho yên tâm. Vốn tôi lái xe cũng không tốt lắm”, Hoài Nguyệt nói, “Có điều chị cứ yên tâm, buổi tối ít xe, nhất định tôi sẽ đưa chị về nhà an toàn. Từ lúc còn chưa có thai Đậu Đậu tôi đã thi được bằng lái xe rồi”.

Cơ Quân Dã vui vẻ nói: “Vậy hôm nay tôi may mắn đến mức nào mà được Thương tiểu thư đích thân lái xe đưa về đây”.

“May mắn gì mà may mắn, là đãi ngộ dành cho thai phụ thôi”. Hoài Nguyệt không nhịn được lườm cô, “Nếu tôi biết chị có thai rồi thì kiểu gì cũng không đồng ý gặp nhau tại quán bar, sau này chị cũng phải cố gắng ít ăn cơm ở bên ngoài, hàng quán có cao cấp đến đâu cũng không yên tâm bằng ăn ở nhà mình”.

Cơ Quân Dã nói: “Nếu cô ở nhà liền kề thì tôi còn có thể thường xuyên qua nhà cô ăn cơm, trông chờ vào hai người đàn ông đó thế nào được. Nếu như mẹ tôi vẫn còn thì nhất định sẽ chăm sóc tôi chu đáo”.

Hoài Nguyệt vui đùa: “Hôm nay chị nói chuyện với tôi hồi lâu, vòng vèo mãi cuối cùng còn không phải là để bắt tôi làm đầu bếp cho chị trong thời gian mang thai sao?” Trong lòng cô đương nhiên đã hiểu rất rõ ý đồ của Cơ Quân Dã, nhưng có một số việc tâm có dư mà lực không đủ, cô cũng chỉ có thể nhận lời cho xong thôi. Nhớ tới cổ tay bị thương của Cơ Quân Đào, nhớ tới đôi tay tinh tế như mỹ ngọc đã từng vuốt ve thân thể mình kia cô lại thầm thở dài trong lòng.

Cơ Quân Dã lại tưởng mình thông minh, nghĩ thầm đúng là một cô bé ngốc, tôi đã nói nhiều chuyện về anh trai tôi như vậy, không thể uy hiếp cô trắng trợn nhưng cũng có thể làm cô cảm động đúng không? Còn chuyện có thai thì chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi, bằng không vừa xoay người đã bị cô hiểu rõ ý đồ thì không phải là nói phí lời sao? Chính cô đã nhận lời rồi thì cũng đừng trách tôi làm cô phải vất vả nhé! “Làm đầu bếp thì không dám, thỉnh thoảng cho tôi ăn một bữa ngon là được rồi!”

Hoài Nguyệt lắc đầu thở dài nói: “Chỉ giải ra vẻ đáng thương, chị đúng là yêu tinh chứ không phải người”.

Thực ra hai người này có ai không phải yêu tinh chứ? Nói chuyện vòng vo trên trời dưới đất diêm nhiên như không nhưng chẳng qua còn không phải đều chỉ vì có một người?

Chương 37

Hoài Nguyệt lái chiếc BMW của Cơ Quân Dã về khu nhà ngoại ô.

Trên xe Cơ Quân Dã đã gọi điện thoại cho A Thích, nói mình uống nhiều rượu, Hoài Nguyệt lái xe đưa mình về, không ngờ lại làm hai người đàn ông ở nhà lo lắng không thôi, vừa lo cho Cơ Quân Dã uống say vừa lo cho khả năng lái xe của Hoài Nguyệt. Xe vừa về đến trước sân, A Thích đã đợi ở đó từ lâu vội chạy tới mở cửa xe quát Cơ Quân Dã: “Em điên hay sao mà uống nhiều rượu như vậy, không phải em bảo là có thai à?”

Cơ Quân Dã mặc kệ anh ta nửa bế nửa kéo xuống xe, chỉ ôm ngang eo anh ta làm nũng: “Em nhớ mẹ em, cũng nhớ tới một vài chuyện khác nên trong lòng hơi khó chịu”.

Hoài Nguyệt vừa nghe vừa ngồi yên trên ghế lái, nhìn thấy Cơ Quân Đào đứng bên ngoài cô nhất thời không dám xuống xe.

A Thích nhìn hai người một trong một ngoài xe, đương nhiên hiểu ngay là Cơ Quân Dã đang mượn rượu diễn trò nên vừa bế cô vào trong nhà vừa nói: “Đừng buồn đừng buồn nữa, mẹ không còn nhưng còn có anh và anh trai em mà”.

Cơ Quân Đào đợi hồi lâu thấy Hoài Nguyệt vẫn ngồi trên xe mãi không mở cửa, biết cô làm vậy vì mình nên cảm thấy rất buồn bã, vừa định xoay người đi vào nhà thì Hoài Nguyệt đẩy cửa bước xuống.

“Cơ tiên sinh”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng gọi một tiếng rồi đưa chìa khóa xe cho anh.

Cơ Quân Đào cầm lấy, do dự trong chốc lát rồi hỏi: “Giờ về thành phố à? Hay là anh đưa em về?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Muộn quá rồi, ngày mai về sau”. Ngừng một chút cô lại nói tiếp: “Em không biết Tiểu Dã... Không nên để cô ấy uống nhiều rượu như vậy, xin lỗi”. Có thai một ngày? Cô không dám nói một câu tế nhị như vậy ra khỏi miệng.

“Không trách em được, tính nó vốn thế mà, ai cũng không quản được”.

Hai người nhìn nhau không nói được gì, Hoài Nguyệt ngẩn ngơ nhìn cổ tay trái quấn kín bằng gạc của anh, chính cô cũng không rõ tình cảm của mình dành cho Cơ Quân Đào bây giờ là gì, thấy anh bị thương trong lòng cô lại nhói đau. Bất kể cô có chịu thừa nhận hay không thì quan hệ giữa hai người rất cục cựa cũng đã không giống trước đây.

Để ý thấy ánh mắt của cô đang nhìn tay mình, Cơ Quân Đào mỉm cười che giấu: “Nhất thời không cẩn thận để đứt tay, không có việc gì”.

Hoài Nguyệt cúi đầu không nói, Cơ Quân Đào đứng bên người cô, anh biết cô không yêu anh, nhưng chỉ cần đứng chung một chỗ như vậy, nếu như có thể đứng bên cạnh nhìn cô như vậy mãi thì hình như anh cũng cảm thấy thích.

“Nên cẩn thận một chút”. Âm thanh của nhẹ đến mức hầu như không nghe thấy được nhưng Cơ Quân Đào vẫn nghe rõ, không còn là giọng nói xa lạ ban ngày mà rõ ràng có mang theo một loại thân mật kiểu khác. Không nói nên lời, anh nhìn cô với ánh mắt vui mừng không thể kìm nén được.

“Tiểu Dã nói mấy ngày nay anh ngủ không tốt”, Hoài Nguyệt không ngẩng đầu lên, tiếp tục nói, âm thanh vẫn nhẹ như tiếng muỗi, “Ăn uống cũng không tốt đúng không?”

“Tiểu Dã nói linh tinh đấy, anh vẫn ổn lắm”. Niềm vui dần ngập tràn trong lòng anh, “Đừng lo lắng”.

Hoài Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên như bị lời nói của anh làm hoảng sợ. Dưới ánh trăng, sắc mặt cô tỏ ra trắng xanh, trong đôi mắt long lanh như nước có mang một chút e lệ và một thoáng hoang mang, đáng vẻ bối rối bất an của cô càng làm người ta thương yêu. Cơ Quân Đào rất muốn ôm cô vào lòng vỗ về một hồi tử tế, hồi xem vì sao cô quan tâm đến anh như vậy mà lại không muốn chấp nhận anh.

“Em phải về nhà đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi”. Hoài Nguyệt xoay người đi về phía nhà mình.

“Hoài Nguyệt”, anh nhớ ra một chuyện cực kì quan trọng, vội vàng gọi giật cô lại nhưng rồi lại vô cùng do dự, một hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Em, có phải cũng giống Tiểu Dã?” Anh hơi đỏ mặt, “Hôm đó, anh không...” Anh biết không nên hỏi cô như vậy nhưng lại thật sự lo lắng.

Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt, không, cô cảm thấy từ đầu đến chân mình đều đỏ rực lên rồi. Hai người mặt đối mặt nói chuyện về buổi tối hôm đó như vậy làm cô không thể không cảm thấy cực kì xấu hổ vì hành vi phóng dăng của mình hôm đó một lần nữa. “Không đâu”, cô vội vàng đáp rồi chạy về nhà mình như bỏ trốn.

Cơ Quân Đào đứng đằng sau nhìn cô vội vàng vàng lấy chìa khóa ra mở cửa rồi không quay đầu lại sập cửa rầm một tiếng thật to. Tại sao lại hoảng sợ như một cô bé chưa biết đến chuyện đời như vậy, anh cười khổ rồi đi tới giúp cô nhẹ nhàng đóng cửa vườn hoa lại.

Đêm đó Hoài Nguyệt cũng ngủ không ngon, trong đầu vẫn vang vọng mãi những điều Cơ Quân Dã kể về Cơ Quân Đào.

Cô đã li hôn hơn một năm, mặc dù các đồng nghiệp, bạn bè và cả lãnh đạo bên cạnh đều rất không tồi với cô, cũng có khối người thích cô, ái mộ cô, muốn đẩy quan hệ với cô lên thêm một bước, nhưng không hề có một người đàn ông nào bày tỏ tình cảm non nớt với cô như Cơ Quân Đào. Anh ấy đau buồn vì cô, anh ấy vui vẻ vì cô. Cô nhớ tới cái cổ tay quấn băng gạc của anh, mặc dù anh ấy không chịu thừa nhận nhưng rõ ràng Tiểu Dã cũng ám chỉ đó là vì cô. Còn cả cái đêm đó, bàn tay anh ấy vuốt ve mang theo bao nhiêu tình cảm cô cũng có thể cảm nhận được. Ánh mắt anh nhìn cô có bao nhiêu quyến luyến và say mê, tình cảm này nồng đậm đến mức làm cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô muốn thuyết phục mình rằng này chỉ là sự cố chấp của người bệnh trầm cảm, có lẽ sau một thời gian sự cố chấp biến mất, cảm xúc cũng sẽ

biến mất, nhưng ít nhất bây giờ tình cảm này đã làm cô cảm động, sự cảm động này lại làm cô càng hoang mang.

Cô lại cân nhắc rất nhiều vấn đề trong lòng, nếu như anh yêu cô nhưng lại chỉ muốn duy trì quan hệ tình nhân thì cô có chịu hay không? Nếu như anh bằng lòng lấy cô thì cô có sợ vấn đề dòng dõi nhà họ Cơ và sợ anh thay lòng đổi dạ sau khi khỏi bệnh hay không? Một vấn đề còn nghiêm trọng hơn là một khi cô và anh lấy nhau, anh ở bên cô suốt đời nhưng bệnh trầm cảm cũng kéo dài cả đời không thể chữa trị, cô có sẵn lòng sống một cuộc sống lúc nào cũng nấp nấp lo âu như đi trên băng mỏng như vậy không? Cho dù nhà họ Cơ có thể thuê được cả chục người giúp việc nhưng cẩn thận mấy cũng có lúc sơ sót, không phải Cơ phu nhân vẫn nhảy lầu tự tử hay sao? Cô, Thương Hoài Nguyệt, có năng lực đồng thời chăm sóc cả anh và Đậu Đậu hay không?

Hoài Nguyệt suy nghĩ suốt đêm nhưng không tìm ra đáp án, trời còn chưa sáng cô đã vội vã ra khỏi nhà bắt xe buýt đến bến xe rồi lại bắt xe đường dài đến thôn Thanh Sơn thăm Đậu Đậu. Có lẽ nhìn thấy Đậu Đậu những ý nghĩ rối bời này của cô sẽ biến mất, cô sẽ không còn bị người đàn ông đó mê hoặc, sẽ toàn tâm toàn ý tìm một cuộc sống ổn định cho Đậu Đậu. Cô nhắc nhở chính mình, trước hết mình phải là một người mẹ rồi mới là một người phụ nữ. Cho dù mình thích Cơ Quân Đào nhưng Đậu Đậu cũng không thể sống trong một gia đình có người bệnh trầm cảm, điều đó sẽ mang đến bóng tối cho sự trưởng thành của nó.

35. , Chương 38

Cơ Quân Đào lại yên tâm ngủ ngon một đêm, trước khi ngủ cô còn nhiều lần cam đoan với A Thích rằng “Nhớ Giang Nam” cô uống buổi tối thực ra không phải “Nhớ Giang Nam” thực sự mà cô đã bảo Vân Vân giảm lượng rượu đi rất nhiều rồi. Chẳng qua là từ lúc đến tới lúc về tâm trạng của Hoài Nguyệt đều không yên nên không hề nhận ra tỉ lệ các màu xanh đỏ vàng đã thay đổi rất nhiều.

“Cô nàng Hoài Nguyệt này quá ngây thơ, người khác nói gì cô ấy cũng tin, cũng chỉ có loại ngốc nghếch như anh trai em mới không làm gì được cô ấy, nếu là người khác thì đã چرا đổ cô ấy từ đời nào rồi. Hôm nay đầu tiên em sử dụng chiến thuật dụ dỗ, miêu tả một hồi cảnh anh trai em khổ sở ăn không ngon ngủ không yên vì cô ấy, quả nhiên cô ấy rất cảm động, một câu cũng không nói được. Sau đó em ám chỉ rằng anh trai em tâm tình không yên vì cô ấy nên đã làm tổn thương chính mình, cô ấy sợ đến mức trắng hết cả mặt. Em thấy cô ấy cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với anh trai em, bằng không cũng sẽ không lo lắng như vậy. Anh chờ xem, sáng mai khi cô ấy đã nghĩ rõ ràng thì nhất định sẽ dịu dàng với anh trai em như nước, nếu hai người bọn họ có thể thành đôi thì em cũng có thể yên tâm sinh con”.

A Thích cười nói: “Anh là bác sĩ tâm lý mà còn không lợi hại bằng em, đợi đến lúc sinh con xong em đến phòng khám của anh làm việc nhé. Bây giờ em nói với anh xem vì sao Hoài Nguyệt không chịu chấp nhận Quân Đào nào? Anh trai em có tài năng, có ngoại hình, có tiền tài có địa vị, bao nhiêu phụ nữ chỉ mong sao có thể lấy được anh ấy, vì sao Hoài Nguyệt không chịu? Cô ấy sợ trèo cao à, thái độ của em, thậm chí thái độ của bố em cũng đã rõ ràng như vậy rồi, đây nhất định không phải vấn đề. Nguyên nhân chỉ có một, chính là cô ấy lo lắng vì bệnh của anh trai em, cho dù trong lòng cũng thích anh trai em nhưng lý trí nói với cô ấy rằng làm vợ một người bệnh trầm cảm là một việc rất khổ cực, lúc nào cũng phải toàn tâm toàn ý chăm sóc. Cô ấy còn có một em bé cần chăm sóc, cô ấy sợ mình không làm được cho nên mới từ bỏ”.

Nghe vậy, Cơ Quân Đào cau mày nói: “Em cũng nghĩ đến vấn đề này, hay là anh đến nói với cô ấy là bệnh của anh trai em khỏi rồi? Anh là bác sĩ, cô ấy không tin em thì cũng sẽ tin anh”.

A Thích thở dài: “Bây giờ em với anh ai nói cũng vô dụng, quan hệ của anh với gia đình em là gì, sao cô ấy có thể dễ dàng tin anh được? Hơn nữa em lại nói với cô ấy anh trai em đã cắt cổ tay, đây không phải nói rõ bệnh tình của Quân Đào đã nặng hơn sao, vì vậy cô ấy càng sợ hãi”.

Cơ Quân Đào tức lắm, “Vì sao anh không nói sớm, anh mà nói với em từ trước thì em còn nói với cô ấy nữa làm gì? Thà nói là em nổi điên chém anh ấy cũng không thể nói ra sự thật được. Em vốn muốn lợi dụng lòng trắc ẩn của cô ấy để ép cô ấy tốt với anh trai em hơn một chút, một chút chút thôi cũng được, không ngờ khéo quá hóa vụng thành ra tự nâng đá đập chân mình. Lần này em hại chết anh ấy rồi, lần này chẳng qua là vì anh ấy nhất thời không chịu nổi, chẳng lẽ thật sự tái phát nghiêm trọng như vậy à?”

Thấy cô sốt ruột đến mức đỏ cả mặt, A Thích vội ôm cô vào lòng an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, biện pháp của em cũng chưa chắc đã vô dụng. Hoài Nguyệt là một cô gái rất dễ mềm lòng, có lẽ đúng như em nói, thông cảm một chút, quan tâm một chút thế là thành hai chút, thế là không rời được nhau nữa. Hai người sẽ từ từ gần nhau hơn, điều này còn hiệu quả hơn việc chúng ta khổ công khuyên bảo, vẫn nói là lửa gầm rơm lâu ngày cũng bén mà, từ từ rồi cô ấy cũng sẽ hiểu thực ra bệnh của anh trai em không đáng sợ như vậy. Được cô ấy quan tâm, tâm tình anh trai em tốt lên, nói không chừng bệnh tình cũng sẽ khỏi hẳn, vậy không phải mọi người đều vui sao? Mấu chốt là phải cho hai người bọn họ ở bên nhau nhiều hơn, cứ anh trốn em tránh mãi thì bao giờ mới khá được, cho nên lúc này em có thai là chuẩn rồi, không phải cô ấy đã đồng ý sẽ nấu cơm cho em sao? Đương nhiên không thể chỉ có em với cô ấy ăn cơm với nhau đúng không? Đến lúc đó gọi anh trai em và anh sang ăn cùng, một lần hai lần không phải rồi sẽ ổn sao?”

Cơ Quân Dã nín khóc mỉm cười nói: “Vạn nhất chưa có thì dù có phải độn gói giả vờ có thai em cũng phải giúp anh trai em lừa Hoài Nguyệt về nhà. Cái con bé ngốc này, hôm nay em đã nói với cô ấy rất nhiều về những thay đổi của anh trai em, không biết cô ấy có yên tâm hơn hay không. Nhưng sau đó lại bị em dọa một trận, nói không chừng lại quên hết rồi. Anh nói xem, nếu buổi tối hôm đó hai người bọn họ thật sự xảy ra chuyện gì đó thì thật tốt, chúng ta cũng không cần vất vả nghĩ đến mức vỡ đầu như vậy nữa, bảo họ đi thẳng đến ủy ban đăng ký là được rồi”.

A Thích gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, nói không chừng còn có cả Đậu Đậu em rồi, còn sớm hơn cả chúng ta ấy chứ”.

Cho nên vẫn nói bác sĩ tâm lý đều rất lợi hại, họ có thể thấy những thứ người thường không thấy, nhưng bác sĩ tâm lý cũng đều rất tự phụ, có những phỏng đoán tuyệt đối là vô căn cứ.

Hai người nói đến mức miệng khô lưỡi khô, tâm tình rất tốt. Hôm sau thức dậy, Cơ Quân Đào đã vui vẻ đứng trong phòng bếp, thấy hai người đi xuống liền gọi: “Anh đã nấu cháo rồi, cả nhà cùng ăn sáng nào”.

Cơ Quân Dã đắc ý nói nhỏ với A Thích: “Xem kìa, thực ra khổ nhục kế của em cũng không tồi, có hiệu quả ngay rồi đó”. Cô đi tới bên cạnh Cơ Quân Đào, mở vung nồi cơm điện ra nhìn một chút, gật đầu nói: “Không đặc không loãng, vừa xinh. Anh, xem ra buổi tối hôm qua Hoài Nguyệt còn dạy anh nấu cháo nữa đúng không?”

Cơ Quân Đào lập tức đi ra ngoài, “Cơ Quân Dã, em đã 30 rồi chứ có phải mới 3 tuổi đâu, đừng có nói liên thiên nữa được không?”

Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Cơ Quân Đào, anh 35 tuổi rồi chứ có phải mới 15 đâu, sao da mặt vẫn còn mỏng như vậy?”

Cơ Quân Đào lập tức đỏ bừng mặt, thảm hại hết sức.

A Thích muốn cười nhưng lại sợ Cơ Quân Đào tức giận nên đành phải vừa ho vừa nói với Cơ Quân Đào: “Đừng chấp thái phụ đừng chấp thái phụ”.

Cơ Quân Dã cũng cười nói: “Đừng giận mà anh, để em gọi Hoài Nguyệt qua, chúng ta cùng nếm thử bát cháo công tử Quân Đào tự tay nấu. Đây chính là chuyện ngàn vàng khó cầu ngàn năm khó gặp đấy”. Nói rồi cô vừa cười vừa chạy đi gọi điện thoại cho Hoài Nguyệt.

A Thích múc cháo ra bát, nghe thấy tiếng Cơ Quân Dã nói chuyện điện thoại: “Ồ hay cái cô này, suốt ngày trên đường thế không biết mệt à? Có nhớ Đậu Đậu thì chủ nhật sau đi cũng được mà. Còn dậy từ sớm để bắt xe khách đường dài nữa, làm gì mà khách sáo thế, bên nhà tôi có những ba cái xe đang để không đây này”.

Cơ Quân Đào đặt rổ rau mâm lên bàn, nghĩ thầm, người phụ nữ này làm sao thoáng cái lại chạy mất rồi? Bất giác anh cảm thấy ử rử, chỉ sững sờ nhìn bát cháo trước mặt.

“Vậy để lát nữa tôi tới đón cô, đừng có chen lên xe khách cho chật chội nữa. Trời nóng như vậy, cô vừa từ Vân Nam về mới ngủ được vài tiếng, nhất định phải hành hạ mình đến sinh bệnh mới cam lòng à?” Cơ Quân Dã lên liếc Cơ Quân Đào, quả nhiên thấy anh trai đang nhử mồi.

Bên kia Hoài Nguyệt vội vàng từ chối: “Bên này còn có một đoạn đường núi, chị có thai rồi không được đi đường xóc đầu. Tôi không sao mà, giờ cũng đã đến nơi rồi. Tôi cũng chỉ thăm cháu một lát, ăn trưa xong

Đậu Đậu ngủ là tôi lại về luôn, nếu không lúc tôi đi nó lại khóc lóc không chịu thì khổ lắm”.

“Vậy tôi bảo A Thích tới đón cô, dù sao anh ấy cũng chẳng có việc gì làm”.

“Không cần không cần, bác sĩ Thích mấy khi được nghỉ ngơi, nên ở bên cạnh cô mới đúng mà”. Hoài Nguyệt biết thừa âm mưu của Cơ Quân Dã, chỉ biết âm thầm kêu khổ.

“Vậy tôi bảo anh trai tôi đến, nhà trường cho nghỉ rồi, anh ấy nhàn rồi lắm, đi xem núi non nói không chừng còn có thể sưu tầm chút tư liệu thực tế nữa”. Quả nhiên Cơ Quân Dã lập tức lần tới, thấy Cơ Quân Đào vẫn cúi đầu không ngừng ăn cháo liền tình nghịch gấp một đĩa rau mầm vào bát anh.

“Tiểu Dã, không cần ai tới đâu, tôi đã hỏi rồi, 1 rưỡi chiều có chuyến xe về, lúc đi tôi đã mua vé hai chiều rồi, tiện lắm”. Hoài Nguyệt nói với giọng như van xin. Cô chạy đến Thanh Sơn thăm Đậu Đậu chính là để lấy dũng khí ỉn, nếu như anh ấy đến thì không phải lại càng nhục chí hơn sao?

“Thương Hoài Nguyệt, cô nghe cho rõ này. Vé xe cô thích thì cứ mua, dù sao bây giờ xe của anh trai tôi cũng sẽ lập tức xuất phát. Đến lúc đó đi xe nào về thì tùy cô, nếu cô còn coi chúng ta là bạn thì đừng có tách bạch rõ ràng như thế nữa”. Dứt lời Cơ Quân Dã liền gác điện thoại rồi đắc ý nói với Cơ Quân Đào: “Thế nào, đã đủ bá đạo chưa? Chắc chắn con bé này sẽ phải ngoan ngoãn đứng yên ở đó không dám cử động”.

A Thích cười nói: “Em thế này sao gọi là bá đạo được, phải gọi là ác bá mới đúng”.

Cơ Quân Đào chỉ nhìn em gái không nói gì, trong đầu nghĩ Hoài Nguyệt luôn luôn nói chuyện nhỏ nhẹ, bị Cơ Quân Dã quát một trận như vậy có khi sẽ sợ tái mặt thật đấy chứ.

Chương 38

Hoài Nguyệt xuống xe khách tại bên xe huyện lỵ rồi chuyển sang xe lam đến thôn Thanh Sơn. Vì mấy năm nay chương trình “Nhà nông vui” rất được hoan nghênh nên điều kiện giao thông ở đây cũng rất phát triển, các loại xe lam to nhỏ cũ mới đều có cả.

Kì nghỉ hè năm nay có rất nhiều các giảng viên cũ của đại học A đến đây bao trọn cả mấy khách sạn nhà nông, hầu như tất cả mọi người đều biết đến đoàn khách này. Một điều làm cô bất ngờ là Đậu Đậu mới đến một tuần nhưng cũng đã trở thành người nổi tiếng, hầu như ai ai cũng biết cậu bé Đậu Đậu cực kì xinh trai đó, gặp Hoài Nguyệt ai cũng nói “Cô chính là mẹ Đậu Đậu à? Hai mẹ con giống nhau thật” làm Hoài Nguyệt cảm thấy đúng là mát mặt nhờ con.

Thấy mẹ đến, Đậu Đậu hết sức vui vẻ kéo cô đi giới thiệu các bạn mới của mình. Những em bé nông thôn đó đều nhìn cô vừa tò mò vừa rụt rè, lí nhí kêu: “Cháu chào cô”. Vị chủ nhà nhiệt tình hái dưa chuột và luộc một nồi ngô mời cô ăn, lại nói với giáo sư Tần: “Bác thật là may mắn, có một cô con dâu và thằng cháu đích tôn đều đẹp như tranh vẽ”.

Giáo sư Tần thở dài nhìn Hoài Nguyệt, thương cảm nói: “Mới đi xa về đã vội vã đến thăm con trai như vậy rồi, sợ mẹ với ông nội Đậu Đậu không chăm sóc nó chu đáo à?” (ND: Tạm dịch là mẹ con vậy, thực ra cách xưng hô trong tiếng Trung không phân biệt như tiếng Việt, như kiểu I và YOU trong tiếng Anh).

Hoài Nguyệt cầm tay giáo sư Tần cười nói: “Có phải con nhớ Đậu Đậu đâu, đây là con nhớ mẹ đấy chứ, con mang trà lại đến ẹ mà”. Cô mua trà lại ở Vân Nam, hôm qua vốn mang một ít cho Cơ Quân Dã nhưng nghe nói Cơ Quân Dã có thai rồi nên không dám cho cô uống bữa, bây giờ cô lại mang đến cho giáo sư Tần.

“Chỉ giải lấy cơ”. Giáo sư Tần cười nói, sắc mặt lại ảm đạm, “Cũng không biết cái thằng Lỗ Phong nó làm gì, trời nóng thế này mà để con một mình bắt xe khách tới đây, cả bố mẹ và con trai nó ở đây mà nó cũng không nghĩ đến chuyện đi cùng con tới thăm”.

Hoài Nguyệt không lên tiếng, bây giờ nhắc tới Lỗ Phong là cô lại nổi nóng, nếu không phải hấn nói lung tung với Viên Thanh thì mình cũng sẽ không tức giận như vậy, cũng sẽ không có một loạt chuyện xảy ra tiếp theo làm bây giờ cô tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm thế nào.

Thấy mẹ ngồi yên không nói gì, Đậu Đậu ghé vào tai cô hỏi: “Mẹ, mẹ có mua sô cô la cho con không?”

Hoài Nguyệt khẽ nói với giọng áy náy: “Mẹ đi vội vàng quá, những thứ mua ở Vân Nam cho con đều để ở nhà, chỉ mang trà lại cho bà nội thôi. Mẹ xin lỗi, lần sau mẹ mang tới cho con được không? Nhưng mà

không phải con không thích ăn vặt à, sao bây giờ lại thích ăn sô cô la?” Cô tới đây vội vàng như chạy nạn, cũng không kịp nghĩ tới việc mang quà cho con trai.

“Mẹ, bà chủ nhà ẹ ăn dừa chuột với cả ngô, mẹ cũng nên có quà cho tiểu Vĩ nhà bà ấy chứ. Bà nội nói cái này gọi là có qua có lại. Tiểu Vĩ thích ăn sô cô la nhưng mà bạn ấy không mua cho bạn ấy, lần sau mẹ mua sô cô la đến cho bạn ấy được không?” Đậu Đậu chui vào trong lòng mẹ nói nghiêm túc.

Đôi môi ẩm mềm của Đậu Đậu dán vào tai Hoài Nguyệt, tê tê ngứa ngứa, trái tim Hoài Nguyệt gần như sắp tan thành nước rồi, “Được, mẹ nhớ kỹ rồi”. Hoài Nguyệt vô cùng vui mừng nhìn đứa con trai bảo bối, hơn một tuần không gặp, hình như Đậu Đậu đã cao hơn, cứng cáp hơn rồi, cũng hiểu chuyện hơn nhiều rồi. Cô không nhịn được hôn một cái lên má con trai: “Đậu Đậu muốn lần sau mẹ mang cái gì tới cho con?”

Đậu Đậu suy nghĩ một chút: “Ngày nào con cũng ăn cơm no rồi, không cần đồ ăn vặt, Đậu Đậu muốn có đồ chơi để chơi cùng với các bạn”.

Hoài Nguyệt gật đầu: “Thế mẹ mang bộ xếp hình với truyện tranh cho con được không?”

“Được, mẹ đúng là một người mẹ tốt”, Đậu Đậu vừa nịnh vừa thơm lên má mẹ. Giáo sư Tần bên cạnh lại không nhịn được thở dài.

Ăn cơm trưa xong đã hơn mười hai giờ, Hoài Nguyệt ru Đậu Đậu ngủ rồi tạm biệt ông bà đi bộ ra bến xe.

Trong túi cô có một tấm vé xe đường dài xuất phát từ huyện lỵ Thanh Sơn lúc 1 rưỡi chiều, nếu cô muốn bắt kịp chuyến xe đó thì bây giờ phải bắt xe lam đến huyện lỵ. Cô do dự cầm tấm vé xe.

Cô biết Cơ Quân Đào nhất định sẽ tới đón cô, cô có nên chờ anh hay không, có nên đi về cùng anh hay không?

Cô rõ ràng mình không chỉ đang lựa chọn một phương tiện giao thông. Một buổi chiều khô nóng, bụi đất bay cuộn lên theo những cơn gió nóng, ve sầu kêu râm ran làm trái tim cô càng thấp thỏm lo âu. Đường đời, không phải nên ngồi trong vườn hoa chậm rãi phẩm trà chiều, suy nghĩ thấu đáo rồi mới đưa ra lựa chọn hay sao? Tại sao lại luôn phải lựa chọn con đường của cuộc đời trong thời gian và không gian chật chội như vậy? Cô nhớ lại hôm Viên Thanh tới nói với cô rằng cô ta đã có thai con của Lỗ Phong, đó cũng là một buổi chiều oi bức, cô cũng cảm thấy thời gian và không gian chật chội, chật chội đến mức cô không thể hô hấp được, hình như tiến lên lùi xuống sang trái sang phải đều là sai lầm, nhưng nếu không di chuyển thì sai lầm lại còn lớn hơn. Bây giờ, một lần nữa cô lại bị ép vào một hoàn cảnh như vậy.

Cô đứng trước cổng bến xe, mấy tài xế xe lam đi tới chèo kéo.

“Tiểu thư, có đi huyện lỵ không?”

“Tiểu thư, xe tôi vừa mới vừa sạch sẽ, đi xe tôi nhé”.

“Tiểu thư, ra huyện lỵ chỉ lấy ba mươi ngàn, có đi hay không?”

Hoài Nguyệt càng ngày càng sốt ruột toát mồ hôi, cô không biết mình nên làm thế nào, tiếp tục chờ anh ấy hay là đi về một mình theo kế hoạch đã định? Trái tim cô như bị giày vò trong chảo dầu khó có thể lựa chọn được. Một bên là hình ảnh Đậu Đậu làm nũng “Mẹ là một người mẹ tốt”, một bên là những băng gạc trên cổ tay Cơ Quân Đào và hình ảnh anh vừa mừng vừa sợ khuyên cô “Đừng lo lắng”.

Cứ đứng một chỗ đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng cô dụi mắt nói với một tài xế: “Đi thôi, tôi phải bắt kịp chuyến xe một rưỡi”. Nói rồi cất bước đi đến bên chiếc xe lam của anh ta.

“Hoài Nguyệt”, Cơ Quân Đào mở cửa xe đi thẳng tới trước mặt cô, “Định đi về một mình à?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, hơi thở đều đều, dáng vẻ khoan thai, hiển nhiên là anh đã đến từ lâu. Trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận một cách khó hiểu, cô hỏi với vẻ mặt hơi khó chịu: “Cơ tiên sinh đến từ bao giờ?”

“Anh vẫn đợi em ở đây, anh muốn xem em có đợi anh hay không”. Cơ Quân Đào nhìn cô chằm chằm, thở dài nói: “Xem ra em do dự lâu như vậy rồi cuối cùng vẫn định tự mình đi về”.

Hoài Nguyệt cảm thấy rất tủi thân, cô quay đầu chán nản nói với anh chàng tài xế vừa rồi: “Đi thôi, nếu không thì tôi lỡ xe mất”.

Thấy sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán không biết là vì trời nóng hay là vì tức giận, nhìn có vẻ đáng yêu hơn bình thường một chút, Cơ Quân Đào cảm thấy không đành lòng, vội nói với tài xế: “Tôi tới đón cô ấy, xin lỗi, không cần đi xe của anh nữa”.

Người vùng núi vốn trung hậu, nghe vậy anh chàng tài xế liền mỉm cười quay đi.

Hoài Nguyệt hối hận vì mình đã thể hiện hơi quá đáng, sao có thể cư xử như giận dữ người yêu với Cơ Quân Đào như vậy, nhất thời lúng túng không ngẩng được đầu lên.

Thấy vậy Cơ Quân Đào cũng cảm thấy được an ủi, dịu dàng nói: “Anh không tiện đi tìm em khắp trong thôn nên đành phải chờ ở đây, Tiểu Dã gửi mấy thứ cho Đậu Đậu, bây giờ mang đến cho nó được không?”

Thấy Hoài Nguyệt vẫn cúi đầu không nói gì Cơ Quân Đào lại nói tiếp: “Trước hỏi Đậu Đậu thích cái gì nhưng nó nói chỉ thích ăn cơm, không biết ở đây một thời gian rồi có muốn ăn cái gì khác không. Có điều nghĩ là ở đây sẽ có nhiều trẻ con nên Tiểu Dã đã mua một ít sô cô la với bích quỳ, mua cả một thùng xếp hình bằng gỗ với một đồng truyện tranh nữa”.

Hoài Nguyệt không khỏi thẹn thù một câu: “Xem ra cô ấy có thai thật rồi, trẻ con thích cái gì đều đoán được hết”.

Nghe vậy Cơ Quân Đào vui vẻ nói: “Thích thì tốt, em dẫn đường đi, anh lái xe đến đó”.

Hoài Nguyệt do dự một lát rồi nói: “Thôi để em tự mang đi là được”.

Biết cô vẫn còn băn khoăn nên Cơ Quân Đào cũng không miễn cưỡng. Chuyện gì cũng phải làm từng bước một, từ khi hai người quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Hoài Nguyệt tỏ ra giận dữ với anh, điều này cho thấy cô ấy đã không còn khách sáo với anh như trước nữa. Anh lại gọi chính anh chàng tài xế hồi nãy đến, chuyển đồ sang xe lam rồi dặn anh ta lát nữa lại đưa cô về đây. Thấy chỉ đi có mấy trăm mét đã kiếm được số tiền bằng đi ra huyện lỵ, anh tài xế tỏ ra rất vui vẻ, luôn miệng bảo Cơ Quân Đào cứ yên tâm.

Hoài Nguyệt cau mày nhìn đồng hồ được chuyển sang xe lam, một đồng to toàn đồ ăn đồ chơi, muốn không để giáo sư Tần nghi ngờ cũng khó. Cô xách hai túi đồ ăn vặt lên định trả lại xe Cơ Quân Đào nhưng thấy Cơ Quân Đào vẫn đang nhìn mình chằm chằm lại thở dài đặt xuống.

Thừa dịp hai ông bà đang ngủ trưa với cháu nội, Hoài Nguyệt liền để đồng hồ vào phòng chủ nhà, lấy một hộp sô cô la đưa cho cậu cháu trai bà chủ nhà rồi nhờ bà chuyển phần còn lại cho bà nội Đậu Đậu. Bà chủ nhà tò mò hỏi cô đồng hồ này ở đâu ra, cô cũng không biết nên trả lời thế nào, đành ậm ừ cho qua chuyện rồi vội vã đi về.

Xe đi được một đoạn đường, Hoài Nguyệt ngồi tính thời gian rồi đột nhiên nghĩ ra có thể Cơ Quân Đào còn đói, hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

Từ lúc lên xe cô vẫn không nói lời nào, Cơ Quân Đào đang lo không biết nên làm thế nào, đột nhiên thấy cô hỏi liền đáp vội: “Chưa”. Trả lời xong liền lập tức hối hận, vội bổ sung thêm một câu: “Anh không đói”.

Hoài Nguyệt do dự một hồi, thấy mấy nhà hàng ở vùng nông thôn này thật sự không ổn lắm, liền hỏi: “Anh có ăn ngô không? Ngô ở đây ngon lắm, vừa mềm vừa ngọt, ven đường chỗ nào cũng có...” Cô liếc cái logo nho nhỏ nhưng cũng đồng nghĩa với xa xỉ trên ngực chiếc áo phông anh mặc, ngồi ăn ven đường bụi bặm quả thật không thích hợp, “Anh dừng lại ở chỗ ngôi nhà trước mặt kia để em xuống mua, anh ăn một hai bắp không lại hạ đường huyết vì đói”.

Lúc này Cơ Quân Đào mới để ý hai bên đường hầu như trước cửa nhà nào cũng có một chiếc nồi lớn đựng đầy ngô luộc nóng hổi. Có lẽ người vùng núi cũng biết người thành phố thích các loại thực phẩm xanh này, có rất nhiều người đã phải dừng xe vì mùi ngô luộc thơm nức mũi.

Anh dừng xe theo lời cô rồi cùng cô xuống xe đi vào nhà người ta. Nhìn dáng vẻ tuấn tú lịch thiệp của anh, Hoài Nguyệt vô thức muốn ngăn lại nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại không nói nữa. Cô cúi xuống chiếc nồi lớn trước cửa chọn một bắp ngô nhìn tương đối non cầm lên ngửi ngửi rồi bóc lớp vỏ ngoài đưa cho anh.

“Em không ăn à?” Cơ Quân Đào cầm lấy, hỏi.

Cơ Quân Đào bẻ non nửa bắp ngô đưa cho cô: “Em ăn một chút đi”.

Hoài Nguyệt đỏ mặt chần chờ nhận lấy. Ngô rất thơm, cắn một miếng quả nhiên vừa ngọt vừa mềm. Bà già bán ngô cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, mặt Hoài Nguyệt càng đỏ hơn, cô quay người lại nhìn ra ngoài đường.

Lúc bẻ ngô đưa cho Hoài Nguyệt vốn Cơ Quân Đào cũng không suy nghĩ gì nhiều, chẳng qua là vì anh không quen ăn một mình trước mặt phụ nữ, nhìn thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt anh mới nhận ra hành động này quả thật cũng hơi mập mờ. Lúc này thấy dáng người xinh đẹp của cô đứng bên ruộng ngô trong lòng anh lại cảm thấy rất xúc động, cố dè nén sự xao động trong lòng xuống, Cơ Quân Đào hỏi: “Đậu Đậu ở đây có vui không?”

“Vui lắm, vốn em còn sợ nó sẽ không quen, không ngờ nó lại như cá gặp nước. Mới ở đây một tuần mà tất cả già trẻ trong thôn đều biết nó và gọi nó là cậu bé văng đậu”. Nụ cười nở ra trên môi Hoài Nguyệt, nói đến Đậu Đậu sắc mặt cô đã trở nên tự nhiên hơn nhiều.

“Cái gì mà văng đậu?” Cơ Quân Đào không hiểu.

“Lúc đầu em cũng nghe không hiểu, hỏi ra mới biết thì ra có một hôm nó gặp một bà lão rất già trên đường, nó bảo mặt bà già đó nhẵn như văng đậu, thoáng cái cả thôn đã biết rồi. Suốt ngày có người cười đùa kéo da mặt mình hỏi nó xem mặt mình giống cái gì”, Hoài Nguyệt nói, “Già trẻ lớn bé ở đây đều coi nó như bảo bối, nó còn nghịch hơn trước nhiều”.

“Đậu Đậu là một đứa bé thông minh, nó biết mọi người thích nên nó mới nghịch như thế”, Cơ Quân Đào ý tứ sâu xa, “Thông minh hơn mẹ nó”.

Hoài Nguyệt quay mặt qua chỗ khác, một hồi lâu mới nói: “Nó là trẻ con không hiểu chuyện, cuộc sống đâu có thoải mái như vậy, trước kia mẹ nó không biết, sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy bây giờ mẹ nó mới biết, cho nên không thể không cẩn thận từng tí một được”.

Cơ Quân Đào chỉ nhìn cô không lên tiếng. Hiển nhiên cô ấy cũng không ghét mình nhưng lại không chịu chấp nhận mình, chắc chắn phải có nguyên nhân đúng không? Nếu như là vì bệnh tình của mình thì có phải chỉ cần mình sống khỏe mạnh cô ấy sẽ nhận ra mình đang bình phục, như vậy một ngày nào đó cô ấy sẽ có thể yên tâm ở bên mình hay không?

Hai người yên lặng nhìn một chiếc xe con trên đường chạy qua rất nhanh cuốn theo một đám bụi đường.

“Sao thế em?” Cơ Quân Đào để ý thấy sắc mặt Hoài Nguyệt hơi thay đổi.

“Chiếc xe đó trông quen quen”, Hoài Nguyệt dừng lại một lát, “Chúng mình đi thôi”. Đó là xe của Lỗ Phong, cô sẽ không nhìn lầm. Cô nhớ tới lời của giáo sư Tần, lúc này Lỗ Phong chạy đến thôn Thanh Sơn khiến cô không thể không nghi ngờ hẳn đến đây là vì mình.

Cơ Quân Đào hơi nhếch môi, chúng mình? Đúng là nghe mà vui như mở cờ trong bụng.

36. , Chương 39-40

Chương 39

Hoài Nguyệt vừa đi làm đã bị phó tổng biên tập Lưu đã gọi vào văn phòng, thấy ông ta cười như Phật Di Lặc, Hoài Nguyệt thầm lo lắng trong lòng.

Quả nhiên thấy ông ta cười tít mắt nói với cô: “Có nhiệm vụ của ban ngoại vụ giao, năm nay tòa soạn chúng ta sẽ phải đứng ra tổ chức trại hè thiếu niên Hoa kiều mang tên ”Chuyến đi Hoa Hạ“, thời gian 10 ngày, ngày mai khai mạc. Chuyện này chủ yếu là do công ty lễ nghi làm, văn phòng chúng ta cũng phải đưa mấy người sang hỗ trợ, bây giờ tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong nhưng tối hôm qua đột nhiên bà ngoại của

Tôn Hiểu Luy mắt, cô ấy phải về quê chịu tang. Hiện nay chưa tìm được người thay thế nên lãnh đạo tòa soạn đã bận bịu và quyết định điều cháu sang làm thay cô ấy vài ngày”.

Hoài Nguyệt cau mày nói: “Cháu vốn không hiểu gì về việc này, giờ đột ngột quá sợ rằng không làm được việc”.

“Không sao không sao, các công việc cụ thể do chủ nhiệm Trương của văn phòng công ty lễ nghi chịu trách nhiệm, công việc của Tôn Hiểu Luy chính là phụ trách đối ngoại, phải liên lạc với các đơn vị và cá nhân đến tham quan trước một ngày. Thực ra tất cả đều đã liên lạc xong từ sớm rồi, còn có cả hướng dẫn viên sẽ giúp đỡ cháu nữa, không có việc gì khó khăn đâu”.

Hoài Nguyệt không hiểu, hỏi: “Có mỗi một việc như vậy mà văn phòng tòa soạn còn phải phái một người sang à? Việc này thì người nào mà chả làm được?” Cô nghĩ rất không vui, mình là biên tập mà, tại sao lại thành nhân viên tạp vụ của văn phòng rồi? Mà còn không bằng cả tạp vụ nữa, chỉ là dự bị của tạp vụ thôi.

“Chuyện gấp quá, mọi người đều bận việc của mình không ai chịu nhận cả. Hơn nữa lãnh đạo cũng không yên tâm, sợ vội vàng quá lại hỏng chuyện. Cháu cũng biết những việc do ban ngoại vụ giao xuống như thế này mình làm tốt thì cũng là chuyện bình thường, làm không tốt thì kiểu gì cũng sẽ bị khiển trách. Ban biên tập của chúng ta vốn đã chẳng còn lại bao nhiêu người, hơn nữa lần này lại toàn là trẻ con, giáo viên dẫn đội cũng đều là thanh niên, đám người có tuổi như các chú đã có khoảng cách thế hệ với bọn họ rồi, vì vậy cháu đi là hợp nhất, mà con trẻ con cũng thích cô phụ trách xinh đẹp!”

Hoài Nguyệt nhận nhiệm vụ rồi rầu rĩ không vui đi ra văn phòng. Trời thì nóng, phải chạy tới chạy lui với một đám trẻ con đúng là mệt thật. Càng nghĩ lại càng thấy tủi thân, bây giờ mình trở thành đối tượng để người ta dè dặt cười cợt rồi.

Trần Thụy Dương có việc tìm đến phó tổng biên tập Lưu, gặp Thương Hoài Nguyệt ngoài cửa văn phòng, thấy cô ủ rũ đi ra ngoài liền hỏi: “Anh Lưu, Hoài Nguyệt sao thế? Hình như cô ấy không vui à?”

Phó tổng biên tập Lưu kể lại đầu đuôi một lượt, Trần Thụy Dương nhíu mày nói: “Văn phòng hết người rồi à? Cô ấy chưa bao giờ làm việc hành chính cả, quả thật không thích hợp”.

Phó tổng biên tập Lưu nói: “Mấy người trẻ tuổi trong văn phòng đều đi hết rồi, còn lại toàn già người xấu người ta nhìn ngứa mắt. Chủ nhiệm Trương đã chỉ định Hoài Nguyệt, không phải cô còn kiêm Phó chủ nhiệm văn phòng à? Anh ấy nói cho Phó chủ nhiệm Trương đến giải quyết là được, có trọng trách mọi người đều phải gánh vác mà, tôi cũng không cách nào từ chối được, cô gái này ngoại hình xinh đẹp, ai nhìn cũng thích”.

Một thoáng không vui lóe lên trong lòng Trần Thụy Dương: “Bao giờ Tôn Hiểu Luy về thì thay chỗ Hoài Nguyệt luôn, một tay viết anh Trương cũng phải khen ngợi sao có thể làm nhân viên tạp vụ chứ. Lát nữa anh ấy phải nói chuyện với tôi mới được”.

Phó tổng biên tập Lưu gật đầu đồng ý.

Trần Thụy Dương trở lại văn phòng lật quyển lịch làm việc của mình ra xem, ngày đầu tiên lãnh đạo ban ngoại vụ phải đến trại hè đọc bài phát biểu trong lễ khai mạc, đương nhiên anh ta phải đi theo, hai ngày sau lại không có lịch gì được sắp xếp. Anh ta lại tìm lịch tổ chức trại hè, chỉ đơn giản gồm du lịch và mấy lớp thư pháp với Hán ngữ, tất cả đều được tổ chức tại thành phố này và mấy thành phố lân cận. Ngày thứ hai là tham quan viện bảo tàng, còn có lịch đi tham quan phương pháp làm giấy kiểu cổ truyền, chắc là cũng không có gì mệt lắm. Bằng không mới từ Vân Nam về đã phải chạy theo một đám trẻ con như vậy thì cái thân thể gầy yếu đó sẽ không chịu nổi đâu. Nghĩ tới đây anh ta chợt thấy hoảng sợ trong lòng, chén nước trên tay sánh một ít nước ra ngoài, vừa lấy giấy lau Trần Thụy Dương vừa sững sờ, tại sao mình lại bất giác nghĩ đến cô ấy nhỉ?

Hoài Nguyệt tham dự trại hè được một ngày một chút tâm tình bất mãn ban đầu đã lập tức tan thành mây khói, nhân viên công tác và các giáo viên dẫn đội đều là thanh niên, tình ra cô còn là người lớn tuổi, những người trẻ tuổi này đều vui vẻ cởi mở nhiệt tình, suốt ngày gọi “chị Hoài Nguyệt chị Hoài Nguyệt” rất thân thiết, quan hệ giữa mấy người nhanh chóng trở nên gần gũi. Còn đám trẻ con đó nữa, nhỏ nhất 7 tuổi, lớn nhất 17 tuổi, nói tiếng Trung rất bập bẹ, thấy cái gì cũng tò mò, còn tình nghịch gọi cô là cô Hằng Nga.

Nhìn những gương mặt tươi cười đáng yêu của bọn trẻ, bất giác cô lại coi đám trẻ này như Đậu Đậu nhà mình.

Trại hè được tổ chức tại một trường trung học tư nhân, buổi tối cơm nước xong có một buổi liên hoan, vì bọn nhỏ được thông báo từ trước là phải chuẩn bị tiết mục sở trường của mình nên các tiết mục biểu diễn được diễn ra liên tục, bầu không khí rất sôi động. Hoài Nguyệt và hướng dẫn viên cùng nhau bàn bạc các công việc ngày hôm sau rồi đi qua sân thể dục đến hội trường.

Ánh trăng rất đẹp, sao sáng đầy trời, tiếng hát và tiếng cười từ hội trường xa xa vọng lại, Hoài Nguyệt cất tiếng hát khe khẽ, cảm thấy thoải mái hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Không lâu trước chính mình cũng là một thiếu niên vui vẻ không biết đến u sầu là gì như vậy, tin rằng tất cả mọi người trên thế giới đều toàn tâm toàn ý yêu mình, mà khi đó mình quả thật cũng được người ta thương yêu toàn tâm toàn ý, bao gồm bố mẹ, giáo viên, bạn bè và bạn học. Một cô bé dịu dàng xinh đẹp lại còn thông minh, có lẽ cô cũng là ước mơ trong lòng của rất nhiều cậu bé. Ngày nào cô cũng tìm thấy thư tình trong ngăn bàn, ngày lễ nào cũng nhận được đủ loại sô cô la. Đáng tiếc là khi đó mình không hiểu gì hết, sô cô la thì chia sẻ với các bạn thân, thư tình bị mẹ thu mất như gặp đại địch, còn cô thì vẫn thản nhiên đứng bên cạnh nhìn mẹ mà không hề nghĩ ngợi gì.

“Ôi!” Cô thở thật dài, có phải vì lúc đó mình quá mức xa xỉ nên trời mới phải trừng phạt sự vô tình của cô, làm cho con đường đi của cô bây giờ trở nên gian nan như thế?

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương đuổi theo phía sau, “Sao lại đi dạo sân bóng một mình mà không đi dự liên hoan?”

“Em đang định đi đây”. Hoài Nguyệt mỉm cười với anh ta, “Giám đốc Trần không yên tâm về công việc ở đây hay sao mà buổi tối còn vẫn ở đây?”

“Nhàn rồi không có việc gì nên đến xem thế nào”. Trần Thụy Dương cúi đầu nhìn, Hoài Nguyệt mặc một chiếc váy liền áo không tay màu tím nhạt, một cơn gió đêm nhẹ thổi qua, chất vải mỏng manh mềm mại dán sát vào người để lộ những đường cong lung linh đẹp đến mê hồn dưới ánh trăng làm người ta tìm đập thành thịch.

Anh ta hơi bối rối thu ánh mắt lại ho một tiếng hỏi: “Phải chạy suốt ngày có mệt không?”

“Cũng bình thường, trước kia em cũng chưa bao giờ được xem quá trình làm giấy cả, hôm nay thấy rất thú vị. Còn có bọn nhỏ đó nữa, đứa nào cũng rất đáng yêu, cả bọn tranh nhau gọi em là cô Hằng Nga, tình nghịch không khác gì Đậu Đậu”. Hoài Nguyệt nói rất hưng phấn, “Có một cậu bé đến New Zealand mới 7 tuổi, tên tiếng Anh là Tom, tên tiếng Trung là Giả Bảo Ngọc. Nó nói ông nội nó rất thích Hồng Lâu Mộng nên mới lấy cho nó cái tên này, em buồn cười chết mất”.

Hoài Nguyệt vừa nói vừa bật cười, hai làn lông mày cong cong, có vẻ rất vui. Trần Thụy Dương nhìn cô, khóe môi bất giác giãn ra, “Lúc đầu hơi không vui đúng không? Tài nữ của chúng ta phải tui thân đi làm tạp vụ?”

“Có một chút”, Hoài Nguyệt thành thật gật gật đầu, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất, “Có điều bây giờ em phải cảm ơn sắp xếp của lãnh đạo, cả ngày ngồi trong văn phòng đến dần cả người, đến chơi với đám trẻ con này cảm thấy mình cũng trẻ ra bao nhiêu”.

“Em mới bao nhiêu tuổi mà nói cứ như ra vẻ người lớn thế?” Trần Thụy Dương cười nói, “Mới từ Vân Nam về đã không muốn ngồi văn phòng rồi, cứ như trẻ con, chơi đến mức không còn muốn làm việc nữa à?”

“Em thích Lệ Giang, nghe họ tụng kinh có một cảm giác rất xa xăm tự tại. Mặc váy đồ thắm đậm sắc hồng trần, nhìn núi tuyết Ngọc Long xa xa, xem dòng suối trong vắt chảy qua trước cửa, hư hư thực thực, cuộc sống cần phải có những cảm giác như vậy, quá hiện thực không được, quá lãng mạn cũng không được, phải vừa thực tế vừa lãng mạn, thiếu đi yếu tố nào cũng sẽ không còn thú vị”. Hoài Nguyệt nói một hồi rồi lại mỉm cười, “Xin lỗi, em lại bắt đầu khoe chữ rồi, bệnh nghề nghiệp của dân khoa văn mà, mong lãnh đạo lượng thứ”.

Gương mặt Trần Thụy Dương bị bóng đêm che khuất không rõ, một hồi lâu mới nói với giọng khàn khàn: “Không lượng thứ”. Nhẹ nhàng hơi hợt đã làm cho người ta xao xuyến, đẹp như vậy, làm người khác động

lòng như vậy, anh ta sao có thể lượng thứ cho việc cô xinh đẹp như vậy được?

Âm thanh rất nhẹ rất nhẹ, bị một cơn gió đêm thổi tan, ai cũng không nghe thấy.

Hai người đi vào hội trường, buổi liên hoan văn nghệ đang đến lúc cao trào. Giả Bảo Ngọc đang lú lờì đọc “Lúa nếp là lúa nếp làng, lúa lên lớp lớp như là lúa non” đến toát mồ hôi, mọi người phía dưới thì cười ngặt nghẽo. Hoài Nguyệt chăm chú lắng nghe, lúa nếp không ra lúa nếp, lúa non chẳng thành lúa non mà chỉ thấy lúa lép với lúa lon. Cô cười đến đau bụng, vừa ôi chao vừa ho sặc sụa, còn gơ ngón tay cái lên với Giả Bảo Ngọc trên sân khấu. Trần Thụy Dương nhìn cũng thấy buồn cười, vội tìm một chai nước bên cạnh đưa cho cô nói: “Đừng cười nữa, ho đến thế này rồi mà vẫn còn cười!”

Giả Bảo Ngọc nhìn thấy Hoài Nguyệt liên sáng mắt lên, còn chưa đọc xong đã chạy từ trên sân khấu xuống kéo cô lên, vừa đi vừa cầm micro nói: “Tôi giới thiệu ọi người một chút, đây là em gái Lâm Đại Ngọc của tôi”.

Mọi người dưới sân khấu càng cười bò ra, Hoài Nguyệt cười cười xoa đầu Giả Bảo Ngọc hỏi: “Sao cô lại trở thành em gái lâm Đại Ngọc của cháu rồi? Không phải cháu vẫn gọi cô là cô Hằng Nga à?”

Giả Bảo Ngọc nghiêm trang hát một câu: “Lâm muội muội từ trên trời rơi xuống” rồi nói đắc ý: “Cô là Hằng Nga, không phải là từ trên trời rơi xuống hay sao?”

Hoài Nguyệt liên tục khen cậu bé thông minh, cô thơm má Giả Bảo Ngọc rồi định đi xuống nhưng Giả Bảo Ngọc không nghe, nói: “Mời Lâm muội muội hát ọi người nghe một bài, hát một bài song ca Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc được không?”

Hoài Nguyệt nhin cười cố gắng tỏ ra nghiêm túc: “Giả Bảo Ngọc muốn cùng Lâm Đại Ngọc hát bài gì?”

Giả Bảo Ngọc nói: “Hát bài ‘Vợ chồng chung tay xây tổ ấm’, ông nội cháu nói Lâm muội muội nên gả cho Giả Bảo Ngọc”.

Hoài Nguyệt bật cười, bọn trẻ con lớn lên ở nước ngoài đúng là học kiểu thập cẩm, thứ gì cũng biết một ít. “Được, chúng ta hát bài này nhé”.

Lần này đến phiên Giả Bảo Ngọc khó xử, cậu ta vốn không biết hát nhưng lại không chịu tha cho cô Hằng Nga xuống sân khấu, cậu bắt đầu đứng trên sân khấu nhìn xuống chọn người để chỉ định lên hát thay. Một số giáo viên nam bên dưới tranh nhau gơ tay đòi lên biểu diễn, Giả Bảo Ngọc cố ý tỏ vẻ rất người lớn đi tới đi lui đánh giá các ứng cử viên làm mọi người cười ồ. Trần Thụy Dương cảm thấy tim đập hơi nhanh, anh ta nhìn Giả Bảo Ngọc với một cảm giác gần như mong mỏi, anh ta chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình lại muốn được một em bé để ý tới như bây giờ. Nếu được như vậy thì anh ta sẽ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh người phụ nữ đó để hát ra tâm nguyện của chính mình.

“Chú này!” Giả Bảo Ngọc chỉ vào một thanh niên đứng ở hàng đầu, có thể là một giáo viên dẫn đội, “Chú ấy rất đẹp trai!”

Nam giáo viên trẻ tuổi thoải mái đi lên sân khấu cùng hát với Hoài Nguyệt, giọng hát của Hoài Nguyệt vui tươi, giọng hát của giáo viên nam réo rắt, phối hợp với nhau rất ăn ý làm tiếng vỗ tay bên dưới vang lên không dứt.

Trần Thụy Dương vừa vỗ tay vừa không cam lòng nghĩ: “Cái thằng Giả Bảo Ngọc này không biết mắt mũi kiểu gì, nói thế nào thì mình cũng đẹp trai hơn gã kia cơ mà! Cực kì buồn bực, Trần Thụy Dương lại hối hận vì sao mình không chen lên phía trước gơ tay, dù sao cũng chỉ là trò đùa, mọi người sẽ chỉ cảm thấy mình làm lãnh đạo rất bình dị gần gũi, vì sao mình phải chột dạ như vậy làm gì? Thân phận thân phận, trước sau gì cũng có ngày mình khổ vì cái thân phận này.

Không biết vì sao Tôn Hiểu Luy vẫn không đến thay ca cho Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt theo trại hè trọn mười ngày, đưa bọn nhỏ lên máy bay rồi trở về ban biên tập thì đã là thứ sáu. Vừa thấy Hoài Nguyệt, Tư Tư đã vội vã hỏi: “Em đi dự hội nghị quốc tế hay là đi trại hè đấy? Vì sao cả điện thoại di động cũng không bật? Hôm nào Cơ Quân Dã cũng tìm em, không biết là có việc gì!”

Hoài Nguyệt nói: “Em cũng đang bực lắm đây, chắc là pin điện thoại của em có vấn đề rồi. Sạc suốt đêm mà gọi một hai cuộc là lại hết pin rồi. Mấy hôm nay không có thời gian, tối nay phải đi mua cái điện thoại

mới thôi”.

Tư Tư trêu chọc: “Rất cục Cơ Quân Dã tìm em có việc gì? Lần trước hỏi thăm chị về lịch trình của bọn em ở Vân Nam, hai hôm nay ngày nào cũng gọi điện suốt như đòi nợ ấy. Không phải em nợ tiền cô ta ta đây chứ?”

Hoài Nguyệt gượng cười nói: “Tiền thì em không nợ, chỉ nợ có mấy bữa cơm thôi”. Nhớ tới anh em nhà họ Cơ trong lòng cô lại không thể nào thoải mái được nữa.

Chương 40

Hết giờ làm, Hoài Nguyệt đến một cửa hàng sửa chữa điện thoại di động, mở máy ra mới phát hiện có một điểm tiếp xúc không tốt, nhân viên cửa hàng chỉ loay hoay một lát rồi lại trả máy cho cô: “Còn dùng được một thời gian nữa, có điều cái này cũng cũ quá rồi, hay là đổi một cái mới đi”.

Hoài Nguyệt nghĩ có bao nhiêu số điện thoại đang lưu trong máy như vậy, giờ đổi điện thoại khác lại phải nhập lại tất cả, lại lắc đầu đi ra khỏi cửa hàng. Về đến nhà, nhớ đến việc Cơ Quân Dã gọi điện thoại, cô vội vã sắp xếp lại một số đồ đạc mang về từ Vân Nam, toàn là những thứ định mang về căn nhà ngoại ô, đang chuẩn bị đi ra cửa bắt xe thì điện thoại của Cơ Quân Dã lại gọi tới.

Thì ra mấy ngày nay Cơ Quân Đào cảm lạnh, sợ lây bệnh cho bà bầu Cơ Quân Dã này nên không cho phép cô ta và A Thích đến thăm anh. Cơ Quân Dã lo lắng cho bệnh tình của anh trai, muốn hỏi một chút xem cuối tuần Hoài Nguyệt có về không thì qua xem giúp cô ta xem bệnh tình nặng đến đâu.

Hoài Nguyệt biết lời này của Cơ Quân Dã nhiều nhất cũng chỉ có 50% là sự thật, nói không chừng còn không được đến 50%. Cô ấy có thai không thể đi thăm người bệnh được, chẳng lẽ A Thích cũng được đi được à? Có điều vừa rồi mình vội vã thu dọn đồ đạc để về ngoại ô như vậy là vì cái gì? Cô không dám nghĩ thêm, bây giờ đã được Cơ Quân Dã nhờ và thì càng có thể lừa mình dối người.

Lúc Hoài Nguyệt về đến căn nhà liền kề thì đã sắp 9 giờ, Cơ Quân Đào đang rầu rĩ ngồi ngẩn người dưới hành lang. Tuy trong nhà có lắp điều hòa tổng nhưng cả ngày ở trong nhà cũng không thoải mái, thừa dịp buổi tối có gió Cơ Quân Đào liền ra ngoài ngồi hít thở. Lần này Cơ Quân Dã không hề lừa Hoài Nguyệt, quả thật Cơ Quân Đào đang bị cảm lạnh, mặc dù không nghiêm trọng nhưng anh chẳng muốn gặp ai nên cũng không cho Cơ Quân Dã và A Thích tới nhà ẩm ỉ làm anh thêm đau đầu.

Cơ Quân Đào bị ốm, nhiệt độ hơi cao, ăn uống rất kém. Anh muốn thấy một người, nhớ giọng nói dịu dàng, gương mặt dịu dàng của cô, nhớ bàn tay ấm mềm của cô dán vào da thịt mình, nhớ đôi môi ngọt ngào và thân thể thơm nức của cô. Lúc ôm cô vào lòng anh cảm thấy vo cùng yên tâm, cực kì vui vẻ.

Tiếc là cô ấy không trở lại.

Từ sau khi đón cô từ Thanh Sơn về anh cũng chưa từng gặp lại cô, chủ nhật trước căn nhà bên cạnh vẫn đóng chặt cửa, con tuần này thì sao? Có lẽ cô ấy cũng không về. Anh đã gọi điện thoại cho cô nhưng điện thoại của cô luôn tắt máy. Cô ấy lại muốn chạy trốn sao? Khi anh lại nhìn thấy một tia hi vọng thì cô ấy lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi như lần trước.

Cơ Quân Đào thờ ơ ngắm vườn hoa nhà mình, mấy chậu cảnh bị Cơ Quân Dã cắt sửa không còn ra hình thù gì, nửa chết nửa sống, đứng thẳng trước sân với một tư thế cực kì khôi hài. Trong mắt cô ấy, tình yêu của anh cũng tỏ ra dễ ông dễ thẳng khôi hài hoạt kê như vậy hay sao?

Biết rõ cô ấy không yêu anh nhưng anh lại không khống chế được sự nhớ nhung của mình, phải chăng anh đã tẩu hỏa nhập ma? Từ sau cái đêm đó anh cảm thấy mình thật sự tẩu hỏa nhập ma vì cô ấy rồi. Một người phụ nữ như vậy, người phụ nữ anh đã thích thăm trong lòng từ lâu, người phụ nữ đã thể hiện tất cả các mặt dịu dàng, nhiệt tình, thẹn thùng, lớn mật, quan tâm, buông thả trước mặt anh, gương mặt xinh đẹp, thân thể tràn ngập mê hoặc, một sự kết hợp hoàn mỹ như thế, trừ phi anh không phải đàn ông nếu không thì sao có thể không điên đảo thần hồn vì cô?

Lúc cô ấy đứng trước mặt anh, thậm chí anh còn không dám chạm vào một ngón tay cô vì sợ cô không vui, càng sợ mình sẽ không khống chế được mà ôm cô vào lòng. Anh chỉ có thể đứng bên cạnh quỳn luyến nhìn

cô, chân tay thừa thãi. Anh nhớ tới lời Tiểu Dã nói, quả thật anh đã mắc một loại bệnh còn đáng sợ hơn bệnh trầm cảm, căn bệnh này có tên là Thương Hoài Nguyệt.

(ND: Tên em là bệnh của anh, bây giờ mọi người đã hiểu ý nghĩa tên truyện rồi nhé!)

Cơ Quân Đào suy nghĩ hơi oán hận, đã không yêu thì vì sao còn nhìn mình với ánh mắt dịu dàng như vậy, hôn mình bằng đôi môi dịu dàng như vậy, quấn quanh mình bằng thân thể dịu dàng như vậy? Bây giờ mình đã chìm sâu vào rồi nhưng cô ấy lại liên tục rút lui. Anh thật muốn bắt được cô để hỏi cho rõ, chẳng lẽ cô thật sự không thích mình chút nào? Nếu thực sự không thích dù là chỉ một chút thì sao lại hôn được cuồng nhiệt như vậy, hai thân thể sao lại hòa tan vào nhau hoàn mỹ như vậy?

Còn chính anh, sau lần đó anh cũng cảm thấy hoang mang, cảm thấy khó tin vì sự cố chấp của mình đối với cô ấy. Anh cho rằng đó là sự đói khát hình thành sau một thời gian rất dài mình không tiếp xúc với phụ nữ. Cho nên anh đến quán bar, đến party. Nhưng những người phụ nữ khác vừa tới gần anh là anh lại cảm thấy không thoải mái, bao gồm cô bạn thanh mai trúc mã Vân Vân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh cũng không thể chịu đựng được việc cô ấy chạm vào người anh. Bất kể một cô gái nào đến gần anh, cho dù có xinh đẹp yêu kiều đến mấy thì anh cũng không hề có dục vọng, anh không thể chịu đựng được mùi nước hoa trên người họ, vì vậy đành nhường bộ lui binh.

Anh chỉ nhớ mùi của cô. Anh nhớ A Thích đã nói anh cần một người phụ nữ đến cứu vớt mình. A Thích nói đúng nhưng cũng không hoàn toàn đúng, chỉ có một người phụ nữ là Thương Hoài Nguyệt mới có thể cứu vớt được anh.

Cơ Quân Đào cảm thấy mình không có hi vọng gì, anh thở dài định đi vào trong nhà.

Mấy ngày nay anh tự nhốt mình trong phòng vẽ cả ngày lẫn đêm, phát tiết cũng đau buồn và tuyệt vọng của anh qua từng nét vẽ. Tiểu Dã nói, nếu anh vẫn có thể chăm chỉ như bây giờ thì chắc chắn sẽ nhanh chóng có thể dương danh thiên hạ. Dương danh thiên hạ thì sao? Anh thất vọng nghĩ, có thể đổi được tình yêu của cô ấy không? Anh đứng dậy, nhìn ra con đường nhỏ chạy ngang trước cửa một lần cuối theo thói quen, dụi mắt, lại nhìn lần nữa. Không sai, lần này không phải ảo giác, Hoài Nguyệt đang đeo một chiếc túi to đi tới từ phía cuối con đường nhỏ, hình như cái túi hơi nặng, còn cô ấy thì có vẻ khá mệt.

Cơ Quân Đào chạy xuống bậc thềm không cần nghĩ ngợi, đẩy cổng vườn hoa ra, chạy tới đỡ lấy chiếc túi trên vai cô. Thật sự hơi nặng, anh không vui hỏi: “Em đến đây kiểu gì?”

Hoài Nguyệt bị hành động quá tự nhiên của anh làm cho sững sờ, buột miệng đáp: “Ngồi xe buýt”.

“Nặng như vậy sao không gọi taxi?” Cơ Quân Đào nghiêm mặt nói, “Nếu như không gọi được xe thì để anh đến đón em”.

“Cơ tiên sinh”. Trái tim Hoài Nguyệt đập thành thịch, anh ấy nói không câu nệ như vậy làm cô không biết trả lời thế nào.

Cơ Quân Đào phục hồi lại tinh thần, bắt đầu dĩ thử dài nói: “Xin lỗi, anh hơi quá lời, em đừng giận”.

Hoài Nguyệt lấy chìa khóa ra mở cửa, đứng trong phòng khác nhìn Cơ Quân Đào mà cảm thấy chân tay thừa thãi. Trong lòng cô hơi hối hận vì đã nhận lời Tiểu Dã.

Cơ Quân Đào đi thẳng vào đặt chiếc túi lên bàn, hỏi: “Em chuẩn bị chuyển nhà hay sao mà mang nhiều đồ thế?”

Hoài Nguyệt nói: “Mấy thứ linh tinh em mua ở Vân Nam, giờ mang đến bày trong nhà thôi. Nghe Tiểu Dã nói anh bị ốm, còn không cho phép cô ấy đến thăm anh nữa, mấy hôm nay đã đỡ hơn chưa?”

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Chỉ là cảm lạnh thôi mà. Anh thấy người khác là lại không vui, không muốn cô ấy đến đây nên mới lấy cớ như vậy”. Suy nghĩ một chút, sợ cô hiểu lầm anh lại vội bổ sung: “Ya anh là nhìn thấy hai đứa nó là anh lại thấy phiền”.

Hoài Nguyệt ở một tiếng, không biết phải nói gì nữa.

Cơ Quân Đào hỏi: “Em ăn cơm chưa? Anh còn chưa ăn”.

Hoài Nguyệt đáp: “Em cũng chưa ăn”.

“Vậy em đi tắm đi, lát nữa sang nhà anh ăn cơm, để anh đi nấu bát cháo”. Cơ Quân Đào nói xong liền đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt hơi sững sờ, từ bao giờ hai người đã có thể nói chuyện thoải mái như thế? Cô cúi đầu nhìn quần áo trên người hơi nhăn nhúm rồi đi vào phòng tắm.

Tắm xong, Hoài Nguyệt nghĩ hồi lâu xem mặc quần áo gì cho thích hợp. Đồ mặc ở nhà hiển nhiên không được, nếu mặc nghiêm túc quá mà đi ăn cháo thì lại tỏ ra buồn cười. Mở tủ chọn hồi lâu, cuối cùng cô chọn chiếc váy dài mang về từ Vân Nam đó, lại lấy một hộp trà lài ra, đứng do dự hồi lâu trước cửa nhà Cơ Quân Đào rồi mới thấp thỏm ấn chuông cửa.

Cơ Quân Đào ra mở cửa, thấy Hoài Nguyệt vừa tắm xong, mái tóc dài đen bóng hơi ẩm ướt càng làm làn da trở nên trắng như ngọc, đôi mắt như vẽ, chiếc váy hoa dài với hai dây vai nhỏ làm thân hình cô càng thêm mảnh dẻ, cổ cao ba ngón, cả người toát ra vẻ xinh tươi làm anh nhìn mà đầu vầng mắt hoa.

Cô cúi đầu nhìn thấy đôi dép lê đặt bên cạnh tủ giày liền hỏi: “Bây giờ vào nhà phải thay giày à?” Cô nhớ trước kia vào tầng một nhà Cơ Quân Đào thì không phải thay giày vì Cơ Quân Đào thích đi giày cao gót đi tới đi lui trong phòng khách. Chắc là bây giờ đã thành thai phụ chỉ có thể đi giày đế bằng nên quy củ ở đây cũng đã thay đổi.

Cơ Quân Đào nói: “Phải thay từ lâu rồi”. Ngụ ý là trách Hoài Nguyệt đã lâu lắm không đến nhà mình.

Hoài Nguyệt làm bộ không hiểu ý, thay dép lê rồi đưa hộp trà trên tay cho Cơ Quân Đào: “Trà lài, an thần, uống vào ngủ ngon hơn”. Cô để ý thấy cổ tay anh đã tháo băng gạc để lại một vết sẹo màu đỏ nhạt.

Cơ Quân Đào cảm ơn, trong lòng lại nghĩ, anh uống trà lài em tặng thì sẽ càng ngủ không ngon.

37. , Chương 41

Hoài Nguyệt hỏi: “Mấy ngày nay anh đều tự nấu cơm à? Thức ăn thì sao?” Cô biết nhà Cơ Quân Đào có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh nhưng không nấu cơm. Tiểu Dã nói là bởi vì Cơ Quân Đào không muốn người lạ ở trong nhà quá lâu, thả một mình đến quán mặt ăn tạm còn hơn.

“Không có thức ăn, chỉ ăn cháo trắng thôi”. Cơ Quân Đào nói nhỏ, anh bắt đầu hối hận, anh đã đợi cô hai tuần, vì sao lại chỉ làm loại chuyện nhàm chán như nấu cháo này? Anh thích cô, ngày nhớ đêm mong, qua thái độ của cô hôm nay thì hình như cô cũng không hề bài xích anh. Cô mặc chiếc váy rất đẹp như một đóa hoa nở rộ trước mặt anh làm anh không chuyển mắt đi được. Có lẽ chính cô ấy cũng không nghĩ ra, phụ nữ ăn mặc đẹp vì người mình thích, cô ấy mặc đẹp như thế tới gặp anh, vậy trong lòng cô ấy nhất định cũng để ý đến anh.

“Không có thức ăn?” Hoài Nguyệt cảm thấy hơi buồn cười nhìn anh, “Chỉ ăn cháo trắng thôi à? Sao lại chỉ cần cơm không cần thức ăn giống Đậu Đậu của chúng ta thế!” Nói rồi cô lại bật cười, “Anh đúng là xuề xòa thật đấy”.

Lúc cô cười lên, hai lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má như ẩn như hiện, cả gương mặt trở nên cực kì sinh động, hàm răng trắng tinh, đôi môi như phấn hồng. Cơ Quân Đào nhớ lại lần trước, cũng ở trong cánh cửa này, cô khóc trong lòng anh, nước mắt ướt nhẹp vai áo anh, trong nước mắt của cô anh đã lạc mất linh hồn.

“Có lúc anh thật muốn mình là Đậu Đậu”, anh thì thầm kéo Hoài Nguyệt vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, “Để ngày nào cũng được ôm em, hôn em như vậy”.

Hoài Nguyệt không biết tại sao tình hình lại đột nhiên trở thành như vậy, trong phút chốc cô đã bị Cơ Quân Đào ôm vào lòng, ôm rất chặt, lưỡi anh tách hàm răng cô ra, thoải mái thăm dò khắp mọi nơi trong miệng cô, rất gấp gáp như đã chờ đợi rất lâu. Sự nhiệt tình này khiến cô không thể chống đỡ được, cô lập tức thua trận quảng mũi cối giáp.

“Hoài Nguyệt, em đi đâu vậy, anh không tìm được em nên gần như đã phát điên, em xấu lắm, suốt ngày em chỉ biết chạy trốn, em làm anh bị bệnh rồi, em phải chịu trách nhiệm”. Bàn tay Cơ Quân Đào nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cảm nhận thân thể vô cùng tinh tế của cô qua lớp váy mỏng, vừa hôn cô vừa lẩm bẩm nói, “Mặc đẹp như vậy, em muốn hại chết anh đúng không?”

Vì sao cô ấy không trở lại? Vì sao cô ấy không chịu tiếp nhận anh? Những vấn đề đã hành hạ anh đến kiệt sức này bây giờ toàn bộ bị anh ném lên chín tầng mây. Đứng trước người phụ nữ mình vẫn mong nhớ ngày đêm, anh sẵn lòng vứt bỏ sự rụt rè, vứt bỏ sự tỉnh táo, thậm chí vứt bỏ cả tự tôn. Anh cũng thoải mái không còn suy nghĩ đến bệnh tình của mình nữa, anh chỉ muốn ôm cô trong lòng như vậy, dùng toàn bộ tình yêu của mình để giam cầm cô lại không cho cô rời khỏi anh lần nữa.

Hoài Nguyệt bị anh ôm trong lòng rất chặt không thể nào nhúc nhích, thân thể cô trong nháy mắt bị anh đốt cháy. Chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, ngay cả người lão luyện tình trường như Lỗ Phong cũng không thể làm cô nhanh chóng tiến vào trạng thái sẵn sàng như thế, vậy mà chỉ một nụ hôn của Cơ Quân Đào đã làm thân thể cô có phản ứng.

Cô đưa tay ôm lấy eo anh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt anh, thì ra xúc giác cũng có trí nhớ, tất cả mọi cảm giác của buổi tối hôm đó lại một lần nữa hiện lên rõ ràng, ngón tay cô đã quen thuộc và lưu luyến thân thể này như vậy.

Lúc này cô đã quên tất cả do dự và băn khoăn của mình. Người đàn ông trước mắt này thích cô, yêu cô, đam mê thân thể cô, còn cô là một người phụ nữ bình thường, sau cái đêm mặn nồng lần trước thân thể phụ nữ của cô lại một lần nữa thức tỉnh, cô cũng cần sự vuốt ve của một người đàn ông, người đàn ông này, một người đàn ông xuất sắc, trừ nhân tố đó thì thực ra cô cũng rất thích, rất thích.

Sự vuốt ve của Hoài Nguyệt mang lại sự tự tin rất lớn cho Cơ Quân Đào, anh đưa tay tắt đèn phòng khách, từ từ kéo khóa sau lưng váy cô xuống, cởi chiếc váy trên người Hoài Nguyệt ra rồi vùi đầu vào sự mềm mại yêu kiều trước ngực cô.

Nụ hôn cháy bỏng làm thân thể Hoài Nguyệt mềm mại như một cánh hoa, cô leo lên người anh, bắt giác phát ra tiếng rên rỉ làm Cơ Quân Đào hầu như phải phát điên. Ánh trăng từ cửa sổ tràn vào phòng như nước suối, dường như phủ một tấm lụa mỏng manh lên hai thân thể khiến cả hai càng trở nên đẹp hơn.

“Hoài Nguyệt, anh muốn em, muốn đến chết đi được”. Cơ Quân Đào khẽ cắn lên vai Hoài Nguyệt, âm thanh như vỡ vụn.

“Thả em xuống đi”, Hoài Nguyệt thở gấp, “Để em nguội đi một chút, em nóng quá”. Hoài Nguyệt cảm thấy mình sắp cháy thành tro vì nụ hôn của anh. Hai người bọn họ đều đang bùng cháy, thôi được, vậy hãy cùng nhau cháy thành tro đi, trong anh có em, trong em có anh, tuy hai mà một. Lúc này cô không nghĩ gì nữa, không nghĩ đến bệnh tình của cô, không nghĩ đến cuộc sống sau này, trong đầu chỉ có sự thân mật khăng khít khi ở bên nhau.

Cơ Quân Đào nghe lời nhẹ nhàng đặt cô xuống nền nhà mát lạnh, nền đá cẩm thạch màu đen, thân thể trắng muốt sang lung linh dưới ánh trăng. Anh hôn lên mỗi một tác da thịt trên người cô, cảm nhận thân thể mềm mại ấm áp của cô nhẹ nhàng run rẩy dưới nụ hôn quyến luyến mê say của anh. Mồ hôi từ người anh rơi xuống thân thể đẹp đẽ bên dưới, hòa làm một với mồ hôi trên người cô.

“Không được”. Cô cảm thấy bờ môi ấm áp của anh vẫn đang trôi dần xuống bên dưới, cô làm sao có thể chịu đựng được sự môn trớn dục dằng như vậy.

Bàn tay rất đẹp của anh dịu dàng ôm vòng qua eo cô như trả lời, môi anh vẫn không dừng lại.

Mũi chân Hoài Nguyệt căng cứng, cô cố gắng kìm nén tiếng hét sắp bật ra khỏi miệng lại, tiếng rên rỉ đứt quãng vỡ vụn như những nốt nhạc nhảy múa dưới ánh trăng, tạo nên bản nhạc nguyên thủy nhất và cũng xúc động nhất của loài người trong đêm tối.

Hoài Nguyệt co chân lại quăn chặt eo anh, mở rộng cửa đón nhận sự cuồng nhiệt của anh. Thân thể cô thực hiện một vũ điệu làm cho anh được hưởng thụ sự vui vẻ cực hạn. Người đàn ông ngoài lạnh trong nóng này đã kìm nén quá lâu quá lâu rồi, trước mặt cô lần nào anh ấy cũng gác lại sự kiêu ngạo của mình để chiều theo cô, điều này làm cô vừa hoảng hốt lại vừa không thể không cảm thấy thương hại anh, cô một lòng muốn trả lại gấp đôi những gì anh dành cho cô.

“Anh cứ như vậy thì em biết phải làm thế nào cho tốt?” Cô thở dài nói. Những gì đang diễn ra này chắc gì đã tốt?

“Hoài Nguyệt, không được trốn tránh nữa. Anh thích em, em phải tin tưởng anh”.

“Em tin anh, em chỉ không tin chính mình thôi”. Nhưng nửa câu sau Hoài Nguyệt nói quá nhỏ nên Cơ Quân Đào không nghe thấy.

Chương 41

Sáng nay Hoài Nguyệt tỉnh dậy muộn hơn bình thường một chút, hết Vân Nam lại đến trại hè, cô chạy suốt ngày như ngựa không dừng vó, cô thật sự quá mệt mỏi. Nhưng làm nàng còn mệt hơn là người đàn ông bây giờ vẫn đang ôm cô này.

Xem ra đối với chuyện giường chiếu đàn ông luôn có thể không học mà vẫn biết. Lần trước vẫn là thân thể căng ngắc được mình khuyến khích, dẫn dắt và thậm chí là mê hoặc từng bước, nhưng lần này từ nô lệ đã hoàn toàn biến thành tướng quân. Hoài Nguyệt nhớ lại đêm qua mình thực sự không có sức chống đỡ, đành để mặc anh công thành chiếm đất, tự nhiên lại thấy mặt mình hơi nóng lên. Một trận hoan ái đến tận cùng làm thân thể cô trở nên cực kì mềm mại, sự đụng chạm và những nụ hôn quyến rũ đó làm mỗi một tấc nước da cô đều trở nên sinh động và mẫn cảm. Không ngờ sau khi li hôn cô lại có thể cảm nhận được cái gọi là thỏa mãn sâu sắc hơn trước. Cô nhớ tới lời nói của Viên Thanh khi làm nhục mình, không nhận được cười khở, xem ra giữa tình nhân với tình nhân thật sự có thể không kiêng nể gì.

Tình nhân? Cô bị cái từ đột nhiên xuất hiện trong đầu này làm giật nảy, cô chuẩn bị làm tình nhân của Cơ Quân Đào sao? Cái từ trước kia cô vẫn xem thường này bây giờ lại làm cô phải suy nghĩ nghiêm túc.

Anh và cô đều độc thân, từ góc độ đạo đức và pháp luật đều không tồn tại bất cứ vấn đề nào, nếu có vấn đề thì cũng chỉ là vì nguyên nhân tâm lý của cô. Bởi vì Thương Hoài Nguyệt trước kia thật sự quá ngoan nên không thể giải quyết được vấn đề cô đang gặp phải bây giờ.

Hoài Nguyệt thở dài, quả nhiên trên đời này mọi chuyện không thể đều như ý được. Nếu Cơ Quân Đào không bị bệnh trầm cảm thì đây sẽ là một việc hoàn mỹ biết bao, anh ấy thích mình, cũng nhất định sẽ không bạc đãi Đậu Đậu, một nhà ba người, hoặc tương lai còn có thể là bốn người, đó sẽ là một gia đình thật tuyệt vời. Có điều nếu như anh ấy không bị bệnh này thì có lẽ cũng sẽ không cố chấp với mình như vậy, một người đàn ông tốt như vậy đâu đến lượt một phụ nữ li hôn như cô nhận được. Cô nhẹ nhàng hôn lên cánh tay anh, nếu vậy thì tất cả những thứ này này là cô lấy trộm mà có được sao?

Cô từ từ rời khỏi vòng tay anh, ngồi dậy, đưa một chân ra khỏi chăn rồi mới đưa nốt chân kia chuẩn bị xuống giường. Trên người không có một mảnh vải, nhờ vài tia sáng le lói chiếu vào qua khe hẹp trên rèm cửa sổ, quả nhiên cô lại nhìn thấy chiếc váy dài đỏ của mình trên giá áo. Người đàn ông này bao giờ cũng nhớ thu dọn hết tất cả cho cô.

Cô quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình mà giật nảy vì phát hiện Cơ Quân Đào đang nằm trên giường nhìn mình chăm chăm không nháy mắt. “Em lại định bỏ trốn đấy à?” Giọng nói của anh khàn khàn, có vẻ cực kì mệt mỏi.

Hoài Nguyệt vội kéo chăn che trước ngực mình, then thùng hỏi: “Anh dậy rồi à?”

“Ồ”, Cơ Quân Đào ngồi dậy chỉnh lại cái chăn cho cô, ôm cô vào lòng rồi cúi đầu hỏi: “Em định đi đâu?”

“Về nhà tắm rửa”, Hoài Nguyệt đỏ bừng mặt, trong phòng rất tối nên anh cũng không nhìn thấy được vẻ xấu hổ của cô.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, chỉ đặt cằm lên hõm vai cô, hơi thở hơi nặng nề.

Hoài Nguyệt nhớ ra anh còn đang cảm lạnh, cô đưa tay sờ trán anh thấy hơi nóng, hốt hoảng nói: “Anh sốt à? Thế nào? Có khó chịu không? Có cần uống thuốc không?”

Cơ Quân Đào không nhúc nhích: “Không sao, chẳng qua là vì anh không ngủ được thôi”.

Hoài Nguyệt thăm giạt mình, sau một trận vận động tốn thời gian hao sức lực như vậy không phải đàn ông đều ngủ rất say hay sao? Ngay cả như vậy cũng không thể ngủ một giấc tử tế, có thể tưởng tượng bình thường chất lượng giấc ngủ của anh ấy tồi đến mức nào. Cô bật đèn bàn, phát hiện quả nhiên hai mắt Cơ Quân Đào đầy tơ máu, vẻ mặt mệt mỏi, không khỏi cảm thấy xót xa: “Ngủ không tốt có thể uống thuốc mà, hoặc nói chuyện với em cũng được, sao lại thức một mình thế, mệt lắm”.

“Anh không muốn ngủ quá say, may là anh không ngủ mất”. Cơ Quân Đào ôm chặt cô, “Lần trước anh ngủ say quá, sau khi tỉnh lại đã vô cùng hối hận. Hôm nay nếu anh không tỉnh dậy thì lại có rất nhiều ngày không được nhìn thấy em đúng không?”

Giọng nói của anh có quá nhiều khát vọng và bất đắc dĩ, Hoài Nguyệt nghe rồi nước mắt lập tức trào lên. Người đàn ông đơn thuần và bướng bỉnh như trẻ con này lại suốt một đêm không dám ngủ vì cô, trong lòng cô như bị thứ gì đó đập thật mạnh, chỉ cảm thấy đau, đau đến mức không dám hô hấp bình thường.

Qua một hồi lâu, Hoài Nguyệt cảm thấy đã bình tĩnh hơn mới hơi quay mặt sang nhẹ nhàng cọ vào má Cơ Quân Đào dịu dàng nói: “Hôm nay không phải em muốn chạy, em chỉ muốn về nhà tắm rửa thôi, ở đây không có quần áo thay”.

Cơ Quân Đào ôm cô: “Hoài Nguyệt, ngoan nào, không được chạy nữa nhé! Mỗi lần em chạy đều biến mất hơn mười ngày, anh ở đây chờ đến lúc gần như không chờ được nữa. Có thể em chưa bao giờ chờ một người nào như vậy, không biết bao giờ cô ấy về, không biết cô ấy có về không, vừa khát vọng lại vừa tuyệt vọng”.

Hoài Nguyệt lặng lẽ lau nước mắt, “Đương nhiên cô ấy sẽ về, nơi này cũng là nhà cô ấy mà. Anh bị ốm nên mê sảng rồi, mau ngủ đi, em về nhà tắm một cái rồi quay lại nấu cơm, làm mấy món thật ngon, đợi anh tỉnh rồi chúng ta ăn cơm”.

Cô đứng dậy mặc quần áo rất nhanh, cho anh uống chút nước, nhìn anh chui vào chăn rồi vội vàng về nhà. Nếu như không về ngay cô sợ mình sẽ buột miệng nói mình cũng sẽ không rời khỏi anh ấy.

Về đến nhà, Hoài Nguyệt nằm trong bồn tắm, trong lòng rối bời không thể bình tĩnh lại, trong đầu luôn nghĩ tới câu nói đáng thương của Cơ Quân Đào kia, “Có thể em chưa bao giờ chờ một người nào như vậy, không biết bao giờ cô ấy về, không biết cô ấy có về không, vừa khát vọng lại vừa tuyệt vọng”. Càng nghĩ nước mắt lại càng trào ra, rơi xuống nước, tạo thành từng vòng rùng rùng vòng nước gợn.

Đậu Đậu là con cô, cô không thể bỏ đứa con đã không nhận được bao nhiêu tình thương của cha này, cho nên cô lựa chọn Đậu Đậu và từ bỏ anh. Nhưng nhìn đôi mắt đầy tơ máu của anh, nghe anh bất lực nói “Vừa khát vọng lại vừa tuyệt vọng”, cô cảm thấy mình cũng không có cách bỏ anh được. Anh giống như một đứa con khác của cô, cũng thiếu tình yêu thương, cũng khát vọng được yêu thương, cũng cần được quan tâm và chăm sóc, cô không đành lòng từ chối anh được.

Hoài Nguyệt khóc hồi lâu hồi lâu, cảm thấy sự ứ đọng trong lòng đã vơi đi một chút mới đi lên nóc nhà hái mấy quả mướp, lại tìm được một quả bí đỏ đã già trong vườn, suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy quá ít đồ ăn lại xách túi ra khỏi nhà định đến siêu thị mua một ít thức ăn nữa.

Vừa mở cổng ra Hoài Nguyệt đã thấy Cơ Quân Đào đứng bên cửa sổ nhà anh gọi mình, ngẩng đầu nhìn lên, Cơ Quân Đào đã mở cửa vội vàng chạy ra, vừa thấy chiếc túi xách trên tay cô sắc mặt anh lại trở nên khó coi, anh sầm mặt không nói gì.

Hoài Nguyệt biết nhất định là anh thấy mình về nhà quá lâu, bây giờ thấy mình mặc quần áo chỉnh tề tay cầm túi xách nên hiểu lầm là mình lại định chạy, vì vậy cô vội giải thích: “Em chỉ muốn đến siêu thị một lát, tối qua anh cũng không ăn cơm, để em nấu mấy món ngon cho anh, dạo này anh gầy hơn trước nhiều”. Đêm qua lúc ôm anh cô có thể rõ ràng nhận thấy anh đã gầy hơn trước nhiều, biết rõ nguyên nhân quá nửa là do mình nên trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Nghe vậy sắc mặt Cơ Quân Đào mới đỡ hơn: “Anh cảm lạnh không ăn được mấy đâu, em nấu cháo cho anh là được, trời nóng như vậy đừng đi ra ngoài đường”.

Hoài Nguyệt biết anh vẫn không yên tâm để mình đi nên ngoan ngoãn gặt đầu chạy về nhà lấy những thứ vừa hái, lại tìm được ít táo đỏ đậu xanh trong tủ lạnh rồi theo Cơ Quân Đào đi sang nhà anh.

Cơ Quân Đào hơi sốt nhẹ nhưng nhất định không chịu về phòng ngủ, Hoài Nguyệt không làm gì được nên đành phải bắt anh nằm xuống sofa còn mình thì vào bếp nấu nướng. Nhìn bóng dáng cô bận rộn trong phòng bếp, rốt cục Cơ Quân Đào cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trong phòng bếp, Hoài Nguyệt rửa sạch đậu xanh rồi cho vào ngâm, lại cắt non nửa quả bí đỏ, một nửa hấp chín rồi ngâm mật ong bỏ vào tủ lạnh, một nửa gọt vỏ cắt thành miếng rồi cho vào nồi cơm điện cùng với

đậu xanh để nấu cháo, lại phát hiện trong tủ lạnh có mộc nhĩ, cô suy nghĩ một lát rồi bỏ vào xào với mướp. Cô không khỏi thở dài, không ngờ lúc ốm người đàn ông lại cũng bảm người không khác gì Đậu Đậu.

Dọn dẹp phòng bếp xong, Hoài Nguyệt đi tới phòng khách lấy một chiếc ghế nhỏ ra ngồi xuống cạnh sofa chăm chú quan sát người đàn ông đang ngủ. Quầng mắt hơi đen, rõ ràng là thiếu ngủ, hai má lõm vào, gầy hơn trước quá nhiều. Sắc mặt hơi đỏ, hô hấp cũng hơi nhanh, hình như là lại sốt rồi. Cô sờ trán anh rồi lại sờ trán mình, cau mày, chắc là mình vừa làm bếp bận rộn nên hơi nóng, không nhận ra được ai nóng hơn ai. Nghĩ vậy cô liền cúi đầu chạm trán mình vào trán anh, hình như trán anh ấy nóng hơn, cô lại cúi xuống thử lần nữa. Đột nhiên cô thấy một cánh tay vòng ra sau lưng, cả người liền đổ xuống người Cơ Quân Đào, Cơ Quân Đào ôm cô mở mắt mỉm cười nói: “Đồ ngốc, thử nhiều lần như vậy mà còn không biết, đi lấy cặp nhiệt độ đến đo một chút chẳng phải là sẽ biết ngay sao?”

Hoài Nguyệt giãy giụa thoát ra, sốt ruột nói: “Sao anh còn không ngủ? Cảm lạnh phải nghỉ ngơi thật tốt mới khỏi được”.

Cơ Quân Đào kéo tay cô ngồi dậy nói: “Đừng giận, anh đã ngủ rồi, có điều em vừa đến gần là anh lại tỉnh, thấy chưa, em không thể lén chạy trốn được đâu, anh cảm nhận được hết đấy”.

Thấy anh ngủ chập chờn như thế, Hoài Nguyệt bất đắc dĩ hỏi: “Rốt cục anh muốn em thế nào mới chịu ngủ cho đành hoàng?”

Cơ Quân Đào nhìn vào mắt cô hỏi: “Em bảo đảm sẽ không chạy chứ?”

Hoài Nguyệt gật đầu, “Em bảo đảm, sau này đến cuối tuần hết giờ làm là em lại về bên này”. Chỉ có thể làm như vậy, nghĩ đến bóng người cô đơn đứng chờ bên cửa sổ, cô có ở trong thành phố cũng nhất định sẽ không an tâm.

Khóe môi Cơ Quân Đào khẽ cong lên, “Anh cũng không có việc gì làm nên đang thấy chán đây, thôi ngày nào anh cũng làm lái xe cho em được không?”

Hoài Nguyệt vội vàng từ chối: “Đừng đừng đừng, nếu ngày nào một danh nhân như anh cũng đỗ xe trước cửa đơn vị em thì bên đài truyền hình chỗ Duyên Duyên sẽ kéo đến quay phim đấy. Đằng nào trời nóng cũng dậy sớm, em bắt xe buýt đi là được rồi mà”.

Cơ Quân Đào lắc đầu nói: “Vất vả quá. Chúng ta chuyển vào trong thành phố đi. Anh có một căn hộ ở khu Lục Viên, nguyên một tầng, không có ai quấy rầy cả”.

Hoài Nguyệt từng nghe nói về Lục Viên, đó là khu chung cư đắt tiền nhất thành phố này, một mét vuông có giá gần trăm triệu, nghĩ thầm mình sao có thể đến đó ở được, có điều lúc này nhất định phải dỗ anh ngủ nên cô cũng không nói gì, chuyển đề tài hỏi: “Còn có điều kiện gì nữa?”

Cơ Quân Đào nói: “Lúc đi công tác không được tắt máy”.

Hoài Nguyệt nói: “Lần này thật sự không phải em cố ý, điện thoại của em bị lỏng một chỗ, sạc không vào điện, em vừa sửa được rồi”.

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Lát nữa đi mua một cái mới, nếu không lần sau nếu lại không sạc được thì làm thế nào?”

Hoài Nguyệt nói: “Nhiều số điện thoại như vậy, nếu phải lưu lại một lần nữa thì phiền phức quá, thôi cứ kệ vậy đi”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Bảo em ngốc hóa ra em đúng là ngốc thật, kết nối hồng ngoại rồi gửi cả danh bạ sang không phải là xong à, làm sao phải nhập lại từng số chứ?”

Hoài Nguyệt trợn mắt nói: “Trước giờ em toàn làm như vậy mà, đúng là mua việc vào người”.

Cơ Quân Đào vui vẻ cười, “Lại đây, đồ ngốc, ngủ với anh một lúc nào. Tỉnh dậy chúng ta đi mua điện thoại, để anh dạy em”. Nói rồi ôm Hoài Nguyệt vào lòng rồi lập tức ngủ luôn.

Chiếc sofa này được nhập nguyên chiếc từ nước ngoài, rất rộng, rất dài. Cơ Quân Đào vốn đã gầy, Hoài Nguyệt lại càng mảnh dẻ, bỏ đệm dựa ra hai người ngủ không hề chật chội. Hoài Nguyệt nằm trong lòng Cơ Quân Đào, tiếng hít thở đều đều và nhẹ nhàng của anh vang lên bên tai. Mùi cháo đậu xanh bí đỏ trong

bếp thoang thoảng bay tới, cả gian phòng cực kì yên tĩnh. Hoài Nguyệt cảm thấy trái tim mình đập ngày càng ổn định.

Người đàn ông mắc bệnh trầm cảm này, lúc anh ôm cô như thế cô lại sinh ra một loại cảm giác được dựa vào mãnh liệt. Anh dựa dẫm vào cô như Đậu Đậu dựa dẫm vào cô, đó là một loại tin cậy toàn tâm toàn ý làm người ta khó mà kháng cự được. Trước kia cô một mực dựa vào Lỗ Phong, khi bức tường để dựa dẫm đó đột nhiên sụp đổ, cô bị mưa dây gió giạt đổ ập vào người mà choáng váng quay cuồng, thiếu chút nữa đã ngã xuống không đứng dậy được. Có thể cả đời này cô cũng không thể quên được loại cảm giác bị người mình toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào tuyệt tình vứt bỏ đó. Bây giờ cô biết mọi việc trước hết phải dựa vào chính mình, chỉ có chính mình kiên cường thì mới có thể bảo vệ được người mình yêu, cô phải bảo vệ Đậu Đậu, lại cũng không muốn làm tổn thương anh.

Cô sớm đã không còn là Thương Hoài Nguyệt vẫn kiên quyết giữ lần đầu đến đêm tân hôn trước kia, cho nên bây giờ cô đang suy nghĩ nghiêm túc về việc làm tình nhân của một người đàn ông. Chỉ là tình nhân, cô tự nói với mình, cô thích người đàn ông này và người đàn ông này cũng thích cô. Mặc dù cô không thể kết hôn với người đàn ông này nhưng trước khi bạn gái chính thức hoặc vợ anh ấy xuất hiện thì cô bằng lòng an ủi anh ấy, cũng bằng lòng để anh ấy an ủi chính mình. Hai bên cùng vui vẻ, đây có thể là giới hạn cuối cùng hiện nay cô có khả năng tiếp nhận.

Vậy thì cứ duy trì quan hệ như bây giờ đi, hai bên cần nhau, không nói gì đến hứa hẹn. Không phải Tiểu Dã cũng đã nói ý ở ngoài lời như vậy sao? Giúp anh trai cô ấy vượt qua một cửa ải về tâm lý. Sau khi đã vượt qua thì hết thấy tùy duyên số, cái gọi là tùy duyên số cũng chính là có thể sẽ vô duyên.

Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp một người đàn ông phù hợp để tình chuyện hôn nhân. Còn anh ấy, sự cố chấp của anh ấy rồi cũng sẽ nhạt đi, có thể anh ấy còn rời khỏi cô trước khi cô gặp được người đàn ông đó.

38. , Chương 42-43

Chương 42

Hoài Nguyệt tối văn phòng từ sáng sớm, lau bàn, lấy nước, tưới hoa. Cây cỏ chân vịt đó phát triển thật nhanh, vốn chỉ có một nhánh nho nhỏ nay đã mọc đầu một chậu. Hoài Nguyệt cau mày nhìn chậu hoa một hồi lâu, có cần tách chậu hay không? Cứ với tốc độ này thì trong vòng chưa đến một năm mỗi phòng làm việc trong ban biên tập đều có thể bày một chậu rồi.

Trần Thụy Dương đi qua phòng làm việc của Hoài Nguyệt, nhìn vào trong phòng theo thói quen thấy cô ngăn người đứng cạnh chậu hoa liền đi tới hỏi: “Sáng sớm đã suy nghĩ gì mà chăm chú thế em?”

Hoài Nguyệt chỉ chậu cỏ chân vịt đó nói: “Anh xem này, cái chậu violet giả này nó mọc như điên ấy, xem ra sức sống của hàng giả bao giờ cũng mạnh mẽ thật”.

Trần Thụy Dương nhớ lại sáng sớm ngày đầu tiên mình đi làm Hoài Nguyệt cũng đang chăm sóc chậu hoa này, lúc mình nói với cô ấy rằng đây không phải violet thực sự cô ấy còn xấu hổ đỏ mặt. Bây giờ nhớ lại mới nhận ra đáng về cô ấy khi đó đúng là hết sức đáng yêu, có lẽ là ngay từ lần gặp đầu tiên đó mình đã bắt đầu thông cảm với cô ấy, tự nhiên sinh ra thiện cảm với cô ấy mà không hề hay biết. Dần dần, thiện cảm lại biến thành quan tâm, quan tâm lại từ từ biến thành yêu mến, bây giờ trong lòng mình tình cảm đó đang điên cuồng phát triển như chậu cỏ chân vịt này và không thể cứu vãn được nữa.

“Giám đốc Trần”. Thấy anh ta cứ ngẩn ra nhìn mình, Hoài Nguyệt không khỏi cảm thấy kì lạ.

“À”, Trần Thụy Dương lấy lại tinh thần, cười cười với cô, “Sắp khai giảng rồi, Đậu Đậu về rồi chứ?”

Hoài Nguyệt gật đầu, thỉnh thoảng Trần Thụy Dương lại nhắc tới Đậu Đậu với cô, lạ thật, từ Viên Thanh đến Lỗ Phong rồi lại đến Đậu Đậu, một quan hệ ngoắt ngoéo như vậy lại cũng khiến cô sinh ra một loại

cảm giác thân thiết với anh ta. “Buổi chiều hôm nay ô tô của đại học A sẽ từ đó về, em muốn xin nghỉ hai ngày phép đưa Đậu Đậu đi mua đồ dùng học tập và các thứ khác để chuẩn bị cho năm học mới”.

Trần Thụy Dương nói: “Hồi lâu không gặp thằng bé rồi, chắc giờ nó đã cao hơn nhiều. Anh cũng nên tặng quà cho nó nhân dịp năm học mới, buổi tối ngày mai anh mời nó đi ăn cơm nhé. Lần trước lúc xem thi đấu thuyền rồng anh đã hứa với nó nhưng đến hôm nay vẫn chưa thực hiện được, sau này Đậu Đậu mất lòng tin với chú Trần này mất”.

Hoài Nguyệt vội cười từ chối: “Giám đốc Trần khách sáo quá, trẻ con nói ra rồi quên ngay ấy mà, lâu như vậy rồi làm sao nó còn nhớ được”. Sao người đàn ông này lại nghiêm túc đến vậy, chỉ nói đùa để dỗ trẻ con vui mà cũng coi là thật.

Thấy cô không nghe hiểu ý trong lời nói của mình, Trần Thụy Dương cảm thấy hơi thất vọng. Đang do dự xem nên nói thế nào cho rõ ràng một chút thì điện thoại di động của Hoài Nguyệt đổ chuông. Thấy là cuộc gọi tới của Cơ Quân Đào, Hoài Nguyệt do dự nhìn Trần Thụy Dương, Trần Thụy Dương hiểu ý cô nên đành phải gạt đầu đi ra ngoài.

Hoài Nguyệt quay người lại, nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi à? Còn sớm mà, sao không ngủ thêm lúc nữa?”

Cơ Quân Đào nói trong điện thoại với giọng bất mãn: “Em cho anh uống thuốc ngủ à? Tại sao em dậy mà anh không biết gì? Không phải đã nói là anh sẽ đưa em đi à?” Tại sao mỗi lần chỉ cần có cô ấy bên cạnh là mình lại sẽ luôn ngủ say như vậy...

Hoài Nguyệt khẽ cười nói: “Em đâu dám cho anh uống thuốc ngủ, thuốc ngủ uống vào hại thần kinh mà, đó là trong thuốc cảm của anh có thành phần thuốc an thần đấy. Không phải chúng ta đã thống nhất là không đưa à? Nếu anh nuốt lời thì sau này em sẽ không trở lại nữa”.

“Vậy hết giờ làm em chờ anh, anh tới đón em. Chúng ta ra ngoài ăn tối rồi mới về nhà”. Rõ ràng Cơ Quân Đào đang rất thoải mái, sau một tuần bệnh cảm lạnh của anh cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Hoài Nguyệt vội nói: “Buổi chiều hôm nay Đậu Đậu từ Thanh Sơn về, em muốn đến gặp nó trước”.

Cơ Quân Đào vui vẻ nói: “Đậu Đậu về rồi à? Nhân tiện ba chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm”.

Hoài Nguyệt chần chừ một lát rồi nói: “Giáo sư Tần bảo em đến ăn cơm, em không tiện từ chối. Hai ông bà già chăm sóc Đậu Đậu một tháng, em cũng phải mang chút quà đến cảm ơn một chút”.

Nghe cô nhẹ nhàng thương lượng việc nhà với mình như thế, trong lòng Cơ Quân Đào cảm thấy rất vui, nói: “Cũng tốt, tối nay anh về Lục Viên, về nhà nhớ gọi điện cho anh”.

Hoài Nguyệt nói: “Anh cứ ở ngoại ô đi, ở đó không khí trong lành, anh vừa khỏi ốm, đừng chạy tới chạy lui không tốt”.

Thấy Hoài Nguyệt dịu dàng quan tâm, Cơ Quân Đào cảm thấy cực kỳ ấm lòng, nhỏ giọng nói: “Ngốc ạ, anh muốn ở gần em một chút, như vậy anh mới yên tâm. Nếu có chuyện gì qua lại cũng thuận tiện, nếu Đậu Đậu ở nhà bà nội thì anh đón em về Lục Viên được không?”

Hoài Nguyệt biết đã nhiều năm anh không gần nữ sắc, giờ đây chính là lúc đang nhiệt tình, nhớ tới sự triền miên không ngừng buổi tối hôm qua, cô không khỏi đỏ mặt, nói: “Em đã xin phép giáo sư Tần đón Đậu Đậu về nhà hai ngày, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo ẹ con em đâu”.

Cơ Quân Đào cười khổ. Mặc dù Hoài Nguyệt không còn trốn tránh nhưng anh có thể thấy cô vẫn do dự như cũ, thân thể cô đã hoàn toàn giao cho anh nhưng khúc mắc trong lòng vẫn chưa cởi bỏ được. Cô vẫn còn lo lắng cho bệnh tình của anh, sau khi thân thiết lại luôn cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra. Hiển nhiên cô ấy không muốn mình lún vào quá sâu, cũng không muốn anh lún quá sâu, như vậy phải chăng bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể kết thúc quan hệ giữa hai người bọn họ hay không?

Phát hiện này làm cho anh đau khổ. Anh không phải bố anh, cả đời này anh chỉ muốn có một người phụ nữ là cô, anh một lòng muốn cưới cô về làm Cơ phu nhân của anh. Nhưng anh không dám nói điều này với cô, ít nhất bây giờ anh còn không dám. Anh biết một khi mình nói ra lời này nhất định cô sẽ chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Từ sau đêm đầu tiên say rượu đến đêm thứ hai tỉnh táo, rồi lại đến mấy ngày nay chung sống với nhau, cùng với sự dỗ dành và cả lừa gạt của anh và Tiểu Dã, Hoài Nguyệt đã bước được

một bước rất dài. Một bước này nhất định cũng cực kì gian nan, anh không đành lòng để cô phải cảm thấy quá khó xử.

Nhìn dáng vẻ cô ngồi một mình nhũu mày suy tư mơ màng, đã mấy lần anh suýt nữa buột miệng nói bệnh của mình đã khỏi rồi để cô khỏi phải lo lắng nữa; nói mình đã bắt đầu làm việc, bắt đầu tham gia các loại hoạt động, mặc dù vẫn không thích giao tiếp với người lạ nhưng cũng không còn cảm thấy quá bài xích giống như trước, hết thấy đều đang tốt đẹp lên; Nói trước kia anh lãnh đạm với tình dục nhưng bây giờ lại thích quần quýt với cô như bất cứ một người đàn ông bình thường nào, điều này cũng cho thấy bệnh tình của anh đang khỏi dần; Nói nếu như cô ấy vẫn ở bên anh thì anh nhất định sẽ thoát ra khỏi bóng tối do việc mẹ anh tự sát để lại và sống một cuộc sống hạnh phúc, bởi vì bây giờ anh đã cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng lời ra đến miệng lại luôn bị anh nuốt vào bụng.

Những điều này anh đều không thể nói với cô, bởi vì anh biết có nói hay không cũng giống nhau, cô nhất định sẽ gạt đầu tỏ ra còn tin tưởng những điều này hơn cả anh, thậm chí còn sẽ khuyến khích anh, an ủi anh, sau đó trong lòng vẫn cứ hoài nghi hết thảy. Anh chỉ có thể dùng hành động, dùng sự thật, dùng thời gian để chứng minh. Anh hết sức hối hận nhất dao tự cắt vào cổ tay hôm đó, mặc dù nhất dao đó đã ép cô ấy trở lại bên cạnh mình nhưng nhất dao đó lại cũng làm cô càng thêm khó xử.

Từ cửa sổ phòng làm việc nhìn xuống, Trần Thụy Dương có thể nhìn thấy cổng tòa nhà làm việc, xe của Lỗ Phong đã đỗ ngoài cổng từ lâu. Anh ta đã rất quen thuộc chiếc xe này, trước kì nghỉ hè thứ sáu nào Lỗ Phong cũng mang Đậu Đậu đến đợi Hoài Nguyệt. Rốt cục hần ta muốn làm gì? Trần Thụy Dương nhũu chặt mày, hần ta ân cần với vợ trước như thế, chẳng lẽ không để ý chút nào đến phản ứng của Viên Thanh? Vô duyên vô cớ Viên Thanh sẽ không gọi điện thoại đến khiêu khích Hoài Nguyệt, anh ta hiểu Viên Thanh, trừ phi ý thức được nguy cơ nặng nề nếu không Viên Thanh sẽ không làm việc gì thừa thãi. Cô ta là loại phụ nữ thích làm một lần là xong chuyện, chẳng hạn như lấy cái thai để đe dọa ép Lỗ Phong li hôn, hết sức tàn nhẫn, hết sức quyết đoán. Ngoài việc làm cho Hoài Nguyệt tức giận đến phải ném sách thì cuộc điện thoại lần nọ còn mang lại được chỗ tốt gì cho cô ta? Không phải điều đó còn làm cho Lỗ Phong càng thường xuyên tới hơn hay sao? Xem ra cô ta hoàn toàn không thể khống chế được ông chồng luật sư này. Ngẫm lại cũng đúng, một khi đàn ông đã trở tráo thì phụ nữ sao có thể là đối thủ chứ?

Trần Thụy Dương nhìn thấy Hoài Nguyệt đi từ tòa nhà ra, thấy Lỗ Phong, hình như cô hơi sững sờ một chút. Lỗ Phong đi đến nói gì đó với cô, cô rất khó chịu quay mặt nhìn ra ngoài đường, xem ra là muốn tìm taxi. Đang giờ tan tầm, taxi không dễ gọi chút nào, Lỗ Phong rất kiên nhẫn đứng bên cạnh cô, có lẽ là chắc chắn cô sẽ không bắt được xe. Trần Thụy Dương hơi tức giận, nếu bây giờ không phải giờ tan tầm, đi ra đi vào đều là người của tòa soạn thì anh ta thật muốn đi xuống kéo Hoài Nguyệt lên xe mình nghênh ngang đi mất, xem lúc đó vẻ mặt Lỗ Phong sẽ như thế nào.

Hoài Nguyệt tiếp tục chờ xe, cô và Lỗ Phong đứng ngoài cổng đã làm không ít đồng nghiệp chú ý, điều này khiến cô hết sức tức giận. Trong tòa nhà này có rất nhiều người nhận ra Lỗ Phong, trước khi li hôn chỉ cần không bận tiếp khách là Lỗ Phong chắc chắn sẽ lái xe đến đón vợ như một ông chồng mẫu mực. Lúc đó Hoài Nguyệt là đối tượng được mọi người cực kỳ hâm mộ, chồng là luật sư nổi tiếng, ngoại hình lại tuấn tú lịch sự, đối với vợ luôn chăm sóc chu đáo, ngay cả đứa con của hai người cũng xinh trai đến khác thường.

“Hoài Nguyệt, đừng hờn dỗi như trẻ con nữa. Ở đoạn đường này giờ tan tầm không bắt được xe đâu, Đậu Đậu ở nhà đợi mẹ cũng sốt ruột”, Lỗ Phong cười nói, “Con trai chúng ta muốn ăn cơm lắm rồi”.

Hoài Nguyệt bất đắc dĩ mở cửa sau ra, thấy trên ghế sau chất đầy tài liệu đành phải đi sang mở cửa trước ngồi xuống bên cạnh ghế lái. Lỗ Phong lắc đầu thở dài nói: “Đã là mẹ trẻ con rồi mà vẫn còn trẻ con như vậy, cứ như không lớn được ấy”.

Hoài Nguyệt lạnh mặt không nói gì, Lỗ Phong vừa nổ máy xe vừa hỏi: “Nghe nói em từ Vân Nam về lại đến Thanh Sơn, em đi xe khách à? Còn mang rất nhiều đồ nữa?”

Buổi sáng hôm đó mẹ hần gọi điện thoại nói với hần Hoài Nguyệt đang ở đó, hần vội vàng lái xe chạy tới, đáng tiếc là vẫn không đuổi kịp. Đến nơi hần lại nhìn thấy chủ nhà đang mang một đồng hồ chơi và đồ ăn vặt lên cho Đậu Đậu, quá nhiều, cô đi xe khách thì không thể mang nhiều như vậy được. Hỏi thăm chủ nhà, chủ nhà nói là Hoài Nguyệt đi rồi lại quay lại chuyển đồ từ trên xe lam xuống, hần càng cảm thấy kì lạ. Ở nông thôn không có chuyện gì là bí mật, hai ngày sau mẹ hần gọi điện thoại nói với hần những thứ

đó được chuyển sang xe lam từ một chiếc xe con, xe của một người đàn ông trẻ tuổi cao ráo ngoại hình rất đẹp, người đàn ông đó đến để đón Hoài Nguyệt về.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là Trần Thụy Dương, trẻ tuổi, cao ráo, rất đẹp trai. Theo hắn biết, ở đơn vị Trần Thụy Dương cũng rất quan tâm chăm sóc Hoài Nguyệt, lần trước còn cùng Đậu Đậu đi xem thi đấu thuyền rồng, nếu như không phải vì lấy lòng Hoài Nguyệt thì ai thêm đi xem mấy cái trò trẻ con đó chứ? Hắn bỗng thấy căng thẳng, điều kiện của Trần Thụy Dương không hề kém mình, hai người lại suốt ngày gặp nhau. Mặc dù Hoài Nguyệt đã li hôn và lại còn có con nhưng Trần Thụy Dương sống nhiều năm ở nước ngoài nên chưa chắc đã để ý đến vấn đề này. Ngược lại, mấy năm nay sau khi làm mẹ Hoài Nguyệt ngày càng trở nên quỵn rũ, mọi hành động cử chỉ đều tỏa ra sức sống, đủ để làm động lòng bất cứ một người đàn ông nào.

Hắn càng nghĩ càng sốt ruột, nhân dịp con đi nghỉ hè về hắn đã bảo mẹ tổ chức một bữa tiệc gia đình, muốn nói vài chuyện cho rõ ràng với Hoài Nguyệt. Hắn biết bề ngoài Hoài Nguyệt dịu dàng nhưng nội tâm lại rất quật cường, tuy nhiên có món bảo bối tên gọi Đậu Đậu này hắn chưa chắc đã không có hi vọng.

Hoài Nguyệt nhìn xe cộ và người đi đường lướt qua rất nhanh ngoài cửa xe, thậm chí không biết tối hôm nay Cơ Quân Đào sẽ ăn gì. Mình không về, có lẽ anh ấy giận dữ không ăn cũng không chừng, nghĩ vậy, cô liền lấy điện thoại ra định gửi tin nhắn cho anh nhưng do dự một chút rồi lại thôi.

Lỗ Phong để ý thấy vẻ do dự của cô, làm bộ lơ đãng hỏi: “Sao vậy, còn có việc chưa làm xong à? Có việc phải xin chỉ thị giám đốc Trần của em à?” Hắn nghĩ thầm, rõ ràng trước nghỉ hè hai người cùng Đậu Đậu đi chơi bầu không khí còn không tồi, đột nhiên thái độ của Hoài Nguyệt đối với mình trở nên cứng rắn như vậy, có lẽ chính là vì liên quan đến Trần Thụy Dương.

Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Tôi chỉ là một biên tập nhỏ xiu, đâu đến lượt tôi phải báo cáo công việc với giám đốc chứ”.

Lỗ Phong hỏi: “Trần Thụy Dương có đối xử tốt với em không? Anh ta có nhắc tới chuyện của Viên Thanh với em không?”

“Anh tưởng chúng tôi cả ngày chỉ ăn rồi ngồi không à?” Hoài Nguyệt nói với giọng mỉa mai, “Cô ta là vợ anh, có liên quan gì đến tôi và giám đốc Trần chứ”.

“Sao lại không liên quan, có liên quan nhiều lắm”, Lỗ Phong nói, “Em có biết quan hệ của họ trước đây tốt đến mức nào không? Trong 3 năm Trần Thụy Dương về nước hai lần, đều về sống cùng Viên Thanh. Lúc Viên Thanh lấy em bé ra ép anh thì Trần Thụy Dương mới về nước được hai tháng. Sau đó anh mới biết chuyện này, thảo nào sau đó cô ta cứ nhất định phải tìm cách bỏ đứa bé đi!”

Hoài Nguyệt thầm giật mình trong lòng, ngoài mặt vẫn lạnh lùng: “Anh muốn nói với tôi rằng vợ anh rất lợi hại, ngay cả một luật sư nổi tiếng như anh cũng không phải đối thủ của cô ta đúng không? Tôi không muốn nghe, sợ bẩn tai”.

Lỗ Phong vừa lén nhìn sắc mặt Hoài Nguyệt vừa nói: “Anh chuẩn bị li hôn cô ta, chứng cứ đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chắc chắn sẽ thuận lợi. Cùng lắm cứ lôi cả chuyện đứa bé năm đó ra, các tài liệu về xác minh huyết thống đều đã có. Hoài Nguyệt, chuyện năm đó là anh có lỗi với em, em tha thứ cho anh nhé”.

Hoài Nguyệt mỉa mai: “Luật sư Lỗ, có phải anh làm luật sư nên khi li hôn sẽ được giảm giá không? Sao cứ li hôn hết lần này đến lần khác không biết chán thế? Tôi không thấy hứng thú gì với chuyện giữa anh và Viên Thanh, anh đi tìm người khác mà tâm sự đi”.

Lỗ Phong cứng họng, lắp bắp nói: “Hoài Nguyệt, em đừng làm tổn thương anh nữa. Gần đây phòng luật sư của anh đã giải quyết mấy vụ li hôn, đương sự đều không vui vẻ chút nào, đáng thương nhất là bọn trẻ con, anh nhìn bọn nó là lại nhớ đến Đậu Đậu của chúng ta. Chỉ có được lớn lên bên cạnh bố mẹ đẻ thì thể xác và tinh thần của trẻ con mới có thể khỏe mạnh được”.

Hoài Nguyệt oán hận: “Còn phải xem là bố mẹ thế nào đã, nếu như là gương xấu thì có còn không bằng không có”.

Lỗ Phong cẩn thận nói: “Hoài Nguyệt, em cho anh một chút thời gian đi. Chờ anh xử lý tốt các sự vụ bên này rồi nhà anh lại được ở bên nhau, tất cả vì muốn tốt cho Đậu Đậu, em cũng không đành lòng thấy Đậu

Đậu trở thành đứa bé không có bố đúng không?”

Hoài Nguyệt khó tin tròn mắt nhìn hắn: “Luật sư Lỗ, anh có bệnh à? Tại sao đầu óc anh vẫn còn u mê như vậy? Bây giờ anh là chồng người khác, nói chuyện với tôi như vậy chính là quấy rối, tôi có thể kiện anh vì chuyện này”. Nhớ tới câu nói kia của Viên Thanh, Hoài Nguyệt càng tức giận, “Tôi không dám nhận sự hối lỗi này của anh, cả đời này tôi cũng không muốn ở gần anh nữa. Còn Đậu Đậu, anh yêu nó, đó là trách nhiệm của người làm bố, anh không yêu nó thì nó vẫn còn có mẹ, nó sẽ không có vấn đề gì cả”.

Từ đầu Lỗ Phong đã biết chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, hắn thở dài nói: “Anh biết em rất khó tha thứ cho anh, nhưng anh nhất định sẽ li hôn Viên Thanh. Vì Đậu Đậu anh cũng phải làm như vậy. Hoài Nguyệt, em hãy chờ xem”.

Hoài Nguyệt cười lạnh nói: “Đó là chuyện của anh, không quan hệ gì với tôi và Đậu Đậu, đừng lấy Đậu Đậu ra làm ngụy trang, nếu không anh thật sự không xứng làm cha”.

“Hoài Nguyệt, có phải em đã có người khác rồi không?” Lỗ Phong do dự hỏi, “Là người đến Thanh Sơn đón em đó đúng không?”

“Có người khác hay không tôi cũng sẽ không quay lại, Lỗ Phong, anh biết mà tính tôi thích sạch sẽ”, Hoài Nguyệt nói, “Không cần làm những chuyện vô nghĩa nữa...”

Một chiếc xe taxi từ phía sau vượt lên, Lỗ Phong đang lơ đãng, khi nhận ra thì đã không kịp đánh tay lái, chiếc xe lao thẳng vào hàng rào bảo vệ ven đường.

Chương 43

Tai nạn xe không nghiêm trọng lắm, vì lúc lên xe Hoài Nguyệt làm mình làm mẩy với Lỗ Phong quên thắt dây an toàn nên đập đầu vào kính trước xe ngất đi, có điều còn chưa tới bệnh viện đã tỉnh rồi. Máu chảy khá nhiều, cuối cùng khâu hai mũi, chiếu chụp vài tiếng rồi đi về. Lỗ Phong lại không có việc gì, khi đó thấy đầu Hoài Nguyệt be bét máu hắn quá hoảng sợ quên luôn việc giữ tài xế xe kia lại bồi thường. Hai người từ bệnh viện về chỗ giáo sư Tần, Đậu Đậu thấy trán mẹ dán băng gạc liền chạy tới ôm Hoài Nguyệt khóc một hồi lâu làm Hoài Nguyệt cũng mắt không ít nước mắt.

Lỗ Phong đứng nhìn bên cạnh cực kì áy náy, lo lắng cho thương thế của Hoài Nguyệt, hắn định để Đậu Đậu ở nhà bà nội thêm vài ngày nhưng Đậu Đậu và Hoài Nguyệt đều không chịu, cuối cùng đành phải đưa hai người một lớn một nhỏ về căn hộ ở khu Thanh Hà Uyển của Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt nhìn Đậu Đậu, đã rần rở hơn nhiều, cũng cao hơn không ít. Cô hỏi han vài chuyện ở Thanh Sơn, thăm cho Đậu Đậu rồi chính mình cũng thăm qua, hai mẹ con lên giường nói chuyện.

Đậu Đậu lấy truyện tranh Cơ Quân Đào mang đến ra vừa lật vừa hỏi: “Mẹ, truyện này là mẹ mua cho con à?”

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: “Nếu không phải mẹ mua thì là ai mua?”

“Bà nội với ông nội nói không phải mẹ mua, bà nội nói những đồ ăn với đồ chơi xếp hình đó cũng không phải mẹ mua. Con cũng nghĩ không phải mẹ mua, lúc con muốn cho tiểu Vĩ sô cô la không phải mẹ đã nói mẹ quên không mua à?”

“Ồ, không phải mẹ mua, là cô Cơ mua cho Đậu Đậu”.

“Hôm đó cô Cơ cũng đến à? Vì sao cô ấy không đến thăm con? Leshy có đến không?” Đậu Đậu ngắc đầu, hai con mắt tròn xoe nhìn Hoài Nguyệt chằm chằm.

“Cô Cơ và Leshy đều không đến, chú Cơ lái xe mang đến cho con”. Nhắc đến Cơ Quân Đào trước mặt cậu con trai 4 tuổi mà Hoài Nguyệt cũng hơi đỏ mặt.

“Chú Cơ đến à?” Đậu Đậu lập tức hưng phấn nói, “Vậy vì sao chú ấy không đến chơi với con? Con đã nói với các bạn rằng chú Cơ là một họa sĩ lớn, chú ấy vẽ sói xám rất giống nhưng các bạn ấy đều không tin và bảo con khoác lác. Nếu chú ấy vẽ cho các bạn ấy xem thì tốt”.

Hoài Nguyệt cố ý hỏi: “Đậu Đậu có thích chú Cơ không?”

“Thích”, Đậu Đậu ngồi ngay ngắn, bắt đầu xòe từng ngón tay, “Đậu Đậu thích mẹ nhất, sau đó là bà ngoại, ông ngoại”, Hoài Nguyệt vừa nghe đã mỉm cười, nhà mình ở xa, bố mẹ đều là bác sĩ và đều còn đi làm. Một năm ông bà chỉ gặp cháu ngoại một hai lần, lần nào cũng chiều chuộng Đậu Đậu hết mức, mặc cho Đậu Đậu coi trời bằng vung thích làm gì thì làm, cho nên trong cảm nhận của Đậu Đậu ông bà ngoại là người tốt nhất với cậu bé sau mẹ, suốt ngày nhắc đến ông ngoại bà ngoại khiến Hoài Nguyệt từng cảm thấy rất khó xử trước mặt bố mẹ chồng. Sau đó có lần cô đọc một tài liệu nghiên cứu của nước ngoài nói rằng đối với trẻ con người thân nhất là mẹ, sau đó là bà ngoại, lúc đó cô mới biết thì ra quan điểm của Đậu Đậu cũng có căn cứ lý luận đằng hoàng.

“Sau đó là ông bà nội”, Đậu Đậu tiếp tục xóa ngón tay.

Hoài Nguyệt gật đầu, sau khi giáo sư Tần và giáo sư Lỗ về hưu, mặc dù vẫn còn dạy thêm và hướng dẫn các nghiên cứu sinh nhưng cũng rảnh rỗi hơn lúc còn đi làm nhiều. Vừa từ trường mầm non trở về Đậu Đậu đã suốt ngày chơi với hai ông bà nên tự nhiên cũng rất gần gũi với ông bà.

“Sau đó là bố”.

Hoài Nguyệt thở dài, thời gian này Lỗ Phong cũng xem như quan tâm đến Đậu Đậu.

“Sau đó là Leshy, sau đó là chú Cơ”.

Hoài Nguyệt cười, thì ra Cơ Quân Đào còn phải xếp hạng sau Leshy.

“Không đúng không đúng”, Đậu Đậu nhìn bàn tay mũm mĩm của mình, cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi có vẻ như khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, “Hình như là chú Cơ rồi mới đến Leshy”.

Hoài Nguyệt cười ôm Đậu Đậu vào lòng thơm một cái thật kêu, “Vì sao là chú Cơ rồi mới đến Leshy?”

“Vì mẹ không thích Leshy, nhìn thấy Leshy là mẹ lại sợ. Chú Cơ thích mẹ, luôn trông Leshy ẹ”.

Hoài Nguyệt giật mình, mặt lại đỏ lên, “Ai nói với con là chú Cơ thích mẹ?”

“Ông Cơ nói mà”. Đậu Đậu nói thờ ơ như không, “Ông Cơ nói suốt ngày chú Cơ nhìn mẹ và cười, chú ấy thật ngọt. Ông ấy còn hỏi con có muốn làm cháu ông ấy không, nếu con muốn thì ông ấy sẽ tặng Leshy cho con”.

“Vậy Đậu Đậu trả lời thế nào?” Hoài Nguyệt căng thẳng hỏi, trong lòng thầm nghĩ ngại đại họa gia này già rồi mà không đứng đắn, không ngờ lại lừa con trai mình sau lưng mình.

“Con nói không muốn, bởi vì mẹ sẽ không đồng ý. Trước kia không phải mẹ luôn nói nếu như nhà có chó thì mẹ sẽ không về nhà sao?” Đậu Đậu nói tiếc nuối: “Mẹ, thực ra con thích Leshy lắm”.

Hoài Nguyệt dở khóc dở cười nói: “Vậy cũng không thể đưa mẹ cho người khác vì Leshy được đúng không?”

Đậu Đậu nghi hoặc nói: “Là con làm cháu trai ông Cơ chú có phải đưa mẹ cho người khác đâu. Mẹ à, thực ra có thêm một ông nội cũng không có gì không tốt, ông ấy còn biết vẽ tranh, vẽ đẹp hơn ông nội con nhiều. Sau này ở trường có bài tập cứ nhờ ông ấy vẽ cho con là được”.

Hoài Nguyệt vội nói: “Mẹ cũng có thể cùng vẽ với Đậu Đậu mà!”

Đậu Đậu cười tinh nghịch: “Con biết, nhưng mà mẹ vẽ chỉ có chú Cơ khen đẹp thôi”.

Hoài Nguyệt cũng không nhịn được cười, cô bé Đậu Đậu nghĩ thầm, ai cần anh ta khen đẹp chứ, để bây giờ cô còn bị con trai cười cho nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hoài Nguyệt đang cùng Đậu Đậu ăn sáng thì Cơ Quân Đào đã gọi điện thoại đến, Hoài Nguyệt không muốn để anh nhìn thấy vết thương trên đầu liền nói: “Dẫn trẻ con đi mua đồ mất thời gian lắm, anh vừa mới khỏe hơn một chút, cứ ở nhà nghỉ thêm vài ngày đi. Sau khi Đậu Đậu khai giảng sẽ gặp nhau sau”.

Cơ Quân Đào nói: “Trước kia anh toàn bảo anh nên ra ngoài, sao bây giờ lại bắt anh ở nhà nghỉ ngơi rồi? Đậu Đậu sắp khai giảng rồi, anh cũng muốn gặp nó, chờ chút, anh lái xe tới đưa hai mẹ con đi, không được đi xe buýt nữa”.

Hoài Nguyệt không làm sao từ chối được, vội tìm một chiếc mũ vải mềm đội lên cố gắng che miếng băng gạc trên trán đi, lại dặn Đậu Đậu lát nữa không được nói với chú Cơ chuyện mình bị đụng xe hôm qua.

39. , Chương 44

Đậu Đậu rất vui vẻ vì Cơ Quân Đào lái xe đến đưa hai mẹ con đi mua đồ, hồi lâu không gặp, Đậu Đậu tỏ ra rất thân thiết với Cơ Quân Đào. Rất cục trẻ con vẫn rất ngây thơ, Cơ Quân Đào cũng không hỏi vì sao chú Cơ lại đưa hai mẹ con đi mua đồ mà chỉ ôm cổ thơm lên má Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào bị thơm cũng cảm thấy hơi xấu hổ, Hoài Nguyệt bên cạnh nhìn mà thấy vui.

Ba người vào siêu thị, Cơ Quân Đào thấy Hoài Nguyệt vẫn đội mũ, vành mũ lại kéo xuống rất thấp che khuất nửa khuôn mặt, không khỏi cảm thấy kì lạ. Lúc chọn quần áo cho Đậu Đậu chiếc mũ lại càng tỏ ra bất tiện, Cơ Quân Đào không nhịn được nói: “Bỏ mũ ra đi, hôm nay không phải chủ nhật, siêu thị cũng không đông người, sẽ không gặp phải người quen đâu, mà có gặp cũng có vấn đề gì đâu”. Anh cho rằng Hoài Nguyệt ngại đi cùng mình vì sợ bị người khác nhìn thấy.

Hoài Nguyệt nói: “Hôm qua em nằm điều hòa nên hơi đau đầu, điều hòa trong siêu thị lại lạnh như vậy nên em không chịu nổi”.

Cơ Quân Đào tin là thật, nói: “Vậy thì cứ đội đi, cũng đẹp lắm, lần sau nhớ phải cẩn thận, lúc ngủ đừng để nhiễm lạnh”.

Hoài Nguyệt gật đầu, vết thương vẫn hơi đau nhưng cũng không tiện thể hiện ra mặt, càng đi sắc mặt cô càng xấu, cô liền dẫn Đậu Đậu đến khu vui chơi trẻ em cho Đậu Đậu chơi còn cô ngồi ngoài xem. Cơ Quân Đào thì đi mua đồ uống cho hai mẹ con.

Ban đầu trong khu vui chơi chỉ có một cậu bé đang đùa, nhìn thấy Đậu Đậu đi vào, cậu bé liền cầm quả bóng nhựa trong góc ném Đậu Đậu, Đậu Đậu cũng không yếu thế, hai đứa bé liền vừa ném nhau vừa hò hét âm ỉ. Chơi càng hăng, cậu bé đó cầm một quả bóng ném ra ngoài, mấy quả bóng ném trúng Hoài Nguyệt, bóng rất nhẹ nên Hoài Nguyệt cũng không để ý, chỉ nhặt lên ném vào trong. Ai ngờ cậu bé đó tưởng Hoài Nguyệt muốn chơi với mình nên lại lấy càng nhiều bóng ném ra, Đậu Đậu thấy vậy rất tức giận nên chạy tới tóm chân kéo cậu bé ngã xuống đất rồi vùng nắm đấm đấm tới.

Hoài Nguyệt cuống lên ra sức kêu Đậu Đậu dừng tay, nhân viên công tác vội chạy vào tách hai đứa bé ra, bọn trẻ chân yếu tay mềm nên cũng không đứa nào bị thương. Cậu bé đó khóc một lát, thấy bố mẹ mình không có đây, Đậu Đậu bên cạnh vẫn tỏ ra hung hăng còn Hoài Nguyệt thì không ngừng xin lỗi nên cũng ngoan ngoãn nín khóc lườm Đậu Đậu rồi lại quay vào chơi tiếp.

Hoài Nguyệt kéo Đậu Đậu đến sang một bên, tức giận hỏi: “Đang chơi vui sao lại bắt nạt bạn làm gì? Còn đánh bạn nữa chứ!”

Đậu Đậu dậm chân lớn tiếng nói: “Là nó không đúng”.

Hoài Nguyệt nói: “Mẹ nhìn thấy hết mà. Bạn ấy có trêu con đâu, vô duyên vô cớ con lại lao tới đánh bạn ấy đấy chứ”.

Đậu Đậu xịu mặt không lên tiếng, Hoài Nguyệt giận quá nói: “Còn không chịu xin lỗi bạn ấy, con quên bình thường mẹ vẫn dạy con thế nào à?”

“Là nó không đúng, vì sao con phải xin lỗi?” Đậu Đậu vẫn ương ngạnh, cái miệng bắt đầu méo máo muốn khóc nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Hoài Nguyệt giận cực kì nhưng lại không nỡ đánh con nên đành phải tức giận trợn mắt nhìn Đậu Đậu: “Rõ ràng là con không đúng”.

Đậu Đậu tủi thân, vừa lúc đó Cơ Quân Đào đi mua nước về nên liền nhào vào trong lòng Cơ Quân Đào.

Cơ Quân Đào mỉm cười ôm Đậu Đậu hỏi: “Đậu Đậu sao thế? Sao lại làm mẹ giận như vậy?”

Đậu Đậu tủi thân nói: “Hôm qua mẹ bị đụng xe ở đầu, chảy rất nhiều máu, khâu hai mũi, bà nội nói không thể để thứ gì va vào được. Nhưng thằng đó lại cầm bóng ném vào đầu mẹ, cháu đánh nó mà mẹ còn nói cháu không đúng”.

Cơ Quân Đào vừa nghe đã biến sắc mặt, quay sang hỏi Hoài Nguyệt: “Hôm qua em bị đụng xe à?”

Hoài Nguyệt vội bế Đậu Đậu lên nói: “Mẹ không biết Đậu Đậu quan tâm đến mẹ, xin lỗi xin lỗi, có điều lần sau con phải nói chuyện với bạn đảng hoàng, không thể chưa nói gì đã đánh bạn như thế được”.

Đậu Đậu gật đầu hỏi: “Đầu mẹ còn đau không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu, lúc này mới nhìn Cơ Quân Đào nói: “Hết đau rồi, chỉ là vết thương nhẹ thôi mà”.

Cơ Quân Đào nhẹ nhàng bỏ mũ cô ra, thấy miếng băng gạc phía bên phải trán thì vừa giận vừa thương, nghiêm mặt nói: “Xảy ra chuyện như vậy mà em cũng không nói với anh một tiếng, rốt cục anh coi anh là ai?”

Hoài Nguyệt đặt Đậu Đậu xuống, lần nữa đội mũ lên rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao mà, cũng không đau lắm, đừng nói chuyện này trước mặt trẻ con”.

Cơ Quân Đào không lên tiếng, Đậu Đậu kéo áo Cơ Quân Đào nói: “Mẹ nói dối, bố nói hôm qua mẹ còn khóc ở bệnh viện nữa, vì mẹ sợ đau”.

Hoài Nguyệt lúng túng nói: “Vị trí đó không tiêm thuốc tê được nên phải khâu thường, đương nhiên sẽ đau. Mẹ lại không phải Quan Công, cạo xương chữa thương còn có thể đánh cờ nói chuyện với người khác. Mẹ là phụ nữ mà, lúc đau dù sao cũng phải khóc một lát”.

Cơ Quân Đào cố nén sự thương xót trong lòng, hỏi: “Khâu mấy mũi?”

“Vết thương rất nhỏ, chỉ có hai mũi”. Hoài Nguyệt không để ý, “Hôm qua thì hơi đau, hôm nay đã đỡ hơn nhiều rồi”.

“Buổi tối hôm qua đau đến không ngủ được à?” Cơ Quân Đào tỉ mỉ nhìn mặt Hoài Nguyệt, phát hiện sắc mặt cô quả thật không được như ngày thường, cảm thấy mình thật sự quá sơ ý, chỉ biết vui vẻ vì ba người có thể cùng đi chơi với nhau mà không hỏi xem hôm qua Hoài Nguyệt có vui không.

“Ôm Đậu Đậu ngủ, ngủ rất ngon. Đậu Đậu là thuốc giảm đau của mẹ”. Hoài Nguyệt an ủi anh rồi lại cười tủm tỉm cầm tay Đậu Đậu, Đậu Đậu rất tự hào nhìn mẹ, cảm thấy mình rất hữu dụng.

Cơ Quân Đào không nói gì nữa, ba người mua rất nhiều đồ, cuối cùng còn chọn một chiếc ghế gấp, ba người ra ngoài ăn trưa rồi mới về nhà.

Đậu Đậu ra ngoài đi chơi cả buổi sáng và còn đánh nhau một trận nên vừa về nhà đã lập tức ngủ ngay. Hoài Nguyệt biết Cơ Quân Đào không vui nên cho con ngủ xong liền trở lại phòng khách, thấy anh cúi đầu ngồi trên sofa suy nghĩ tâm sự liền đi tới ngồi xuống cạnh anh.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng nói: “Anh đúng là vô dụng, chuyện gì cũng không thể làm cho em được, kể cả lúc em bị thương cũng không thể khóc trong lòng anh được. Hoài Nguyệt, lần sau có việc gì nhất định phải nói với anh, thấy em như vậy anh rất khó chịu”.

Hoài Nguyệt cầm tay anh vừa nhẹ nhàng vuốt ve vừa cười nói, “Cơ công tử, bây giờ là thời kỳ hòa bình, đâu có chuyện gì cần lên núi đao xuống biển lửa đâu. Nếu anh thích nhìn em khóc thì bây giờ cứ đánh nhẹ lên đầu em là được mà”.

Cơ Quân Đào hôn lên má cô, không lên tiếng.

Thấy anh không vui như thế, Hoài Nguyệt giải thích: “Chỉ là em sợ anh lo lắng, sợ anh ngủ không tốt, dù sao cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Lỗ Phong đón em về nhà giáo sư Tần ăn cơm, trên đường em với anh ta cãi nhau, cũng vì em nữa, em quên không thắt dây an toàn”.

Cơ Quân Đào nói: “Giấc ngủ của anh quan trọng hơn vết thương trên người em sao? Hay là em sợ anh căng thẳng? Hoài Nguyệt, em rất ngại vì bệnh tình của anh đúng không?”

Cả người Hoài Nguyệt cũng chờ, cô vội vàng nói: “Không đúng không đúng, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Đồ ngốc, có em ở bên cạnh anh thì anh còn có bệnh gì nữa. Anh sẽ không để em sống trong sợ hãi không có chỗ dựa dẫm đâu. Hoài Nguyệt, em phải tin lời anh nói”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Em tin em tin, anh đừng nghĩ lung tung nữa. Có thời gian anh đến phòng triển lãm xem xem, nếu Tiểu Dã có thai thật thì cũng không thể quá mệt mỏi được”. Cô vội chuyển đề tài.

Cơ Quân Đào biết thực ra cô không tin mình, trong lòng cảm thấy rầu rĩ cực kỳ, chỉ biết ôm cô mà không nói lời nào.

Chương 44

Hôm Đậu Đậu khai giảng, Lỗ Phong mượn một chiếc xe cùng Hoài Nguyệt đưa con trai đến trường mầm non, Hoài Nguyệt vẫn đội mũ mềm che khuất vết thương trên trán.

Lỗ Phong hỏi: “Mấy hôm nay Đậu Đậu có ngoan không? Có quấy không ẹ nghỉ ngơi không?” Hai ngày nay mặc dù ngày nào hần cũng gọi điện thoại đến nhưng Hoài Nguyệt đều chỉ nói dăm ba câu rồi cúp máy. Trong lòng biết những gì nói trên xe hôm đó đã làm cho Hoài Nguyệt dễ phòng, không thể ép cô quá đáng nên hần đành phải từ từ tìm cách tiếp cận qua con trai.

“Lúc mẹ ngủ con đều học vẽ tranh với chú Cơ, không quấy rầy mẹ chút nào cả”. Đậu Đậu bắt đầu tìm các tác phẩm của mình trong cặp sách, đó là những bức tranh cậu bé định mang đến đưa cho cô giáo để đổi phiếu bé ngoan.

Lỗ Phong sửng sốt hỏi: “Chú Cơ là ai?”

Đậu Đậu vừa định trả lời thì Hoài Nguyệt đã lập tức chen ngang: “Anh tập trung lái xe đi, hôm nay không phải chỉ có tôi mà còn có cả Đậu Đậu trên xe đấy”.

Lỗ Phong chợt dạ không dám hỏi tiếp nữa.

Đi được nửa đường, Đậu Đậu nói: “Mẹ, thứ sáu để chú Cơ tới đón con nhé, hôm qua con đã nói với chú ấy rồi, chú ấy sẽ đưa con đến chỗ cô Cơ thăm Leshy”.

Hoài Nguyệt nhẹ giọng nói: “Thứ bảy cô Cơ sẽ đến ngoại ô, Leshy cũng sẽ đến, để thứ bảy con chơi với Leshy sau được không?” Thứ sáu 3 giờ chiều trường mầm non đã cho học sinh nghỉ rồi, bình thường giáo sư Lỗ sẽ đón bình thường về nhà trước, nếu là tuần Đậu Đậu đến ở với Hoài Nguyệt thì Lỗ Phong sẽ đưa Đậu Đậu đến chỗ Hoài Nguyệt sau. Cô còn chưa từng nghĩ tới chuyện để Cơ Quân Đào đi đón Đậu Đậu.

“Không được, con muốn gặp Leshy sớm một chút, Leshy nhớ con rồi, cô Cơ nói Leshy nhớ con đến mức ăn cũng không ngon”. Đậu Đậu nhún mày nghiêm túc nói.

Hoài Nguyệt không muốn để Đậu Đậu nhắc tới chuyện nhà họ Cơ trước mặt Lỗ Phong, liền nói: “Leshy không chịu ăn cơm đảng hoàng thì cô Cơ sẽ phê bình nó, giống như các bạn ở trường không ăn cơm đảng hoàng cô giáo cũng sẽ phê bình, đúng không? Không cần lo lắng đâu, Leshy sẽ ngoan ngoãn ăn cơm”.

Lỗ Phong nhớ có lần đưa hai mẹ con về nhà, Đậu Đậu nghe thấy tiếng cho sữa bên nhà hàng xóm nên hết sức vui vẻ chạy xuống, còn suýt nữa quên cả tạm biệt mình. Bây giờ nhớ lại, hình như khi đó Đậu Đậu gọi chính là Leshy, liền hỏi: “Leshy là tên một con chó con à?”

Đậu Đậu nói: “Leshy không phải chó con, Leshy là một con chó to, là một con chó giống hệt Leshy trong TV. Nó rất nghe lời con, nhưng mẹ lại rất sợ nó, lần nào chú Cơ cũng phải giữ chặt nó mẹ mới dám vào”.

“À, Đậu Đậu và mẹ thường xuyên đến nhà chú cơ à?” Lỗ Phong nhìn thoáng qua Hoài Nguyệt trong gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt cô tỏ ra hơi mất tự nhiên, trong lòng bất giác chùng xuống. Hần nhớ tới người đàn ông đứng bên tường vườn hoa nói chuyện với Hoài Nguyệt dưới ánh trăng nọ, ánh trăng rất sáng, cho dù là ban đêm nhưng cũng rất rõ ràng.

“Đậu Đậu”, Hoài Nguyệt giữ tay Đậu Đậu lại, “Ở trường con phải nghe lời cô giáo, bây giờ Đậu Đậu đã lên lớp chồi rồi, phải ngoan hơn trước biết không, không được đánh nhau với các bạn đâu”.

“Mẹ, chú Cơ nói hôm đó Đậu Đậu đánh nhau là để bảo vệ mẹ, không phải Đậu Đậu không ngoan”. Đậu Đậu bất mãn kháng nghị, “Chú Cơ nói mẹ là con gái, con gái phải có con trai bảo vệ”.

Hoài Nguyệt sốt ruột trong lòng, nghĩ thầm ai bảo con trai mình thông minh chứ, người ta đã cố tránh rồi mà còn cố nói đến chuyện đó, vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, Đậu Đậu ngoan nhất, Đậu Đậu phải bảo vệ mẹ, mẹ biết rồi. Bây giờ Đậu Đậu thử nghĩ xem, cả đợt nghỉ hè không gặp cô giáo và các bạn nhỏ, lát nữa gặp lại mọi người thì con nên nói gì nào?”

Lỗ Phong cười lạnh nói: “Hoài Nguyệt, không cần phải ngại như vậy đâu, Đậu Đậu muốn nói gì thì cứ kể cho nó nói”. Cho dù không muốn thừa nhận đến mấy thì qua việc Hoài Nguyệt mấy lần ngắt lời Đậu Đậu hẳn vẫn phải khẳng định quan hệ giữa cô và gã gọi là “chú Cơ” kia là rất đáng xem xét.

“Tôi có gì mà phải ngại”, Hoài Nguyệt lạnh lùng nói, “Hôm anh cưới tôi cũng không ngại, bây giờ thì có gì mà ngại chứ”.

Lỗ Phong không lên tiếng, đây là chuyện hẳn có lỗi với Hoài Nguyệt nhất, bởi vì Viên Thanh đã có thai, hẳn vừa li hôn Hoài Nguyệt đã vội tổ chức lễ cưới với Viên Thanh, mặc dù chỉ là một tiệc cưới có phạm vi rất nhỏ nhưng quả thật vẫn làm Hoài Nguyệt cực kì đau lòng. Sau đó Đặng Duyên Duyên đã gọi điện thoại mắng hẳn trọn một tiếng mà hẳn cũng không dám không nghe.

Thấy mẹ không vui, Đậu Đậu ngoan ngoãn ngậm miệng đưa tay sờ sờ mũi mẹ, lúc thì nhìn bố ngồi trên ghế lái, lúc thì nhìn mẹ ngồi bên cạnh.

Hoài Nguyệt không muốn làm con phải căng thẳng, cô ôm Đậu Đậu vào lòng nhẹ giọng nói: “Mẹ hết đau rồi, Đậu Đậu yên tâm”.

Đậu Đậu rụt rè hỏi: “Vậy thứ sáu con có thể đến thăm Leshy không?”

Hoài Nguyệt chần chừ nhìn Lỗ Phong ngồi phía trước, vốn đã nói tuần đầu tiên Đậu Đậu sẽ ở cùng cô, cuối tuần mình xin nghỉ sớm cùng đi đón Đậu Đậu với Cơ Quân Đào để con trai được vui vẻ một chút cũng không phải là không thể được. Cô mềm lòng vừa định đồng ý thì Lỗ Phong đã cướp lời: “Thứ sáu bố sẽ đến đón con, Đậu Đậu lên lớp chồi, cô giáo cũng thay đổi rồi, dù sao cũng phải để cô giáo biết ai là bố Đậu Đậu nếu không sau này lại bị người khác bắt cóc mất”.

Hoài Nguyệt tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng có Đậu Đậu bên cạnh nên lại không tiện cãi nhau với Lỗ Phong, đành phải nén giận nói: “Vậy để bố đến đón đi, buổi tối cùng mẹ về nhà ở ngoại ô, nói không chừng cô Cơ sẽ mang Leshy đến”.

Đậu Đậu nhận thấy bố không vui nên không dám cò kè tiếp, chỉ nhẹ nhàng nói với mẹ: “Mẹ, vậy mẹ bảo chú Cơ gọi điện cho cô Cơ bảo cô ấy nhất định phải mang Leshy tới nhé!”

Hoài Nguyệt gạt đầu, “Được, lúc về mẹ sẽ nói với chú Cơ”.

Lỗ Phong biết Hoài Nguyệt là một người luôn không muốn làm phiền người khác, bây giờ chỉ vì con trai muốn chơi với một con chó sớm một chút mà đã đồng ý nói chuyện với một người đàn ông, có thể thấy quan hệ giữa hai người nhất định là không hề bình thường. Mình đã lén theo dõi cô ấy thời gian dài như vậy mà cuối cùng vẫn bị người khác lừa mất! Hẳn tức giận nghĩ, thằng cha gọi là “chú Cơ” này là thằng nào, hẳn nhất định phải đi hỏi thăm cho rõ mới được. Chuyện hẳn đã tính toán hơn nửa năm, giờ đây mọi sự đã sẵn sàng, chẳng lẽ còn thất bại trong gang tấc?

Hai người tạm biệt Đậu Đậu rồi đi ra, Lỗ Phong nói: “Hoài Nguyệt, em đi đâu để anh đưa đi”.

Hoài Nguyệt không quay đầu lại nói: “Tôi bắt xe về ngoại ô, anh cứ đi trước đi”.

Lỗ Phong chạy hai bước đuổi theo, cố làm mặt cười nói: “Vừa rồi là anh không đúng, đừng giận nữa. Em vừa bị thương ở đầu, cứ giận là lại đau hơn đấy. Trước kia không phải mỗi lần tức giận em lại đau đầu sao? Lần nào anh cũng phải day huyệt thái dương cho em hồi lâu mới đỡ”.

Hoài Nguyệt cười lạnh nói: “Anh xóa hết mấy chuyện này đi được rồi đấy, từ lâu tôi đã không còn yếu ớt như vậy nữa rồi”, Trước kia mỗi lần giận đối Lỗ Phong cô vẫn nói đau đầu nhưng quá nửa chỉ là làm nũng, day huyệt thái dương một hồi rồi hai người lại làm lành với nhau, bây giờ Lỗ Phong nhắc tới chuyện này cô chỉ cảm thấy càng đáng ghét hơn.

Lỗ Phong tiếp tục nhỏ nhẹ: “Tóm lại đều là anh không đúng, Hoài Nguyệt, hết thấy mong em nghĩ đến con mình, em tha thứ cho anh được không? Thứ sáu anh đón Đậu Đậu đến cơ quan đợi em rồi cùng đi ăn, cũng coi như là khen thưởng cho tuần đầu tiên Đậu Đậu sống tự lập”.

Ăn bữa cơm với bố mẹ mình vậy mà cũng trở thành một loại khen thưởng xa xỉ, trong lòng Hoài Nguyệt cảm thấy khó chịu thay cho Đậu Đậu, ngoài mặt vẫn lạnh lùng nói: “Không cần, Đậu Đậu đang lớn, có một số việc dù sao cũng phải để nó đối mặt. Bố mẹ đã li hôn hơn một năm rồi, không cần phải để nó sống trong ảo tưởng mãi. Anh về chăm sóc vợ anh cho tử tế, nói với cô ta rằng bất kể anh với cô ta có chia tay hay không thì tôi cũng không định dính líu gì với anh nữa, bảo cô ta cứ yên tâm, đừng có gọi điện đến nói với tôi những chuyện buồn nôn đó nữa”.

“Cô ta tìm em rồi à?” Lỗ Phong giật mình hỏi, “Cô ta không làm gì em chứ?”

“Tôi không thấy hứng thú với bất cứ thứ gì của cô ta, cô ta còn có thể làm gì tôi?” Hoài Nguyệt thản nhiên nói, “Lỗ Phong, anh lý trí một chút, tôi sẽ không quay lại, cho dù anh li hôn tôi cũng không quay lại. Chúng ta đã từng là vợ chồng, chẳng lẽ ngay cả điểm này anh cũng không hiểu tôi à?”

Hoài Nguyệt nhìn thấy một chiếc xe taxi vừa dừng lại phía trước liền vội vàng vẫy tay rồi đi tới, chỉ nghe Lỗ Phong lớn tiếng hỏi với theo: “Là vì thằng cha hàng xóm đúng không? Thằng cha họ Cơ kia? Chẳng lẽ cô định lấy nó thật à?”

Hoài Nguyệt dừng lại một lát rồi cúi đầu ngồi vào taxi nhanh chóng đi mất.

Lỗ Phong đứng bên đường, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đều lạnh buốt.

Hoài Nguyệt trở lại căn nhà ngoại ô, trong lòng rầu rĩ, bên tai vẫn vang vọng câu nói kia của Lỗ Phong. Cô kiểm điểm từng chút từng chút qua lại giữa mình với Cơ Quân Đào mấy ngày nay, hoàn toàn giống hệt một cặp tình nhân đang yêu nhau tha thiết. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán gẫu, cùng nhau lên giường, lúc không ở bên nhau thì điện thoại, nhắn tin. Anh luôn nhìn cô, ôm cô, luôn mỉm cười nghe cô nói chuyện, còn cô thì đã quen với việc làm nũng anh. Cứ như vậy sợ rằng không được, cô giật mình toát mồ hôi lạnh, Lỗ Phong hỏi rất đúng, chẳng lẽ cô định lấy anh ấy sao? Định lấy một người bệnh trầm cảm sao?

Bạn là một chuyện, người tình là một chuyện, còn người nhà, đó hoàn toàn lại là một chuyện khác. Sau khi bị tai nạn xe vì sao cô không muốn nói với anh? Bởi vì cô sợ anh căng thẳng, sợ tâm lý anh không chịu được. Trong bệnh viện, cô đau đến mức có thể khóc trước mặt Lỗ Phong không hề kiêng kỵ, nhưng cô có thể tưởng tượng nếu như là trước mặt Cơ Quân Đào thì nhất định cô sẽ không dám khóc, chẳng những không dám khóc mà ngược lại còn phải an ủi anh nữa.

Anh chính là một viên bảo ngọc vô cùng tinh xảo, cô sẵn lòng bảo vệ anh trong lòng, nhưng lúc nào cũng phải lo lắng vì chỉ sợ ý một chút sẽ rơi xuống đất vỡ tan. Chẳng lẽ cả đời này cô đều phải nơm nớp lo sợ cầm viên ngọc quý này trên tay mãi sao? Một tay dắt Đậu Đậu, một tay che chở anh, dưới chân phải cẩn thận từng bước một, dù chỉ trượt chân một chút thì kết quả sẽ là con ngà ngọc vỡ.

Hoài Nguyệt ngồi trên sofa rất lâu, tiếng chuông điện thoại đổ dồn, nghe có vẻ cực kỳ chói tai trong phòng khách trống rỗng. Cô nhìn điện thoại, vẫn là chiếc điện thoại cũ, kế hoạch ra ngoài mua điện thoại mới hôm đó đã bị lỡ vì sự phản đối của cô. Có lẽ trong vô thức cô vẫn không muốn có quá nhiều dấu vết của anh được lưu lại trong cuộc sống của mình, như vậy có thể sẽ khiến cô thoải mái hơn một chút lúc tất cả chấm dứt.

Chuông cửa vang lên, Hoài Nguyệt đứng dậy đi mở cửa, Cơ Quân Đào đứng ngoài cửa, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Nhìn thấy cô, anh khẽ thờ phào, nói: “Sao lại không nghe điện thoại? Sao sắc mặt kém thế, vết thương lại đau à?”

“Không, trên đường về đã tiện đường vào bệnh viện xem qua rồi, thay băng nữa, tình hình rất ổn”.

“Vậy thì vì không nở rời Đậu Đậu à? Đang đau lòng đúng không?” Cơ Quân Đào mỉm cười hỏi, “Lúc đưa Đậu Đậu đến trường mầm non có khóc không?”

Hoài Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, trên gương mặt tuần tú là nụ cười dịu dàng, đó là nụ cười dịu dàng dành riêng ột mình cô, nhưng cô có dám nhận hay không? Vừa nghĩ như vậy sống mũi cô lại cay cay, cô khẽ nói: “Không”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng cười nói: “Được rồi được rồi, muốn khóc thì cứ khóc đi, hai hôm nữa Đậu Đậu về, anh phải nói với nó rằng có một người phụ nữ đã khóc vì nó, anh cảm thấy rất ghen tị”.

Nước mắt Hoài Nguyệt chảy càng nhiều hơn, cô gục đầu vào lòng Cơ Quân Đào khóc đến mức cả người run rẩy. Rốt cục Cơ Quân Đào cảm thấy có vẻ không phù hợp, cúi đầu hỏi: “Hoài Nguyệt, em làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

Hoài Nguyệt nói: “Em muốn gọi đầu, nhưng đến tiệm cắt gọi lại sợ bị người khác chê cười”.

Cơ Quân Đào đương nhiên biết rõ cô có chuyện khác nhưng cũng không nói ra: “Vậy chúng ta gọi ở nhà là được”.

Hoài Nguyệt rầu rĩ không vui: “Vết thương của em ở trước trán, không cẩn thận là sẽ viêm”.

Cơ Quân Đào nói: “Không phải anh đã mua cái ghế gấp đó à? Để bên cạnh bồn tắm, vừa rồi anh đã thử ở bên nhà rồi, vừa đẹp. Để anh gọi cho em, em yên tâm, bảo đảm sẽ không chạm vào vết thương, không đau chút nào đâu, đừng khóc nữa”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới biết vì sao hôm đó sau khi mua đồ cho Đậu Đậu xong anh lại nhất quyết phải mua một cái ghế gấp, thì ra anh đã suy nghĩ inh từ lúc đó rồi. Cô ngẩng đầu, anh mắt nhìn anh vô cùng thê lương, nước mắt chảy vào khóe môi, vừa mặn, vừa đắng.

40. , Chương 45-46

Chương 45

Hoài Nguyệt đi làm, trên trán dán một miếng băng gạc. Hôm nay lại đúng lịch họp sớm của ban biên tập, mặc dù đội mũ nhưng cô vẫn bị mọi người phát hiện, ai cũng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Hoài Nguyệt bắt đầu dĩ đành phải kể sơ qua mọi chuyện. Từ Từ nghe xong liền tức giận nói: “Cái thằng Lỗ Phong này không thể dựa dẫm được, chính mình thì không sao mà Hoài Nguyệt của chúng ta lại bị thương như vậy, đóa hoa của ban chúng ta mà bị rách cánh thì phải tìm hẩn bắt đền mới được”.

Phóng viên Tào nói: “Cô đừng gở mồm gở miệng nữa, Hoài Nguyệt sẽ không sao đâu, nếu chẳng may có sẹo thì tôi cũng biết một bác sĩ chỉnh hình tay nghề rất tốt, từng đi học ở nước ngoài về, nhất định sẽ làm Hoài Nguyệt trở lại xinh đẹp như trước. nếu vẫn không được thì bây giờ không phải đang có một đề tài phóng trước sao, đến mắt còn bị che gần hết thì có gì mà không che đi được?”

Trần Thụy Dương ngồi đối diện, tưởng tượng đến cảnh Hoài Nguyệt để tóc che kín mắt liền bật cười. Tan họp, Trần Thụy Dương gọi Hoài Nguyệt vào văn phòng, hỏi: “Em và Lỗ Phong không có chuyện gì chứ?” Anh ta nhớ hôm đó mình ở trên lầu nhìn thấy Hoài Nguyệt không muốn lên xe của Lỗ Phong, hai người còn lằng nhằng hồi lâu, chẳng lẽ là cãi nhau nên đi về mới đụng xe?

Hoài Nguyệt thành thật nói: “Bọn em cãi nhau mấy câu, em bức quá quên thắt dây an toàn”.

Trần Thụy Dương cau mày hỏi: “Chuyện gì mà tức giận như vậy? Vì cuộc điện thoại của Viên Thanh lần trước à?” Anh ta nhớ lại lúc cô ném quyển tạp chí, khóe miệng lộ ra một nụ cười”.

“Không phải”, Hoài Nguyệt dừng lại một lát: “Cũng không phải không có quan hệ đến cô ta. Hình như anh ta chuẩn bị li hôn Viên Thanh, nói lần trước Viên Thanh đã lừa anh ta chuyện cái thai. Giám đốc Trần...”

Hoài Nguyệt do dự, cảm thấy chuyện tiếp theo rất khó có thể nói ra.

Trần Thụy Dương, Viên Thanh, Lỗ Phong và cô, mối quan hệ này quá mức phức tạp. Cô thật sự không nên nói tiếp, nhưng cô biết thủ đoạn kiện tụng của Lỗ Phong xưa nay đều rất cay độc, tuyệt đối không để lại đường sống cho đối thủ. Trần Thụy Dương là người tốt, lãnh đạo tốt, đồng sự tốt, thậm chí cũng là một người bạn rất tốt, có thể tin cậy, cô nên nhắc nhở anh ta để tránh sau này anh ta lại trở tay không kịp. Trên quan trường ở Trung Quốc, thường thường một chút tin đồn về đời sống riêng tư cá nhân có thể hủy hoại tiền đồ chính trị của một người. Trần Thụy Dương còn trẻ tuổi như vậy, bình thường cũng hết sức tự ràng buộc mình, có thể thấy anh ta bình bình hùng tâm, có dã tâm tiến thủ, tiền đồ của anh ta không nên bị hủy trong tay một phụ nữ mặt dày như Viên Thanh.

“Nói không chừng chuyện này sẽ liên lụy tới anh”, Hoài Nguyệt cúi đầu nhìn xuống bàn, rõ ràng không quan hệ gì đến mình nhưng dường như người có lỗi với Trần Thụy Dương lại là cô, trong lòng không khỏi ảo não vì mình lại xen vào việc của người khác.

Trần Thụy Dương sững sốt, một lát sau mới hiểu rõ Hoài Nguyệt đang ám chỉ quan hệ của anh ta với Viên Thanh. Em bé? Chẳng lẽ Viên Thanh dùng con của anh ta để uy hiếp Lỗ Phong phải li hôn với Hoài Nguyệt? Khả năng này thật sự quá nhỏ. Mình ở nước ngoài, biết rõ còn phải một năm nữa mới có thể về nước, cho dù có đói khát đến mấy cũng vẫn cực kì cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để Viên Thanh có gì bất ngờ. Còn Viên Thanh, ngày từ đầu đã tính toán tìm cách bắt cá hai tay, sao cô ta có thể để mình rơi vào thế bị động được. Nếu như cái thai của cô ta không phải của Lỗ Phong thì cũng tuyệt đối không phải là của anh ta mà có thể là của một người khác. Nghĩ tới đây, anh ta buồn bực thở dài một hơi, người phụ nữ này đúng là lắm chiêu lắm trò không từ thủ đoạn, vậy mà trước kia mình lại có thể say mê cô ta như vậy. Bây giờ bị Hoài Nguyệt nhắc nhở trước mặt như vậy, anh ta thực sự cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Anh ta không làm gì được anh đâu”, Trần Thụy Dương bình phục lại tâm tình, thản nhiên nói.

“A”, Hoài Nguyệt cực kì khó xử, gương mặt đỏ bừng, “Vây em đi đây”, cô quên mất là Trần Thụy Dương vừa tìm mình, lãnh đạo còn chưa bắt đầu nói đến vấn đề chính mà.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương gọi Thương Hoài Nguyệt lại lúc cô đã đi đến cửa, “Cảm ơn em”. Anh ta dừng lại một lát, chăm chú nhìn cô, “Chúng ta cùng quên hai người này đi”.

“Được được”, Hoài Nguyệt bị anh ta nhìn đến mức cực kì căng thẳng, vội vàng gật đầu nói, “Xin lỗi giám đốc Trần, em mạo muội quá rồi”.

“Hoài Nguyệt, ý anh không phải như vậy”, Trần Thụy Dương đi vòng qua bàn làm việc tới trước mặt cô, “Em có thể nói với anh như vậy là đã coi anh như bạn, anh vui lắm. Sau này không cần gọi anh là giám đốc Trần nữa, thực ra trong lòng anh...”

“Giám đốc Trần!” Hoài Nguyệt kinh hãi, nhìn vẻ mặt Trần Thụy Dương cô có thể lờ mờ đoán được anh ta định nói gì tiếp theo, cô quyết không thể để anh ta nói ra miệng được, “Mọi người đều gọi như vậy quen rồi, biết đâu lúc nào anh lên chức muốn đổi cách gọi khác cũng khó”. Cô căng thẳng cười cười, “Thầy Trương nói phải bàn với em về nội dung số tiếp theo, em đi trước đây”.

Trần Thụy Dương nhìn bóng lưng cô, yên lặng không nói.

Cử chỉ lời nói vô thức của một người là thứ có thể cho thấy nội tâm của người đó nhất, anh ta không tin Hoài Nguyệt không đoán được mình định nói gì, cô ấy phản ứng nhanh như vậy, kiên quyết như vậy, nói rõ cô ấy hoàn toàn không định tiếp nhận mình. Vì ai? Lỗ Phong sao? Tuyệt đối không thể là hắn ta, nếu không cô ấy đã không nói chuyện vừa rồi với mình. Hay là vì quá khứ của mình với Viên Thanh? Điều đó cô ấy đã biết từ lâu, cho dù không thoải mái thì cũng sẽ không phản ứng gay gắt như vậy. Chẳng lẽ còn có một người khác? Trong lòng cô ấy đã có người khác? Trần Thụy Dương vô thức nắm chặt nắm đấm, mình hành động quá chậm chạp, phải chăng vì vậy nên đã bỏ lỡ thứ gì đó?

Hoài Nguyệt trở lại văn phòng, Tư Tư đóng sầm cửa lại tươi cười hỏi cô: “Giám đốc Trần tìm em có chuyện gì?”

Hoài Nguyệt nghĩ, đúng vậy, không phải Trần Thụy Dương tìm mình có việc sao? Tại sao mình lại tự tiện bỏ về như vậy? Cô đáp ứng: “Cũng không có việc lớn gì, chỉ hỏi qua chuyện viết bài phỏng vấn cho số kì tới thôi”.

Tư Tư hoàn toàn không tin: “Phỏng vấn kì tới? Lần trước không phải phó tổng biên tập Lưu đã bàn bạc với em và tài tử Trương à? Chuyện đã được quyết định rồi, tại sao giám đốc Trần còn phải hỏi em làm gì?”

Hoài Nguyệt vội nói: “Em nói nhầm, là kì tiếp theo nữa”.

Tư Tư cười nói: “Hoài Nguyệt, đừng căng thẳng. Chị hỏi em nhé, có phải giám đốc Trần lo lắng cho vết thương trên đầu em không? Hôm nay lúc họp em có biết anh ta nhìn em bao nhiêu lần không? Chị nghĩ là không chỉ có một mình chị nhìn thấy đâu”.

Hoài Nguyệt lập tức đỏ mặt: “Tư Tư, chị đừng nói mờ ám như vậy, lãnh đạo quan tâm đến cấp dưới mà thôi, giám đốc Trần là một người tương đối chu đáo”.

Tư Tư không còn vui đùa nữa, cô nói nghiêm túc: “Hoài Nguyệt, chị lớn hơn em 10 tuổi, em viết lách rất tốt nhưng độ tuổi thì còn non lắm. Mấy ngày nay chị vẫn để ý, giám đốc Trần là một người không tồi, năng lực không cần phải nói, tính cách cũng rất tốt, không nhiều người tuổi trẻ có thể chững chạc, chân thành, kiên định và khiêm tốn như anh ta đâu, tiền đồ của anh ta là rất rõ ràng. Anh ta thích em, em cứ suy nghĩ tử tế, nhân lúc còn trẻ phải nắm được cơ hội. Bây giờ đàn ông tốt quá khó tìm, tính cách, năng lực, trình độ, tướng mạo, nghề nghiệp, địa vị, nếu tất cả đều tốt thì lại càng hiếm. Năm nay em 29 tuổi, phải biết bây giờ mấy cô gái kém em 10 tuổi đã biết tranh giành đàn ông rồi, bọn trẻ này lợi hại lắm, đã thích ai thì ngay cả đã có gia đình hay chưa cũng mặc kệ. Một lần ngã là một lần bót dại, lần này em tuyệt đối không được nhân từ nương tay nữa”.

Nhớ lại lời Trần Thụy Dương vừa bị mình ngăn lại lúc nãy, Hoài Nguyệt cúi đầu không nói.

Tư Tư nói đúng, Trần Thụy Dương quả thật là một người đàn ông rất xuất sắc trên mọi phương diện, với điều kiện của mình bây giờ thì hoàn toàn có thể nói là đã với cao. Anh ta là một người nghiêm túc và cẩn thận, tương lai gần như chắc chắn sẽ đi theo con đường làm quan, cho nên nhất định sẽ nghiêm túc với quan hệ giữa hai người, quan hệ này sẽ được bảo đảm bằng một cuộc hôn nhân. Cô có thể thấy tình cảm trong mắt anh ta, nếu như kết hôn với anh ta, cô tin rằng mình có thể sống một cuộc sống giống như trước kia, chuyện gì cũng có người chăm lo giúp mình, thoải mái tự tại, cơm áo không lo. Còn Đậu Đậu, nếu như vậy cô cũng sẽ có thể chăm sóc Đậu Đậu tốt hơn, ai cũng thấy được tiền đồ của Trần Thụy Dương rất sáng, tương lai của Đậu Đậu cũng sẽ được bảo đảm hơn. Một người phụ nữ đã li hôn như cô nếu có thể tái hôn với một người đàn ông như Trần Thụy Dương thì đó đúng là một may mắn có cầu cũng không được. Tất cả những điều này cô đều có thể thấy rõ ràng, nhưng vì sao anh ta vừa mở miệng mình đã vô thức từ chối rồi...

“Hoài Nguyệt, em suy nghĩ cẩn thận những gì chị nói nhé. Đây là việc lớn cả đời, bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn có cơ hội khác như vậy đâu”. Tư Tư cười nói, “Nhân lúc anh ta còn đang chết mê chết mệt vì em như bây giờ, em phải ra tay thật nhanh mới được”.

Hoài Nguyệt chỉ cười cười không trả lời cô, trong lòng cảm thấy ngỡ ngàng trống rỗng.

Sắp hết giờ làm, Cơ Quân Đào nhắn tin tới: “Anh đang ở trường, chuẩn bị đến đón em”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Đến Thanh Hà Uyển chờ em, ở cơ quan không tiện”.

Hồi lâu sau Cơ Quân Đào mới trả lời, chỉ một chữ: “Được”.

Gần đến giờ về, Hoài Nguyệt nhận được điện thoại của Đặng Duyên Duyên, hai người nói chuyện hồi lâu, đến lúc trong tòa nhà không còn lại mấy người mới nhớ ra không biết Cơ Quân Đào đang sốt ruột đợi đến mức nào, vội vã chạy ra bên ngoài. Ra đến cửa gặp Trần Thụy Dương đang đứng đợi lái xe đánh xe đến, nhớ tới chuyện trong văn phòng vừa rồi cô cảm thấy hơi khó xử. Đang định đi vòng qua coi như không nhìn thấy thì Trần Thụy Dương gọi cô lại: “Mấy hôm nữa anh phải đi một vòng các thành phố, ý của lãnh đạo tỉnh là ra một loạt bài phỏng vấn các thị trưởng thành phố trực thuộc tỉnh, em đi cùng anh”.

Hoài Nguyệt do dự nhìn anh ta, nghĩ mãi mà không tìm được lý do để từ chối công việc.

Chẳng lẽ Trần Thụy Dương còn không nhìn ra vì sao cô do dự, đành phải nói: “Thầy Trương của em đề cử em đi, nếu em muốn trốn việc thì tự nói với anh ấy đi, dù sao cũng phải có một trong hai người đi, một lượt phải thăm nhiều thị trưởng như vậy, nhiệm vụ này không nhẹ chút nào”.

Trong lòng Hoài Nguyệt chợt cảm thấy thoải mái hơn: “Anh nói như vậy em càng cảm thấy căng thẳng, nhờ đâu viết không tốt bị các lãnh đạo này trách tội thì em làm sao đỡ nổi”.

Trần Thụy Dương nói: “Không cần căng thẳng, một chức thị trưởng cũng không có gì to tát, nếu họ có ý kiến gì thì không phải còn có anh ở đây sao?” Anh ta đã suy nghĩ từ sáng đến giờ, vừa lúc có cơ hội như vậy, cảm thấy không lấy việc công làm việc tư thì thật sự không cam lòng.

Hoài Nguyệt chỉ chỉ lên trán, cau mày nói: “Em như vậy mà đi phỏng vấn thì có ảnh hưởng đến hình tượng của tạp chí chúng ta không?”

Trần Thụy Dương không nhịn được cười, nói: “Đợi em khỏi rồi chúng ta mới đi, tuyệt đối sẽ không để hình tượng em bị tổn hại”. Trên trán cô mới khâu hai mũi, anh ta sao nỡ để cô phải đi công tác ngay chứ. “Em có về nhà không? Em đang bị thương, để anh đưa em về”.

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Em làm sao dám ngồi xe riêng của giám đốc, em đi xe buýt là được rồi, cũng tiện lắm”.

“Hoài Nguyệt”, Trần Thụy Dương nghiêm mặt nói, “Nóng như vậy, nếu ra mồ hôi thì vết thương sẽ viêm đấy, chẳng lẽ em định để tháng sau mới đi phỏng vấn? Mau lên xe đi, đừng dài dòng nữa”.

Hoài Nguyệt đành phải lên xe, nghĩ không biết Cơ Quân Đào đang đỗ xe ở đâu mà trong lòng thấp thỏm không yên. Đến chỗ còn cách tiểu khu một đoạn khá xa, cô lấy có phải vào siêu thị mua đồ và nhất quyết đòi xuống xe.

Trần Thụy Dương bảo tài xế quay đầu xe, thấy không yên tâm lại quay đầu nhìn về phía sau, phát hiện Hoài Nguyệt không hề đi vào siêu thị mà lại đi thẳng về tiểu khu, hai hàng lông mày bất giác nhíu chặt.

Hiển nhiên Hoài Nguyệt không muốn mình đi vào cuộc sống của cô ấy, mà đâu chỉ là cuộc sống, ngay cả cổng tiểu khu cũng không muốn mình đi vào. Có lẽ ngay từ đầu mình đã tự cho là đúng, cho rằng quyền chủ động vẫn luôn nắm giữ trong tay mình, chẳng qua mình vẫn luôn do dự không biết tình yêu công sở có ảnh hưởng gì đối với mình không, do dự không biết mối quan hệ vốn đã phức tạp vì Viên Thanh sẽ càng trở nên phức tạp hay không. Xem ra đúng là mình đã lãng phí quá nhiều thời gian, cục diện bây giờ đã hoàn toàn thoát khỏi tầm khống chế của mình, thái độ của Hoài Nguyệt hình như không ổn. Trần Thụy Dương thở dài thật sâu, nếu đúng như vậy thì đúng là tiếc nuối, cực kì tiếc nuối...

Chương 46

Thứ 7, Cơ Quân Dã tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở căn nhà ngoại ô, khách mời là một số người trẻ tuổi trong giới hội họa bình thường vẫn duy trì quan hệ mật thiết. Từ sau khi Cơ Quân Đào ra nước ngoài, nhà họ Cơ chưa bao giờ tổ chức một buổi tiệc nào như vậy. Mọi người suy đoán lần này chính là một buổi tiệc nhỏ chúc mừng thành công của triển lãm tranh cha con nhà họ Cơ.

Cơ Quân Dã biết Cơ Quân Đào không thích náo nhiệt, lúc đề xuất tổ chức bữa tiệc này còn sợ anh từ chối, không ngờ anh chỉ ngấm nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý luôn làm cô hết sức bất ngờ. A Thích nói: “Anh ấy vì Hoài Nguyệt”.

Cả tuần này Cơ Quân Đào đều ở Lục Viên, Hoài Nguyệt bị thương trên đầu, kiên quyết đòi ở trong thành phố, anh cũng cảm thấy bắt cô chạy tới chạy lui thì quá vất vả, nhưng Hoài Nguyệt lại không chịu để anh đưa đón đi làm, cũng không chịu đến Lục Viên. Cô chỉ cười cười nói với anh: “Cao cấp quá, em sợ nhìn thấy rồi sẽ tự ti mặc cảm”. Nghe vậy trong lòng Cơ Quân Đào cảm thấy rất khó chịu.

Hoài Nguyệt không chịu đến chỗ anh, muốn gặp cô thì đương nhiên anh phải đến Thanh Hà Uyển. Nhiều năm qua Cơ Quân Đào vẫn quen ru rú trong nhà, rất không thích đến nhà người khác, cho dù “người khác” này là người phụ nữ anh thích.

Anh thích Hoài Nguyệt nhưng không thích một môi trường lạ. Mỗi lần lái xe vào cửa tiểu khu Thanh Hà Uyển tự dưng anh lại có cảm giác căng thẳng và mất tự nhiên. Thang máy càng lên cao lại cảm giác này lại càng rõ rệt. Anh nghĩ chung quy bệnh của mình vẫn chưa khỏi hẳn, lúc đến gặp phụ nữ của mình, những người đàn ông khác chắc chắn sẽ không căng thẳng khó chịu như mình. Điều này làm anh rất là khó chịu, cho dù là vì Hoài Nguyệt thì hình như mình cũng không thể sống một cuộc sống bình thường, sự do dự và lưỡng lự của Hoài Nguyệt quả thực cũng có lý.

Anh có thể thấy sự mâu thuẫn và băn khoăn của Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt không muốn công khai quan hệ của họ, thậm chí cũng không muốn để Cơ Quân Dã biết. Cô nói sợ khi gặp Tiểu Dã và A Thích sẽ mất tự nhiên, bảo anh cứ tạm thời duy trì trạng thái như trước khi có mặt Tiểu Dã và A Thích. Anh đồng ý nhưng trong lòng lại rất khó chịu. Lúc đầu Tiểu Dã và A Thích vừa yêu nhau, vừa về nhà nó đã khoe với mẹ và anh trai là mình đã có người yêu, đến giờ anh vẫn không

quên được vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của Tiểu Dã khi đó, đó mới là vẻ mặt một cô gái đang yêu nên có. Không giống Hoài Nguyệt, lúc nào cũng hết sức thận trọng tránh can dự quá nhiều vào cuộc sống của anh.

Lúc họ ở bên nhau cô ấy luôn dịu dàng với anh, vuốt ve anh, ôm hôn anh, thậm chí chiều chuộng anh, chỉ sợ anh không thỏa mãn, hình như cô ấy muốn trao tất cả yêu thương trong đời cho anh. Anh cảm nhận được sự xót thương của cô một cách sâu sắc, rất nhiều lúc anh cảm thấy mình hầu như phải cảm động đến rơi lệ. Trên thế giới này, không ngờ ngoài mẹ còn có một người phụ nữ yêu thương anh, nâng niu anh như một viên ngọc như thế. Mỗi một lần của họ đều làm anh có cảm thụ hoàn toàn mới, rốt cục anh đã biết thế nào là một người phụ nữ dịu dàng như nước, làm cho đàn ông muốn ngừng mà không được.

Nhưng Hoài Nguyệt càng như vậy anh lại càng bất an, hình như hạnh phúc tới quá nhanh, quá lớn, lúc còn lại một mình anh thường cảm thấy khó tin. Có lúc ôm cô cùng xem TV anh đã lén quan sát cô và phát hiện cô hầu như không chú ý trên TV đang chiếu thứ gì, cô ấy chỉ nhẹ nhàng thở dài, trong mắt có sự khổ não và mệt mỏi không vút đi được, anh biết đó là sự khổ não vì anh.

Anh chưa từng tự ti vì bệnh tật của mình như vậy, chưa từng khát vọng mình có thể bình thường như những người bên cạnh như vậy. Nhưng thế nào là bình thường? Trước khi gặp Hoài Nguyệt anh cảm thấy đây không phải vấn đề, anh không gây trở ngại cho cuộc sống của người khác, người khác cũng không gây trở ngại cho cuộc sống của anh, Tiểu Dã không còn phải lo lắng vì anh, đối với anh như vậy đã là quá đủ. Sau khi gặp Hoài Nguyệt, lúc có bất cứ chuyện gì xảy ra anh lại luôn nghĩ nếu là một người đàn ông bình thường thì lúc này sẽ có phản ứng gì, sẽ làm thế nào? Anh không biết thế nào mới là bình thường, thế nào mới có thể làm cô yên tâm.

Anh cố đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống để đi đến Thanh Hà Uyển gặp Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt nói với anh: “Anh không cần ngày nào cũng đến chỗ em đâu, cứ thoải mái một chút, đừng làm chính mình quá khó xử”. Cô nhận ra vẻ mệt mỏi của anh, điều này làm anh càng cảm thấy khó xử. Ngay cả một chuyện nhỏ như vậy anh cũng không thể làm một cách bình thường được, đương nhiên cô ấy sẽ cảm thấy bất an.

Cơ Quân Dã bàn với anh về việc định mời mọi người đến uống trà chiều ở căn nhà liền kề, anh định phản đối theo bản năng. Thứ 7 và chủ nhật anh chỉ muốn được ở bên Hoài Nguyệt.

Thứ bảy trước Đậu Đậu đã về ngoại ô, họ cùng dẫn Đậu Đậu đến Thủy Cung xem cá. Thủy Cung rất yên tĩnh, Đậu Đậu trợn mắt nhìn những con cá bơi lội trên đỉnh đầu, Hoài Nguyệt đi phía sau nhìn con trai vui vẻ mà chính mình cũng thấy vui lây. Còn anh, anh có một loại ảo giác, dường như rất nhiều năm trước cũng là một nhà ba người như vậy, một cặp vợ chồng vui vẻ hòa thuận, một cậu bé thông minh lanh lợi, hạnh phúc cách anh quá gần, hầu như đưa tay ra là chạm vào được. Hôm đó vết thương trên đầu Hoài Nguyệt còn chưa lành hẳn, cô vẫn đội mũ, cứ ngẩng đầu lên là lại phải đưa tay giữ mũ, lần nào cũng chán nản cau mày giống hệt một em bé. Khi đó anh đã nghĩ, đợi vết thương trên đầu cô lành hẳn anh phải dẫn cô ra ngoại thành hít thở không khí. Nắng nóng đã dần dịu bớt, sắc trời ngày càng trong hơn, phải tìm một khung cảnh đẹp để, có lẽ lúc đó mình mới có đủ dũng khí để nói ra khát vọng trong lòng.

Có điều sau khi anh nói ra khát vọng trong lòng thì Hoài Nguyệt sẽ phản ứng thế nào? Cho nên anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu với Cơ Quân Dã: “Được, quả thật cũng lâu lắm rồi chúng ta không đãi khách, bảo họ mang cả người nhà đến đi”. Có lẽ anh cũng nên để Hoài Nguyệt dần dần đi vào thế giới của mình, còn chính anh cũng phải dần trở về thế giới đó. Dù thế nào thì sau này anh và Hoài Nguyệt cũng phải có cuộc sống xã giao bình thường. Nếu như cuộc sống như vậy có thể làm cô yên tâm hơn, tin tưởng hơn thì anh sẵn sàng cố gắng vì cô.

Thứ sáu, anh nói với Hoài Nguyệt về chuyện hôm sau sẽ tổ chức buổi tiệc tại nhà, Hoài Nguyệt cười nói: “Trùng hợp thật, Duyên Duyên cũng hẹn em ngày mai uống trà!”

Cơ Quân Đào sững sốt, bàn tay đang gấp thức ăn chợt dừng lại. Lúc này hai người đang ngồi trong góc nhà hàng, một bài kí sự của Hoài Nguyệt gửi từ rất lâu trước kia vừa được đăng trên tạp chí du lịch, cô vừa nhận được tiền nhuận bút liền mừng mừng hăng hái mời Cơ Quân Đào ăn cơm.

“Là mấy người bạn rất thân, không đồng người đâu”. Cơ Quân Đào nhẹ giọng nói, “Hẹn bạn em tuần sau không được à?”

“À”, Hoài Nguyệt lên tiếng, “Lâu lắm rồi em không gặp Duyên Duyên, gần đây vì chuyện công việc nên tâm tình cô ấy không tốt lắm, vừa lúc tuần này đến lượt Đậu Đậu về nhà ông bà nội”. Cô uống một ngụm canh rồi nói tiếp: “Đối với hội họa thì em dốt đặc cán mai, ngồi ở đó cũng không hợp, tốt nhất là không nên đến đó để phải giả vờ hiểu biết”.

Cơ Quân Đào nhìn cô: “Hoài Nguyệt, anh vốn định giới thiệu em với bạn bè anh”.

Hoài Nguyệt ghen lời, oán trách nói: “Chúng ta đã thống nhất là sẽ tạm thời bảo mật, anh quên rồi à, chúng ta còn chưa nói với cả Tiểu Dã mà”.

Cơ Quân Đào cúi đầu gấp một miếng cá bỏ vào bát cô để che giấu sự thất vọng của mình, “Ăn nhiều một chút, em càng ngày càng gầy đây. Sao anh cảm thấy dạo này em còn ngủ không tốt bằng anh vậy?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt nói: “Đâu có, em ngủ tốt lắm mà”. Trừ khi ở nhà liền kề, Cơ Quân Đào chưa từng ngủ lại Thanh Hà Uyển bao giờ, hai người chỉ cùng nhau ăn cơm, tán gẫu, xem TV rồi anh lại đi về. Anh là người da mặt mỏng, dù trong lòng có muốn đến mấy nhưng nếu Hoài Nguyệt không tỏ ý thì anh vẫn xấu hổ không dám mở miệng đề nghị ngủ lại chỗ cô. Còn cô thì trong lòng có tâm sự, vì vậy thời gian gần đây quan hệ giữa hai người vẫn không có tiến triển gì.

Tâm tình của Cơ Quân Đào rõ ràng sa sút, Hoài Nguyệt đành phải tìm chuyện để nói: “Tối nay anh có về không? Nếu về thì sáng sớm ngày mai tưới rau giúp em, cả vườn rau trên sân thượng nữa”.

Cơ Quân Đào nói: “Trước kia anh hâm mộ Đậu Đậu, bây giờ lại hâm mộ mỗi cây rau nhá nhủ cỏ trong vườn nhà em. Em chưa bao giờ quên chúng, còn phải về ngoại ô chỉ vì chúng nữa”.

Hoài Nguyệt cười khổ nói: “Thật sự hâm mộ như vậy à? Nhưng mùa hè đã qua rồi, rau dưa sắp tàn lụi hết rồi, đến lúc đó sẽ phải nhổ hết”.

Lời vừa ra khỏi miệng hai người đều sững sốt, Cơ Quân Đào cảm thấy trái tim mình như bị trúng một đòn nặng, chậm rãi nói: “Phải nhổ tận gốc rễ? Hoài Nguyệt, lúc em nói lời này sao anh cứ cảm thấy hình như là đang nói đến anh vậy?”

Hoài Nguyệt vội vàng nói: “Anh nói gì thế, anh là công tử Quân Đào danh chấn giới hội họa, sao có thể so sánh như thế được”. Trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng thê lương.

“Danh chấn giới hội họa?” Cơ Quân Đào nhìn chằm chằm vào mắt Hoài Nguyệt, “Nhưng em lại không cần thứ này đúng không? Em chỉ cần một người đàn ông khỏe mạnh bình thường, một người đàn ông có thể đứng đằng sau ủng hộ em, giúp đỡ em, cho em dựa vào mỗi lúc em cần đúng không? Chứ không phải một người đàn ông làm em cả ngày phải lo lắng sợ anh ta có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng đúng không? Không phải một người đàn ông làm em mỗi ngày 24 tiếng thấp thỏm sợ anh ta sẽ cắt cổ tay, sẽ nhảy lầu đúng không? Bởi vì một người như vậy không thể cho em một cuộc sống bình thường, thậm chí không thể để em được hô hấp bình thường”. Sắc mặt Cơ Quân Đào dần dần trắng bệch, càng nói trong lòng càng tuyệt vọng.

Hoài Nguyệt hoảng sợ nhìn anh: “Đừng nói nữa, anh đừng nói lung tung nữa”.

41. , Chương 47

Bán tay cô nắm chặt góc khăn trải bàn, Cơ Quân Đào để ý thấy đĩa xì dầu trước mặt cô bị sánh ra, một vết bẩn từ từ lan rộng trên tấm khăn trải bàn trắng như tuyết mà cô hoàn toàn không nhận thấy. Anh cảm thấy trong lòng mình cũng có một vùng tối từ từ lan rộng giống hệt như vậy.

“Mẹ anh cũng bị bệnh này, rất nhiều năm anh và Tiểu Dã đều sống trong sự sợ hãi đó, thương bà ấy cô độc, đề phòng bà ấy mất tích, sợ bà ấy sẽ có những hành động bất chấp tất cả. Hoài Nguyệt, anh nghĩ loại bệnh này sẽ di truyền”. Âm thanh của Cơ Quân Đào chợt bình tĩnh lại, hình như đang hạ quyết tâm gì đó.

“Không đâu, loại bệnh này sẽ không di truyền”. Hoài Nguyệt vội vàng ngắt lời anh, “Đừng nói nữa, em xin anh đừng hành hạ chính mình như vậy nữa. Em không sợ hãi, cũng không lo lắng, thật sự! Tiểu Dã và bác sĩ Thích đều nói anh đang khỏi dần, mặc dù em chưa từng thấy trước kia anh như thế nào nhưng ngoài lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, lần mà em nhìn thấy lọ Bách Ưu Giải và lọ thuốc an thần trên bàn trà, trong lòng em quả thật rất căng thẳng cho nên phải chờ đến lúc Tiểu Dã về. Ngoài ra, tình hình của anh mỗi một

lần sau đó đều rất tốt, anh phải có lòng tin với chính mình, bệnh này có thể chữa khỏi được. Bác sĩ nói giai đoạn này có thể vượt qua được”. Hoài Nguyệt gấp quá không có thời gian lựa chọn từ ngữ, “Anh không được như vậy, anh như vậy làm em cảm thấy rất khó chịu”.

Cơ Quân Đào đưa tay rót thêm xì dầu vào đĩa của cô, nói: “Hoài Nguyệt, anh thích em, anh không thể làm em khó xử. Em không được gầy hơn nữa, phải ăn uống tử tế, được không? Nếu như em cảm thấy khó xử thì thà rằng anh...” Nhìn gương mặt hoang mang của cô, anh nói không đầu không đuôi, câu nói kế tiếp không thể nói ra miệng nữa, bởi vì trong lòng anh cực kì không nỡ.

Hoài Nguyệt gạt đầu, thấp thỏm không yên gấp một miếng thịt gà chấm xì dầu bỏ vào trong miệng. Cơ Quân Đào cầm khăn ăn giúp cô lau vết xì dầu dính bên khóe miệng.

Một đôi tình nhân trẻ tuổi đi qua bên cạnh, cô gái khẽ kêu với giọng vô cùng hâm mộ: “Oa, lãng mạn chưa kìa anh!”

Nghe vậy, trong lòng Hoài Nguyệt càng đau đến mức gần như không thể chịu đựng được nữa.

Chương 47

Buổi tiệc trà sẽ diễn ra vào buổi chiều, một ngày trước đã thuê người đến sắp xếp lại phòng khách, lại đặt bánh ngọt trước ở tiệm bánh, bữa tối được đặt trước tại nhà hàng bên cạnh tiểu khu. Sáng sớm, Cơ Quân Dã và A Thích đã đưa tiểu Cẩm và tiểu Trần từ phòng triển lãm tới đây chuẩn bị.

Cả đêm Cơ Quân Đào đều ngủ không ngon, hôm sau thức dậy muộn, nhớ tới bữa tiệc tại căn nhà ngoại ô, lại nghĩ đến việc Hoài Nguyệt không chịu tới nên cảm thấy rất thiếu hứng thú, gần 11 giờ anh mới về đến nhà. Đẩy cửa vườn hoa ra, nghe thấy tiếng sữa của Leshy vang lên từ phía trong vườn hoa liền đứng yên bên cạnh cửa đợi nó chạy tới đón mình. Đợi một lát không thấy động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy kì lạ, anh đi vào bên trong xem lại phát hiện Leshy bị xích ở góc vườn hoa, trái tim anh bất giác đập nhanh hơn.

Mở cửa vào nhà, quả nhiên thấy Hoài Nguyệt và Cơ Quân Dã đang cùng nhau bày trà bánh trong phòng khách. Cô mặc chiếc váy liền áo màu trắng có vẽ hoa văn lá liễu mờ mờ đã mặc trong lễ khai mạc triển lãm tranh lần trước, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc buộc cao, đeo một bộ hoa tai ngọc trai, trên người không còn trang sức nào khác nhưng lại xinh tươi mê người. Nhìn thấy anh cô vẫn hơi cảm thấy lúng túng, không chào mà chỉ cố gắng bình tĩnh mỉm cười với anh, Cơ Quân Đào thấy màu đỏ dần lan rộng trên mặt cô, tâm tình lập tức như vén mây nhìn thấy mặt trời.

Cơ Quân Dã quan sát vẻ mặt của người không sót chi tiết nào, trong lòng thầm vui mừng, nói: “Anh trai, sao anh về muộn thế? Vốn em còn định nhờ anh đưa Hoài Nguyệt về đây cơ đấy”.

Cơ Quân Đào đi tới bên cạnh Hoài Nguyệt, cúi đầu hỏi: “Sao không nói với anh một tiếng? Lại đi xe buýt tới à?” Nói xong anh vô thức nhìn lên trán cô, một lọn tóc buông xuống đã che khuất dấu vết đó.

Hoài Nguyệt bối rối nói: “Tiểu Dã nói rằng có rất nhiều việc cần làm, vì vậy em tới sớm một chút”. Cơ Quân Dã đang ở bên cạnh, anh trai cô ấy nói với mình bằng giọng dịu dàng tự nhiên như thế, sợ là cô nàng tính ranh này đã phát hiện manh mối từ lâu rồi. Hoài Nguyệt bất an nghĩ, sắc mặt lại càng đỏ hơn. Thực ra mình cũng chỉ tự lừa mình dối người, quan hệ giữa cô và anh sao có thể giấu được Tiểu Dã, không muốn công khai chỉ là muốn để lại đường lui ình mà thôi. Có điều, chẳng lẽ đó không phải là một loại bắt nạt anh ấy?

Cơ Quân Dã mỉm cười nói: “Tôi không nói như vậy thì cô sẽ chịu tới sao? Cái gì mà uống trà với bạn học, ai chả biết đó là cô lấy cớ mà thôi, thế nên tôi phải nói nặng lời mới được”. Nói rồi cô mỉm cười đi vào phòng bếp. Thời gian này anh trai rất ít liên lạc với cô, cũng không thường xuyên ở đây, mặc dù cô cảm thấy giữa hai người này có điểm khác thường nhưng cũng không biết rốt cục đã đi tới bước nào nên muốn lợi dụng cơ hội này để dò xét ra đầu ra đuôi.

Cơ Quân Đào hỏi: “Tiểu Dã nói gì nặng lời mà anh lại ngoan ngoãn đến đây?”

Hoài Nguyệt bất đắc dĩ nhìn về phía phòng bếp, nói: “Cô ấy nói sẽ nhổ hết rau dưa trong vườn và trên mái nhà của em đi”.

Cơ Quân Đào bật cười nói: “Thì ra là em sợ điều này, biết trước thì anh cũng nói như vậy. Mà tại sao trước mặt anh lúc nào em cũng cứng đầu như vậy nhỉ?”

Hoài Nguyệt thấy sắc mặt anh hình như không tốt lắm, hai mắt có quầng đen mờ mờ, nhất định tối qua cũng không ngủ tốt như mình, trong lòng chợt nhói đau, cổ cúi đầu nói thật chậm: “Chắc là vì em không sợ”.

Trái tim Cơ Quân Đào cảm thấy ấm áp, anh nhìn cô hồi lâu rồi khẽ nói: “Nếu như em thích thì anh mong em lúc nào cũng như vậy”.

Hoài Nguyệt nhất thời cảm thấy mừng mừng tủi tủi trong lòng, không biết nên vui hay nên buồn, cô đưa một miếng bánh cho anh: “Còn chưa ăn sáng đúng không? Anh ăn một chút đi cho đỡ đói. Lát nữa em đi nấu cơm, anh còn có hai sinh viên ở đây đây, đi chào hỏi một câu đi!”

Cơ Quân Đào vừa bóc giấy gói ra vừa nói: “Đã đặt cơm ở nhà hàng rồi, em đừng vất vả như vậy. Hôm nay em mặc đẹp như thế, anh không cho em vào bếp đâu”.

Hoài Nguyệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Hôm nay cô là khách mời của Cơ Quân Dã chứ không phải nữ chủ nhân nhà này, quả thật cô không cần phải vào bếp.

Trong phòng bếp, tiểu Cẩm vừa nhìn ra ngoài qua cánh cửa kính vừa nói với Cơ Quân Dã: “Thì ra vị Thương tiểu thư này là vợ trước của vị Lão tiên sinh kia, ngoại hình xinh đẹp hơn vợ bây giờ của ông ta nhiều, còn trẻ như thế mà đã li hôn, đúng là đáng tiếc”.

“Có gì đáng tiếc chứ, loại đàn ông đó bỏ càng sớm càng tốt, cưới một người khác tốt hơn để cho hắn phải tức chết”, Cơ Quân Dã nói, “Cho nên vẫn nói phụ nữ tìm đàn ông thì nhất định phải mở mắt thật to, không thể chỉ thấy có tiền hay đẹp trai mà gật đầu, có trăng gió hay không là điều quan trọng nhất”.

Tiểu Cẩm gật đầu nói: “Thương tiểu thư còn có con trai mà, có ảnh hưởng gì đến việc tái hôn không?”

Cơ Quân Dã liếc nhìn tiểu Cẩm: “Em nói Đậu Đậu ấy à? Có gì mà ảnh hưởng, đó chính là con rể chị, đáng yêu lắm. Sau này cả gia tài nhà chị đều cho nó thoải mái tiêu xài, để ông bố kia của nó thấy mình có gì đặc biệt hơn người!”

Tiểu Cẩm bị khí thế của Cơ Quân Dã ép cho không thở nổi, không dám nói nữa, trong lòng buồn bực không hiểu tại sao quan hệ của hai nhà này bây giờ đã trở nên tốt như vậy rồi. Lúc đầu mình và tiểu Trần đến đưa tranh hình như thầy Cơ còn không hề biết người phụ nữ đó mà. Học kỳ này Cơ Quân Đào không còn dạy lớp cô, phòng triển lãm Tổ lại vừa mới thuê thêm người, không còn thuê người làm việc ngoài giờ nữa. Hôm nay có lẽ là cơ hội cuối cùng được tiếp xúc gần gũi với thầy Cơ của cô, cô nhất định phải nắm chắc thời cơ bày tỏ tấm lòng mình với thầy mới được. Cô thầm động viên chính mình, thời gian này thái độ của thầy Cơ đối với cô rõ ràng đã tốt hơn trước kia, số lần thầy đến phòng triển lãm cũng nhiều hơn, lúc gặp nhau thầy còn chủ động dừng lại chào hỏi, lúc rảnh rỗi còn chỉ mấy bức tranh trên tường bình luận vài câu coi như mở mang kiến thức ình. Có phải tất cả những điều này có nghĩa là rốt cục mình đã làm thầy chú ý hay không?

Cơ Quân Dã bỏ chỗ nắm đã ngâm xong vào trong nồi rồi gọi với ra ngoài: “Hoài Nguyệt, vào đây xem giúp tôi một chút”.

Hoài Nguyệt lên tiếng trả lời rồi đi tới, tiểu Cẩm thấy Cơ Quân Đào đi lên tầng vội nói với Cơ Quân Dã: “Thầy Cơ còn chưa ăn sáng, để em đi lấy cốc sữa cho thầy”.

Cơ Quân Dã thờ ơ gật đầu rồi nói với Hoài Nguyệt vừa đi vào: “Tất cả đều là nắm các loại, còn phải cho thêm cái gì vào nữa?”

Hoài Nguyệt thấy không có nguyên liệu nào phù hợp: “Không có canh gà, để tôi đi mua mấy lạng thịt ba chỉ, ột miếng vào cho ngọt nước”.

Cơ Quân Dã thấy A Thích và tiểu Trần đều đã biến mất, chắc là đang dọn dẹp vườn hoa theo chỉ thị của mình, liền gật đầu: “Tôi không biết chọn, cô đành phải đi mua vậy. Đi nhanh một chút nhé, người ở nhà đang chờ”.

Hoài Nguyệt mỉm cười gật đầu đi ra ngoài.

Trước kia còn ở cùng Lỗ Phong cô thường xuyên tham gia các buổi tụ tập, có lúc đến nhà người khác, có lúc đến phiên cô làm nữ chủ nhân. Cũng bố trí phòng khách, trà bánh, hoa quả, hoa tươi như vậy, hôm nào không đông người lắm thì cô sẽ đích thân vào bếp, một vài món ăn tạm gọi là sở trường của cô cũng đều được luyện tập trong thời gian này, cuối cùng cũng có chút danh tiếng trong đám bạn bè của Lỗ Phong. Mỗi lần tiệc gia đình kết thúc Lỗ Phong sẽ luôn ôm cô hả lòng hả dạ nói: “Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, đó chính là bảo bối Nguyệt Nguyệt của anh!” Li hôn hơn một năm, cô cũng sắp quên tụ tập tại gia là như thế nào rồi, hôm nay và Tiểu Dã bày trà bánh chọt lại có cảm giác như thời gian trở lại. Cuộc sống đúng là kỳ lạ, có thể là kiểu xoắn ốc, có thể là đồ thị hình sin, tóm lại là kiểu gì cũng có lúc bạn phải nhớ đến hai chữ “đã từng”.

Cơ Quân Đào đi vào phòng vẽ, tới tới lui lui xem xét mấy chiếc giá vẽ, hình như không tìm được bức nào vừa ý nên lại đi sang giá vẽ bên cạnh xem xét.

Anh đã đến căn hộ của Hoài Nguyệt ở Thanh Hà Uyển mấy lần, thấy trên tường không có gì cả nên muốn tìm mấy bức tranh cho cô trang trí phòng một chút. Nhớ mình từng thấy một bức vẽ cũ, là một bức cảnh thu, màu sắc ảm áp, vừa lúc có thể tăng thêm sức sống cho căn phòng quá mộc mạc của Hoài Nguyệt nhưng lại nhất thời không nhớ nổi nó ở chỗ nào. Anh lật từng bức tranh ra xem xét tỉ mỉ, nếu như không tìm được bức cảnh thu đó thì tìm bức khác vậy, anh nghĩ. Hoài Nguyệt quá nội tâm, chuyện gì cũng giấu trong lòng, nên trang trí cho căn hộ của cô sáng sủa một chút.

“Thầy Cơ”, tiểu Cẩm bưng một cốc sữa đi vào phòng vẽ, “Cơ tiểu thư sợ thầy chưa ăn sáng nên bảo em hâm một cốc sữa cho thầy”. Cô nhìn quanh bốn phía, phòng vẽ thật rộng, hầu như chiếm trọn cả tầng hai. Vách tường kính cực rộng, lấy ánh sáng rất tốt, trong phòng vẽ có rất nhiều giá vẽ, có giá có tranh nhưng có rất nhiều giá không có. Sát tường có một giá gỗ rất lớn, bên trên chất đầy các cuộn giấy, bốn phía có bình gốm hoa văn, bên trong cũng đựng cuộn giấy, một cái bàn rộng bên trên trải một bức tranh đã hoàn thành, lọ bút, phẩm màu, giấy trắng để bữa bọn, tóm lại đây là phòng làm việc điển hình của một họa sĩ.

“Cảm ơn, cứ để đấy”. Cơ Quân Đào đáp lơ đãng, vẫn cúi đầu xem bức tranh sơn dầu trên tay. Đó là một mảnh rừng phong, có thể là ở nơi nào đó trong nước, cũng có thể là khung cảnh ở nước ngoài. Có điều chắc là được vẽ trong lúc tâm tình mình tương đối tốt nên màu sắc rất thanh thoát, ánh nắng mai len lỏi qua rừng phong, cảm giác tươi mát và ảm áp. Bức này treo trong phòng khách cũng không tồi, anh nghĩ, kích cỡ cũng phù hợp.

“Thầy Cơ, sao học kỳ này thầy không lên lớp cho bọn em nữa? Cả lớp đều rất nhớ thầy!” Tiểu Cẩm sắp lại gần nhìn bức tranh, mùi nước hoa trên người cô làm Cơ Quân Đào cảm thấy khó chịu, anh vô thức tránh sang bên phải một bước.

“À, năm thứ ba rồi, bọn em không phải học môn đó nữa”, Cơ Quân Đào thản nhiên nói, mắt vẫn nhìn bức tranh trong tay. Anh nhớ có lần Hoài Nguyệt xem bức “Cây” của mình ở phòng triển lãm Tố, cô nhận ra sự cô quạnh của mình, lời bình đẹp như thơ làm anh kinh ngạc. Còn cả vẻ mặt vừa nghi hoặc vừa thương xót đó đã hấp dẫn anh, từ khi đó ánh mắt anh đã luôn dõi theo cô. Lúc nào mang bức “Cây” đó về nhà mới được, nếu như cô ấy thích thì mình để cô ấy treo trong phòng sách cũng đẹp. Anh nghĩ, khóe môi bắt đầu keosleen tạo thành một nụ cười.

Tiểu Cẩm ngơ ngác nhìn nụ cười đẹp lung linh của anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy một nụ cười dịu dàng và tinh khiết như vậy trên gương mặt một người đàn ông nào, dường như cả người thầy đang chìm ngập trong ánh trắng sáng ngời ý thơ, còn nữa, hình như thầy đang yêu. Sự yêu thương vô hạn dâng lên trong lòng cô bé, cô nhẹ nhàng nói: “Bọn em sẽ nhớ thầy lắm!”

Cơ Quân Đào nói: “Học kỳ này thầy không dạy, học kỳ sau sẽ lên lớp cho năm đầu tiên. Có việc gì em có thể đến phòng triển lãm Tố bảo Tiểu Dã nhắn lại cho thầy”. Anh tiếp tục mở từng cuộn giấy ra, rốt cục tìm thấy bức cảnh thu đó trong một cuộn tranh chữ cũ hơn. Anh định kẹp bức tranh này lên trên giá vẽ thì tiểu Cẩm đã vội đi tới giúp anh kẹp lên: “Thầy Cơ, đây là ở đâu? Đẹp quá!”

Chỉ là một thảm cỏ, hoa dại, xa xa có một chiếc cổng tre, bụi cây lúp xúp, một dòng suối trong vắt chảy qua trước cổng, nhưng lại khiến người xem có cảm giác như được thấy muôn hoa đua nở.

“Thầy cũng không nhớ là ở đâu”, Cơ Quân Đào mỉm cười nói, “Phụ nữ sẽ thích khung cảnh như vậy đúng không?”

“Thầy định tặng Cơ tiểu thư à?” Tiểu Cẩm hỏi, lén để ý sắc mặt thầy giáo.

Cơ Quân Đào không trả lời, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

“Cơ tiểu thư làm mọi người thật hâm mộ, lúc nào cũng có thể thấy các tác phẩm của thầy, muốn treo bức nào trong nhà thì treo bức đó. Lúc ở phòng triển lãm chị ấy cũng như vậy, thỉnh thoảng lại đột nhiên gọi bọn em bỏ bức tranh nào đó của thầy xuống, còn nói chị ấy sẽ mang về phòng mình treo vài ngày nữa”. Tiểu Cẩm vừa cười vừa nói, “Vì vậy bên ngoài có tin đồn rằng Cơ tiểu thư tiếc nuối không nỡ bán các tác phẩm của thầy”.

Cơ Quân Đào gật đầu mỉm cười. Hoài Nguyệt cũng từng hỏi anh về chuyện Tiểu Dã “tiếc không muốn bán”, khi đó anh cũng không biết vì sao lại có tin đồn như vậy, để lát nữa nói với cô ấy nguyên do xem cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào.

“Thầy Cơ”, tiểu Cẩm ngẩn ngơ nhìn anh, người đàn ông như tạc bằng ngọc này mỉm cười đứng bên cạnh khiến cô quả thực như sắp mất hồn. Hình như nghe thấy Cơ Quân Dã dưới lầu đã bắt đầu lớn tiếng gọi mọi người xuống ăn cơm, tất cả cơ hội của cô chỉ còn lại có mấy giây nữa, tiểu Cẩm cố lấy đủ can đảm.

“Hoài Nguyệt, lên gọi anh trai tôi xuống ăn cơm, cơm sáng cũng chưa ăn, chẳng lẽ đến bây giờ còn chưa đói à? Lại đi xem tranh gì gì nữa chứ”. Cơ Quân Dã nói, “Tiểu Cẩm đi đâu rồi, cái con bé lười biếng này chẳng chịu giúp đỡ gì cả”.

Hoài Nguyệt nhìn nồi canh nắm, múc một muôi ném thử rồi gật đầu đi lên tầng gọi Cơ Quân Đào.

Vì hôm nay phải chiêu đãi khách nên Cơ Quân Dã đã nói vào phòng khách không phải thay giày, lúc lên tầng Hoài Nguyệt mới đổi một đôi dép lê để mềm, rất mới, đế rất dày. Cô thầm nghĩ, mùa thu đúng là nên đi loại dép này trong nhà, chắc là Tiểu Dã sắp làm mẹ thật nên mới có thể chu đáo như vậy.

Cửa phòng vẽ khép hờ, cô đi thẳng tới nhẹ nhàng đẩy cửa, còn chưa thấy rõ người ở trong phòng đã nghe thấy giọng nói dịu dàng và ngọt ngào của tiểu Cẩm: “Thầy Cơ, em thích thầy”.

42. , Chương 48-49

Chương 48

Người trong phòng và ngoài phòng đều sửng sốt, Cơ Quân Đào cau mày nhìn tiểu Cẩm, vừa định quở trách lại nhìn thấy Hoài Nguyệt đang đứng ngoài cửa liền không biết nên nói gì cho phải.

Tiểu Cẩm đang quay lưng ra ngoài cửa cũng quay lại, phát hiện Hoài Nguyệt, cô bé giật mình, gương mặt thanh tú lập tức đỏ bừng, lắp bắp nói: “Thương, Thương tiểu thư, sao chị lại ở đây?”

Hoài Nguyệt ngẩn người, tay bám chặt vào khuôn cửa, loại cảm giác bị đè nén đã lâu không thấy đó lại một lần nữa đè xuống người cô. Lúc Viên Thanh nói với cô rằng cô ta đã có thai với Lỗ Phong, lúc cô cầm vé xe đứng ở bến xe tại Thanh Sơn phân vân xem có nên đợi Cơ Quân Đào hay không cũng có cảm giác này. Đó là một loại ngỡ ngàng, bất lực, bị ép phải đưa ra lựa chọn, không có không gian để hô hấp, không có thời gian để tri hoãn, có khó khăn đến mấy cũng phải đưa ra lựa chọn. Bây giờ, cũng vậy.

Bàn tay nắm vào khuôn cửa quá chặt, sự đau đớn truyền đến từ ngón tay làm đầu óc cô tỉnh táo lại một chút. Hoài Nguyệt cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nói diêm nhiên như không: “Tiểu Dã bảo tôi lên gọi hai người xuống ăn cơm, xuống luôn nhé”. Dứt lời cô xoay người đi xuống tầng dưới.

Tiểu Cẩm thầm thở phào, hoang mang liếc nhìn Cơ Quân Đào, “Thầy Cơ”.

“Xuống ăn cơm”, Cơ Quân Đào sầm mặt, lạnh lùng nói.

Cảm thấy Cơ Quân Đào sắp nổi giận, tiểu Cẩm sợ đến mức quên cả ngại ngùng, nhanh chóng chạy xuống tầng dưới. Nhìn thấy tiểu Cẩm, Cơ Quân Dã hỏi: “Thì ra em cũng ở trên tầng, thầy Cơ của bọn em đang làm gì, sao vẫn còn chưa xuống?”

Tiểu Cẩm âm ờ nói: “Thầy Cơ đang xem tranh”.

Cơ Quân Dã không vui nói: “Chẳng phải là toàn tranh mình vẽ sao? Lúc nào xem chả được, lát nữa là khách đến rồi, em lại lên gọi anh ấy một tiếng đi”.

Tiểu Cẩm đâu dám đi lên, đành nói với Hoài Nguyệt bên cạnh: “Thương tiểu thư, chị đi gọi thầy Cơ xuống đi”.

Cơ Quân Dã đưa tay gõ lê trán cô bé: “Chỉ giỏi sai khiến người khác”, dứt lời tự mình đi lên tầng trên, vừa lên được một lát lại đi xuống một mình: “Anh ấy nói không muốn ăn”. Nói rồi cô lại nhìn Hoài Nguyệt, “Hoài Nguyệt, hay là cô giúp tôi lên mời anh ấy xuống, dùng chiêu để đối phó Đậu Đậu ấy. Lúc này mà anh ấy tự nhiên dở chứng thì không phải sẽ hỏng hết bánh kẹo sao”.

Hoài Nguyệt bắt đầu nhìn tiểu Cẩm đang lo sợ bất an bên cạnh, cũng không có thời gian để ý đến chuyện cô bé này sẽ nghĩ thế nào, cắn răng đi lên tầng hai.

Cơ Quân Đào đang đứng trước cửa phòng vẽ, Hoài Nguyệt đi tới trước mặt anh vừa định mở miệng đã bị anh ôm ngay vào lòng. Cô hoảng hốt nói: “Đây là chỗ nào mà anh lại làm như vậy?”

Cơ Quân Đào ôm cô vào phòng vẽ rồi đưa tay đóng cửa lại, cúi xuống hôn cuồng nhiệt lên môi cô. Hoài Nguyệt không làm gì được, đành phải ôm cổ anh để mặc anh hôn đến mức gần như ngạt thở, Cơ Quân Đào mới không cam lòng buông cô ra hỏi: “Vừa rồi sao em lại cười như vậy? Sao vẫn điềm nhiên như không thể? Rốt cục anh là gì của em?”

Hoài Nguyệt thở hổn hển, bình tĩnh lại một chút rồi trách: “Anh nổi điên rồi à? Em gái với học trò của anh ở ngày bên dưới đây!”

Cơ Quân Đào tức giận, sững sờ nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi của cô rồi lại áp môi vào, nhẹ nhàng vân vê, dùng đầu lưỡi lướt theo vành môi cô, chậm rãi đưa vào, cuốn lấy lưỡi cô dịu dàng nức nức, đau khổ nói: “Hoài Nguyệt, em không thể như vậy được, em tỏ ra không hề để ý khiến anh cảm thấy hình như mình không nhà để về. Em không tức giận cũng không khó chịu, em định chấp tay dâng anh cho người khác đúng không?”

Thân thể Hoài Nguyệt đột nhiên cứng đờ. Vừa rồi có lẽ đã có một nháy mắt mình nghĩ như vậy. Có một cô bé thích anh ấy như vậy, dịu cảm hơn mình, tinh khiết hơn mình, có phải mình nên buông tay ra không? Buông tay? Đúng vậy, không phải mình vẫn đang tìm một cơ hội như vậy sao? Nhưng vì sao đến lúc gặp được cơ hội như vậy mình lại cảm thấy khó chịu?

“Hoài Nguyệt”. Cơ Quân Đào cảm thấy thân thể cô cứng đờ, anh cắn mạnh lên môi cô, sự đau đớn khiến cô tỉnh táo lại, đáp lại anh một chút rồi nói yếu ớt: “Nếu anh còn xằng bậy thì buổi chiều em sẽ về thành phố”.

Cơ Quân Đào buông cô ra, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên môi cô: “Đừng về, nếu không anh cũng về. Buổi chiều anh giới thiệu em với mọi người được không?”

“Sau này tính sau, không được làm tiểu Cẩm khó xử như vậy”. Hoài Nguyệt sắp xếp lại vô số ý nghĩ phức tạp trong lòng, ôm eo anh dịu dàng nói: “Phải dùng cảm thế nào thì một cô gái mới dám nói ra tình cảm của mình như vậy, kể cả anh có không tiếp nhận thì cũng không thể coi thường tình cảm đó. Anh là thầy giáo, có lẽ Cơ Quân Đào có thể buông thả nhưng thầy giáo Cơ lại không thể. Vừa rồi em chỉ có thể làm như không nghe thấy, nếu không tiểu Cẩm sao có thể chịu được. Đừng giận nữa, anh không ăn cơm thì mọi người cũng ăn không ngon. Ngoan nào, xuống đi”.

Cơ Quân Đào cũng cười nói: “Sao lại dễ anh như đỗ Đậu Đậu thế? Anh không thích kiểu đỗ dành này đâu”.

Hoài Nguyệt nhếch miệng nói: “Anh còn không bằng Đậu Đậu, Đậu Đậu cũng biết không thể giận dỗi trước mặt khách, lúc này anh còn dọa dẫm người khác nữa, Tiểu Dã sốt ruột lắm rồi”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Trước kia anh không bao giờ như vậy, từ khi biết em anh thật sự cảm thấy mình ngày càng trẻ con hơn, lúc nào cũng không yên tâm, có lẽ là bệnh cũng không nhẹ”.

Hoài Nguyệt cười khổ: “Sao em lại thấy như mình đang hại anh nhỉ, hại người không lợi mình, thật sự là...”

“Anh chỉ sợ em không chịu hại anh”, Cơ Quân Đào ngắt lời nói, “Hoài Nguyệt, em phải tin anh, không được giao anh cho người khác, có em ở bên cạnh anh thì anh sẽ không có việc gì cả”.

Hoài Nguyệt gật đầu mỉm cười với anh, cô rõ ràng, thực ra có một số việc anh ấy cũng không dám nghĩ quá sâu giống như mình.

Hai người xuống nhà, tiểu Cẩm và tiểu Trần đã ăn cơm xong theo A Thích ra phòng khách chuẩn bị tiếp, chỉ còn Cơ Quân Dã đang chậm rãi ăn, vừa ăn còn vừa nhìn Hoài Nguyệt chăm chăm, đột nhiên bật cười hì hì. Hoài Nguyệt chột dạ đỏ mặt, Cơ Quân Đào không vui trợn mắt nhìn em gái: “Chuyện gì mà buồn cười thế? Tập trung ăn cơm đi”.

Cơ Quân Dã rút một tờ giấy ăn, vừa chậm rãi lau miệng vừa cố nhịn cười nói: “Em quên chưa lau son môi, mặc dù khi ăn có dính son môi cũng không ảnh hưởng gì đến mùi vị nhưng phu nhân tương lai của Đậu Đậu còn nhỏ, đồ ăn có dính son sẽ không tốt cho trẻ em”.

Hoài Nguyệt lập tức hiểu ra vì sao vừa rồi Cơ Quân Dã lại cười mình, cô xấu hổ đến mức gần như sắp chôn đầu vào trong bát cơm. Cơ Quân Đào thì hối hận vì sự lỗ mãng của mình vừa nãy, thấy Hoài Nguyệt không xuống thang được trong lòng anh rất thương, vội chuyển đề tài nói: “Tiểu Dã, em đã đến bệnh viện kiểm tra chưa? Rốt cục thế nào?”

Cơ Quân Dã nói: “Còn phải một thời gian nữa. Anh, anh đúng là thiếu kiến thức cơ bản, phải trên dưới 40 ngày mới kết luận được, lần sau phải nhớ kỹ đấy”.

Chính Cơ Quân Đào cũng cảm thấy hơi khó xử, anh chỉ nghiêm mặt không lên tiếng.

Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt, cô xem kìa, nếu là tôi thì còn lâu mới thích loại người này, cả ngày lạnh mặt, mùa hè còn có thể dùng làm điều hòa, mùa đông chẳng lẽ dùng để ngắm như băng đẳng à?”

Hoài Nguyệt không nhịn được nữa, bật cười hì hì thành tiếng.

Cơ Quân Đào quay sang nhìn cô rồi lại nhìn em gái, đúng là rất giống một mặt trăng một mặt trời, trong cuộc sống của anh có hai người phụ nữ như vậy cũng có thể coi như là hoàn hảo, khoe môi cũng không khỏi hơi cong lên.

Buổi chiều, khách khứa lục tục tới, nghĩ anh trai không thích ồn ào nên Cơ Quân Dã cũng chỉ gọi bốn năm người bạn rất thân tới, một người dẫn theo người vợ sắp sinh, còn có một đôi vợ chồng mới cưới, còn lại có người đến một mình, cũng có người dẫn bạn gái đến. Hoài Nguyệt thăm quan sát, tuy đa số họ đều đã ba bốn mươi tuổi nhưng quả thật đều có khí độ bất phàm.

Cơ Quân Dã giới thiệu Hoài Nguyệt là biên tập tạp chí giao lưu văn hóa, nghe vậy một người trong đó liền cười nói: “Tôi rất thân với giám đốc Trần của tạp chí cô, hôm qua còn cùng đi ăn với anh ta. Không trách được tầm mắt anh ta lại cao như vậy, thì ra là vì có một cấp dưới là người đẹp kiêm tài nữ như vậy. Tôi đoán bài phỏng vấn Quân Đào đó là do cô viết đúng không? Viết hay lắm, hôm nào có thể viết một bài cho tôi được không?”

Cơ Quân Dã nói với Hoài Nguyệt: “Hoàng Đại Vĩ, đã nghe nói rồi chứ? Tên thì hơi thông thường một chút nhưng trình độ thư pháp lại không hề thông thường, đưa tay viết vài nét đã bằng thu nhập cả năm của người khác rồi. Có điều bình thường anh ấy ít viết lắm, lười ơi là lười, chỉ có lúc đối mới chịu động thủ thôi”.

Hoài Nguyệt thấy người này cũng chỉ ngang tuổi Cơ Quân Đào, để râu quai nón, một đôi tay lại nhiều xương ít thịt, rất có phong phạm tiên phong đạo cốt, rõ ràng là do việc luyện chữ nhiều năm trời tạo thành. Lại nhìn anh ta mặc một chiếc áo cổ tròn cực kì tầm thường nhưng lại không hề cảm thấy mất tự nhiên liền mỉm cười nói: “Người hào hiệp chưa chắc đã không chăm chỉ”.

Hoàng Đại Vĩ thăm gật đầu, neho mắt nhìn kỹ Hoài Nguyệt. Một người phụ nữ có thể làm Cơ Quân Đào phải tiếp nhận phỏng vấn, thú vị, hôm qua Trần Thụy Dương luôn vô tình hay cố ý chuyển đề tài về chuyện Cơ Quân Đào, xem ra là có nguyên do. “Thương tiểu thư, giám đốc Trần của bọn cô dạo này rất nổi tiếng, hai điểm nóng ngoại vụ và văn hóa đều bị anh ta ôm hết, một hai năm nữa chắc chắn có thể lên tới cấp sở, cô cứ chờ mà xem”.

Hoài Nguyệt nói: “Tôi chỉ là một biên tập nhỏ, bất kể ai tới làm lãnh đạo cũng không có gì khác nhau, tính cách giám đốc Trần rất tốt, từ trên xuống dưới đều thấy quý anh ấy”.

Hoàng Đại Vĩ thấy cô ăn nói kín kẽ giọt nước không lọt như thế lại càng cảm thấy vui: “Ngày trước anh ta có một bạn gái biết không? Sau đó chạy theo một gã luật sư, nghe nói còn là chồng người ta, lần này cô ta nhất định sẽ phải hối hận!”

Hoài Nguyệt cảm thấy không vui nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, “Bây giờ loại chuyện này cũng là bình thường”.

Cơ Quân Đào ngồi nhìn Hoàng Đại Vĩ và Hoài Nguyệt liên thiên mãi không xong, lông mày hơi nhíu lại, Cơ Quân Dã thấy vậy liền vội kéo Hoài Nguyệt đi: “Đừng quan tâm đến cái gã thích buôn chuyện này, không chịu viết chữ cho đảng hoàng mà cả ngày ăn uống nhảy múa săn chuyện xì căng đan, mấy người phụ nữ chúng ta tụ tập alij nói chuyện còn hơn”.

Hoàng Đại Vĩ cũng không để ý, chỉ cười ha ha rồi lại chạy tới chỗ Cơ Quân Đào săn tin.

Cơ Quân Đào trò chuyện một lát, vì đêm hôm trước ngủ không ngon nên cảm thấy hơi mệt mỏi, định đi lấy một li cà phê. Thấy mấy người phụ nữ bên kia đang trò chuyện vui vẻ liền đi tới.

Chỉ nghe thấy Hoài Nguyệt đang nói với bà bầu kia: “Đương nhiên là cũng hơi đau, có điều lúc sinh các chị sẽ không nghĩ đến đau, chỉ mong con mình mau đi ra, chỉ sợ nó ở tử cung đó lâu quá tội nghiệp. Tôi sinh mất tròn 24 tiếng mới xong, sau đó phát hiện hai tay mình toàn là máu, bác sĩ y tá và người nhà đều sợ nhảy dựng lên. Sau đó mới biết là khi đó tay tôi nắm mép giường để mạnh quá, ngón tay đều bị thương, ngay cả gân cũng bị thương. Thời gian khoảng hai năm sau đó ngón tay tôi đều như tê liệt, sờ cái gì cũng cảm thấy giống nhau, quần áo, bàn ghế, đồ sắt, tất cả đều không thể phân biệt được, suýt nữa tàn phế mất đôi tay này”.

“Cho nên vẫn nói mẹ là vĩ đại nhất, bây giờ Đậu Đậu mới yêu mẹ như thế, đây đều là được đánh đổi bằng máu tươi mà”, Cơ Quân Dã nói, “Vì sao không đẻ mổ?”

“Mẹ tôi là bác sĩ khoa sản, bà vẫn chủ trương đẻ thường tốt hơn đẻ mổ, tốt hơn cho cả mẹ lẫn con. Sau đó chính bà thấy tôi như vậy lại dao động trước, cuối cùng vẫn là tôi kiên định chịu đựng tiếp. Nghĩ bụng đã đau thời gian dài như vậy rồi, nếu lại từ bỏ thì thật là đáng tiếc”, Hoài Nguyệt khẽ cười, “Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bác sĩ phải bảo đảm con mình không có việc gì”.

Cơ Quân Đào nhìn gương mặt Hoài Nguyệt, một người phụ nữ dịu dàng tinh tế mà lại có nghị lực và dũng khí như vậy, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ thương xót.

Một cô bé bên cạnh nói: “Thì ra Hoài Nguyệt cũng làm mẹ rồi, thoát nhìn còn trẻ lắm mà”.

Hoài Nguyệt mỉm cười nói: “Con trai tôi 4 tuổi rồi, năm nay lên lớp chồi trường mầm non”.

Thai phụ cười nói: “Nhìn mẹ đã biết con trai nhất định sẽ rất đẹp. Tôi còn vừa nói với chồng, bạn gái Quân Đào đúng là một đại mỹ nhân, suốt ngày nghe người ta nói đến mỹ nhân như ngọc, lần này mới được nhìn thấy tận mắt, hóa ra là có người như thế thật”.

Cơ Quân Đào cầm cà phê trên tay vừa định đi tới thì lại nghe thấy Hoài Nguyệt thản nhiên nói: “Chúng tôi là hàng xóm, nhà tôi ở sát vách, Cơ tiên sinh đã từng được tôi phỏng vấn”.

Nàng dâu mới nói: “Tôi cũng nhìn nhầm, Hoài Nguyệt, chồng chị nhất định cũng rất đẹp trai, vừa rồi thấy chị và Quân Đào đứng chung một chỗ làm tôi ghen tị chết đi được, may mà không phải”. Nói xong lại bật cười khanh khách làm mọi người cũng cười theo.

Hoài Nguyệt không nói tiếp mà nhấp một ngụm trà, nhìn những lá trà chìm nổi trong tách rồi ngẩng đầu thấy ánh mắt không tán thành của Cơ Quân Dã đang nhìn mình chằm chằm, trong đầu lại vang lên tiếng tố tụng của tiểu Cẩm lúc trưa, cô khẽ thở dài một cái, cúi đầu không nói. Có một số việc muốn tránh cũng không tránh được, mình phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Cơ Quân Đào rót một cốc cà phê rồi xoay người rời đi. Anh đưa mắt nhìn quanh, xung quanh mọi người đều vui vẻ nói cười, trong lòng cảm thấy chẳng có gì thú vị.

Cơ Quân Dã đuổi theo an ủi: “Anh, Hoài Nguyệt nói như vậy cũng đúng, anh lại không giới thiệu với mọi người cô ấy là gì của anh, ngay cả em cũng chưa được giới thiệu tử tế. Anh nghĩ Hoài Nguyệt có thể nói thế nào?”

Cơ Quân Đào yên lặng một hồi lâu rồi thở dài nói: “Chung quy vẫn là tình cảm đơn phương của anh, thôi tùy cô ấy”.

Cơ Quân Đào quay lại nhìn Hoài Nguyệt đang ngồi lơ đãng ở đó, lại nhìn bóng lưng cô đơn của anh trai, trong lòng chợt thấy cực kì nghi hoặc: Hai người này, buổi sáng còn đang tử tế, sao chưa được bao lâu cả hai đều nặng nề tâm sự rồi?

Chương 49

Tuần sau Hoài Nguyệt phải đi công tác, nghĩ đến việc hai người lại có một tuần không thể gặp nhau, buổi tối thứ 7 Cơ Quân Đào không chịu để Hoài Nguyệt về thành phố.

Cơ Quân Đào rửa mặt xong đi sang nhà hàng xóm thấy Hoài Nguyệt đã thay áo ngủ, đang ngồi trên sofa cau mày nắn bóp bàn chân liền hỏi: “Mệt rồi à?”

Hoài Nguyệt nói: “Vừa rồi không cẩn thận va một chút, không có việc gì nên ngồi bóp cho đỡ đau”.

Cơ Quân Đào ngồi xuống bên cạnh cô, đặt chân cô lên đùi mình, nhìn thấy một chỗ tím xanh trên chân cô liền hỏi: “Hay là đến bệnh viện xem đi, ngày mai còn đi công tác, nếu không ổn thì còn kịp xin phép cơ quan”. Hoài Nguyệt phải đi công tác với Trần Thụy Dương, trong lòng anh vốn đã cảm thấy không vui.

“Có phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, sao có thể yếu ớt đến mức ấy. Chỉ có điều chỗ tím xanh này hơi khó coi thôi”, Hoài Nguyệt cười hỏi: “Đại họa sĩ, đôi chân này có khó coi không?”

Cơ Quân Đào vừa giúp cô xoa chỗ đau vừa hỏi: “Hoài Nguyệt, còn nhớ bức ”Xuân” ở triển lãm tranh lần trước không? Hai đôi chân trên gốc cây khô đó, bức mà em nói là từng bước sinh sen ấy?”

“Nhớ”, Hoài Nguyệt gật đầu, “Bố anh nói đó là tác phẩm tốt nhất của anh”.

“Cũng không nhất định là tác phẩm tốt nhất của anh”, Cơ Quân Đào nói, khéo môi lại nhẹ nhàng cong lên.

Hoài Nguyệt rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt như thỏa thuê mãn nguyện của Cơ Quân Đào như vậy, cô không khỏi cười nói: “Công tử Quân Đào, anh kiêu ngạo quá đấy!”

Cơ Quân Đào mỉm cười cúi xuống hôn lên mu bàn chân cô, nói: “Nhưng đôi chân này quả thật là đôi chân đẹp nhất trên đời này, chính là nhờ nó nên anh mới vẽ ra được bức tranh đó”.

Hoài Nguyệt hơi giật mình nhìn anh, trong lòng loáng thoáng nhớ ra có lần cùng Đậu Đậu đi chân đất tưới nước trên vườn hoa sân thượng, Cơ Quân Đào đứng trên sân thượng nhà bên cạnh nhìn họ, hình như Đậu Đậu còn “tưới nước” ấy cây mướp. Thì ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy, khi đó mình vừa lạ lẫm vừa kính trọng gọi anh ấy là Cơ tiên sinh, nào ngờ hai người lại sẽ có ngày thân mật như hôm nay.

“Đồ ngốc”, Cơ Quân Đào nâng cả đôi chân cô trên lòng bàn tay, mê mẩn nhìn cô, “Sao lại ngốc như vậy, cả ngày trong đầu toàn suy nghĩ cái gì mà có một người đàn ông động lòng vì em như vậy, tại sao em vẫn không chịu tin tưởng?”

Hoài Nguyệt nhìn đôi tay rất đẹp của anh đang dịu dàng vuốt ve đôi chân mình, cô cảm thấy trong lòng có thứ gì đó vừa sụp đổ mất một góc, mà không chỉ là một góc, cả con đề rõ ràng đang từ từ sụp đổ trước dòng nước lũ. Cô hoang mang từ sofa đứng lên, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt, liền lấy máy tính xách tay từ trong phòng sách ra cho Cơ Quân Đào xem ảnh chụp ở Vân Nam.

Lệ Giang, Thạch Lâm, Đại Lý, Thương Sơn, Nhĩ Hải, Cơ Quân Đào nhìn Hoài Nguyệt tươi cười xinh đẹp đứng bên nước, bên núi, bên đá: “Hoài Nguyệt, lúc nào chúng ta cũng cùng đi nghỉ nhé, đến một nơi nào mà em thích”.

Hoài Nguyệt chần chừ một lát rồi gật đầu: “Anh thích đi đâu thì em sẽ đi cùng anh”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng nói: “Nơi nào có thể làm em gác lại tâm sự thì chúng ta sẽ đến nơi đó”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Vậy em phải đến đảo Bá tước Monte Cristo để đào vàng, cho dù sau này có thất nghiệp cũng không cần lo lắng cho cuộc sống của em và Đậu Đậu”.

Cơ Quân Đào nói: “Em với Đậu Đậu thì tiêu được bao nhiêu tiền, nếu em chịu thì bây giờ cứ nghỉ việc luôn đi, Cơ Quân Đào còn chưa đến mức không nuôi nổi cả người phụ nữ của mình”.

Hoài Nguyệt từ trong lòng anh giãy ra, nói: “Sau khi li hôn em đã trở thành người theo chủ nghĩa nữ quyền, tuyệt đối không cần đàn ông nuôi sống, bị bỏ rơi một lần, thứ gì cũng mất hết, nhưng lại nhận được một kinh nghiệm sống quý giá, sống là phải biết lo xa”.

Cơ Quân Đào thấy cô cười nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc, có thể thấy sự phản bội của Lỗ Phong đã để lại dấu vết không thể xóa nhòa trong cuộc đời cô. Anh kéo cô vào lòng lần nữa, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nói: “Hoài Nguyệt, anh không muốn em vất vả quá, anh cũng có năng lực làm cho cuộc sống của em tốt hơn. Có điều nếu như em hài lòng với hiện trạng bây giờ thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Em thích làm cái gì thì làm cái đó, không muốn làm thì cứ đến bên cạnh anh, anh luôn chờ em”.

Hoài Nguyệt gật đầu nói: “Em thích công việc bây giờ, không vất vả chút nào, đồng nghiệp xung quanh đối với em rất tốt, chỉ cần người em phỏng vấn không khó tính như Cơ Quân Đào tiên sinh thì hết thấy đều rất hoàn mỹ”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Anh mà khó tính? Có mà em khó tính ấy. Anh phải phỏng vấn anh mà lại không đến nói với anh, còn bắt anh vội vàng tới nhà kể chuyện xấu của mình cho em nghe nữa. Em còn nói với Đậu Đậu là chú Cơ chỉ thích Đậu Đậu không thích mẹ, làm hại anh không biết phải vào nhà em kiểu gì”.

“Thì ra hôm đó anh nghe thấy mẹ con em nói chuyện”, Hoài Nguyệt cười nói, “Sao anh biết không phải em đang lấy lùi làm tiến?”

Cơ Quân Đào cười khổ nói: “Nếu đúng như vậy thì đã tốt. Em ngốc thế làm sao biết làm chuyện như vậy”. Anh chỉ màn hình máy tính cười hỏi: “Nếu không thì tại sao mấy ngày ở Vân Nam đó em vẫn có vẻ như mất hồn thế kia?”

Hoài Nguyệt đỏ mặt không lên tiếng. Có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không quên được những ngày đó.

“Buổi sáng hôm đó anh lái xe ra ngoài đuổi theo em, đáng tiếc là không đuổi kịp. Hoài Nguyệt, vì sao phải chạy? Xấu hổ hay là hối hận?”

Hoài Nguyệt cúi đầu nhẹ giọng nói: “Thì ra lúc uống rượu say em lại điên cuồng như vậy, em bị chính mình dọa chạy mất”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “May mắn là có một người điên cuồng như một ngọn lửa như vậy, nếu không cành cây khô này cũng không thể cháy lên được”. Nếu như là một người phụ nữ khác, nếu như buổi tối hôm đó Hoài Nguyệt không chủ động như vậy thì có lẽ anh cũng không có dũng khí và nhiệt tình để bắt đầu một quãng đời đầu cảm xúc. Anh nhìn về ngưỡng cửa của Hoài Nguyệt, khẽ cười nói: “Đồ ngốc, không biết anh đã thích thế nào đâu, tại sao em lại cứ như đã làm chuyện gì sai lầm thế? Anh còn sợ em không hài lòng”.

Hoài Nguyệt liếc mắt nhìn anh thăm thì: “Lại còn giả vờ!” Trong lòng thầm nghĩ em đã được lãnh giáo bản lĩnh tự học thành tài của anh rồi.

Cơ Quân Đào cười ha ha, đang định hôn cô thì điện thoại của Hoài Nguyệt đổ chuông. Hoài Nguyệt vừa đứng dậy vừa ra hiệu cho anh im lặng.

Điện thoại là Trần Thụy Dương gọi tới, anh ta tiếp khách xong về đến nhà mở máy tính ra xem ảnh chụp ở Vân Nam, nhìn Hoài Nguyệt trong những bức ảnh tập thể, lúc nào cũng thấy như cô đang cười với mình, trong lòng ngứa ngáy khó chịu nên không nhận được cầm lấy điện thoại. Vừa nghe Hoài Nguyệt nói cũng đang xem ảnh, Trần Thụy Dương nghĩ bụng đúng là có thần giao cách cảm, vui như mở cờ trong bụng.

“Xem ra em thật sự rất thích Vân Nam, em đến đó mấy lần rồi?”

“Ba bốn lần”. Hoài Nguyệt nhìn Cơ Quân Đào ngồi bên cạnh, anh đang xem ảnh với vẻ rất hứng thú, “Một lần là hội nghị, rất nhiều người vội vã đến rồi đi, không vui vẻ gì”.

“Đã đến Shangri La chưa?”

“Chưa. Nghĩ lại đúng là không đúng dịp, lần nào đến Vân Nam cũng muốn đến Shangri La nhưng lần nào cũng không thực hiện được. Chắc là phải có một chút tiếc nuối thì người ta mới nhớ lâu, mới muốn quay lại hết lần này tới lần khác”. Hoài Nguyệt đi rót một chén nước cho Cơ Quân Đào, Cơ Quân Đào cầm tay cô không chịu thả, Hoài Nguyệt cười nhẹ giã ra.

“Lần sau anh dẫn em đi, phong cảnh Shangri La quả thật rất đặc biệt. Em đến Tây Tạng rồi chứ?” Trần Thụy Dương thoải mái nằm trên sofa, giọng nói nhẹ nhàng của Hoài Nguyệt vang lên trong điện thoại, anh ta cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

“Chưa, dạo thông tuyến đường sắt đến Tây Tạng tòa soạn đã tổ chức đến đó nhưng người nhà lo sức khỏe của em không chịu nổi nên không chịu để em đi”. Hoài Nguyệt nhớ vì chuyện này lúc đó mình còn làm mình làm mẩy với Lỗ Phong, Lỗ Phong thề thốt khi nào rảnh nhất định sẽ đưa cô đi, đương nhiên lời thề này cả đời cũng không thực hiện được.

“Anh đã đến Tây Tạng hai lần, thực ra chỉ cần đi chậm một chút, không được chạy nhảy, chú ý giữ ấm đừng để nhiễm lạnh thì cũng không có vấn đề gì. Không phải mọi người đều nói đến Tây Tạng khó thích ứng nhất là những người đàn ông trẻ tuổi cao ráo sao? Chính ra phụ nữ thì lại không sao. Bây giờ ở đó đã bắt đầu mùa đông rồi, sang năm phải chọn một thời điểm phù hợp mới được”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Giám đốc Trần, sao em cứ cảm thấy không phải anh đang làm ở tạp chí giao lưu văn hóa mà là tạp chí du lịch vậy?”

Trần Thụy Dương cũng cười, “Anh ở bên em là mất hết cả ý chí chiến đấu cách mạng, cả ngày chỉ muốn đi chơi thôi”.

Lời vừa nói ra Trần Thụy Dương đã biết mình lỡ miệng rồi, quả nhiên Hoài Nguyệt bên kia im lặng thật lâu không trả lời.

43. , Chương 50

Trần Thụy Dương hồi hận chỉ muốn đập đầu vào tường, khẽ ho một tiếng, bình tĩnh lại nói: “Thứ hai đi công tác em không phải đến tòa soạn đâu, cứ ở nhà đợi, anh sẽ lái xe tới đón em”.

Hoài Nguyệt nén cảm giác bất an xuống hỏi: “Những người khác thì sao?”

Trần Thụy Dương nói: “Văn phòng còn có một chiếc xe nữa, cũng tiện đường đón từng người một, em cứ yên tâm”.

Hoài Nguyệt ngập ngừng nói: “Giám đốc Trần, em...”

Trần Thụy Dương cười khỏ nói: “Hoài Nguyệt, đừng căng thẳng như vậy, dù sao anh cũng là lãnh đạo của em đúng không? Quan tâm đến cấp dưới cũng là chuyện bình thường”.

Lòng bàn tay Hoài Nguyệt túa mồ hôi, cô gượng cười nói: “Có thể bây giờ còn rất ít lãnh đạo quan tâm đến cấp dưới nên nhân dân nhất thời cảm thấy không quen nên mới phụ ý tốt của lãnh đạo, xin lỗi”.

Trần Thụy Dương coi như không nghe ra ý cô, chúc cô ngủ ngon rồi cắt điện thoại, cảm giác lâng lâng vừa rồi lập tức biến thành trĩu nặng.

Hoài Nguyệt đặt điện thoại, thấy sắc mặt Cơ Quân Đào có vẻ không vui liền giải thích: “Ngày kia em đi công tác, giám đốc Trần bảo em không phải đến tòa soạn, anh ta sẽ tiện đường đến Thanh Hà Uyển đón em. Buổi chiều ngày mai chúng ta về thành phố được không?”

Cơ Quân Đào không vui nói: “Đi công tác thì nói chuyện công tác, anh ta lại cứ dây dưa hết Shangri La đến Tây Tạng”.

Hoài Nguyệt nói: “Anh ấy cũng đang nhàn rồi, cũng đang xem ảnh Vân Nam như chúng ta nên mới hào hứng nói chuyện”.

Cơ Quân Đào chỉ một tấm ảnh tập thể nói: “Nhìn này, lúc chụp ảnh anh ta nhìn ai? Có phải anh ta muốn theo đuổi em không?”

Hoài Nguyệt nhìn, là một bức ảnh tập thể chụp ở Lệ Giang, cô đứng bên cạnh Trần Thụy Dương, chắc là khi đó đã xảy ra chuyện gì đó nên Trần Thụy Dương quay sang, rất giống đang nhìn cô. “Thế giới này đầy các cô bé trẻ trung xinh đẹp, một người như em thì có ai coi là bảo bối đâu”. Cô nhớ tới vẻ mặt như muốn nói lại thôi của Trần Thụy Dương ở văn phòng, trong lòng cảm thấy rất bối rối.

“Anh coi là bảo bối, Hoài Nguyệt, anh chỉ sợ em không chịu”. Cơ Quân Đào kéo cô ngồi xuống đùi mình, vòng tay qua eo cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Hoài Nguyệt khẽ cười, sợ buồn nên vặn người né tránh.

“Thật đấy”. Cơ Quân Đào nâng cằm cô lên nói nghiêm túc: “Anh chỉ sợ em không chịu”.

“Em biết”. Hoài Nguyệt nhìn xuống đất, cô đoán được Cơ Quân Đào sắp nói gì với mình, vội vàng nói: “Anh đói không? Em nấu gì đó cho anh ăn khuya được không?”

“Hoài Nguyệt, em vẫn không tin anh, em đang lo anh sẽ không thể cho em những gì em cần”. Cơ Quân Đào vẫn cố chấp bám theo đề tài cũ, “Em xem bây giờ anh còn vấn đề gì không? Còn gì khiến em không yên lòng? Thực ra bệnh của anh...”

Hoài Nguyệt đưa tay đặt lên môi anh nói: “Không phải em không tin, em tin”.

Cơ Quân Đào hôn nhẹ lên tay cô: “Nếu tin thì mình cưới nhau nhé!”

Hoài Nguyệt kinh ngạc, lập tức đứng bật dậy, “Em tin em tin, anh đừng làm mọi chuyện nghiêm trọng như vậy”.

Cơ Quân Đào tức giận quay đầu đi, “Cái gì gọi là nghiêm trọng? Tại sao cưới nhau lại có thể gọi là nghiêm trọng?”

Hoài Nguyệt chột dạ ôm cổ anh dỗ dành: “Lại giận rồi, còn khó chiều hơn cả Đậu Đậu của chúng ta. Đừng giận mà, em sẽ cho anh xem trò vui, đừng giận nữa”.

Cơ Quân Đào thở dài gật đầu, ngoan ngoãn gác sự bất mãn qua một bên.

Hoài Nguyệt lấy mấy thứ đồ chơi mua ở Vân Nam ra cho anh xem, tấm hoành phi nhỏ làm bằng hoa khô, chiếc bàn gỗ có in hoa văn, vòng tay bạc, đồ trang sức bạc, còn cả một chiếc áo không tay nữa.

Màu sắc hoa văn trên chiếc áo không tay này rất đẹp, Cơ Quân Đào nhìn thấy liền nói: “Hoài Nguyệt, mặc vào để anh xem xem nào”.

Khi đó Hoài Nguyệt bị một cô bé đi cùng xúi giục cùng mua chiếc áo này, sau khi trở về vẫn chưa mặc một lần nào, bây giờ mới nảy ra ý muốn làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng nên vội ngoan ngoãn vào phòng ngủ mặc vào rồi đi ra nói với Cơ Quân Đào: “Thế nào? Đại họa sĩ cũng cảm thấy hoa văn em chọn không tồi đúng không? Đây là em phát hiện trong một đồng quần áo đấy, vốn định để mùa hè mặc nhưng cổ áo thấp quá nên mãi không dám mặc, đợi đến mùa thu mặc bên trong áo khoác vậy”.

Cơ Quân Đào mỉm cười nhìn cô gật đầu: “Đúng là rất đẹp, nếu em mặc thế này ra ngoài anh cũng sẽ không chịu”. Anh bước tới ôm eo cô, cúi đầu hôn lên cổ cô: “Trong mắt đại họa sĩ chỉ có người này, đâu còn thấy được quần áo nữa”.

Hoài Nguyệt vừa thở gấp vừa nói: “Anh xấu quá, bảo em mặc áo này vào thì ra không có ý tốt gì”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Bảo bối, thế nào gọi là niềm vui khuê phòng? Em đi công tác lại bỏ anh ở nhà một tuần, hôm nay anh phải dạy dỗ em tử tế mới được”.

Lần đầu tiên hai người ở bên nhà Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt đương nhiên rất thoải mái, lúc đầu Cơ Quân Đào còn chưa quen nhưng từ từ cũng quen mất đang ở nơi nào, chỉ nhớ đến người đang ở dưới thân mình. Lúc đầu Hoài Nguyệt còn tưởng rằng mấy ngày nay mình bị thương nên anh phải kìm nén, nhưng thấy anh càng ngày càng tàn nhẫn, hình như sắp nuốt chửng mình đến nơi, mỗi một tác da đều bị hôn đến bỏng rát, cô không khỏi cảm thấy lo lắng: “Anh làm sao thế? Sao em thấy anh không vui?”

Cơ Quân Đào cắn răng nói: “Em đang ở bên anh, làm sao anh lại không vui chứ. Em đừng nghĩ lung tung nữa, tập trung vào đi”. Nói rồi hung ác đâm vào thật sâu.

Hoài Nguyệt đau đến mức xuýt xoa, ôm anh cầu xin: “Nhẹ thôi, từ từ thôi, chúng ta có thời gian mà”.

Cơ Quân Đào vui đầu vào trước ngực cô hỏi: “Thật sự có thể từ từ sao? Em đồng ý từ từ sao? Chúng ta có thời gian đúng không?”

Hoài Nguyệt bị anh làm cho vừa đau vừa hưng phấn, thì thầm vào tai anh: “Vâng, có thời gian, từ từ sẽ tới”.

“Vậy em có chờ anh không?” Cơ Quân Đào hôn lên ngực cô, run run hỏi. Chờ bệnh tình của anh hoàn toàn khỏi hẳn, chờ anh từ từ nhận được sự tin tưởng và dựa dẫm của cô, chờ anh cho cô thấy một cuộc sống hạnh phúc hoàn toàn mới.

Toàn thân Hoài Nguyệt tê dại, âm thanh vụn vỡ: “Em chờ”.

Cơ Quân Đào ôm chặt cô, hai người quấn chặt lấy nhau, cả căn phòng ngập tràn tình yêu.

Chương 50

Hoài Nguyệt đi công tác cùng Trần Thụy Dương, trạm thứ nhất là thành phố Liễu, thứ sáu trở về Lỗ Phong lại đưa Đậu Đậu đến chỗ cô. Hoài Nguyệt mang Đậu Đậu về căn nhà liền kề nghỉ cuối tuần, Cơ Quân Dã và A Thích cũng mang Leshy về, bốn người lớn một trẻ con cùng nhau ăn cơm tán gẫu chơi đùa, trừ Đậu Đậu không hề biết rõ, bốn người còn lại đều ngầm hiểu mà không nói ra. Theo đúng tính khí của Cơ Quân Dã thì cô nhất định sẽ phải hai mặt một lời xác định rõ ràng mối quan hệ này, để anh trai mình khỏi phải suốt ngày mặt ủ mày chau nặng nề tâm sự. Nhưng Cơ Quân Đào đã nghiêm khắc nói với em gái: “Anh không muốn ép Hoài Nguyệt, cứ để cô ấy suy nghĩ cho rõ ràng”.

Trong suy nghĩ của Cơ Quân Đào, buổi tối hôm đó vì uống rượu say nên Hoài Nguyệt mới để phát sinh quan hệ với mình, nếu không phải mình quá thích cô ấy, không nỡ để cô ấy rời đi thì Tiểu Dã cũng sẽ không phải hao tâm tốn sức kéo cô ấy về bên người mình. Hoài Nguyệt ở lại bên cạnh anh, có thể là vì bất kì lí do gì, bao gồm xấu hổ, thẹn thùng, mềm yếu hay không đành lòng nhưng tóm lại là không hoàn toàn cam tâm tình nguyện yêu anh. Chẳng qua là vì cô ấy lương thiện, lo lắng cho bệnh tình của anh nên mới nhân nhượng anh như vậy, mặc kệ anh làm gì thì làm. Chỉ cần anh vừa nghĩ đến điểm này là trái tim lại như bị rơi từ vách núi xuống, lại không rơi xuống vực sâu mà trên đường rơi bị một trận cuồng phong cuốn lấy, trở mắt nhìn chính mình bị hủy diệt mà không làm gì được, nhưng lại vẫn cứ còn lại một tia hi vọng, quá trình này thực sự là hành hạ lòng người.

Anh thấy rất rõ sự do dự của Hoài Nguyệt, trong lòng tự nói với mình là nên rời đi, nên trả lại cuộc sống thoải mái cho Hoài Nguyệt, nhưng anh lại không thể nào hạ được quyết tâm. Cứ nghĩ đến chuyện cô ấy sẽ rời khỏi cuộc sống của mình là trong lòng lại đau buốt không thể kìm lại được, đau đến mức hầu như lại phải cắt một dao như lần trước mới có thể giảm bớt. Anh nghĩ không phải mình bị bệnh mà là đã trúng bùa, nhưng nếu như giải được cái bùa này thì chắc là anh cũng không sống nổi nữa. Anh luôn tròn tròn mắt ôm Hoài Nguyệt đang ngủ say thức đến bình minh, hết lần này tới lần khác thầm hỏi cô: Vì sao em chỉ chịu cho anh thân thể mình mà không bao giờ chịu hứa hẹn một tương lai?

Vừa đi công tác công việc của Hoài Nguyệt đã trở nên bận rộn lu bù, trước khi đi phải tìm tư liệu, chuẩn bị đề cương phỏng vấn, sau khi về lại phải chỉnh sửa thành bài viết. Mặc dù trên đường đi cô cũng tranh thủ thời gian viết thành sơ thảo nhưng thấy Trần Thụy Dương đích thân đưa đi, có vẻ nội dung này cực kì được coi trọng nên cô cũng không dám xem thường, sau vô số lần trau chuốt, bài viết mới được giao cho tài tử Trương, mượt mà đến mức ngay cả tài tử Trương cũng không nhận được nói với cô: “Hoài Nguyệt, em cứ đưa bản thảo cho anh biên lại là được rồi, chủ nhật về chơi với Đậu Đậu đi, đừng làm thêm ngoài giờ nữa”.

Lúc đầu Trần Thụy Dương chỉ muốn giữ Hoài Nguyệt bên người mình, không ngờ lại làm cô phải vất vả như vậy, trong lòng cực kì không đành lòng. Sau khi nghe tài tử Trương nói, Trần Thụy Dương đã điều chỉnh lại lịch làm việc thoải mái hơn nhiều, bình thường sau khi phỏng vấn đều sẽ có thời gian một ngày để Hoài Nguyệt ở lại khách sạn chỉnh sửa bản thảo, chính mình thì dẫn các nhân viên khác đi cùng đến bàn bạc công việc phát hành và quảng cáo. Sang tuần thứ hai Hoài Nguyệt đã phát hiện sự điều chỉnh này, trong lòng thâm cảm kích sự quan tâm chăm sóc của Trần Thụy Dương.

Những lúc đèn khuya yên tĩnh Hoài Nguyệt cũng không nhận được mang Trần Thụy Dương ra so sánh với Cơ Quân Đào. Tuy nhà họ Cơ là danh môn nhưng tiền đồ của Trần Thụy Dương cũng rất sáng láng, Cơ Quân Đào tài hoa hơn người, Trần Thụy Dương thân thể khỏe mạnh, hình như điều thứ hai có thể bảo đảm cho cô một cuộc sống an nhàn hơn. Tư Tư nói đúng, một người đàn ông tốt như vậy đã động lòng vì cô, vì sao cô vẫn không chịu tiếp nhận? Không phải lúc đầu mình đã nghĩ đến việc rời xa Cơ Quân Đào sao? Vì sao hôm đó nghe thấy tiểu Cẩm nói thích anh ấy trong lòng mình lại khó chịu như vậy?

Một tuần trước quốc khánh, Trần Thụy Dương dẫn đội đến thành phố Hồng Sơn. Chủ nhiệm Triệu của ban ngoại vụ thành phố Hồng Sơn và Trần Thụy Dương từng là bạn học cùng lớp công tác thanh niên ở trường đảng tỉnh ủy, đều là cán bộ nguồn, hai người quý nhau vì tài, việc tiếp đãi tự nhiên không thành vấn đề. Buổi tối hôm đầu tiên tới đây, chủ nhiệm Triệu mời Trần Thụy Dương tới bãi biển ăn hải sản. Bãi biển thành phố Hồng Sơn nổi tiếng xa gần, đến Hồng Sơn mà không ra bãi biển ăn một bữa thỏa thích thì cũng chưa thể coi như đã đến Hồng Sơn. Bãi biển kéo dài mấy km, ánh đèn trải dài lung linh trong gió biển, cảnh tượng rất hùng tráng. Mặc dù là bãi biển nhưng hải sản ở đây lại đắt không kém gì các nhà hàng cao cấp, gần tới thuyền đánh cá về bến là bỏ neo luôn ở đây, khách gọi món gì là các nhà hàng sẽ đi thẳng tới thuyền lấy hàng, hải sản tươi sống hơn bất kỳ nơi nào khác.

Bây giờ chính là thời gian các loại cá tôm béo nhất trong năm, chủ nhiệm Triệu rất trọng tình cảm với bạn học, dặn dò thủ hạ phải tiếp đón thật hoành tráng, lại gọi hai cô bé xinh đẹp đi cùng, bữa cơm diễn ra cực kỳ vui vẻ. Rượu uống đến mềm môi, câu chuyện cũng không khỏi trở nên tùy tiện.

Chủ nhiệm Triệu cầm chén rượu đi tới nói với Hoài Nguyệt: “Hoài Nguyệt uống với anh một chén nhé. Ăn hải sản nhất định phải uống chút rượu trắng, rượu quê ở chỗ bọn anh không nặng, em cứ yên tâm”.

Hoài Nguyệt vội đứng lên nói: “Chủ nhiệm Triệu, em phải kính rượu anh mới đúng chứ. Tửu lượng của em rất kém, chỉ nhấp môi thôi được không”.

Chủ nhiệm Triệu lắc đầu nói: “Tình sâu đến đâu uống sâu đến đó, một đại mỹ nữ như em mà chỉ nhấp môi thì không được, đàn ông sẽ cảm thấy đau lòng”.

Hoài Nguyệt cười nhẹ. Trước đây đám bạn của Lỗ Phong cũng rất mềm mại, chuyện gì cũng dám nói ra, lúc đầu cô nghe còn đỏ mặt tía tai nhưng sau đó Lỗ Phong nói với cô rằng mình càng tỏ ra xấu hổ thì bọn họ lại càng thích nói hơn, vì vậy dần dần da mặt cô cũng trở nên dày hơn. Cô cảm thán với Đặng Duyên Duyên, phụ nữ đã có chồng quả nhiên da mặt sẽ dày hơn, Đặng Duyên Duyên lương cô khinh thường, “Nói mấy câu thô tục thì đã là gì, bây giờ phụ nữ chưa chồng còn dám nói dám làm hơn cả người đã có chồng ấy chứ”. Khi đó cô còn không tin, nhưng sự thật đã chứng minh Đặng Duyên Duyên nói cực đúng.

Trần Thụy Dương đi tới cầm lấy chén rượu trong tay Hoài Nguyệt, nói với chủ nhiệm Triệu: “Hôm nay Hoài Nguyệt đã uống không ít, phụ nữ tửu lượng kém, chén này để em uống giúp cô ấy”.

Chủ nhiệm Triệu quay lại nhìn phía sau thấy mấy người đàn ông uống đang vui, đổi chén chéo tay với mấy cô gái cực kỳ náo nhiệt nên cũng không có thời gian để ý đến chỗ mình, vì vậy liền hạ thấp giọng cười nói: “Trước mặt đại ca không được nói dối, cả buổi tối hôm nay anh thấy chú không để ý đến ai khác, có phải hai người đang...”

“Em uống em uống”, Hoài Nguyệt sốt ruột nói, rồi đưa tay định lấy lại chén rượu trong tay Trần Thụy Dương. Cô đã dùng đến trăm phương ngàn kế ngăn cản không cho Trần Thụy Dương nói ra miệng, giờ đương nhiên cũng không thể để người ngoài nói ra được.

“Đừng ngại”, Trần Thụy Dương cũng đã hơi chệnh choáng, thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt càng không cầm lòng được, không chịu để cô lấy lại chén rượu, “Anh ấy đang nói đùa thôi mà, em dễ kích động thế”. Nói rồi anh ta lại cười với chủ nhiệm Triệu: “Anh thấy tiểu đệ của anh có ổn không?”

Chủ nhiệm Triệu nói: “Đương nhiên, đẹp trai, có tài, còn từng công tác tại nước ngoài, tuổi còn trẻ mà đã có nhiều kinh nghiệm công tác, anh tính chẳng mấy chốc sẽ được cất nhắc lên phó giám đốc sở. Không chỉ là ổn mà là quá ổn ấy chứ”.

“Vậy trong mắt phụ nữ thì thế nào?” Trần Thụy Dương lại hỏi nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hoài Nguyệt.

Chủ nhiệm Triệu hiết rõ cậu em mình đang mượn rượu để bày tỏ tấm lòng với cô gái bên cạnh này nên vội

phụ họa: “A, cái này thì phải hỏi cô Thương đây. Em xem, trong mắt phụ nữ bọn em thì giám đốc Trần thế nào?”

Hoài Nguyệt chỉ có thể làm như không nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Trần Thụy Dương, cười nói với chủ nhiệm Triệu: “Đương nhiên là một viên kim cương, lấp lờ lấp lánh”.

Chủ nhiệm Triệu nói: “Viên kim cương này là hàng nóng bị nhiều người để ý lắm đấy, Hoài Nguyệt phải giữ chắc vào”.

Hoài Nguyệt cười tủm tỉm nói: “Em già rồi, loại chạy thi trăm mét này chỉ hợp với các cô gái trẻ thôi”.

Trần Thụy Dương thấy trái tim chợt trĩu xuống, ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường: “Ai bảo thế, bọn anh còn không cảm thấy mình già mà”. Nói xong anh ta uống cạn chén rượu rồi trở lại chỗ ngồi.

Chủ nhiệm Triệu nói với Hoài Nguyệt: “Xem kìa, làm người ta đau lòng rồi. Phụ nữ không được kiêu quá, phải chừa chút thể diện cho đàn ông chứ!”

Bữa cơm ăn trọn hai tiếng mới xong, khách chủ đều vui, mấy người cùng tòa soạn đã đỡ không ít rượu cho Trần Thụy Dương, giờ không chịu nổi nữa, vừa la hét “Bữa khuya tái chiến” vừa trốn về phòng ngủ. Trần Thụy Dương hỏi Hoài Nguyệt: “Có mệt không?”

Hoài Nguyệt lắc đầu: “Em cũng không uống bao nhiêu”.

Cô chần chờ một chút rồi cuối cùng cũng đi theo Trần Thụy Dương.

Trăng sáng vừa lên phủ một lớp bạc lên mặt biển trong bóng đêm, những gợn sóng ngoài khơi nhẹ nhàng lan dần vào bờ, tiếng thở của biển cả nhẹ nhàng bên tai. Nếu như không có một người yên lặng không nói bên cạnh thì Hoài Nguyệt sẽ cảm thấy rất thoải mái.

“Em vẫn còn để bụng chuyện quá khứ à?” Rốt cục Trần Thụy Dương cũng mở miệng, giọng nói không còn điềm tĩnh như xưa.

Hoài Nguyệt nói: “Không muốn để bụng nhưng thỉnh thoảng lại nghĩ đến, rất nhiều lúc đột nhiên bất giác nhớ ra mình từng thất bại như thế nào, dấu vết sâu như vậy, cuộc đời ngắn như vậy, có thể cả đời này cũng không thể hoàn toàn xóa đi được. Có điều cũng chỉ là dấu vết mà thôi”.

“Đã như vậy thì em không định để người khác vạ lây đấy chứ?” Lời của Trần Thụy Dương rất có thâm ý, nói xong anh ta quay đầu sang nhìn cô.

Hoài Nguyệt ngẩn người, dưới ánh trăng, vẻ mặt Trần Thụy Dương dịu dàng rất khác lúc thường, ngũ quan vốn bình thường lúc này lại tỏ ra cực kì sinh động.

“Ý anh là chẳng lẽ em còn bắt anh phải gánh chịu hậu quả do tội lỗi của Viên Thanh gây ra?” Thấy cô ngẩn ngơ không đáp Trần Thụy Dương liền ngả bài, “Thương tiểu thư, em không thể lạm sát kẻ vô tội như vậy”.

Hoài Nguyệt biết nếu đề tài này còn tiếp tục thì chính mình sẽ bị ép đến tuyệt lộ, cô căng thẳng cười nói: “Em là ai chứ, chẳng qua là một tiểu biên tập, có muốn lạm sát cũng không có quyền lực đó”.

“Đã nói là phải giữ lời”, Trần Thụy Dương vui vẻ thở phào một hơi, bước dài về phía trước. Hoài Nguyệt vất vả chạy theo, đang định kiểm soát đi về thì Trần Thụy Dương đã dừng bước xoay người lại, “Quốc khánh được nghỉ dài hạn, em có sắp xếp gì chưa? Nếu chưa thì gọi Đậu Đậu, anh dẫn hai mẹ con đến một nơi rất hay”.

Hoài Nguyệt cũng dừng bước: “Giám đốc Trần!”

Trần Thụy Dương đi về chỗ cô: “Hoài Nguyệt, trời đất bên ngoài bao la lắm, cuộc sống có thể bắt đầu từ bất cứ lúc nào. Đậu Đậu rất đáng yêu, anh cũng rất thích nó, dẫn nó cùng đi anh nghĩ sẽ rất vui”.

Đã nói đến mức này đương nhiên Hoài Nguyệt cũng không thể còn giả cầm vờ điếc nữa. Người đàn ông trẻ tuổi này có một cánh tay khỏe mạnh đủ để nâng đỡ mình và Đậu Đậu đi tiếp trên con đường phía trước. Trong mắt anh ta có sự yêu thương nồng đậm, cô không hề hoài nghi chút nào về sự chân tình của anh ta. Hoài Nguyệt do dự. Nhận lời? Hay là từ chối? Lại một lần nữa cô bị dón vào một không gian và thời gian chật hẹp. Thì ra cuộc đời không bao giờ cho chúng ta được suy xét và cân nhắc tử tế, nó luôn vung roi ép

chúng ta, ngọn roi của nó quất lên người chúng ta không lưu tình chút nào, mỗi roi đều rất đau đớn. Cô ngẩng đầu nhìn Trần Thụy Dương, trong mắt đối phương có sự chờ đợi tha thiết, cô có thể đọc hiểu, kỳ thực cô đã đọc hiểu từ lâu rồi, có điều cô vẫn đang tránh né.

Vì sao tránh né? Lý trí nói với cô nên tiếp nhận tình yêu của người đàn ông này, vì chính cô, cũng vì Đậu Đậu. Cô mấp máy môi nhưng lại không nói nên lời, bên tai vang lên âm thanh của Cơ Quân Đào, “Em đã bao giờ chờ đợi một người như vậy hay chưa? Vừa khát vọng lại vừa tuyệt vọng?” Anh ấy còn đang chờ cô, hôm đó anh ấy hỏi cô có chờ anh ấy không, cô nói sẽ chờ. Khi đó cô hoàn toàn hiểu rõ ý anh nhưng vẫn trả lời kiên quyết như vậy. Đã vậy thì cô nên chờ anh ấy, chờ cho bệnh tình của anh ấy khỏi hẳn.

Từ bao giờ trái tim cô đã thuộc về người đàn ông u sầu, nhút nhát và còn có tật bệnh quẩn thân kia? Cô vừa dùng lý trí phân tích khoảng cách giữa hai người, dùng lý trí phân tích đủ loại khó khăn trong tương lai, dùng lý trí phân tích tình cảm của mình đối với anh ấy và đối với Đậu Đậu xem ai nhẹ ai nặng, lại vừa từ từ đánh mất trái tim mình trong ánh mắt lưu luyến của anh ấy. Người đàn ông đó mặc dù có bệnh trong người nhưng lại yêu cô như báu vật, dùng đôi tay đáng giá ngàn vàng kia vụng về băng bó ngón tay, gội đầu, nấu cháo, xoa tan vết máu bầm trên chân cho cô. Cô không biết rốt cục mình có gì tốt mà đáng để anh ấy làm như thế, cô chỉ cảm thấy lúc này cho dù có thứ khác mê hoặc lớn đến mấy cũng không cách nào khiến cô có thể nhẹ nhàng xoay người bỏ đi như thiết tưởng của cô lúc đầu. Cô phải giúp anh ấy khỏe lên, cùng nhau đối mặt với cuộc sống, đối mặt với tình yêu.

“Giám đốc Trần, kì nghỉ quốc khánh em phải đưa Đậu Đậu về nhà, bố mẹ em đều nhớ cháu”. Hoài Nguyệt nhẹ nhàng nói, nhìn Trần Thụy Dương, ánh mắt trong suốt, “Đậu Đậu còn nhỏ quá, bây giờ còn chưa đến lúc dẫn nó ra ngoài chơi”.

Sự mất mát quá lớn nuốt trọn trái tim Trần Thụy Dương, anh ta lẳng lặng nhìn cô không nói nên lời. Dưới ánh trăng, cô đẹp như một nàng tiên từ cung trăng rơi xuống trần gian, sạch sẽ, tinh khiết, nhưng lại không thuộc về anh ta. Anh ta cũng không hiểu rõ tâm tình của chính mình, là đau buồn, là tức giận, hay là thứ gì khác? Anh ta chỉ nghe thấy tiếng la hét điên cuồng trong lòng, rốt cục sự do dự của mình đã làm mình bỏ lỡ mất thứ gì trong cuộc sống? Là ai đã lấy mất trái tim cô ấy?

Một hồi chuông điện thoại dồn dập vang lên, Hoài Nguyệt nghe điện thoại, mới nghe được hai câu sắc mặt đã trắng bệch, cô lớn tiếng hét vào điện thoại: “Đậu Đậu bây giờ thế nào?”

44. , Chương 51-52

Chương 51

“Hoài Nguyệt!” Trần Thụy Dương tiến lên đỡ lấy Thương Hoài Nguyệt đã lung lay sắp đổ, phát hiện toàn thân cô đều đang run rẩy, “Đừng sợ, Đậu Đậu có chuyện gì?”

Trong mắt Hoài Nguyệt toàn là nước mắt, giọng nói run run không rõ, “Trường mầm non xảy ra một vụ ngộ độc thức ăn, Đậu Đậu bây giờ... hôn mê bất tỉnh...”

Trần Thụy Dương đưa tay kéo cô vào lòng, một tay cầm lấy điện thoại của cô rồi hỏi vào điện thoại: “Tôi là đồng nghiệp của Hoài Nguyệt, xin hỏi bây giờ Đậu Đậu ở đâu?”

Bên kia điện thoại là một giáo viên nữ, hiển nhiên giọng nói cũng rất bối rối, “Hơn nửa tiếng sau bữa cơm tối hôm nay một vài bạn nhỏ ở trường chúng tôi lần lượt xuất hiện hiện tượng nôn mửa và tiêu chảy, sau đó có bạn bắt đầu sốt, có 5 bạn đặc biệt nghiêm trọng, hôn mê co giật, bây giờ đã đưa đến bệnh viện cấp cứu. Chúng tôi đã liên lạc với bố bạn Lỗ Hân Thần nhưng điện thoại của anh ấy tắt máy...”

“Ở bệnh viện nào, khoa nào?” Trần Thụy Dương ngắt lời cô ta.

“Phòng cấp cứu bệnh viện nhi của tỉnh, mời phụ huynh nhanh chóng đến bệnh viện”. Nữ giáo viên nói “Nguyên nhân của việc này còn chưa điều tra rõ, xin đừng thông báo với truyền thông vội”.

Trần Thụy Dương tắt điện thoại rồi lấy điện thoại của chính mình ra gọi cho tài xế, “Anh Trương, lái xe đến cửa khách sạn, tôi phải lập tức trở về. Không cần thu xếp đồ đạc, vẫn giữ phòng”.

Hoài Nguyệt hơi bình tĩnh lại sau một hồi hoang mang, lùi ra khỏi vòng tay Trần Thụy Dương rồi gọi điện cho Lỗ Phong, vẫn thấy tổng đài báo tắt máy. Cô lại gọi điện cho Đặng Duyên Duyên, Đặng Duyên Duyên lập tức bắt máy.

“Duyên Duyên, Đậu Đậu gặp chuyện rồi, có thể là ngộ độc thức ăn, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh ở viện nhi. Không tìm được Lỗ Phong, tớ còn đang ở thành phố Hồng Sơn, bạn đi xem nó giúp tớ với”. Hoài Nguyệt vừa khóc vừa nói, “Duyên Duyên, bạn phải chăm sóc nó giúp tớ, nói với nó mẹ nó sẽ về ngay, bảo nó phải chờ tớ”.

Đặng Duyên Duyên nói: “Tớ lập tức đi ngay, để tớ gọi điện cho chị cả chị hai, cả ba cùng đến chỗ nó. Hoài Nguyệt, đừng khóc, Đậu Đậu sẽ không sao đâu”.

Hoài Nguyệt lại gọi điện cho giáo sư Tần, không có người ở nhà, cô gọi số máy di động, một hồi lâu giọng nói của giáo sư Tần mới vang lên: “Hoài Nguyệt?”

“Mẹ, sao mẹ không ở nhà?” Hoài Nguyệt lau nước mắt, cố gắng bình tĩnh hỏi.

“Mẹ với bố con đang tham gia buổi gặp mặt của bạn học cũ ở Thượng Hải, buổi chiều hôm nay mới đến, bây giờ đang uống trà với họ”, Rõ ràng tâm tình giáo sư Tần đang rất tốt, “Sao tự nhiên lại gọi điện ẹ?”

“Không có gì, chẳng qua tự nhiên nhớ mẹ thôi”, Hoài Nguyệt nói, “Vậy mẹ với bố cứ chơi cho thoải mái đi, con không quấy rầy nữa”.

“Ồ, ngày mai ra ngoài dạo phố mẹ sẽ mua ít quà cho Đậu Đậu, buổi chiều ngày kia về”.

“Vâng”, nước mắt Hoài Nguyệt lại tiếp tục rơi xuống, cô vội cắt cuộc gọi.

Trần Thụy Dương kéo tay cô đi về: “Đừng căng thẳng, ngộ độc thức ăn đã qua ba tiếng thì không phải là kịch độc, hôn mê có thể là do sốt cao gây ra. Để anh hỏi bạn anh một chút, em đừng khóc”.

Hoài Nguyệt tiếp tục gọi cho Lỗ Phong, đã bật máy, giọng nói vừa mừng vừa lo của Lỗ Phong vang lên: “Hoài Nguyệt, sao tự nhiên lại gọi cho anh?”

Hoài Nguyệt giận dữ, “Anh đi đâu? Vì sao tắt máy? Đậu Đậu gặp chuyện rồi!”

Lỗ Phong kinh hãi, “Đậu Đậu có chuyện gì? Anh đi tìm hiểu một vụ án, bây giờ vừa xuống máy bay”.

Hoài Nguyệt méo mào: “Đậu Đậu ngộ độc thức ăn, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Lỗ Phong, làm thế nào?”

“Anh còn chưa ra sân bay, anh lập tức quay về luôn”, Lỗ Phong nói, “Hoài Nguyệt, đừng khóc, Đậu Đậu của chúng ta phúc lớn mạng lớn, không có việc gì đâu. Em chờ anh về!”

Trong lúc nói chuyện Trần Thụy Dương đã kéo tay Hoài Nguyệt chạy về khách sạn, tài xế Trương mở cửa xe đi ra với vẻ mặt kinh ngạc, Trần Thụy Dương nói: “Đậu Đậu ngộ độc thức ăn, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện, chúng tôi lập tức trở về”.

Thỉnh thoảng Đậu Đậu cũng được Hoài Nguyệt đưa đến tòa soạn tạp chí chơi, mọi người từ trên xuống dưới đều rất thích cậu bé xinh đẹp ngoan ngoãn này. Nghe vậy tài xế Trương cũng sốt ruột, lập tức chui vào xe không nói thêm câu nào. Hoài Nguyệt đứng ở bên ngoài nói với Trần Thụy Dương: “Giám đốc Trần, mình em về là được rồi, cảm ơn anh đã bố trí xe cho em. Anh còn có rất nhiều việc ở đây, buổi phỏng vấn ngày mai còn phải...”

Trần Thụy Dương thở dài nói: “Anh về cùng em, nếu không anh sẽ không yên tâm. Công việc anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, đi thôi”.

Hai người lên xe, Trần Thụy Dương gọi điện thoại cho bạn hỏi thăm tình hình cấp cứu, người đó trả lời bệnh nhi vẫn còn chưa tỉnh lại, Hoài Nguyệt nghe vậy lại thêm rơi lệ. Trần Thụy Dương khuyên nhủ: “Trình độ

và trang thiết bị ở viện nhi đều rất tốt, sẽ không có vấn đề gì đâu. Người bạn làm ở sở y tế của anh vừa gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện, nhất định sẽ được bác sĩ giỏi nhất điều trị, em yên tâm”.

Hoài Nguyệt nói: “Nhất định là thức ăn bữa tối xảy ra vấn đề, cái thằng Đậu Đậu ngốc nghếch này bao giờ cũng ăn rất nhiều, người khác ăn một bát thì nó phải ăn hai bát, còn ăn thật sạch nữa, cho nên mới trướng bụng nặng...” Cô ghen ngào không nói tiếp được.

Tài xế Trương nói: “Hoài Nguyệt, đừng lo, bình thường Đậu Đậu ăn uống tốt nên thân thể khỏe mạnh, sức đề kháng tốt hơn những đứa trẻ khác, nhất định sẽ không sao đâu”.

Đặng Duyên Duyên gọi điện thoại tới: “Hoài Nguyệt, bọn tớ đều ở bệnh viện cả, tạm thời còn chưa có tin tức của Đậu Đậu. Bọn đừng vội, bọn tớ đang chờ ngay ngoài cửa phòng cấp cứu, Đậu Đậu sẽ không sao đâu”.

Hoài Nguyệt cầm điện thoại di động khóc, “Sao lâu như vậy rồi mà còn chưa tỉnh, lâu như vậy rồi...”

Trần Thụy Dương đau lòng đưa tay cầm vai cô. Anh ta biết, lúc này bất kể ngôn ngữ nào cũng không thể an ủi tấm lòng của một người mẹ, thứ anh ta có thể cho cô cũng chỉ có một bờ vai, một vòng tay, để cô cảm thấy còn có người đang ở bên người cô.

Quán bar Ve Sầu Lửa, Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã và A Thích đang dự tiệc sinh nhật Vân Vân. Một dàn nhạc đang nhiệt tình diễn tấu trong khoang nhạc, vãn vãn mặc một chiếc váy dài màu đỏ như lửa, hát xong một bài, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Cơ Quân Dã nhìn người phụ nữ rạng rỡ cách đó không xa, lắc đầu thở dài nói: “Thế nào là báu vật, người như Vân Vân chính là báu vật, ngay cả em nhìn thấy cũng phải động lòng, xinh đẹp, giỏi giang, lại còn hoang dại”, cô liếc Cơ Quân Đào, “Tiếc là hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình”.

Cơ Quân Đào nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Em động lòng thì A Thích làm thế nào?”

Cơ Quân Dã liếc nhìn A Thích, “Em già rồi, ngay cả em bé cũng không có được. A Thích, anh mau bỏ em đi còn kịp”. Thì ra Cơ Quân Dã tưởng bỏ một hồi, không ngờ buổi sáng hôm nay lại có. Cô không cam lòng đi hỏi bác sĩ vì sao tháng này có muộn, bác sĩ giải thích là vì cô quá muốn có thai nên tạo thành hiện tượng thai giả làm cô tức giận đến mức vừa về nhà đã mắng to: “Ai bảo em muốn có thai chứ, em hoàn toàn không muốn có thai”. Mắng xong lại ủ rũ nói với A Thích: “Thời kì nguy hiểm mà còn không dính, xem ra em già rồi”. A Thích cảm thấy buồn cười nhưng lại không dám trổng trợn cười nhạo cô nên đành phải nói: “Tốt quá, từ nay về sau anh cũng không cần dùng đồ bảo hộ nữa, tiết kiệm khối tiền!” Cơ Quân Dã nghe vậy hết sức buồn bực, cả ngày tâm tình đều không tốt.

A Thích ôm cô vào lòng nói: “Ai nói là em già, đó là anh già rồi, có điều bây giờ chồng già vợ trẻ đang là một, em không được bỏ anh đâu đấy”.

Cơ Quân Dã cười khanh khách, thơm một cái lên má A Thích: “Cũng được, hôm nay không say không về, uống bù đạo vừa rồi phải kiêng”.

Nhìn các nhạc công trong khoang nhạc lướt tay trên phím đàn, nghe em gái và A Thích bên cạnh trêu đùa nhau, trong lòng Cơ Quân Đào cảm thấy vô cùng hâm mộ. Hoài Nguyệt chưa bao giờ từng làm nũng với mình, luôn chỉ mỉm cười dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, cho dù lúc ở trên giường, trừ lần đầu tiên, cũng đều rất hiền thực và thậm chí là nhân nhượng. Như buổi sáng hôm nay lúc gần đi chịu ôm mình “đe dọa” mình phải ăn uống tử tế cũng là chuyện rất hiếm, có thể là nhìn thấy mình râu rì không vui. Giữa cô và anh luôn không thể buông thả không câu nệ như những đôi tình nhân khác, như Tiểu Dã và A Thích. Anh khê thở dài, bao giờ mình mới nhận được tình yêu của cô ấy?

“Anh, sao thế? Lại nhớ Hoài Nguyệt à?” Cơ Quân Dã cười nói, “Mới đi được một ngày, hôm nay là thứ hai mà. Không phải anh cũng giống Đậu Đậu đấy chứ?” Cô nhin cười vừa đếm ngón tay vừa nói: “Hết thứ hai là thứ ba, hết thứ ba là thứ tư, hết thứ tư là thứ năm, hết thứ năm là thứ sáu, lại được nhìn thấy mẹ rồi! Chủ nghĩa lạc quan cách mạng của Đậu Đậu muốn năm!”

Cơ Quân Đào không nhịn được bật cười: “Lắm chuyện!”

Cơ Quân Dã nói: “Muốn cô ấy thì gọi điện đi, cứ thích làm cao rồi lại tự làm khổ mình”.

Cơ Quân Đào vốn cũng định gọi điện hỏi thăm một chút nhưng thấy em gái nói như vậy lại cảm thấy xấu hổ, thản nhiên nói: “Cô ấy đi cùng giám đốc tòa soạn bọn họ, có gì phải lo lắng chứ!”

Cơ Quân Dã kinh ngạc nói: “Đi cùng Trần Thụy Dương mà anh cũng không lo lắng? Anh, bây giờ anh thật sự có phong độ của bậc đại tướng đấy!”

Cơ Quân Đào liếc cô, không biết vì sao đột nhiên trong lòng lại cảm thấy bất an.

Hoàng Đại Vĩ vội vã chạy tới, Cơ Quân Dã nhìn thấy liền vẫy tay nói: “Sao đến muộn như vậy? Không phải đã nói sẽ mang cô nàng bạn gái mới của anh tới à?”

Hoàng Đại Vĩ thở dài nói: “Trường mầm non của cô ấy xảy ra một vụ ngộ độc thực phẩm, mấy đứa bé phải vào viện nhi cấp cứu. Tất cả giáo viên đều bị gọi vào trường trông coi rồi”.

A Thích hỏi: “Trường mầm non nào mà lại để xảy ra loại chuyện này? Phụ huynh còn không đập trường à?”

“Nam Sơn”, Hoàng Đại Vĩ hạ thấp âm thanh nói, “Vẫn đang phong tỏa tin tức, loại trường mầm non quý tộc này mà để xảy ra ngộ độc thực phẩm thì sau này còn ai gửi con vào đó nữa. Nếu có đứa nào bị chết thì càng thảm, tất cả phụ huynh đều là người không chọc vào được”.

Cơ Quân Đào vội nói: “Mau gọi điện thoại hỏi bạn gái anh xem Lỗ Đậu Đậu lớp chồi, à không phải, Lỗ Hân Thần, có làm sao không?”

Cơ Quân Dã cũng giật mình nhìn Hoàng Đại Vĩ chăm chăm: “Hỏi mau hỏi mau, là cậu con trai bảo bối của Hoài Nguyệt”.

Hoàng Đại Vĩ bị vẻ mặt nghiêm túc của hai anh em này làm giật nảy, mau chạy ra gọi điện thoại cho bạn gái, một lát sau chạy vào nói: “Lỗ Hân Thần đang cấp cứu ở viện nhi...”

Không đợi anh ta nói xong Cơ Quân Đào đã chạy ra ngoài.

Chạy tới bệnh viện, Cơ Quân Đào nhìn thấy Hoài Nguyệt và Trần Thụy Dương đều ngồi chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu, Đặng Duyên Duyên và hai phụ nữ trẻ tuổi khác ngồi bên cạnh cô nhỏ giọng an ủi, tình hình phụ huynh bốn em bé khác cũng không khác là mấy. Một người có vẻ là quản lý bệnh viện đang nói gì đó với Trần Thụy Dương, Trần Thụy Dương nghe xong lại đi tới nói với Hoài Nguyệt. Hoài Nguyệt bị Đặng Duyên Duyên ôm vào lòng, sắc mặt tái nhợt, cô vừa nghe Trần Thụy Dương nói chuyện vừa gật đầu.

Cơ Quân Đào dừng chân lại, Cơ Quân Dã nhẹ giọng hỏi: “Anh, sao lại không đến?”

“Chờ một chút”, Cơ Quân Đào nói, anh đứng ở đầu này hành lang nhìn Hoài Nguyệt ở đầu bên kia, bên người cô có đồng sự, có bạn học, đột nhiên anh không biết có nên đi đến hay không.

Thời gian trôi qua rất lâu mà anh vẫn đứng đó, đến tận lúc cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ y tá đi ra mỉm cười gật đầu với mọi người.

Tất cả mọi người đều xông vào, Cơ Quân Dã vui vẻ nói với Cơ Quân Đào: “Xem ra không có việc gì rồi, em đã nói Đậu Đậu ở hiền gặp lành, tuyệt đối không có việc gì mà. Anh!” Nhìn vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó của Cơ Quân Đào, Cơ Quân Dã chợt cảm thấy bất an.

Cơ Quân Đào ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đứng yên suy nghĩ tâm sự của mình.

Từng chiếc giường bệnh được đẩy ra, anh nhìn thấy Hoài Nguyệt, Trần Thụy Dương, Đặng Duyên Duyên và hai người khác có thể là bạn của Hoài Nguyệt vây quanh chiếc giường bệnh được đẩy ra đầu tiên, vẻ mặt vui mừng nhìn người đang nằm trên giường bệnh.

Tiếng chạy dồn dập vang lên phía sau, Cơ Quân Đào nhìn lại, là Lỗ Phong. Đầu tóc rối tung, mồ hôi đầy người, tay xách hành lý, trên va li là tích kê của sân bay, hiển nhiên Lỗ Phong vừa xuống máy bay chạy thẳng tới đây. Nhìn thấy Đậu Đậu trên giường, Lỗ Phong ném va li chạy tới, y tá khuyên hồi lâu rốt cục hần mới buông giường bệnh ra xoay người ôm chặt lấy Hoài Nguyệt.

Trên hành lang người đến người đi, gia đình nào cũng vui vẻ và nhốn nháo vì người nhà đại nạn không chết, Cơ Quân Đào xoay người đi ra ngoài qua một chiếc cửa khác.

Cơ Quân Dã đuổi theo nói: “Anh, anh thật sự không đến xem à, cũng không chào Hoài Nguyệt một câu à?”

“Đậu Đậu tỉnh lại là tốt rồi”. Cơ Quân Đào đáng chất nói.

“Anh”. Cơ Quân Dã càng thêm bất an.

“Tiểu Dã, chung quy cô ấy vẫn xem anh như người ngoài. Đậu Đậu xảy ra chuyện, cô ấy thà rằng tự mình để Trần Thụy Dương đưa từ Hồng Sơn về mất hơn hai giờ cũng không chịu bỏ ra thời gian một phút để gọi điện cho anh. Cô ấy đã tìm bạn học, tìm Lỗ Phong nhưng lại không nghĩ tới chuyện tìm anh. Lúc cô ấy cần dựa dẫm nhất thì lại không thể dựa vào anh, anh ở bên người cô ấy còn có ý nghĩa gì?” Cơ Quân Đào buồn bã nói, “Anh vẫn đang lừa gạt chính mình, cảm thấy chính mình có thể trở thành hạnh phúc của cô ấy, dựa vào sức mạnh của chính mình có thể làm cho cuộc đời cô ấy và Đậu Đậu trở nên thoải mái tự tại. Thì ra không phải thế, bởi vì khi có anh có lẽ cô ấy lại càng cảm thấy nặng nề”.

Cơ Quân Dã an ủi: “Không phải đâu, chẳng qua là Hoài Nguyệt không muốn làm phiền chúng ta”.

Cơ Quân Đào thở dài nói: “Người không muốn làm phiền thì cũng không phải người thân nhất, Tiểu Dã, đặt vé máy bay cho anh, anh phải về Singapore. Ngày mai bay luôn”. Anh cảm thấy trái tim mình như ánh trăng xuyên qua tán cây rơi xuống mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

“Anh, dù sao anh cũng phải nói chuyện tử tế với Hoài Nguyệt, cô ấy nhất định sẽ ở lại bên cạnh anh”.

“Ở lại bên cạnh anh thì thế nào? Trong mắt cô ấy anh vẫn luôn là một người bệnh, luôn là một quả bom không biết khi nào sẽ nổ, luôn không thể mang lại cuộc sống an ổn cho cô ấy. Anh luôn tự lừa dối mình, bây giờ ngay cả lừa mình dối người cũng không thể giải quyết được nữa. Một người bệnh trầm cảm vậy mà lại vọng tưởng cuộc sống của một người bình thường”. Cơ Quân Đào ra sức đè nén sự đau đớn dưới đáy lòng, “Em nói với cô ấy giúp anh, nói rằng anh muốn ra nước ngoài sống một thời gian, chưa biết bao giờ về. Cô ấy nghe rồi sẽ hiểu”.

“Cho dù phải chia tay thì cũng phải nói rõ trước mặt người ta, nếu không Hoài Nguyệt sẽ giận”. Cơ Quân Dã vẫn ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Không gặp”, giọng nói của Cơ Quân Đào vô cùng thê lương trong đêm tối, “Thấy cô ấy chỉ sợ anh lại không nở rời đi”.

Hôm sau, bệnh tình của Đậu Đậu đã ổn định, rốt cục Hoài Nguyệt có thể bỏ được tảng đá trong lòng xuống, gục đầu vào giường bệnh của con nặng nề thiếp đi. Có điều lúc này cô không hề biết người trong mộng của cô đó đang ở trên trời cao vạn trượng, cách cô càng ngày càng xa.

Chương 52

Thời gian này vẫn đi công tác suốt, cuối cùng chủ nhật này cũng không phải tiếp khách, có thể về qua nhà. Nói thật ra tôi rất sợ về nhà, mỗi lần vừa về nhà bố mẹ ông bà đều vây quanh tôi chỉ với một đề tài, chính là bao giờ mang bạn gái về nhà cho bọn họ xem mặt.

Bao giờ? Chính tôi cũng không biết. Người tôi muốn cưới đó vẫn ở bên cạnh tôi, nhưng đối với tôi người đó vĩnh viễn đều sẽ là mặt trăng nơi chân trời, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được.

Đi vào cổng, thấy bà nội đang chăm sóc chậu hoa bên tường, bà đeo kính lão, cúi xuống quan sát tỉ mỉ. Tôi đi tới xem, thì ra là một chậu cỏ chân vịt tím, đã nở mấy bông hoa nho nhỏ, những bông hoa màu tím nhạt tỏ ra nhỏ hơn giữa những chiếc lá to sẫm màu.

“Thằng Dương về rồi đấy à?” Bà nội cười thật tươi, “Mau đến xem violet của bà, nó nở hoa rồi!”

“Bà nội, đây không phải violet, đây là cỏ chân vịt tím”, tôi ôm vai bà cười nói: “Hoa violet đều mọc ở bên trên, từng bông từng bông mọc sát nhau thành chuỗi, còn hoa cỏ chân vịt tím thì nhỏ và xem kỹ trong lá rất khó nhìn thấy”.

Nhớ ngày đầu tiên đến tòa soạn tạp chí nhìn thấy cô ấy thì cô ấy cũng đang chăm sóc cỏ chân vịt, cô ấy cũng nói đây là violet, nghe thấy tôi giải thích xong cô ấy còn xấu hổ đỏ mặt. Giống hệt một tiểu nữ sinh,

về e lệ đó không hề giống một người đã làm mẹ chút nào, có lẽ khi đó tôi đã động lòng rồi, chẳng qua là không nhận ra mà thôi.

“Cái thằng này, lại còn cái lí với bà nội nữa”, bà nội cười nói, “Cách gọi của thường dân không giống cách gọi của đám giáo sư đó, bà cũng mặc kệ cái tên khoa học gì đó cháu nói, dù sao mọi người đều gọi nó là violet”.

Thì ra là vậy, hóa ra tên thường gọi của nó cũng là violet. Đúng là tôi đã bắt bẻ cô ấy, đáng tiếc là cô ấy lại chưa bao giờ bắt bẻ lại tôi. Tôi nói không phải là hoa mà là cỏ, cô ấy gật đầu, tôi nói cô ấy sẽ được chuyển công tác cô ấy cũng gật đầu, tôi nói cô ấy phải đi phỏng vấn Cơ Quân Đào... Đó là chuyện ngu xuẩn nhất, hối hận nhất tôi đã làm đời này.

Lúc có một mình tôi luôn không nhịn được nghĩ, nếu như lần nọ tôi không sắp xếp cho cô ấy đến phỏng vấn Cơ Quân Đào thì chuyện sẽ phát triển như thế nào? Nếu như tôi vừa phát giác ra tâm tư của mình đã theo đuổi cô ấy không chút do dự thì chuyện lại sẽ phát triển như thế nào?

Mặc dù nhà họ Cơ là danh gia vọng tộc nhưng cô ấy không phải một người phụ nữ thấy người sang bắt quàng làm họ. Có mấy lần bất ngờ gặp anh em nhà họ Cơ, tôi lại thấy hai anh em đó mới là người có ý tiếp cận cô ấy, khi thi đấu thuyền rồng, lúc ở quán bar, những gì cô ấy thể hiện không hề khác bạn bè hàng xóm thông thường chút nào, đương nhiên sau đó thì lại khác.

Lần nọ đến Vân Nam, cô nàng Cơ Quân Dã kia gọi điện đến, sau đó mọi chuyện đã thay đổi.

Thực ra tôi có rất nhiều cơ hội để giành được trái tim cô ấy, trong mắt cô ấy tôi nhìn thấy sự tán thưởng và tín nhiệm rõ ràng, nhưng cuối cùng đều bị tôi cố gắng bỏ qua. Bởi vì thực ra tôi rất để ý đến loại quan hệ kì dị giữa chúng tôi và Viên Thanh, Lỗ Phong đó, tôi cũng rất ngại kiểu tình công sở. Lãnh đạo luôn bóng gió ám chỉ con đường quan lộ của tôi sẽ thênh thang, cho nên mỗi một bước tôi đều đi hết sức thận trọng. Nếu như tôi yêu cô ấy, mọi người sẽ nói: Cái gã Trần Thụy Dương kia, bạn gái cũ cướp chồng người ta, còn hần thì lại lợi dụng chức vụ để giành lấy vợ cũ của chính người đó. Ở Trung Quốc, lúc ở trong tối bạn muốn chơi kiểu gì cũng được, nhưng khi ở ngoài sáng bạn nhất định phải chấp nhận sự giám sát của đại chúng. Cho nên tôi không dám chiều theo trái tim mình quá dễ dàng, thật sự là bởi vì dư luận xã hội quá khó đỡ.

Nhưng rồi tôi vẫn động lòng. Một người phụ nữ xinh đẹp và tài hoa, lương thiện và chân thành, dịu dàng và điềm tĩnh, rộng lượng và kiên cường như vậy sẽ làm bạn chìm đắm lúc nào không biết, ai cũng không thể là ngoại lệ, Cơ Quân Đào không thể, tôi cũng không thể.

Sau khi từ Vân Nam trở về tôi đã lên đi điều tra Cơ Quân Đào, không tra được bao nhiêu, có thể thấy nhà họ Cơ bảo vệ anh ta rất tốt, cũng có thể là gia tộc của mẹ anh ta bảo vệ anh ta rất tốt. Gia tộc của mẹ anh ta có địa vị không hề tầm thường trong giới kinh doanh Singapore, ngay cả sự thành công của Cơ Trọng Minh lúc đầu cũng phải dựa dẫm vào sức mạnh của gia tộc này. Sau khi mẹ anh ta qua đời anh ta đã đến Singapore, trong một thời gian rất dài tuần nào anh ta cũng đi gặp bác sĩ tâm lý. Có tin đồn anh ta cũng mắc bệnh trầm cảm giống như mẹ ông ta, nhưng tin đồn này không thể nào xác minh được.

Lòng người luôn tối tăm đề tiện như vậy, tôi thừa nhận lúc nghe thấy tin tức này tôi đã khiếp sợ nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Cơ Quân Đào quả thật bị bệnh trầm cảm thì có lẽ cô ấy sẽ không lựa chọn anh ta. Cho dù có mềm lòng đến mấy thì một người phụ nữ 30 tuổi cũng sẽ không kích động đến mức mang phần đời của chính mình ra mạo hiểm. Huống chi còn từng có một cuộc hôn nhân thất bại, huống chi còn có một đứa con 4 tuổi, cho dù chính mình có thể quên mình vì yêu thì cũng sẽ luôn phải suy nghĩ đến môi trường lớn lên của con mình. Một người phụ nữ như cô ấy thì mọi việc đều sẽ phải suy nghĩ cho con mình.

Tôi muốn giữ lấy cô ấy, lấy sự dịu dàng của tôi đấu với bệnh tình của một người đàn ông khác chắc là cũng có cơ thắng đúng không? Nhưng cô ấy từ chối, sau khi cô ấy bị tai nạn xe, hôm đó trong văn phòng tôi muốn nói ra tâm tư của mình bất chấp tất cả nhưng lại bị cô ấy ngăn lại một cách vừa bối rối vừa kiên quyết. Tôi nghĩ có thể tôi thật sự đã muộn một bước, rốt cục gã Cơ Quân Đào kia đã dần dần đi vào trái tim cô ấy.

Tôi sử dụng hết thảy quan hệ để tra tìm căn bệnh của Cơ Quân Đào, tất cả chỉ là suy đoán, nhưng suy đoán không phải không có bằng chứng.

Tôi không thể nói thẳng ra với cô ấy về chuyện đó, nhưng tôi giữ cô ấy lại bên người, lần đầu tiên tôi lợi dụng chức vụ để giữ lại một người phụ nữ, rất nhiều lúc tôi muốn bóng gió với cô ấy. Có lần khi tụ hội tôi cố ý nói đến loại bệnh này, những người xung quanh đều phụ họa nói cuộc sống cùng người bệnh trầm cảm quá khổ cực, Tư Tư còn nói thà rằng độc thân còn hơn đặt một quả bom hẹn giờ trong nhà. Tôi thừa nhận là mình muốn thăm dò cô ấy, quả nhiên cô ấy rất nhạy cảm, lúc nghe mọi người nói về bệnh trầm cảm về mặt cô ấy rất chăm chú, sắc mặt cũng hơi thay đổi, tôi cảm thấy mình rất tàn nhẫn. Cuối cùng cô ấy nhẹ nhàng nói một câu, “Chỉ cần người nhà quan tâm thì chắc là bệnh tình cũng sẽ đỡ dần”.

Thì ra cô ấy đã biết từ trước, thì ra Cơ Quân Đào không hề che giấu cô ấy, khi đó tôi cảm thấy chính mình thật nực cười.

45. , Chương 53

Tôi cho rằng mình sẽ rời khỏi một cách lý trí, nhưng tôi không ngờ mình lại không nở như vậy. Là tôi đã đánh giá cao khả năng tự kiểm chế của mình hay là tôi đã đánh giá thấp trọng lượng của cô ấy trong lòng tôi?

Tôi tự nói với mình, chẳng qua là mình không đành lòng, không đành lòng thấy một bờ vai yếu đuối như vậy phải gánh một gánh nặng quá mức, một người phụ nữ dịu dàng như vậy vốn nên được hưởng thụ cuộc sống phong hoa tuyết nguyệt trong lòng đàn ông, sao có thể ngày ngày lo lắng như đi trên băng mỏng? Tôi tự nói với mình, bất kể là sự quan tâm của lãnh đạo, đồng sự hay một người bạn thì tôi cũng phải kéo cô ấy dừng lại trước bờ vực, đương nhiên, những lý do này đều chỉ là tôi đang tự lừa mình dối người.

Trắng sáng treo trên mặt biển, trời đất như hòa làm một. Trong cuộc sống sau này, có lẽ sẽ không có một phụ nữ nào làm tôi kích động như vậy nữa. Tôi không muốn mình phải hối hận cả đời, rượu cồn khiến tôi tìm được cớ để buông thả tâm tình, rốt cục tôi lấy đủ dũng khí nói với cô ấy: “Trời đất bên ngoài rộng lắm, lúc nào cuộc sống cũng có thể bắt đầu. Đậu Đậu rất đáng yêu, anh cũng rất thích nó, anh nghĩ đi chơi với nó sẽ rất vui vẻ”.

Trong mắt cô ấy có một thoáng bối rối lóe lên rồi biến mất, sau đó là do dự, tôi nhìn chăm chăm vào mắt cô ấy, trong lòng trộm vui. Trong thời khắc như vậy tôi nói đến Đậu Đậu, một mặt là phải cho thấy thái độ của tôi, mặt khác là muốn nhắc nhở cô ấy về vấn đề hiện thực nhất.

Cô ấy yên lặng nhìn ra biển cả xa xa, về mặt vẫn bình thản như cũ, chỉ có dáng người hơi cứng đờ đó cho thấy cô ấy đang đấu tranh tư tưởng như thế nào. Tôi miễn cưỡng chờ đợi, tôi sẵn lòng chờ cô ấy, cho dù có phải chờ lâu hơn nữa. Người phụ nữ như vậy một khi đã hứa hẹn thì sẽ phó thác cả trái tim mình, cho nên đáng để đàn ông chờ đợi.

Sau đó cô ấy xoay người lại, đôi mắt nhìn tôi rất trong trẻo, vì vậy tôi biết rốt cục mình đã thua người đàn ông đó.

Còn người đàn ông đó đột nhiên lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đậu Đậu xảy ra chuyện, may mà rốt cục không để lại di chứng gì. Trẻ con kể cả có đại thương nguyên khí thì cũng có thể từ từ bổ sung trở lại. Nhưng cô ấy lại đột nhiên ốm nặng một trận, căn bệnh đó vô cùng kỳ lạ, sốt ải không lùi. Mấy bạn học cùng đại học của cô ấy vây quanh giường bệnh rơi nước mắt, đặc biệt là cô nàng Đặng Duyên Duyên đó còn khóc như thể cô ấy sắp không ổn rồi. Tôi tìm một người bạn làm ở sở y tế, mấy lần mời chuyên gia hội chẩn, cuối cùng bệnh tình mới từ từ bị khống chế. Không thông báo cho Lỗ Phong, đương nhiên sau đó hắn vẫn biết tin chạy tới, có điều mỗi lần đều bị mấy bạn học của cô ấy chặn ở bên ngoài, kì lạ là Cơ Quân Đào cũng không tới.

Sau đó tôi mới biết Cơ Quân Đào đã đi Singapore.

Tôi lơ mơ biết nguyên nhân cô ấy bị ốm. Tôi rất thương, mặc dù cô ấy từ chối tôi nhưng tôi vẫn thương. Tôi hi vọng người đàn ông đó vĩnh viễn sẽ không trở về nữa.

Hôm đó đi cùng một người bạn đến nhà thăm cô ấy, không nghĩ tới lại gặp anh em nhà họ Cơ. Hai người đó đứng bên tường hoa, nhìn thấy chúng tôi xuống xe họ tỏ ra rất kinh ngạc. Cơ Quân Đào nhìn có vẻ gầy hơn một năm trước, tinh thần cũng không tốt lắm. Trong lúc ánh mắt tôi và hắn gặp nhau, tôi có thể thấy sự ghen tị và bất an trong mắt hắn.

Cơ Quân Dã quanh co hỏi thăm tôi về chuyện của cô ấy, đương nhiên tôi biết vị đại tiểu thư này đang sốt ruột muốn biết có phải cô ấy định bán căn nhà liền kề đó hay ko. Tôi vẫn làm bộ nghe không hiểu, tán dóc câu được câu chẳng, còn cố ý nói vài câu rất thân mật, quả nhiên Cơ Quân Đào không chịu nổi, không nói câu nào đã đi về nhà. Gã đàn ông này, hẳn cho rằng hắn là ai chứ? Muốn đến thì đến muốn đi thì đi muốn hại ai thì hại hay sao? Hắn đã bỏ cô ấy lại, sao có thể để hắn quay lại dễ dàng được chứ?

Cô ấy cũng sẽ không định quay lại đúng không? Thấy hai anh em này cô ấy vẫn bình tĩnh chào hỏi, không có lấy nửa phần thân thiện. Âm thanh đó nhẹ như không nghe thấy, nụ cười đó nhạt như không nhìn thấy. Khi đó thậm chí tôi hoài nghi lúc trước có phải mình đã hiểu lầm gì không, có thể giữa Cơ Quân Đào và cô ấy không hề thật sự xảy ra chuyện gì, dù sao cũng chưa có ai thấy hai người bọn họ ở bên nhau một mình, có thể tới nay họ vẫn thật sự chỉ là hàng xóm, là tôi đã tự mình coi Cơ Quân Đào là kẻ địch giả tưởng của mình?

“Nhà cũng như người, không đi vào xem làm sao có thể biết nó thế nào”. Tôi không nhận được lại bóng gió cô ấy lần nữa, còn cô ấy thì gặt đầu.

Buổi chiều hôm đó tâm tình tôi chưa bao giờ tốt như vậy, thậm chí cô ấy còn chủ động đề nghị đi cùng xe tôi về thành phố.

Chợt nghĩ, hắn đã về nước. Nếu như giữa bọn họ thật sự chỉ là quan hệ thông thường thì phản ứng của cô ấy sẽ không bình thản như vậy, cô ấy vẫn là một người dịu dàng lễ phép, thái độ bình thản đến mức lãnh đạm với một người bạn lâu ngày mới gặp lại như vậy là rất không bình thường.

Không lâu sau ý nghĩ này của tôi đã được chứng thực.

Trước đó tôi đã biết Cơ Quân Đào sẽ đến hiện trường, có điều tôi không nói với cô ấy, lần này tôi hạ quyết tâm phải xem cho rõ ràng, rốt cục giữa bọn họ là thế nào, phải chăng mình vẫn còn có đường xoay sở?

Tôi sớm đã nhìn thấy Viên Thanh đứng nói chuyện bên cạnh cô ấy. Tôi cũng nhìn thấy người nước ngoài Viên Thanh mới quen rũ được, tuổi lớn như vậy, nói không chừng còn là ông già mang lương hưu đến Trung Quốc lừa gạt phụ nữ. Như bây giờ nhiều tên lừa đảo quốc tế lắm, tùy tiện bịa ra một công ty, nói mình là tổng đại lý khu vực gì đó, sau khi hưởng thụ, bye bye một tiếng rồi vỗ mông rồi đi. Nhìn vẻ đặc ý của Viên Thanh, chắc đây cũng là nguyên nhân cô ta đồng ý li hôn Lỗ Phong, người phụ nữ này thật sự quá lắm chiêu.

Sợ Viên Thanh lại bắt nạt cô ấy, tôi đang định đi đến lại phát hiện anh em nhà họ Cơ đi vào đại sảnh. Cơ Quân Đào chịu đến nơi như vậy, đúng là hắn đã không giống với tin đồn rồi. Hiển nhiên vừa vào cửa hắn đã phát hiện cô ấy nên không chịu đi tiếp vào trong mà chỉ đứng nhìn cô ấy. Tôi cảm thấy trên người hắn có một loại đau thương khó tả, khi đó bất ngờ tôi lại nghĩ việc người đàn ông bỏ đi có lẽ là vì một sự khổ tâm bất đắc dĩ.

Nhưng tôi biết trong thời khắc mấu chốt chính mình không thể mềm lòng.

Tôi đi đến, dăm ba câu đuổi Viên Thanh đi rồi cùng cô ấy đi vào hội trường. Tôi nhẹ nhàng đưa tay qua đỡ bên hông cô ấy, đương nhiên tôi biết trong mắt người khác hành động này là thân mật đến mức nào. Cô ấy thoải mái ngẩng đầu mỉm cười với tôi, khi đó quả thực tôi đã mở cở trong bụng, không ngờ cô ấy lại không tránh né, chẳng lẽ rốt cục cô ấy đã sẵn lòng tiếp nhận tình cảm này của tôi? Hay là cô ấy bị kích thích gì đó, rốt cục quyết định hoàn toàn gác lại quá khứ? Tôi đặc ý liếc mắt nhìn về góc kia, như nguyện nhìn thấy người kia đột nhiên biến sắc. Tôi nghĩ, rốt cục mình cũng gặt lại được một vấn.

Nhưng tôi nghĩ sai rồi.

Người dẫn chương trình đi lên xin lỗi, nói Cơ Quân Đào tiên sinh đã rời khỏi hiện trường đầu giá vì lý do sức khỏe. Tiếng thở dài lập tức vang lên, mọi người rĩ tai thì thăm hỏi thăm bệnh tình của hắn, chỉ có tôi biết hắn bị bệnh gì, chẳng qua là không dám đối mặt với người phụ nữ đang ngồi bên cạnh tôi mà thôi.

Sau đó vẻ mặt cô ấy bắt đầu lơ đãng, mấy lần quên cả báo giá, cuối cùng chúng tôi đấu giá được một bức thư pháp của Hoàng Đại Vĩ.

Sau khi kết thúc hội đấu giá là tiệc rượu, tôi cho rằng cô ấy sẽ nói phải về, nhưng cô ấy không nói. Người này, chuyện đã nhận lời nhất định sẽ làm được, đã nhận lời cùng tôi dự tiệc rượu nhất định sẽ không bỏ cuộc dở chừng, mặc dù một trái tim cô ấy có thể đã đi về cùng với người kia từ lâu rồi.

Sau lần thứ ba cô ấy lơ đãng đánh đổ chén rượu, rốt cục tôi không nhịn được hỏi: “Có cần anh đi hỏi một chút xem anh ta ở bệnh viện nào hay không?” Tôi nghĩ mình thật sự quá thiếu kiên nhẫn, nhưng đối mặt với một người phụ nữ tâm tư không đặt ở đây, bạn có kiên nhẫn đến mấy cũng là vô dụng.

Cô ấy hoang mang nhìn tôi lắc đầu, còn tôi thì chỉ có thể miễn cưỡng cười vui.

“Không cần luôn trói buộc chính mình, kết cục là sẽ càng khổ hơn”. Tôi nhìn cảnh ăn uống linh đình trong phòng và khuyên cô ấy, có điều chẳng lẽ không phải đang nói chính mình?

Luôn trói buộc chính mình, luôn suy đi tính lại, luôn hy vọng xa vời có thể vẹn cả nhiều đường. Thì ra, công việc có thể như vậy, còn tình cảm thì không thể.

Có lúc tôi rất bội phục Cơ Quân Đào, bệnh của hắn là điểm yếu trí mạng của hắn, gia tài tiền sản thì sao? Tài hoa hơn người thì sao? Trong mắt người phụ nữ như cô ấy, tất cả đều không bằng một thứ là sức khỏe. Nhất định là hắn đã cực kì gian nan, nhất định là phải có dũng khí cực lớn hắn mới có thể giành được tình yêu của cô ấy.

Hết lòng vì nhau! Thì ra thứ tình yêu cần chỉ vẹn vẹn là hết lòng vì nhau...

Chương 53

Xuân

Cho dù đã mặc trang phục thường ngày rộng rãi nhưng dáng người Cơ Quân Dã đã rất rõ ràng. A Thích vội vã bắt cô đi đăng kí, “Bà xã đại nhân, chúng ta đi đăng kí đi. Em biết sinh con là phải có chỉ tiêu, phải có giấy chứng sinh, nếu không chính là đẻ chui. Em không muốn để con chúng ta sẽ là một đứa con chui chứ?”

Cơ Quân Dã nói: “Chui thì đã sao? Đứa nào đẻ ra mà chả chui?”

A Thích hết cách đành chạy đến căn nhà ngoại ô tìm Cơ Quân Đào kể khổ.

Sau khi vào xuân, Cơ Quân Đào và Hoài Nguyệt gần như toàn ở ngoại ô. Mỗi ngày 5 giờ chiều chiếc Lexus của Cơ Quân Đào đều sẽ chờ ở cửa quán cà phê ngay sát tòa soạn tạp chí. Hoài Nguyệt đi làm về, vừa ra khỏi cổng đã có thể nhìn thấy Cơ Quân Đào đang dựa vào bên cạnh xe, dáng người tuấn tú, mặt mày hớn hờ. Đã mấy lần Hoài Nguyệt nửa làm nũng nửa nghiêm túc nói với anh: “Sau này ngồi trong xe đợi em là được, nếu không mấy cô bé trong tạp chí em đều tương tự hết, lúc đó anh phải chịu trách nhiệm đấy”.

Cơ Quân Đào ôm cô nói, “Em thích nhìn em đi từng bước về phía anh, không có một chút do dự, vừa vui vẻ vừa thỏa mãn, đây là món quà lớn nhất của một người phụ nữ dành ột người đàn ông, làm sao anh có thể không nhìn được?”

Bất kể gió mưa, anh đều kiên trì để cô vừa ra cửa đã có thể nhìn thấy mình, “Hoài Nguyệt, anh muốn làm em biết, trên thế giới này có người vẫn đang chờ em, em không cần sợ gì cả, muốn làm gì thì cứ làm”. Hoài Nguyệt ôm anh không nói nên lời. Có một lần nói với anh về cuộc sống của mình lúc li hôn, xếp hàng bị người ta chen vào trước cũng không dám lên tiếng, mua đồ bị tính sai tiền cũng không dám đòi lại, đi trên đường bị người ta đụng vào mình lại phải nói xin lỗi người ta, cuộc sống không có chỗ dựa dẫm quả thực chính là một cơn ác mộng. Không ngờ anh nghe vào tai cũng ghi luôn vào lòng.

Hôm nay hai người vừa cùng nhau nấu cơm tối xong thì A Thích đã đến, nhìn thấy mấy đĩa rau cải xanh biếc, khoai tây vàng rộm, cá kho, canh rau rút trên bàn ăn, tuy là thức ăn rất thông thường nhưng lại thơm nức mũi, màu sắc mê người, A Thích không khỏi hâm mộ nói: “Quân Đào, em đang nghĩ tại sao mấy ngày nay khí sắc anh tốt như vậy, thì ra ngày ngày Hoài Nguyệt đều tắm bổ cho anh, còn chiều chuộng hơn cả bà bầu nhà em!”

Cơ Quân Đào vừa giúp Hoài Nguyệt cởi tạp dề vừa cười nói: “Ngày ngày chú vẫn cho em gái anh ăn cái gì? Không lẽ ngay cả rau cải khoai tây cũng không có mà ăn à?”

A Thích nói: “Ba ba, lươn, cá trích, gà hầm, không phải thai phụ đều ăn những thứ này à?”

Hoài Nguyệt cau mày nói: “Em đoán là Tiểu Dã bị chú ấy ép ăn đến phát ngán rồi, bây giờ có phải sợ thiếu dinh dưỡng như trước đâu, cứ ăn uống cho thoải mái là được”.

A Thích nghi hoặc nói: “Cô ấy không chịu đi đăng kí kết hôn, chẳng lẽ là vì ăn uống không thoải mái? Em thấy thức ăn anh chị nấu hôm nay rất ngon, hay là gọi luôn cô ấy đến đây cùng ăn?”

Lời còn chưa dứt âm thanh của Cơ Quân Dã đã vang lên ngoài cửa, “Anh, Hoài Nguyệt, ăn cơm chưa? Em chết đói rồi!”

Hoài Nguyệt vội chạy ra mở cửa, lại cười nói với Cơ Quân Đào: “Mau đi opps mấy quả trứng gà, bà bầu này ăn giỏi lắm!”

A Thích theo Cơ Quân Đào đi vào phòng bếp, thấy anh vụng về đập bốn quả trứng gà liền cười nói: “Anh ở cùng Hoài Nguyệt lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa tiến bộ chút nào?”

Cơ Quân Đào bất đắc dĩ nói: “Bình thường cô ấy không chịu để anh làm việc, việc gì cũng làm rất chu đáo, hôm nay gấp quá nên mới chịu để anh ốp trứng”.

A Thích lắc đầu thở dài nói: “Không biết sao số anh tốt thế. Em gái anh chỉ biết quát mắng em, chưa bao giờ dám sai khiến anh. Bạn gái thì cả ngày nâng niu anh trên tay. Quân Đào, em ghen tị quá, tại sao em cố gắng làm việc đến mấy cũng không thể khiến Tiểu Dã thương em một chút nhỉ?”

“Nếu anh có bầu thay em thì tự nhiên em sẽ thương anh!” Cơ Quân Dã rửa tay xong ngồi xuống bàn ăn ngẫu nhiên, vừa ăn vừa nói, “Hoài Nguyệt, ngày nào em cũng phải về đây ăn cơm, mấy ngày nay A Thích không cho em ăn được bữa nào ra hồn cả”.

Hoài Nguyệt mỉm cười: “Được, em muốn ăn cái gì cứ nói với chị, chị đi làm về sớm, sang xuân ngày cũng dài hơn rồi, bây giờ ăn cơm cũng không coi là muộn”.

A Thích nói: “Anh cũng sẽ tới hỗ trợ”.

Cơ Quân Đào cố ý nói: “Có ai mời chú ăn đâu, chú không cần tới làm gì”.

A Thích bất mãn nói: “Quân Đào, lúc trước anh lại định về Singapore, chính em với Tiểu Dã cùng nghĩ cách lừa Hoài Nguyệt đến phòng triển lãm, không có công lao cũng có thiện ý mà. Vậy mà ngay cả một bữa cơm anh cũng không chịu cho em ăn?”

Cơ Quân Đào thấy Hoài Nguyệt đỏ mặt, vội nói: “Đến thì đến, có điều phải đăng kí rồi mới được đến. Dù sao cũng phải có danh phận mới có thể đến ăn chực được”.

Cơ Quân Dã nói: “Em không đi, vác cái bụng đi đăng kí thật khó coi, người ta lại cho rằng em uy hiếp anh ấy!”

A Thích dở khóc dở cười nói: “Anh sẽ nói rõ, gặp ai anh cũng bảo là anh uy hiếp em được không?”

Cơ Quân Dã nói: “Anh, em đã thề rồi, bao giờ anh chưa lấy chị dâu vào cửa thì lúc đó em cũng chưa kết hôn”. Vừa nói vừa nhìn sang Hoài Nguyệt.

Hoài Nguyệt trợn mắt nhìn cô, cô nàng này thật biết cách đe dọa người khác. Quay đầu lại thấy Cơ Quân Đào đang mỉm cười nhìn mình, Hoài Nguyệt không khỏi lúng túng đỏ mặt cúi đầu.

Thấy thế A Thích cười nói: “Ngày mai chúng ta cùng đi luôn đi, bán sỉ cho nhanh”.

Cơ Quân Dã nói: “Nếu đăng kí kết hôn cũng có thể làm thay thì tốt, anh với chị ấy đi mang đăng kí về cho bọn em, để em khỏi phải đi ắt mặt”.

Hoài Nguyệt bật cười nói: Được, tốt nhất là gặp được một người cạnh thị nặng, sau đó anh chị thay bộ quần áo khác lại đến đăng kí lần nữa”.

Cơ Quân Đào đang uống canh, vừa nghe vậy liền sặc luôn, vội vàng nói: “Vậy là quyết rồi nhé! Ngày mai nhất định phải đi”.

Lúc này Hoài Nguyệt mới nhận ra là mình vừa đồng ý kết hôn. Nhìn nụ cười ranh mãnh của Cơ Quân Dã đối diện mà hận không thể trốn ra phía sau Cơ Quân Đào, trong lòng buồn bực, rõ ràng là Cơ Quân Dã không chịu kết hôn nên A Thích tới tìm viện binh, tại sao người đồng ý kết hôn trước lại là chính mình?

Cặp vợ chồng Cơ Quân Dã ăn uống no nê như gió cuốn mây tan rồi ngênh ngang mà đi, Hoài Nguyệt lại xuống bếp xào thêm rau cải cho Cơ Quân Đào. Cơ Quân Đào vừa ăn vừa cười nhìn cô, Hoài Nguyệt bị anh nhìn đến đỏ mặt, quát: “Cười ngây ngô cái gì?”

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng, bón cho cô một miếng, nói: “Mùi vị mì hôm nay ngon quá, Cơ phu nhân à!”

Vì vậy, đầu mùa xuân, Hoài Nguyệt trở thành Cơ phu nhân.

Hạ

Một ngày tháng bảy, vì chủ nhật phải đi dự họp lớp đại học nên Hoài Nguyệt lấy một đồng quần áo ra bắt Cơ Quân Đào tư vấn.

Cơ Quân Đào hứng thú nhìn cô thay hết bộ này đến bộ khác, đến lúc mặc hết một lượt, anh nghĩ hồi lâu rồi nói: “Đều rất đẹp”.

Hoài Nguyệt trách: “Em phải chọn bộ đẹp nhất, phải vừa trẻ vừa đẹp”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Em vốn đã vừa trẻ vừa đẹp, nếu còn đẹp hơn nữa, đến lúc đó có nhiều bạn học nam như vậy anh lại không yên tâm”.

Hoài Nguyệt ôm một đồng ảnh chụp thời đại học ra cho Cơ Quân Đào xem: “Cơ tiên sinh, nhìn này, bọn họ đều không đẹp trai bằng anh. Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để ý đến người khác”.

Cơ Quân Đào nhìn kĩ những bức ảnh đó, Hoài Nguyệt thời đại học trẻ trung xinh xắn, gương mặt cười không lo không nghĩ, đẹp đến mức làm người ta hoa mắt. Anh nhìn mà khóe mắt hơi ươn ướt, nếu như lúc đó mình gặp cô ấy, trước khi cô ấy gặp phải Lỗ Phong thì có lẽ cô ấy đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Biết rõ là không thể nhưng anh vẫn không nhận được nghĩ như vậy. Thì ra khi bạn thật sự yêu một người thì bạn sẽ khao khát chỉ mong cả kiếp trước kiếp này cô ấy đều được hạnh phúc.

“Hoài Nguyệt, bây giờ sống cùng với anh có phải em vẫn cảm thấy áp lực?”

“Không”. Hoài Nguyệt ngoan ngoãn chui vào lòng anh, “Em tin rằng nếu như anh yêu em thì nhất định sẽ không bỏ em. Anh cũng biết, nếu như anh không vui vẻ thì em cũng sẽ không vui vẻ. Cho nên chúng ta phải sống cho tốt, ở bên nhau cho tốt”.

Cơ Quân Đào hôn lên môi cô nói: “Cơ phu nhân, bây giờ anh rất vui vẻ”.

Hoài Nguyệt tinh nghịch nói: “Nhưng em có chút không vui, em còn chưa chọn được quần áo để đi họp lớp”.

Cơ Quân Đào chợt nhớ ra: “Anh nhớ cái váy trắng em mặc hôm đến dự lễ khai mạc triển lãm tranh đó rất đẹp, hoa văn lá liễu trên đó rất nhã nhặn, rất xứng với khí chất của em”. Làm anh vừa nhìn thấy cô giữa đám đông đã cảm thấy vừa vui mừng vừa bồn chồn thấp thỏm.

Hoài Nguyệt tiếc nuối: “Em cũng rất thích cái váy đó, đáng tiếc là bị Duyên Duyên mượn mặc ra nước ngoài, không cẩn thận để bị rách một chỗ. Bây giờ có muốn mua cũng không mua được”.

Cơ Quân Đào hỏi: “Em còn có váy trắng không? Kiểu nào em thích ấy!”

Hoài Nguyệt lấy một chiếc ra: “Cái này kiểu sáng cũng không tồi, nhưng mà mộc quá. Lần trước mua ở Hồng Kông lúc đi cùng Duyên Duyên, em luôn cảm thấy nên có thứ gì đó để điểm xuyết, nhưng đây chuyên thì tầm thường quá”.

Cơ Quân Đào sờ sờ chất vải, hào hứng nói: “Để anh vẽ thứ gì đó lên váy cho em, lần trước không phải anh đã vẽ Tom và Jerry lên cái áo cộc cho Đậu Đậu à? Anh sẽ chuẩn bị phẩm màu thích hợp, được không?”

Hoài Nguyệt bán tín bán nghi, không nỡ làm anh mất hứng nên cũng gật đầu đồng ý.

Cơ Quân Đào thấy vậy không khỏi bật cười, “Cơ phu nhân, em rất thiếu lòng tin vào anh, nào, chúng ta đi mua quần áo, mua hết các loại quần áo hàng hiệu tốt nhất. Đến lúc anh vẽ xong chúng ta sẽ so sánh xem rốt cục cái nào đẹp hơn, hợp với em hơn, được không?”

Hoài Nguyệt không chịu: “Nhiều quần áo như vậy mà vẫn còn mua nữa? Em cũng không dám mặc đi làm. Mọi người vốn cảm thấy em rất đáng thương, đều rất tốt với em, bây giờ có khi đã coi em là yêu tinh rồi”.

Cơ Quân Đào cười nói: “Thế không phải là yêu tinh à? Sao lại mê hoặc anh thành như vậy?”

Hoài Nguyệt trừng mắt nói: “Bây giờ anh càng ngày càng dỏ mỏ rồi, trước kia cả ngày cũng không nói được mấy câu, lần nào nói chuyện với anh trong lòng em cũng hồi hộp”.

Cơ Quân Đào nói: “Khi đó anh thích em mà không dám nói ra, đành phải nhìn em không nói lời nào, còn em thì suốt ngày ra vẻ không biết gì, có biết đáng giận thế nào không?”

Hoài Nguyệt đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, “Thực ra trong lòng em biết rõ, xin lỗi vì đã làm anh tủi thân như vậy”.

Cơ Quân Đào ôm cô vào lòng, thở dài nói: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng em lại về với anh. Đời này anh phải giữ em thật chắc mới được, không bao giờ làm chuyện điên rồ nữa”.

Hai ngày sau, Hoài Nguyệt đi làm về đến nhà thấy chiếc váy trắng đỏ của cô đang treo trên giá áo, bên trên có vẽ hoa văn lá liễu, cô cực kì kinh ngạc quay lại nhìn Cơ Quân Đào/

“Thế nào? Có thích không?” Cơ Quân Đào mỉm cười hỏi.

“Sao anh lại nhớ được hoa văn này?” Hoài Nguyệt không thể tin được nhìn anh, hoa văn hầu như giống hệt trên chiếc váy đó, chỉ có điều còn sinh động hơn, còn đẹp hơn. “Cái váy đó em mới mặc có mấy lần”.

“Anh thấy em mặc hai lần, một lần ở lễ khai mạc triển lãm tranh, một lần ở buổi tiệc Tiểu Dã tổ chức ở đây”. Cơ Quân Đào nắm tay cô nói, “Hoài Nguyệt, em đứng trước mặt anh xinh đẹp như vậy, làm sao anh có thể không nhớ chứ?” Tất cả những gì của cô anh đều nhớ rõ ràng, trong hơn một năm ở Singapore, chính là nhờ có những kí ức đó anh mới không từ bỏ thế giới này.

Hoài Nguyệt nhìn anh rưng rưng: “Tranh của công tử Quân Đào giá trị ngàn vàng, em tự ti, sợ không xứng với với cái váy này”.

“Vây trái tim Cơ Quân Đào thì sao? Giá trị bao nhiêu?” Ánh mắt Cơ Quân Đào nhìn cô sáng rực.

“Vật báu vô giá”. Hoài Nguyệt dựa vào lòng anh, “Quân Đào, em cảm nhận được hạnh phúc”.

46. , Chương 54 End

Chương 54

Thu

Cơ Quân Dã sinh xong liền về căn nhà liền kề ở. Lúc đầu cô muốn đuổi anh trai về biệt thự để mình có thể làm hàng xóm với Hoài Nguyệt, bây giờ Hoài Nguyệt đã trở thành chị dâu nên đương nhiên không cần đuổi anh trai đi nữa. Cô thích căn nhà đó của Hoài Nguyệt nên gia đình Hoài Nguyệt liền chuyển sang ở bên nhà Cơ Quân Đào.

Mỗi ngày Hoài Nguyệt đi làm về đều sẽ chăm sóc vườn rau dưới đất trên trời một chút, gần như lần nào A Thích và Cơ Quân Đào cũng giúp cô cùng chăm sóc, Cơ Quân Dã tức giận đứng bên cạnh xem, bởi vì ai cũng từ chối sự giúp đỡ của cô. Bảo mẫu nói với Cơ Quân Dã: “Tôi còn chưa bao giờ thấy cặp chị dâu em chồng nào hòa thuận như hai cô, đúng là không khác gì chị em ruột”. Cơ Quân Dã đắc ý nói: “Đúng vậy, bà chị dâu này là do chính tôi đi cướp về mà”.

Cơ Quân Dã sinh một đứa con gái đúng như ý nguyện, con bé này nghịch kinh khủng, cả ngày không chịu ngủ, đến mùa thu nó đã biết phân biệt mọi người rồi. Rất lạ là mỗi lần nó khóc, chỉ cần nhìn thấy Đậu Đậu là lại lập tức nhoẻn miệng cười, Cơ Quân Dã thường than khóc mình lại sinh ra một đứa con háo sắc. Cho nên chỉ cần Đậu Đậu vừa về nhà là Cơ Quân Dã lại kéo cậu bé đến bên giường con gái, còn nói là cảm

tình phải được bồi dưỡng từ nhỏ, khiến Hoài Nguyệt muốn nói chuyện với con trai bảo bối thì còn phải xin phép vị nhạc mẫu đại nhân tương lai này trước.

Chủ nhật mùa thu gió mát, cả đại gia đình ngồi uống trà tán gẫu ngoài hành lang. Đậu Đậu đã vào lớp một, năm thứ nhất tiểu học không có bài tập gì, ngộ tính đối với hội họa của Đậu Đậu rất cao, cậu bé cũng rất thích nên cứ rảnh là lại đến nghe Cơ Quân Đào chỉ điểm cách vẽ tranh. Lúc này người lớn đang nói chuyện, Leshy nằm sấp bên cạnh Đậu Đậu xem cậu bé vẽ tranh có đường có nét đang hoàng, em bé thì nằm trong xe đẩy ê a tự chơi một mình.

Hoài Nguyệt nói: “Tiểu Dã, đã nghĩ được tên cho em bé chưa?” Đã sinh được mấy tháng rồi mà vẫn chưa chọn được tên cho con, đến giờ cũng chưa đi khai báo hộ khẩu. Không lẽ vị đại tiểu thư này định để con gái thành người không có hộ khẩu thật?

“Vẫn chưa nghĩ ra”, Cơ Quân Dã lườm A Thích, “Đều do anh ta, cái họ quái dị ấy làm sao chọn được tên chứ”.

A Thích bất mãn nói: “Họ này có gì mà không tốt, Thích Kế Quang, anh hùng dân tộc!”

Cơ Quân Dã nói: “Em đã nghĩ tới nghĩ lui, con bé hay hư quá, em muốn đi ngủ mà nó cứ quấy, đúng là bực mình chết đi được. Thôi gọi luôn là Thích Sát!”

Đậu Đậu bên cạnh nghe thấy bật cười ha ha, hôm nay cậu bé học được một từ ở trường, lúc này liền khoe khoang một chút: “Gọi như vậy rất khí thế, rất oai phong đấy!”

Cơ Quân Đào cười nói: “Cái tên này không tồi, nếu đặt cho cô Cơ con thì còn hợp hơn”.

Hoài Nguyệt trừng mắt nhìn anh hỏi: “Thế bố có chọn được cái tên nào nữa không?”

Ông già đã lấy không ít tên cho cháu gái nhưng đều bị con gái bác bỏ, ông cũng không giận mà ngược lại còn không biết chán, cứ một vài ngày lại gọi điện thoại về nói chuyện để tìm linh cảm.

“Ông cụ bảo thôi gọi luôn là Muội Muội”, Cơ Quân Dã nhếch miệng nói: “Thật là không có văn hóa”.

A Thích nói: “Người có văn hóa đều bị em ép phát điên rồi nên mới biến thành không có văn hóa”.

Hoài Nguyệt đi vào bưng nồi ngô mới luộc đi ra nói: “Ngô vừa mới bẻ, ném thử xem. Giống ngô này được lắm, bây giờ không dám mua ngô ở bên ngoài nữa, mọi người bảo là có thuốc trừ sâu”.

Đậu Đậu chạy vào rửa tay rồi quay ra nói: “Cô Cơ thích ăn ngô như vậy thì gọi em ấy là ngô đi. Cháu gọi là Đậu Đậu, em ấy gọi là Ngô, không phải đều ăn được sao?”

Hoài Nguyệt cười cười cầm một bắp ngô đưa cho con trai: “Cũng đúng, dùng làm tên gọi ở nhà, rất đáng yêu”.

Cơ Quân Đào đưa cho Hoài Nguyệt một bắp ngô, nói: “Vậy thì nhà chúng ta không lo thiếu ăn nữa, mùa hè ăn đậu, mùa thu ăn ngô”.

Hoài Nguyệt cắn một miếng ngô, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vội không ngừng che miệng chạy vào nhà, Cơ Quân Đào lo lắng lập tức chạy vào theo.

Cơ Quân Dã nhìn bóng lưng hai người, vui vẻ nói với A Thích: “Nói không chừng nhà chúng ta thật sự sẽ trở thành kho lương thực đấy, đậu, ngô, sau này thêm một lúa mì lúa nước gì đó nữa là đủ bộ. Em quyết định rồi, con gái chúng ta gọi là Ngô, tên khai sinh là Thích Thơ, dùng cái tên Đậu Đậu chọn, hai đứa nó một vẽ tranh một làm thơ, quá tốt. Đậu Đậu, sau này nhất định phải cưới được em họ làm bà xã đấy nhé!”

Đậu Đậu liếc nhìn cô với vẻ khinh thường.

Đông

Bên ngoài đang rơi tuyết, Cơ Quân Đào, Hoài Nguyệt và Đậu Đậu ngồi trên tấm thảm trước sofa xem TV. Hôm nay kênh trẻ em của đài tỉnh có chương trình ghi hình tại trường học của Đậu Đậu, hiển nhiên cả nhà phải xem thể hiện của Đậu Đậu trên màn ảnh.

Trong phòng mở điều hòa rất ấm, Hoài Nguyệt mặc chiếc váy có dây đeo, bụng vẫn chưa rõ. Từ lúc bắt đầu có thai đến giờ cô vẫn nôn oẹ mặc dù mấy ngày nay cũng không nôn nhiều lắm nhưng cô vẫn gầy hơn trước khá nhiều, làm Cơ Quân Đào xót đến mức mấy lần bảo biết thế thì đã không sinh đứa nữa.

“Đồ ngốc, em muốn có một đứa con của hai chúng ta”. Hoài Nguyệt luôn vuốt ve gương mặt chồng dịu dàng cười, “Không sao mà, một thời gian nữa sẽ ổn, hơn nữa bây giờ cũng có nôn nhiều nữa đâu”. Cô muốn cho anh có một đứa con của chính anh để sưởi ấm thế giới cô độc đã lâu của anh. Người đàn ông này, đằng sau vinh quang bên ngoài là sự phản bội của bố và sự tự sát của mẹ, từ nhỏ đến giờ đều luôn thiếu tình thân và sự chăm sóc của một gia đình bình thường. Bây giờ cô muốn bù đắp cho anh, để trong cuộc sống sau này anh sẽ không thiếu tình yêu của vợ và con mình.

Cơ Quân Đào đứng dậy đi vào bếp bưng tổ yến ra cho Hoài Nguyệt, nhìn cô chậm rãi ăn từng miếng một. Từ khi Hoài Nguyệt có thai, ngoài người giúp việc theo giờ vốn có anh còn thuê thêm một bảo mẫu biết nấu ăn. Cơ Quân Đào không quen trong nhà có người lạ cho nên bình thường người này đều sang giúp việc bên nhà Cơ Quân Dã, buổi tối mới sang bên này nấu bữa tối.

Ăn xong tổ yến, Hoài Nguyệt đưa bát cho chồng, cười nói: “Em thật may mắn lấy được anh, nếu không thì lấy đâu ra tổ yến mà ăn”. Cô ăn thứ khác là lại nôn nhưng chỉ có tổ yến là không. Các cậu của Cơ Quân Đào nghe nói vậy liền gửi không ít tổ yến từ Singapore về, những ngày Hoài Nguyệt nôn nhiều nhất gần như chỉ ăn mỗi tổ yến mà sống.

Cơ Quân Đào cau mày nói: “Dù sao thì cũng không đủ dinh dưỡng, tổ yến cũng chỉ có tiếng tăm mà thôi”.

Hoài Nguyệt biết anh đang lo lắng, cô an ủi: “Làm mẹ dù sao cũng phải có trả giá, điều này là bình thường mà”.

“Hoài Nguyệt, lần này có phải cũng đau như lúc sinh Đậu Đậu không?” Cơ Quân Đào lo lắng hỏi. Hôm đó trong buổi trà chiều anh vô tình nghe thấy Hoài Nguyệt nói lúc sinh con cô đau đến mức nắm chặt mép giường, hai bàn tay đều bị đứt, hai năm sau mới khôi phục được xúc giác. Từ khi Hoài Nguyệt có thai anh vẫn lo lắng điều này.

“Mẹ em nói là sẽ không đau thế đâu”, Hoài Nguyệt an ủi anh, “Đừng lo lắng, sinh con là năng lực phụ nữ sinh ra đã có, anh phải tin tưởng bà xã mình”.

Đậu Đậu sắp tới xoa bụng mẹ, nhíu mày nói rất người lớn: “Thằng em trai của con hư quá, mẹ, sau này mẹ để nó xong con sẽ dạy dỗ nó đàng hoàng”.

Hoài Nguyệt cười nói: “Tại sao con biết là em trai?”

Đậu Đậu nói: “Đương nhiên, con còn biết cậu em trai này ngoại hình nhất định sẽ rất đẹp. Cô Cơ đã nói rồi, con và em trai sẽ trở thành tuyệt đại song kiều. Mẹ, tuyệt đại song kiều là cái gì?”

Hoài Nguyệt nói: “Chính là hai anh em đều rất dễ coi, cũng đều rất có bản lĩnh”.

Đậu Đậu gật đầu nghiêm túc nói: “Con sẽ chăm sóc em con tử tế”.

Cơ Quân Đào đi tới ôm lấy Đậu Đậu: “Đậu Đậu, phải nhớ kỹ, lúc mẹ mang thai các con vất vả thế nào, sau khi lớn lên cho dù có trở thành người có bản lĩnh nhất thiên hạ thì cũng phải phải tốt với mẹ”.

Đậu Đậu gật đầu cực kì trịnh trọng: “Chú Cơ, sau này lớn lên cháu cũng sẽ tốt với chú, bởi vì chú tốt với mẹ cháu. Cháu là con trai mẹ, cháu phải cảm ơn chú”.

Cơ Quân Đào giật mình nhìn Đậu Đậu, nhất thời cảm động không nói nên lời. Hoài Nguyệt từ dưới đất đứng dậy cầm tay cậu bé nói vô cùng xúc động: “Đậu Đậu, con học được cách nói chuyện kiểu người lớn từ bao giờ vậy?”

Đậu Đậu khinh thường nói: “Mẹ, mọi người không thể dùng nhìn con như trước được nữa. Cô giáo con đã nói rồi, học sinh tiểu học bây giờ lợi hại lắm!”

Cơ Quân Đào thơm lên má Đậu Đậu, nói: “Ồ, Đậu Đậu lớn lên rồi, chú Cơ còn nhớ lần đầu tiên cháu tới nhà đã kể cho chú nghe chuyện bữa cơm của người con hiếu thảo, thời gian trôi qua nhanh thật”. Chính vì câu chuyện kia nên anh mới sinh ra thiện cảm với hai mẹ con này. Một người mẹ có thể dạy con bằng câu

chuyện như vậy, một cậu bé có thể trưởng thành lên cùng với những câu chuyện như vậy, nhất định đều là những người trong lòng tràn ngập tình yêu.

Đậu Đậu đỏ mặt, cậu bé quả thật đã lớn lên, lúc bị người lớn thơm má cậu cũng sẽ ngượng ngùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-em-la-benh-cua-anh>